

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

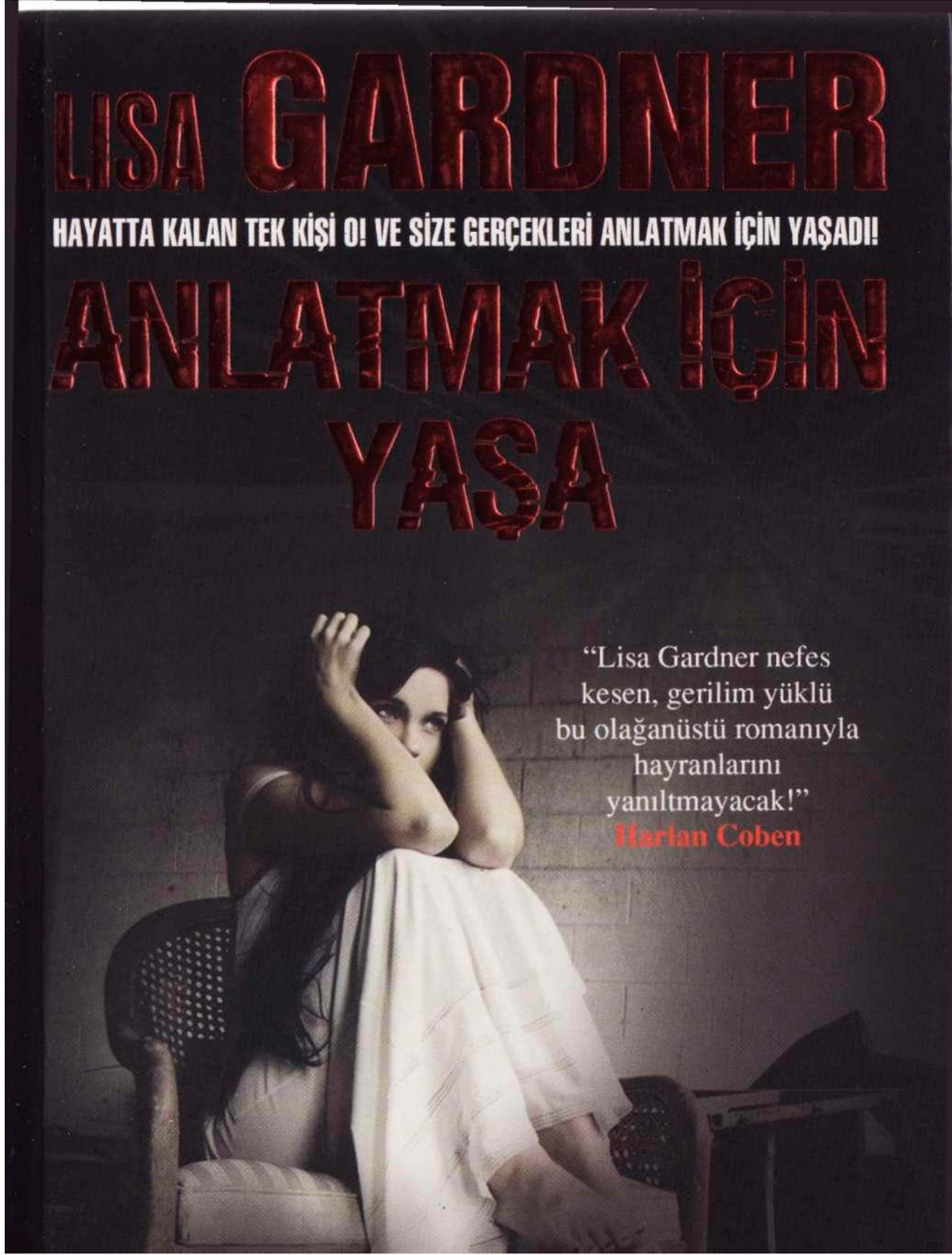
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRMZ

Çeviren: Nilgün Birgül

BAZEN EN ÇARPICI SUÇLAR, EVİNİZE EN YAKIN OLANLARDIR.

İ \ 1 ı , / \ 1 i / f \ f \ il l 1 : 0 /

Boston bölgesinde peşi sıra gerçekleştirilen iki ailenin esrarengiz katliamı, tecrübeli dedektif Warren'ı harekete geçirir. Aklında tek bir soru vardır: Aynı trajediyi paylaşan birbirinden bağımsız iki aile arasında ortak bir nokta olup olmadığı...

Danielle, yaklaşık yirmi beş yıl önce hayatını altüst eden aile faciasının izlerini hâlâ taşımaktadır. Üzerindeki psikolojik yükü hafifletmek adına kendini pediatrik psikiyatri servisindeki çocukların tedavisine adanmıştır.

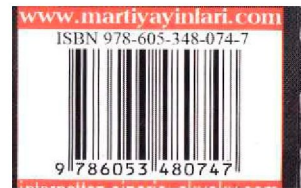
Victoria, normalliğin ne olduğunu hatırlamakta güçlük çeken özverili bir annedir. Sorunları olan oğluna her koşulda göz kulak olmakta kararlıdır; en büyük tehdit evin içinden geliyor olsa bile...

Kitapları tüm dünyada **20** milyondan fazla satan ödüllü yazar Lisa Gardner'ın akıllara durgunluk veren, gerilim yüklü bu romanında, üç kadının yaşadığı sıra dışı olaylar beklenmedik bir biçimde birbirine bağlanır ve geçmişten gelen günahlar sarsıcı bir şekilde su yüzüne çıkar.

MARTI

facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTI-YAYINLARI

Lisa Gardner
Anlatmak İçin Yaşa

Orijinal Adı: Live to Teli
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Nilgün Birgül
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Erkan Küçük
Redaksiyon: Seda Kutsal
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Basım: Ocak 2013
ISBN: 978-605-348-074-7
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © Lisa Gardner

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurchan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla PozitifTurizm Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Bir PozitifTurizm Dış Tic. Ltd. Şti. Markasıdır.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBUPVNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 -483 13 30
Fax: 0 212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

LİSA GARDNER

BAZEN İN ÇARPICI SUÇLAR, EVİNİZE İN YAKIN OLANLARDIR.

ANLATMAK İÇİN YASA

Çeviri: Nilgün Birgül

I

^
MARTİ

GİRİŞ

DANIELLE

O geceyi artık çok fazla hatırlamıyorum. Başlangıçta, asla unutmayacağınızı sanıyorsunuz. Oysa zaman karmaşık bir şey, özellikle bir çocuk için. Her geçen yıl, hafızanızdaki ayrıntılar yavaş yavaş silinmeye başlıyor. Doktor Frank bunun başa çıkma becerisi olduğunu söylüyor. Akıl sağlığım düzelmeye, doğal gelişimini sürdürmeye başlamış. Kendimi suçlu hissetmemi gerektiren bir durum yok.

Oysa, elbette ki kendimi suçlu hissediyorum.

Bir çığlıkla uyandığımı hatırlıyorum. Muhtemelen anemin, ama polis raporlarına göre ablamın çığlığı olmalıymış. Odam karanlıktı. Şaşkındım, göremiyordum. Havada bir koku vardı. Bunca yıl sonra çok net hatırladığım tek şey bu koku. Ateşten kaynaklandığını sandığım ama aslında barut olan, koridor boyunca süzülen dumansı bir koku.

Giderek artan sesler. Duyduğum ama göremediğim şeyler: ayak sesleri, merdivenlerden aşağı yuvarlanan bir göv-

denin patırtısı. Sonra, kapımın dışında yankılanan babamın sesi.

"Ah Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım ? "

Kapım açıldı. Karanlığın ortasında parlak bir dikdörtgen parlıyor, babamın gölgesi kapı aralığına düşüyordu.

"Danny kızım," diye şakıdı daha canlı bir sesle. "Benim güzel, güzel Danny kızım."

Sonra silahı alnına dayayıp tetiği çekti.

Hemen sonra neler olduğundan emin değilim. Yataktan mı çıktım? 911 'i mi aradım? Annemi kurtarmaya ya da ablamın parçalanmış kafatasından veya ağabeyimin kırılmış kemiklerinden akan kanı durdurmaya mı çalıştım? Bilemiyorum...

Odaya başka bir adamın girdiğini hatırlıyorum. Sakinleştirici bir sesle bana sorun kalmadığını, güvende olduğumu söyledi. Dokuz yaşında ve bebek muamelesi görmek için fazla büyük olduğum halde beni kucağına alarak gözlerimi kapatmamı istedi. Olanları görmemden endişe ediyordu.

Başımı onun omzuna gömdüm ama tabii ki gözlerimi kapatmadım.

Görmek zorundaydım. Kaydetmek zorundaydım. Hatırlamak zorundaydım. Sağ kalan tek kişinin yapması gereken buydu.

Polis raporlarına göre babam o gece sarhoştı. Beylik tabancasını doldurmadan önce viski şişesinin dibini görmüştü. Bir hafta öncesinde -iki kez içkili geldiği tespit edildiği için- şerifin ofisindeki işini kaybetmişti. Şerif Wayne, beni evden dışarı çıkaran adam, işten uzaklaştırılmasının babamı davranışlarını düzeltmeye, hatta "Adsız Alkolikler"e katılmaya zorlayacağını düşünüyordu. Fakat belli ki babamın başka düşünceleri vardı.

Yatak odasından başlamış, önce annemi yatağının yanında yakalamıştı. Sonra, muhtemelen odasının kapısından kafasını uzatıp olanları gören on üç yaşındaki ablama yönelmişti. On bir yaşındaki ağabeyim de koridora çıkmış, kaçmaya çalışmıştı. Babam onu sırtından vurmuş, Johnny merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Düzgün bir atış değildi, Johnny'nin ölmesi biraz zaman almıştı.

Kuşkusuz bütün bunları hatırlamıyorum, ama on sekizinci yaş günümde resmî tutanakları okudum.

Hiç bulamadığım cevapları arıyordum.

Babam benim dışımda bütün ailemi öldürmüştü. Bu, en çok beni sevdiğini mi yoksa benden nefret ettiğini mi gösteriyordu?

"Sen ne düşünüyorsun?" derdi Doktor Frank her seferinde.

Ben, hayat hikâyemin bu olduğunu düşünüyorum.

Keşke size annemin gözlerinin rengini anlatabilseydim.

Mantıken mavi olduğunu düşünüyorum çünkü ailem ölünce annemin kız kardeşi Helen Teyze'yle yaşamaya başladım. Helen Teyze'nin gözleri maviydi ve bana kalan fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla annemle birbirlerine tıpatıp benziyorlardı.

Oysa bu bir sorundu. Helen Teyze anneme o kadar benziyordu ki, geçen yıllar içinde annemin yerini almıştı. Zihnimde Helen Teyze'nin gözlerini görüyordum. Onun sesini duyuyor, geceleri beni saran ellerini hissediyordum. Canım yanıyordu çünkü ben annemi istiyordum. Oysa o gitmişti ve hain anılarım onu babamdan daha etkili öldürüyordu. Böylece polis raporlarına ve olay yeri fotoğraflarına daha bir azimle bakar olmuştum. Artık annemle ilgili hafızamdaki tek görüntü, alnının ortasında bir delikle kameraya merakla bakan durgun bir yüzdü.

Natalie ve Johnny'yle kol kola verandada otururken çekilmiş fotoğraflarımız var. Mutlu görünüyoruz, ama kardeşlerim bana hoşgörü mü gösterirlerdi yoksa benimle dalga mı geçerlerdi, artık hatırlayamıyorum. Bir gece ansızın öleceklerini ve benim hâlâ yaşamaya devam edeceğimi hiç tahmin etmişler miydi? O güneşli öğleden sonra, hiçbir hayallerinin gerçekleşmeyeceğini düşünebilmişler miydi?

"Hayatta kalma sendromu," diye hatırlatırdı Doktor Frank nazikçe. "Hiçbiri senin suçun değil."

Hayat hikâyem.

Helen Teyze benimle ilgili gereken her şeyi yaptı. Kırk yaşını geçmişti, çocuğu yoktu, işiyle evli bir şirket avukatıydı. Boston'da tek odalı bir apartman dairesinde yaşıyordu; o yüzden ilk yıl kanepede uyumak zorunda kaldım. Sorun değildi çünkü ilk yıl zaten uyuduğum yoktu; o ve ben geceler boyu oturup *ILove Lucy'nm* tekrar gösterimlerini izler, başlangıçta bir hafta sonrasında ise bir yıl önce neler olduğunu düşünmemeye çalışırdık.

Bu bir tür geri sayım gibiydi, ama hedefe hiç yaklaşılmıyordunuz. Her gün, bir önceki gün kadar berbattı. Bu genel berbatlığı kabullenmeye başlıyordunuz.

Doktor Frank'i bana Helen Teyze buldu. Beni, sürekli gözetim altında tutulup birebir ilgilenilecek, küçük sınıfları olan özel bir okula kaydetti. İlk iki yıl okumayı sökemedim. Harfleri yazamıyor, rakamları hatırlayamıyordum. Her sabah yataktan kalkmak bütün enerjimi tüketiyordu, başka bir şey yapamıyordum. Arkadaş edinemedim. Öğretmenlerimin gözlerinin içine bakamadım.

Her geçen gün, bütün gücümle ayrıntıları, annemin gözlerini, ablamın çılgınlığını, ağabeyimin budala gibi sırtışını hatırlamaya çalışarak öylece oturuyordum. Kafamda başka hiçbir şey için yer yoktu.

Sonra bir gün sokakta yürürken, bir adamın eğilip kızının başına bir öpücük kondurduğunu gördüm. Baba şefkatinin anlık dışavurumu. Kız, babasına baktı, yüzü milyonlarca vat gücünde bir gülücükle aydınlanmıştı.

Ve kalbim öylece parçalara ayrıldı.

Ağlamaya başladım. Teyzemin evine doğru Boston sokaklarında koşarken anlamsızca hıçkırıyordum. Dört saat sonra teyzem eve döndüğünde hâlâ kanepenin üstünde ağlıyordum. O da bana katıldı. Bütün haftayı, fonda *Gilligan's Island* oynarken, kanepede ağlayarak geçirdik.

"Aşağılık herif," dedi, sonunda ağlamayı kestiğimizde. "Kahrolası, kahrolası aşağılık herif."

Ve ben teyzemin, kız kardeşini katlettiği için mi, yoksa istemediği bir çocuğu başına sardığı için mi babamdan nefret ettiğini merak ettim.

Hayat hikâyem.

Atlattım. Her zaman hatırlayamasam bile yaşıyorum, hayatta kalmanın sorumluluğunu yaşıyorum.

Büyüdüm. Üniversiteye gittim. Pediatrik psikiyatri hemşiresi oldum. Artık günlerimi Boston'da, tecrit edilmiş pediatrik psikiyatri servislerinden birinde, gaipten sesler duyan altı yaşında bir çocuk, kendine zarar veren sekiz yaşında bir kız ve kendinden küçük kardeşleriyle asla yalnız kalmaması gereken, on iki yaşında bir ağabeyle uğraşarak geçiriyorum.

Burası akut tedavi servisi. Bu çocukları *iyi il eştiriyoruz*. Uygun ilaçlarla, eğitici bir ortamda ve elimizden gelen diğer tüm numaralarla onları dengede tutmaya çalışıyoruz. Sonra gözlemliyoruz. Her çocuğu mutlu eden şeyin ne olduğunu belirlemeye çalışarak, kimi rehabilitasyon programıyla, kimi uzun soluklu bir tedavi sonrasında, kimi ise gözetim altında

eve dönmeye hazırlanan bu çocuklarla uğraşacak uzmanlara öneriler hazırlıyoruz.

Çocuklarımızın bazıları gelişme gösteriyor. Olabilecekleri en iyi insan haline gelebiliyor ve tam anlamıyla zafer kazanabiliyorlar. Bazıları intihar ediyor. Bazıları ise cinayet işleyip gazetelerde manşetlere çıkıyor: *Sorunlu genç ateş açtı; ağabey bütün aileyi katletti*. Ve bu işle ilgisi olan ya da olmayan insanlar ölüyor.

Ne düşündüğünüzü biliyorum. Bu işi, kendim gibi kayıp çocukları kurtarmak için seçtiğimi düşünüyorsunuz. Hatta belki, daha büyük bir kahramanlık göstererek, kendi ailemdeki gibi başka trajediler olmasını önlemek için.

Ne düşündüğünüzü anlıyorum.

Oysa henüz beni tanımıyorsunuz.

0 MMSiaMMSJ3MSI31SISM315MMSISM@J E
i
i
PERŞEMBE
i

1. BÖLÜM

Perşembe akşamı, Dedektif D. D. Warren'ın bir randevusu vardı. O güne kadar yaşadığı en kötü randevu değildi ama en iyisi de sayılmazdı. Yine de, uzun süredir ilk kez bir erkekle buluşuyordu. Bu nedenle muhasebeci Chip tam bir zavallı görüntüsü çizmediği sürece, bakiye defterlerini titiz bir kontrolden geçirmek için onu eve davet etmeyi düşünüyordu.

Zeytinyağlı yarım somun ekmek eşliğinde orta kıvamda pişmiş dananın yarısını henüz yemişlerdi. Tabağındaki kanlı kaburgaları ya da süzülen sosları sıyırmak için bir dilim ekmek daha gerektiği konusunda Chip çenesini tutmayı başarmıştı. İştahı erkeklerin çoğunu şaşırtıyordu. Onun tabaklar dolusu yemeği süpürmesi konusunda önce tedirgince espri yapıyorlardı. Daha tatsız espriler ise, yediklerinin hiçbirinin kadınsı hatlanna yansımaması hakkında oluyordu.

Evet, evet, bir sumo güreşçisinin iştahına, ama bir kapak kızının vücuduna sahipti. Neredeyse kırk yaşındaydı ve ürkütücü metabolizmasının farkındaydı. Hafif göbekli masa

başı memurlarının buna dikkat çekmesine ihtiyacı yoktu. Yemek onun tutkusuydu; büyük ihtimalle Boston Emniyeti Cinayet Masası'ndaki görevi ona seks için zaman ayırmasına izin vermediğindendi.

Önünde duran kaburganın kemiklerini itinayla sıyırdı, ardından çifte kavrulmuş patateslerine yöneldi. Chip adli saymandı. Merkezdeki bir adamın arkadaşının karısı aralarını yapmıştı. Bu durum D. D. için de akla yatkındı. İşte buradaydı, Hilltop Et Lokantası'nın en popüler masalarından birinde oturuyordu ve Chip hiç fena görünmüyordu. Hafif göbekli ve biraz da keldi ama eğlenceliydi. D. D. eğlenceli tipleri severdi. Gülümsediğinde, adamın koyu kahverengi gözlerinin kenarları kırışıyordu. Bu kadarı bile D. D. için yeterliydi.

Akşam yemeği için et ve patates, her şey yolunda giderse, tatlı olarak Chip. Planı buydu.

Derken çağrı cihazı çalmaya başladı.

D. D. kaşlarını çattı, sanki bir işe yarayacakmış gibi cihazı kemerinin arkasına itti.

"Bu da nesi?" diye sordu, sesi duyan Chip.

"Doğum kontrol cihazım," diye dalga geçti D. D.

Chip seyreilmekte olan kahverengi saçlarının dibine kadar kızardı, hemen ardından öylesine alçakgönüllü bir tavırla sırtı ki, D. D.'nin neredeyse dizlerinin bağı çözüldü.

İyi bir şey olsun, diye düşündü D. D. *Korkunç bir katliam haricinde gecemi mahvedersem kendimi asla affetmem.*

Sonra çağrıyı okuyup düşüncelerinden utandı.

Komik muhasebeci Chip yanağından bir öpücük aldı.
Ardından Dedektif D. D. Warren yola koyuldu.

D. D. yaklaşık on iki yıldır Boston Emniyeti'nde dedektif olarak çalışıyordu. Trafik kurbanlarını ve uyuşturucu cinayetlerini inceleyerek işe başlamış, yeraltında mumyalanmış altı cesedin bulunuşu ve ardından, geçtiğimiz günlerde Güney Boston'da genç ve güzel bir öğretmenin kayboluşuyla daha büyük olaylara terfi etmişti. Kameraların karşısına onu sürmek patronlarının hoşuna gidiyordu. Hiçbir şey güzel bir sarışın kadar kafaları karıştıramazdı.

Umurunda değildi. D. D. stresle besleniyordu. Düdüklü tencere yemeğini, her şey dahil büfeye tercih ederdi. Tek sorununu, özel hayatından ödediği bedeldi. Cinayet Masası dedektifi olarak üç kişilik bir ekiple çalışıyordu. Gün boyunca ipuçlarını kovalamak, haber kaynaklarıyla görüşmek ya da olay yerini tekrar görmeye gitmek olağan işler arasındaydı. Gecenin büyük bölümü görüşme sonuçlarını, ifadeleri ve/veya tutuklama taleplerini kâğıda dökerek geçiyordu. Her ekibin ayrıca, çağrıldıkları olayların, devam eden öncelikli davaların, halen süregelen eski davaların ve haftada en az bir ya da iki kez gelen ihbarların girdabında boğuldukları dönüşümlü "nöbet" zorunluluğu vardı.

D. D. fazla uyumaz ya da fazla flört etmezdi. Aslında hiçbir şeyi fazla yapmazdı. Otuz sekiz yaşını bitirdiğini ve eski sevgilisinin evlenerek çoluk çocuğa karıştığını fark

edene kadar bunu sorun etmiyordu. Kendini sadece işiyle evli gören haşin ve küstah dedektifbirdenbire kendini *Good Housekeeping* dergisini, daha kötüsü, kısa süre sonra *Modem Bride*'ı incelerken buldu. Bir başka gün ise raftan *Parenting* aldı. Kırkına merdiven dayamış, North End'de tek başına yaşayan bekâr, çocuksuz bir cinayet dedektifinin *Parenting* okumasından daha asap bozucu bir şey olamazdı.

Özellikle, yeni yürümeye başlayan çocuklarla kendi ekibindekilerin eğitiminin birbirinden çok farklı olmadığını keşfettikten sonra.

Dergileri çöpe atıp biriyle çıkmaya yemin etti. Bu yemin Chip'e kadar uzandı; zavallı, neredeyse-aklını-başından-al-dığı Chip. Oysa şimdi Dorchester'a doğru yola koyulmuştu. Kendi ekibinin nöbet sırası bile değildi ama çağrıda "acil durum" uyarısı vardı ve bu uyarı, bütün mürettebatı görev başına toplayacak kadar berbat bir durum anlamına geliyordu.

D. D. 1-93'ten saptı, işçi mahallesindeki labirente benzeyen yollarda ilerlemeye başladı. Dorchester, memurlar arasında uyuşturucu, silah atma ve kafa bulup ateş açılan gürültülü mahalle eğlenceleriyle tanınırdı. Boston Emniyeti'nin yerel bölge kliniği C-11, gürültüye karşı bir yardım hattı oluşturmuş, hafta sonları devriye gezecek özel bir "eğlence gözetim aracı" tahsis etmişti. Beş yüz ihbar ve ardından gelen sayısız tutuklama sonucu, Dorchester'da cinayet, tecavüz ve ağır cezayı gerektiren utanç verici saldırılar ciddi oranda azalmaya başlamış, öte yandan hırsızlık tırmanışa geçmişti.

Buyurun buradan yakın!

Aracının navigasyon sistemi D. D.'yi oldukça güzel, yeşil çim alanlarla süslü,,çift şeritli bir yola çıkardı. Yol boyunca yan yana dizilmiş üç katlı evlerin önünde geniş verandalar, bazılarında da küçük kulecikler vardı.

Bu konutların çoğu, yıllar içinde altı ila sekiz aileyi barındıracak dairelere bölünmüştü. Yine de güzel bir yerdi; çimler biçilmiş, veranda korkulukları yeni boyanmıştı. *Dorchester 'in nispeten sakin bir bölgesi,* diye düşündü, merakı gittikçe artarak.

D. D., Crown Viclerin toplandığı yeri fark edince park etmek için yavaşladı. Perşembe akşamıydı ve saat sekiz buçuktu, ağustos güneşi ufukta henüz kaybolmaya başlamıştı. Az ileride beyaz bir ambulans ile gezici suç laboratuvar göze çarpıyordu. Keşif kollarının önüne her zamanki gibi medya araçları ve mahallenin meraklıları yığılmıştı.

D. D. çağırışı ilk okuduğunda uyuşturucuya yormuştu. Belki de çeteler arası bir silahlı çatışma çıkmıştı. Komiser yardımcısı on sekiz dedektifi birden çağırdığına göre durum kötü olmalıydı, muhtemelen çoklu zarar vardı. Belki verandasında oturan bir büyükanne, belki de kaldırımda oynayan çocuklar isabet alınmıştı. Böyle şeyler oluyordu ve hayır, dayanmak giderek kolaylaşmıyordu. Ancak başa çıkmak zorundaydınız çünkü burası Boston'du ve Bostonlu bir dedektif bunu yapmaya mecburdu.

Yine de, dekoltesini kapamak için üstüne düz beyaz bir tişört geçirip, sıksa bacaklarını saran siyah blucinin kemerine

kimliğini iliştirerek arabadan inerken düşünüyordu. *Uyuşturucu değil. Daha kötü bir şey.* Tabancasını beline takıp kurtlar sofrasına doğru yürümeye başladı.

D. D. önce bir grup yetişkini ve meraklı çocuğu itip kakarak kendine yol açtı. Dikkatini dağıtmamaya çalışıyordu ama yine de kulağına çalınanlara engel olamıyordu. "Ateş edildi...", "Biri domuz gibi böğürdü...", "Onu yiyecekleri boşaltırken görelili daha dört saat bile olmamıştı..."

"Lütfen, rica ediyorum, lütfen. Polis. Ahbap, yoldan çekil." Kalabalığı yardı, eğilerek kaldırımın bir bölümünü ayıran san emniyet şeridinin altından geçip sonunda olay yeri karmaşasının can alıcı noktasına ulaştı.

Gri boyalı, geniş sütunlu ve büyük bir Amerikan bayrağı çekilmiş verandası olan üç katlı bir evin önünde duruyordu. Dedektiflerin ve tekerlekli sedyelerin giriş çıkışını kolaylaştırmak amacıyla ön kapıların ikisi de ardına kadar açılmıştı.

D. D. ön kapının her iki yanındaki cumbalarda asılı zariftülleri fark etti. Amerikan bayrağının yanı sıra, verandada dört saksı bakımlılı kırmızı sardunya, yarım düzine mavi katlanır sandalye ve kırmızı sardunyaların üstüne parlak sarı renkle yazılarak asılmış bir levha vardı: *Hoş geldiniz.*

Evet, kesinlikle uyuşturucu satıcılarının silahlılı çatışmasından öte bir durum vardı.

D. D. iç çekti, ardından ifadesiz bir yüz takınarak öndeki basamaklarda duran üniformalılı memura yaklaştı. İsmi ve rozet numarasını mırıldandı. Karşılığında, memur onun söylediklerini büyük bir ciddiyetle kayda geçirdi, ardından aya-

ğının dibindeki kovaya başını gömüp kismaya devam etti.

D. D. uysalca galoş ve bonelere uzandı. Demek ki bu türden bir olay yeri idi. -

Basamakların kenarından yavaşça yukarı tırmandı. Evin kalan kısmıyla uyumlu, Cape Cod tarzı açık tonda bir griyle yeni boyanmış gibi görünüyorlardı. Veranda bakımlı ve rahattı. Öyle temizdi ki, yeni süpürüldüğünden şüphe etti. Elindekileri boşalttıktan sonra ev üyelerinden biri ortalığı toplamış olabilir miydi?

Veranda kirli, toz içinde olsa daha iyiydi. Böylece ayak izi kalırdı ve D. D.'nin içeride bulmayı umduğu, kötü şeyler yapan kişiyi ele vermekte yardımcı olurdu.

İçeri girmeden önce derin bir soluk daha aldığında, burnuna talaş ve kurumuş kan kokusu geldi. Açıklama isteyen bir muhabirin sesini duydu. Bir kamera deklanşörünün patlamasını, bir medya mensubuna ait Chopper motorun homurtusunu ve çevredeki parazitleri algıladı. Meraklılar arkasında, dedektifler önünde, muhabirler tepesindeydi.

Kaos: gürültülü, ağır kokulu, bunalıcı.

Görevi bütün bunları yoluna koymaktı.

Buna mecburdu.

2. BOLUM

VİCTORİA

"Susadım."

"Ne istersin?" diye soruyorum.

"Bana içecek bir şey getir be kadın, yoksa o iğrenç yüzünü dağıtacağım."

Sesi öfkeli değil. İşler genelde böyle yürüyor. Bazen fırtına aniden çıkıveriyor. Bir an TV izliyor, hemen ardından salonun altını üstüne getiriyor. Diğer zamanlarda ise sınırdan dolaşıyor. Doğru şeyi söyler ya da yaparsan, ortalık duruluyor. Öte yandan, yanlış bir şey söyler ya da yaparsan...

Kanepeden kalkıyorum. Boston'da, nem ve sıcaklığın insafsızca hüküm sürdüğü bir ağustos akşamı yaşanıyor. Sahilde ya da dev bir yüzme havuzunda geçirilmesi gereken akşamlardan biri. Kuşkusuz, bizim için ikisi de bir seçenek değil. Öğleden sonrayı, klimanın serinliğinde ferahlayıp History Channel izleyerek evde geçirdik. Sakin bir akşamın onu yatıştıracağını düşünmüştüm. Artık emin değilim.

Mutfakta seçeneklerimi gözden geçiriyorum. İçecek bir şey istemesi uzun bir ihtimaller listesi anlamına geliyor: Önce doğru içeceğe karar vereceğim. Sonra doğru bardak/kadeh/fincanı seçeceğim. Buzlu mu buzсу mu, kamışla mı kamışsız mı, kokteyl peçetesi mi bardakaltı mı, tercihlerinden söz etmiyorum bile.

Bir kez olsun bu öfkeli isteği geri çeviremedim. Yumuşak bir ses tonuyla nazikçe isteyebilirdi. *Senin uşağın değilim* diye ona hatırlatabilirdim. *Bana saygılı davran* diyebilirdim.

Son dönemlerdeki favorisi olan mavi fincanıyla su götürüyorum, yüzüme fırlattığında ortalık daha az kirleniyor. Ellerim şimdiden titremeye başladı. Rahatlamak için defalarca soluk alıyorum. *Henüz sınırda değil. Unutma, henüz sınıra gelmedi. Henüz değil.*

Fincanı salona götürüyorum, çaktırmadan onu izleyerek cam sehpanın üstüne koyuyorum. Eğer ayaklan yerde hareketsiz duruyorsa sakinleşeceğim. Eğer seğirmeye, ayağını yere vurmaya ya da ardından ani bir yumruk gelecekmiş gibi omuzlarını sallamaya başlarsa fırlayıp kaçacağım. Aşağı inip Ativan'ı kapacak ve onu ilaçla sersemleteceğim.

Söylemedi demeyin, kendinize ait bazı şeyleri bir kez kaybettiğinizde bir daha asla yerine koyamıyorsunuz.

Fincanı alıyor, ayaklar sabit, omuzlar serbest. Denemek için bir yudum alıyor, duraksıyor...

Tekrar yerine koyuyor.

Soluğum henüz düzelmişken, plastik fincanı kapıldığı gibi başımın yanına indiriyor.

Plastik fincanın şiddetinden çok, darbenin şaşkınlığıyla sendeliyorum.

"Nedir bu?" diye kükrüyor, su içindeki yüzümün dibinde. "Ne halt var bunun içinde?"

"Su," diye cevap veriyorum aptal gibi.

Tekrar vurmaya çalışınca kanepeye biraz daha su saçılıyor, sonra bir kovalamaca başlıyor. Alt kattaki ecza dola-bına ulaşmak için fırlıyorum, o ise beni yakalayıp kafamı sert zemine vurmaya ya da parmaklarını boğazıma dolamaya kararlı. Beni odanın çıkışında ayak bileğimden yakalıyor. Sağ dizimin üstüne sertçe düşüyorum. İstemsizce tekme atıyorum. Hırsıyla böğürdüğünü duyuyorum. Koşarak birkaç basamak daha uzaklaşıyorum. Beni yanımdan yakalayıp lambriye savuruyor. Merdivenlerin ray yatağı olanca gücüyle kaburgalarımı çarpıyor.

"SÜRTÜK! Sürtük, sürtük, sürtük."

"Lütfen," diye fısıldıyorum. İyi bir sebebi yok. Belki sadece bir şey söyleme zorunluluğundan. "Lütfen, lütfen, lütfen."

Bileğimi yakalıyor, öyle sıkı kavıyor ki, ince kemiklerimin birbirine sürttüğünü hissediyorum.

"Lütfen hayatım," diye tekrar fısıldıyorum, umutsuzca yatıştırıcı bir ses tonu kullanmaya çalışarak. "Bırak gideyim tatlım. Canımı yakıyorsun."

Ancak gitmeme izin vermiyor. Onu yanlış değerlendirmişim, işaretleri yanlış okumuşum. Şu an karanlık bir yerde. Ne yapsam, ne söylesem önemi yok. Zarar vermek isteyen

vahşı bir hayvan artık o.

Böyle zamanlarda hep yaptığım gibi, onu hâlâ sevdiğimi düşünüyorum. Öyle çok seviyorum ki, kalbim bütün kemiklerimden daha fazla kırılıyor. Şimdi, şu anda bile, dikkatli olmak zorundayım. Onu incitmek istemiyorum.

Sonra, bir an sonra, ayağımı uzatıp dizinin arkasına dokunuyorum. Ben elimi kurtarıırken, o düşüyor. Banyoya koşuyorum, ecza dolabını kırarcasına açarak turuncu reçeteli şişeyi kapıyorum.

"Seni öldüreceğim!" diye koridorda kükrüyor. "Seni milyonlarca kere şişleyeceğim. İğrenç kafanı koparacağım. Kanını kurutup kalbini yiyeceğim. Seni geberteceğim, seni geberteceğim, seni geberteceğim."

Sonra hoşuma gitmeyen bir ses duyuyorum, yalınayak *rap rap* yürürken koridorda yankılanan ve mutfığa doğru yönelen ayak sesleri.

Ativan, Ativan, Ativan. Nerede bu lanet olası Ativan?

Elimin kenarıyla şişeye çarpıyorum. Yere düşüp fayansların üzerinde yuvarlanıyor.

Bir çığlık daha yükseliyor, su katılmamış bir hiddet; anlıyorum ki mutfaktaki bıçakları kilitlediğimi keşfetti. Bunu iki hafta önce bir gece yarısı, o uyurken yaptım. Hep bir adım önde olmak zorundayım. Buna mecburum.

Ativan klozetin arkasına yuvarlanıyor. Parmaklarım fazlasıyla titriyor. Ulaşamıyorum, itemiyorum. Bir şangırtı kopuyor. Kiraz ağacından dolap kapakları açılıyor, ne kadar tabak çanak varsa ithal İtalyan seramiklerin üstüne iniyor.

Bütün tabakları yıllar önce melamin ve plastikle değiştirdim. Bu onu daha da öfkелendirdi. Her defasında, mutfağın altını üstüne getirmek zorunda. Verdiğı zararın azalmış olması onu sınıra daha da yaklaştırıyor.

Yüksek sesli bir şangırtı daha, ardından sessizlik. Soluğumu tutup klozetin üstüne eğiliyorum. Baş belası şişeye ulaşmaya çalışıyorum. Uzayan sessizlik beni ortalığın mahvolmasından daha fazla geriyor.

Ne yapıyor? Ne keşfetti? Gözden kaçırdığım bir şey mi var?

Aksi şeytan, Ativan'a şu *anda* ihtiyacım var.

Gergin sinirlerimi düzene sokmak için kendimi soluk almaya zorluyorum. Havlu! İşte işin püf noktası. Havluyu rulo yapıp klozetin arkasına sokuyorum, şişeyi diğeri yana doğru itiyorum. Başardım.

Yatıştırıcı tabletleri avucumda sımsıkı tutarak, karşılaşılabileceğim şeyin dehşeti içinde, sessizliğe gömülmüş evimde koridora doğru süzölüyorum.

Bir adım. İki, üç, dört...

Koridorun sonuna ulaşıyorum. Geniş salon solumda, onu yemek odası izliyor. Mutfak ise sağımda. Kemerli antrenin çevresinden dolanıp, köşede kurumaya başlamış kauçuk ağacının arkasından salonu gözetliyorum. Sonra parmak uçlarıma basarak ve eski püskü müzik setinin yanı ya da lime lime olmuş ipek perdelerin arkası gibi, L tipi salonda pusu kurabileceğı noktaları kollayarak içeri süzölüyorum.

Bir şey mi gözden kaçırdım? Dikkate almadığım ne ve

bunun bana maliyeti ne olacak?

Zihnime başka görüntüler hücum ediyor. Kilerin kapısını üstüme sürgüleyip kaçmama fırsat kalmadan et döveceğiyle iki kaburgamı kırdığı gün ya da kasap satırıyla kolumu koparmaya çalışırken, gözü dönmüş bir halde kendi bacağını kestiği an aklıma geliyor. Kaçıp kurtulacağıma, atardamarını kesmiş olabileceğinden korkarak bir yerinin kanadığı endişesiyle orada duruyor, sonunda satın elinden kapmayı başarabiliyorum. Acı içinde inlerken onu rahatlatmaya çalışıyorum. İkimizin yaralarından akan kanlarla, kemerli antremizdeki İran halısı sırlıslam oluyor.

Şu anda bunları düşünemem. Dikkatim dağılmamalı. Onu bulmalıyım. Sakinleştirip ilaçlarını vermeliyim.

Salondan dışarı süzülüp yemek odasına giriyorum. Gölgede kalan tüm köşelere dikkat etmeli, bütün seslere kulak vermeliyim. Mutfağın arka kapısı antreye açılıyor. Etrafından dolaşıp kolayca arkadan saldırabilir.

Bir adım daha atıyorum. Reçeteli şişeyi biber gazı gibi kavrayarak santim santim ilerliyorum.

Onu mutfakta buluyorum. Pantolonunu indirmiş, haliya pisliyor. Ona doğru yaklaşırken başını kaldırıp bana bakıyor. Yüzünde hain bir zafer ifadesi var.

"Kıymetli halın hakkında ne düşünüyorsun?" diye alay ediyor. "Hâlâ bir özelliği var mı?"

Ativan şişesini uzatarak ona doğru yaklaşıyorum. "Lütfen bebeğim. Seni sevdiğimi biliyorsun. Lütfen."

Cevap olarak dışkısından bir parça avuçlayıp çıplak kar-

nına sızıyor.

"Seni öldüreceğim," diyor daha sakın, sohbet eder bir tonda.

Bir şey söylemiyorum, sadece ilaç şişesini tutuyorum.

"Gece yarısı yapacağım, ama önce seni uyandıracağım. *Farkında olmanı* istiyorum."

Şişeyi ona doğru uzatıyorum.

"Bıçakları kilitlemişsin," diye şakıyor. "Bıçakları kilitlemişsin. Peki, *hepsini* kilitlediğinden emin misin? Emin misin? Emin misin?"

Uğursuzca sırtıyor, bakışlarım istemeden de olsa içindekileri yere savurduğu bulaşık sepetine kayıyor. Üstünde bir bıçak unutmuş olabilir miyim? Sabah bıçak yıkamış mıydım? Hatırlayamıyorum ve bu bana pahalıya mal olacak gibi. Bir şeyler daima bana pahalıya mal oluyor zaten.

Şişenin kapağını açıyorum. "Dinlenme zamanı aşkım. Biraz dinlendikten sonra daha iyi hissedeceğine eminim."

Elime birkaç tablet alıyorum, vücudundan yayılan koku burun deliklerime dolacak kadar ona yaklaşıyorum. Parmakla yavaşça ağzını açıp anında eriyen tabletleri yanağının boşluğuna yerleştiriyorum.

Karşılığında pis parmaklarıyla enseme avuçluyor ve neredeyse şefkatle boynumu okşuyor.

"Seni çabucak öldüreceğim," diye söz veriyor. "Bıçakla. İçeri doğru dürtü vereceğim. Şuraya."

Öldürücü darbenin provasını yaparmış gibi başparmağını deli gibi atan gırtlığıma sürüyor.

İlaç etkisini göstermeye başlayınca, yüzündeki kasların gevşediğini görüyorum. Elleri düşüyor, tekrar gülümsemeye başlıyor. Bu kez sevgiyle. Fırtınanın ortasından süzülen gün ışığı gibi. Ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum. Ağlamıyorum.

Kendinize ait parçalar vardır, sayısız parçalar, bunları bir kezfeda ederseniz bir daha asla yerine koyamazsınız.

On dakika sonra onu yatağa yatırıp giysilerinin kalanını çıkarıyorum. Önceki deneyimlerimden, dışkı kokusunun üstüne sineceğini bildiğim halde sabunlu bezlerle vücudunu siliyorum. Daha sonra bana bunun sebebini soracak ve ben ona yine bir yalan uyduracağım çünkü böyle yapmam gerektiğini öğrendim.

Onu temizliyorum. Kendimi temizliyorum. Tabaklar bulaşık makinesine konacak, sonra raflara yerleştirilecek. Halı, çöpçüler gelene kadar kaldırımda duracak... Ama bunların hepsi bekleyebilir.

Her şey sona erdikten sonra, sessizlikte yatak odasına dönüyorum. Lamba ışığının aydınlığında, yüzünün sakın ve dingin çizgilerine hayranlıkla bakıyorum. Sol şakağının üstüne düşen bir tutam altın sarısı inatçı bukleye, dudaklarının bir bebeğinki gibi hafifçe büzülmesine... Yumuşacık yanığını parmaklarımla okşuyorum. Artık gevşemiş, can yakmayan, zarar vermeyen elini avucuma alıyorum.

Ve bu gecenin, sonunda beni öldüreceği gece olup olmadığını merak ediyorum.

Oğlum Evan'la tanışın.

Sekiz yaşında.

3. BÖLÜM

"Yemek salonunda başlamış." DedektifPhil LeBlanc, DedektifD. D. Warren'a açıklamaya çalışıyordu. Phil'in üstünde keten pantolon ve ambleminin üstüne ketçap lekesi bulmuş beyaz yakalı polo bir tişört vardı. Anlaşılan, çağrışı aldığında Phil ailesiyle birlikte barbekü yapıyordu. Şu anda ise altı kişilik yemek masasını işaret ediyordu. Tabaklarda yemek kalıntıları, masanın ortasında ise boş servis tabakları vardı. D. D. üç adet düşük alkollü Bud kutusu saydı. İkisi masanın bir ucunda, biri diğer uçundaydı.

Eski görünümlü masa, sıcak renk tonunda meşeden yapılmıştı. Güzel bir masaydı, D. D. antika olduğuna bahse girebilirdi. Oysa sandalyeler verandada duranlar gibi, mavi katlanır sandalyelerdi. Demek ki ev sakinleri masif, antika bir masa alabiliyor ama sandalyelere masrafedemiyorlardı. Bu durum ortamın genel havasına da yansıyor. Eve yeni badana yapılmıştı ama içerisi bariz şekilde boştu.

Tabaklar ince beyaz melaminden yapılmıştı. Basitlerdi ama parlak kırmızı servislerin üstünde mavi kumaş peçete-

lerle beraber duruyorlardı. Kırmızı, beyaz ve mavi... Evin renkleri genel olarak bu renklerden oluşuyordu.

"Belki de tartışmaya başladılar," diye fikir yürüttü Phil. "Beraber yemek yemiş, birkaç bira içmişler. Sonra da olay başlamıştır. Belki kadın kalkıp gitmek istedi ve bu, adamı tetikledi."

D. D. başıyla öylesine onayladı, hâlâ masanın çevresinde dolaşıyordu. Parke zemin yeni yapılmıştı, öylesine parlaktı ki yürüdükçe kendi yansımalarını görebiliyordu. Bu ev için birlikte çalışıyor olmalıydı. *Alın teriyle oluşturulmuş sermaye*, diye düşündü. Bir gelecek kurmaya çalışan, zorlu ekonomik koşulları birlikte atlatmaya uğraşan işçi sınıfı bir aile; ta ki...

"Neil nerede?" diye sordu D. D., cinayet ekibinin üçüncü elemanını kastederek.

"Yukarıda. Üstteki iki katta yeni tadilat yapılmış. Olayın bu katla sınırlı kaldığını düşünüyoruz ama yine de dikkate alınması gereken pek çok elektrikli ve kesici alet var."

D. D. onayladı. Acil çağrısını aldığı anda, olay yerinde arı gibi çalışan sayısız müfettiş bulmayı umuyordu. Oysa ortam gayet sakindi. Araştırılması, güvenlik altına alınması ve işlem yapılması gereken üç kat, çok şey ifade ediyordu. Üstelik görevliler çoktan komşuları soruşturmaya, tanıdıkları araştırmaya gitmiş olabilerlerdi. Bu tür olay yerlerini sığağı sığağına incelemek en doğrusuydu. Ne kadar çok görevli varsa, o kadar hızlı ve fazla sonuç alınırdı.

"Ev sakinleriyle ilgili ne biliyoruz?" diye sordu.

"Tek aile. Anne, baba ve üç çocuk. İkisinin de ikinci evliliği, o yüzden çocukların kime ait olduğu henüz kesin değil. Evin reisi Patrick Harrington olmalı. Altmış sekiz doğumlu. Geçtiğimiz günlerde işsiz kalmış. Bölgedeki nalbur dükkânlarından birinde çalışıyormuş ama iş yeri kapanmış."

"Ne zaman?" D. D. masanın altındaki halıyı incelemek için çömeldi. Soluk bej rengineydi, yeni süpürüldüğü belliydi. Henüz temizlenmiş bir veranda, yeni süpürülmüş bir halı. Ev halkının özellikleriyle ilgili kafasındaki listeye, *vatanseverin* yanına *temizlik hastasını* da ekledi.

"Birkaç hafta önce ya da ona yakın bir şey. Komşuların dediğine göre çift, hacizli taşınmazı cebri açık artırmada sekiz ay önce satın almış. Adamın becerilerini ve eleman indirimlerini kullanarak değiştirmeyi düşündükleri belli; sonra bir kısmında yaşayıp diğer kısmını kiraya verebilirlerdi. Sadece alt katın onarımını bitirebilmişler ve sonra, *güm*, adam işsiz kalıvermiş. Elveda saatlik ücret. Elveda eleman indimi."

"Merhaba dev gibi ipotek, hem de kira geliri olmadan," diyerek, D. D. onun sözlerini tamamladı.

"Aynen. Berbat bir durum."

"Demek ki çift bunalımdaymış," dedi D. D. doğrulurken. "Kadın ne yapıyormuş?"

"Deniçe Harrington bir dışçının yanında sekreter olarak çalışıyormuş. Sokağın karşı tarafında yaşayan Bayan Nancy Seers, Deniçe'in çocukları okul servisinden alabilmek için her gün saat üçte işten çıktığını söyledi. Bunun önceliği var-

miş."

"Yaşları?"

"Hımm..." Phil notlarını karıştırdı. "Dokuz, on iki ve on dört. Erkek, kız, erkek."

D. D. başını salladı, ardından masadan uzaklaşıp mutfağa yöneldi. Ocağın üstünde bir kızartma tavası duruyordu. Zeytinyağı ve tavuk kokuyordu. Hemen yanında ise mısır pişirilebilecek ya da makarna kaynatılacak kadar derin bir tencere vardı. Tezgâhta da, hazırlanan yemeğe dair işaretler vardı: yarısı kullanılmış marul, havuç paketi, kısmen dilimlenmiş salatalık.

Gözleri boşalmış başka bira kutusu aradı, çöpte üç tane daha buldu. Buzdolabını açtı, hayli doluydu; bu doluluk, yapılan son alışverişi mi işaret ediyordu? Geleneksel yumurta, et, ekmek, sebze çeşitleri ve saklama kaplarına konulmuş başka yiyecekler. Kapaktaki rafta iki düzine sos ve yarısı tüketilmiş bir şişe İtalyan şarabı vardı. Başka bira yoktu. Bu durumda altılı paketlerden alındığı varsayılırsa, bütün biralar içilmiş olmalıydı.

İki yetişkinin tükettiği altı kutu düşük alkollü Bud? Hatta hepsini tek kişi tüketmiş bile olsa? Alkolün etkisiyle şiddete başvurmak için yeterli bir miktar değildi bu. D. D. bunu yutmazdı.

Kimlik Tespit Kliniği'nden Jack McCabe içeri girdi. Yiyecek dolu tezgâhlara bakıp iç geçirdi. "Fotoğraf çekildi mi?" diye sordu.

"Her şey fotoğraftandı," diye doğruladı Phil.

Jack tekrar iç geçirdi. D. D. onu suçlamıyordu. Bu olay yerinde çalışmak çok zahmetli ve verimsizdi. Yine de ne gerekiyorsa yapılacaktı.

"Bıçakla başla," dedi ona.

"Bıçak yok," dedi Jack, tezgâha bakarak.

"Bir bıçak olmalı," dedi D. D., dilimlenmiş salatalığı işaret ederek.

"Ah, evet, bir bıçak var," dedi Phil.

"Lanet olsun," diyerek D. D. koridora yönelen Phil'i izledi.

Koridorun yarısına geldiklerinde, sıçrayan kanın ilk izlerine rastladılar. Parlak zeminin ortasından başlayıp, evin arkasına ve muhtemelen yatak odalarına doğru noktalar ve çizgiler halinde ilerliyordu.

Koridorun ucunda, kan izlerinin yanında kahverengi giysili bir adam duruyordu. İzlerin taslaklarını çıkarıp, karşılık gelen ipucu etiketleriyle karşılaştırır gibiydi.

"Bunu görmelisiniz," deyince Phil ve D. D. ona doğru yürüdü. "Bakın, damlalar aslında iki farklı yöne doğru ilerliyor, ayrıca lekeler de, şurada ve şurada."

D. D. çömelerek sakince, sıçrayan kana baktı. Gerçekten doğrudu; damlaların yarısı ileriye, diğer yarısı ise geriye doğru uzanıyordu ve evet, iki farklı kan izi vardı; sanki iki cisim kan gölünün arasından farklı yönlerde sürüklenmiş gibiydi.

"Onu önce yatak odasında yakalamış," dedi adam, dingin bir ses tonuyla. "İlk hamlesini yapmış. Kadın onun çevresinden dolanıp şu tarafa doğru koşmuş. Ne yazık ki kaçmayı başaramamış."

"Onu tekrar mı bıçaklamış?" diye sordu D. D. kaşlarını çatarak.

"Hayır. Öyle olsa, darbenin yönüne bağlı olarak duvarda ay şeklinde bir kalıntı görürdük, tav andakinin benzeri gibi. Onu sadece yakalamış. Bir ihtimal, saçından. Sonra diğerleriyle birlikte, işini bitirmek üzere evin arka tarafına doğru sürüklemiş. Bakın, damlaların ilk şekli onun kapıya doğru koştüğünü gösteriyor. İkinci şekil ise tam tersi tarafa yöneldiğini gösteriyor. Bu arada lekeler ise..."

"Ayak topuklarına ait," diye mırıldandı D. D.

"Aynen. Üvey kızıınıza yapabileceğiniz en berbat şey." Adam taslaklarını tamamlayıp elini uzattı. "Dedektif Warren olmalısınız. Ben Alex Wilson. Bir ay boyunca Phil'in gölgesi olacağım."

D. D. dönüp Phil'e baktığında adam omuz silkti. "Doğru, ben de bunu yaklaşık yarım saat önce öğrendim. Nasıl olduğunu bilirsin: Her zaman en son biz öğreniriz."

D. D. adamın elini sıktı ama kaşları çatıktı. "Acaba ne tür bir ilginiz...?"

"Bir zamanlar dedektiftim. Yaklaşık sekiz yıl önce, Akademi'de ders vermeyi sahada çalışmaya tercih ettim. Biraz paslandığımı düşünsem de, bir ay boyunca bir dedektifin gölgesi olmak için izin istedim. Bu işe sekiz yıl harcamak kolay

değil. Dijital fotoğrafçılık ve dijital parmak izi konusundaki gelişmeleri düşününce, kendimi yürümeye ve konuşmaya yeni başlamış bir dinozor gibi hissediyorum."

"Sekiz yıl önce Boston Emniyeti'nde mi çalıştınız?"

"Hayır. Amherst'deydim. Neden sordunuz?"

"Laf olsun diye." D. D. adamı incelemeye devam ediyordu. Kırklı yaşların başında olduğunu tahmin ediyordu. Neredeyse akran olmaları rahatsızlık vericiydi çünkü adam kendini dinozor olarak betimlemişti. Çok uzun boylu değildi, belki bir seksen kadar, ama biçimli bir vücudu vardı. Kısa kesilmiş koyu renk saçlarına aklar düşmüştü ve kaşlarını çat-tığında mavi gözlerinin kenarları kırışlıyordu. Emekçilerin George Clooney'si. Bu, takdire değerd.

Demek ki Alex Wilson, Amherst'de çalışmıştı. Bunu soruşturması gerekiyordu.

"Pekâlâ Profesör, bize gösterebileceğiniz başka ne var?"

"Sanırım işe karısıyla başlamış." Alex kan izlerine dikkat ederek onları koridora çıkardı. "Belki de yemekte tartışmaya başladılar, bilmiyorum. Onu yatak odasına kadar izlemiş ve arkasından saldırmış. Bu hızlı olmuş. Sert bir vuruş kafatasının tabanını omurilikten ayırmış. Çığlık atacak kadar yaşamış olsa bile, darbe onu felç etmiştir. Dizlerinin üstüne çökmüş, kanama başlamadan da kalbi durmuş."

Alex sağ taraftaki antreden geçti. D. D. kendini geniş bir yatak odasında buldu. Odada dev boyda bir yatak ve birbirinden farklı, ikinci el olduğu izlenimi veren iki şifoniyer vardı. Yatağın üstünde çiçekli, eski bir yorgan duruyordu.

Pembe renkli iki çarşaf, perde vazifesi görerek pencereleri örtüyordu.

Büyük olan şifoniyerin üstünde, aralarında on beşe yirmi santim ölçülerinde, gülümseyen, sarı saçlı bir gelin ve sırttan koyu renk saçlı bir damadın da olduğu çeşitli fotoğraf çerçeveleri duruyordu. Şifoniyerin önünde, yerde, parkeyi kaplayan en az bir düzine koyu renkli bir leke vardı. Muhtemelen sarı saçlı gelinden geriye kalanlardı.

"Ceset nerede?"

"Göreceksiniz," dedi Alex. Onları tekrar koridora çıkardı, yerdeki kan lekesinin üstünden dikkatle atlayarak bir sonraki yatak odasına geçti. Bu oda daha küçüktü ve parlak mavi bir renkte boyanmıştı. Duvarlardan birini Tom Brady posterini süslüyordu. Raflar ise imzalı futbol topları ve çeşitli spor dallarına ait kupalarla doluydu. Sağ taraftaki ikiz yatağın üstünde Patriots takımına ait bir atkı duruyordu. Tam karşıdaki katlanır masa, çalışma masası olarak iş görüyordu ve önünde yarı çekilmiş metal bir iskemle vardı. Sandalyenin yanında, yerde, koyulaşmaya başlayan bir başka leke görünüyordu.

"Büyük oğlan," diye bilgilendirdi Alex. "Belki de ebeveynlerinin odasından gelen sesleri duydu ve ne olduğuna bakmak için kalktı. Kazandığı kupalara bakılırsa sportif bir çocuk ve akranlarına göre daha yapılı. Anneden sonra ikinci mantıklı tehdit. Bu nedenle fail odaya hızla ve kararlı olarak girdi. Onu yakalayıp kaburgalarının arasından doğruca kalbini bıçakladığında çocuk muhtemelen hâlâ, *neler oluyor?*

diye düşünüyordu.

"Yine tek darbe mi?" diye sordu D. D. kısaca.

"Bu ikisi, öyle."

"Önce enseye, sonra kaburgaların arasına. Failin eğitilmiş olduğunu düşünmeye başlayacağım."

"Özel kuvvetler olduğunu düşünüyorum. Bıçaklamak pis iştir, ama bu adam gayet teknik çalışmış."

"Pekâlâ," dedi D. D. kuru bir sesle. "Anne gitti, büyük oğlan gitti. Sırada kim var?"

"Geriye iki kişi kaldı. On iki yaşındaki kız ve dokuz yaşındaki oğlan. Belki onları da teker teker haklamayı düşünüyordu ama ikisini de kızın odasında buldu."

Alex mavi odadan dışarı çıktı ve tek sıra halinde tekrar aşağıdaki koridora indiler. Bu kez kan izleri köşeyi dönerek onları mor renkli perdeler ve yarım düzine Hannah Montana ile Jonas Brothers posterlerinin asılı olduğu peşpeşe bir odaya götürdü.

"Göreceğiniz gibi burada işler biraz karışıyor." Alex, kan damlaları ve gölcükleri ile sarı ipucu etiketlerin olduğu zemini işaret etti. "Tahminime göre, sadece cesetlerin konumuna bakarak söylüyorum, önce oğlanı öldürmüş."

"Neden oğlan?"

"Ölümçül tek bir yara. Yatağa bakın."

D. D. geç de olsa atkının aslında mor olmadığını fark etti. Koyu pembe olmalıydı, asıl rengi bir başka hatırı sayılır kan golüyle koyulaşmıştı. Aynı renk, karşı duvarda da bir yay çizmişti.

"Çocuklar biliyordu," dedi, daha yumuşak bir sesle. "Odada dolap yok. O yüzden köşede duran abla-kardeş son kez birbirlerine sarıldı. Sonra fail içeri girdi. O anda berbat görünüyor olmalıydı. İkincisini bir kenara bıraktım, daha ilk cinayetin darbesiyle kan revan içinde kalmış olmalıydı. Çocuklar omuz omuza yatağın kenarında duruyorlardı.

"Sanırım ilk harekete geçen oğlan oldu," diye devam etti Alex. "Yatağın üstüne atlayarak failin etrafından dolaşmaya çalıştı ama işe yaramadı. Fail çocuğun gırtlığını kesti ve olay sona erdi. O sırada kız muhtemelen çığlık atıyordu. İlginç bir durum çünkü donup kalmamış. Böyle bir sahneye şahit olanların çoğu.

Alex'in sesi zayıfladı, sonra genzini temizleyip devam etti. "Kız koşmaya başlıyor. Ön kapıya hamle yapmak için kardeşinin öldürülmesini fırsat biliyor. İçlerinde kaçma şansı yakalayan bir tek o var. Adam onu yaralıyor. Tam şurada." Alex elindeki kalemle yuvarlak bir lekeyi gösterdi. "Belki de fail onun ensesini hedefledi ama omzundan yaralayabildi. Darbe kızın dengesini bozuyor, o yüzden şurada ve şurada, muhtemelen ayaklarıyla yaptığı kan izleri var, yine de kaçmaya devam ediyor. Tanrı onu kutsasın.

"Hayatının koşusunu yaparak koridorun yarısını kat ediyor. Ve sonra..."

"Adam onu yakalıyor," diye devam etti D. D. ve duraksadı. "Ama öldürmüyor. Sürüklüyor mu?"

Alex omuz silkti. "Kim bilir? Geriye bir tek o kalmış ve aciz durumda. Belki de adam acele etmesine gerek kalmadı-

ğını fark etti. Belki de biraz daha acı çekmesini istedi. Ne de olsa ondan kaçmıştı. Bu onu sinirlendirmiş olmalı."

"Cinsel taciz var mı?" diye sordu D. D.

"Bunu otopsi uzmanına soracaksın. Giysiler sağlamdı, görünürde bir şey yoktu."

"Onun üvey kızı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Annesinin kopyası, babaya benzeyen hiçbir yanı yok."

"Belki asıl hedefi cinsel yaklaşımdı. Onu beğeniyor ve kendisi için istiyordu..."

Alex ona baktı.

"Gelin, size olayın devamını göstereyim."

Evin arka kapısı, kapalı bir verandaya açılıyordu. Sivrisineklerin kol gezdiği yaz akşamlarında vakit geçirmek için uygun bir yerdi. Bu alanın tadilat kapsamına alınmadığı belliydi; panoların çoğu sıyrılmış, marley zemin yer yer kabarmıştı. Yine de kötü sayılmazdı. Hasarlı zemin artık kanla kaplıydı. İçerideki tek mobilya olan kırık portatif yatak ise, Alex'e göre, tüm ailenin ebedi dinlenme yeri olmuştu.

"Onları yan yana dizmiş. Önce anne, sonra büyük oğlan, kız ve küçük oğlan."

Alex, üstüne taze katliam kokusu alan sineklerin üşüş-tüğü kan içindeki yatağı işaret etti.

"Cesetler otopside mi?" diye sordu D. D.

"Evet. Sıcağı ve sinekleri düşününce cesetleri almak öncelikliydi."

"Yani kızın burada öldürüldüğünü mü düşünüyorsun?"

"Sanırım şiltenin üstünde. Otopsi sonuçlarına bakmak gerek ama bence onu buraya getirip boğazını sıkmış. Patrick iriyarı bir adam. Kızı öldürmesi uzun sürmemiştir."

"Sonra diğer cesetleri buraya mı taşımış?"

"Öyle tahmin ediyorum. Önce kızla, sonra evin toparlanmasıyla ilgilenmeyi düşünmüş olmalı."

D. D. kaşlarını çattı. Dinledikleri pek aklına yatmamıştı. "Yani fail, üç cesedi evin diğer odalarından buraya mı taşıdı? Peki neden daha fazla kan yok? Anlattıklarınıza bakılırsa her yerde kan izleri olmalı."

Alex omuz silkti. "Otopsi daha fazlasını söyleyebilir, ama benim kanaatime göre zaten kanama sona ermişti. Temiz bir işlem oldu."

D. D. yine kaşlarını çattı. "Anlayamıyorum. Babadan söz ediyoruz, değil mi? Önce tek tek aile fertlerini katlediyor, sonra onları son kez bir araya getiriyor. "

"Sanırım özür dilemeye çalışıyordu."

"Efendim??

"Babanın yaptığını varsayarsak, adam bir aile katliamı gerçekleştirmiş," diye belirtti Alex. "Belki olay birden patlak verdi, karısıyla kavgaya tutuştular ve olay bu aşamaya kadar geldi. Belki de tam aksine uzun süredir bunu planlıyordu, ama bir aile katliamcısının ruh halini bir düşün. Bu adamlar neden öldürür?"

D. D. ona baktı. "Bilmiyorum. Neden öldürür?"

"Çünkü ailelerine iyilik yaptıklarını sanırlar."

"Bu söylediğine bakılırsa, bekâr kalmam için bir sebe-
bim daha var."

Alex acıyla gülümsedi. "Zor günlermiş. Bahse girerim
soruşturma derinleştikçe, ekonomik tablonun daha kasvetli
olduğunu göreceğiz. Belki hacizle karşı karşıya kaldılar, ka-
pının önüne konmak üzereydiler. Baskı arttı. Baba, ölse daha
iyi olacağını düşünüyordu ama ailesini üzmemek istemiyordu.
Giderek *onların da* ölmesinin daha iyi olacağını düşünmeye
başladı. Sadece kendini öldürmesi zalimce olurdu. Bu ne-
denle onlar için doğru olanı yaparak hepsini öldürecekti."

"Pislik," dedi D. D. köpürmüş kanla kaplı zemine ba-
karak, vızıldayan bir sineği daha kovdu.

"Hepsini tek tek dışarı çıkarmış. Sonra her birini buraya
getirip yan yana sıralamış. Belki onlar için dua etmiş ya da
günah çıkarmıştır. Daha önce kafasında tasarladığı bir ko-
nuşma bile yapmış olabilir. *Sizi seviyorum, sizin için en iyi-
sini istiyorum. Yakında görüşürüz.* Sonra silahını çıkarmış ve
kafasına sıkmış."

"Kendini vurmuş mu?" diye konuşmaya katıldı Phil.
"Korkak herif."

"Doğru. Bir de beceremediği düşünülecek olursa."

D. D. şaşkınlıkla sordu: "Yoksa demek istediğin..."

"Aynen. Baba şu anda Mass General'da ameliyatta.
Büyük ihtimalle onu kurtaracaklar. İşte o zaman şerefsizi
mıhlacağız."

"Baba hâlâ yaşıyor," diye mırıldanan D. D. kan izlerine
bakarak bir sinek daha kovaladı. Sonra gülümsedi. Yüzünde

hınzır bir ifade belirdi. "Her şeye rağmen, bu olayda hayli eğleneceğiz."

Evin arkasından ön tarafa doğru yürüyüp yemek odasını geçtiklerinde, D. D.'nin aklına bir şey geldi. Durakladı. Phil ve gölgesi yola devam ettiler.

"Hey, Profesör," dedi. "Bir sorum var."

Alex bir kaşını kaldırdı ama bekledi.

"Pekâlâ, baba önce anneyi, sonra on dört yaşındaki, ardından dokuz yaşındaki oğlanı ve on iki yaşındaki kızını öldürüyor. En sonunda da kendi kafasına bir kurşun sıkıyor."

"Mevcut varsayım bu, evet."

"Kan izlerine dayanarak."

"Kan izlerinin ön incelemelerine dayanarak, evet."

"Etkileyici bir analiz," dedi D. D. "Çok iyi iş. Sınıfınızda da sizi zaptetmek zordur diye tahmin ediyorum."

Alex ses çıkarmadı, görüldüğü kadar zeki olduğu belliydi.

"Oysa çok önemli bir başka delil daha var."

"Nedir o?"

"Yemek odası."

Alex ve Phil birlikte yemek odasına doğru döndüler.

İlk soru PhiFden geldi. "Yemek odasına ne olmuş?"

Öte yandan, Alex durumu kavramıştı. "Hay aksi," dedi.

"Öyle. Bazı olaylar her zaman olmasını istediğimizden daha karmaşıktır," diye onaylayan D. D., Phil'e baktı. "Bu

olayda beş kişi var, değil mi? Dördü ölü, birinin durumu kritik. Beş aile üyesi için beş beden."

Phil başıyla onayladı.

D. D. omuzlarını silkti. "O halde masa neden altı kişilik hazırlanmış?"

4. BOLUM

DANIELLE

Çocuk psikiyatrisi hemşiresi ne anlama gelir, merak mı ediyorsunuz? Boston Pediatrik Değerlendirme Kliniği ya da kısa adıyla BPDK'ya hoş geldiniz. Kliniğimiz Kirkland Tıp Merkezi'nin en üst katında yer alıyor. En zorlu vatandaşlarla ilgilendiğimiz için, en güzel Boston manzarasına sahip olduğumuza inanmak bizi mutlu ediyor.

Perşembe akşamı, pediatri koğuşunun koridorunda oturmuş, sorumluluğumuzdaki son kişiyi gözlemliyordum. Adı Lucy'ydi ve bu öğleden sonra kabul edilmişti. O gelmeden önce hazırlık yapmak için sadece yirmi dört saatimiz vardı. Bu süre yeterli olmasa da elimizden geleni yaptık. Çocuklarımızın çoğu iki kişilik odaları paylaşır. Lucy kendi odasında kalıyordu. Odaların çoğunda ikişer karyola, komodin ve uygun gardıroplar vardı. Lucy'nin odasında ise sadece bir yatak ve bir battaniye bulunuyordu, hepsi o kadar.

Sekizinci kat pencerelerimizdeki kırılmaz camların,

yaklaşık on kiloluk bir komodinle silahlanmış, gözü dönmüş bir çocuğun şiddetine her zaman karşı koyamadığını zor yoldan öğrenmiştik.

Lucy primal bir çocuktü. Yani o kadar yoğun ve sürekli bir istismara uğramıştı ki, insanlığı ondan çekilip alınmıştı. Giyinmeyi bilmiyor, çatal ve kaşık kullanmıyordu ya da kişisel hijyeni önemsemiyordu. Konuşmuyordu ve tuvalet eğitimi almamıştı. Dosyasındaki bilgilere göre, hayatının büyük bir kısmını fişi çekilmiş ve hava alması için üstünde kurşun delikleri açılmış bir buzdolabında geçirmişti. Buzdolabının dışındaki yaşamı, içindekinden daha beter olmuştu. Sonuç ise, dokuz yaşında vahşi bir hayvana benzeyen bir kız çocuğuydu. Eğer dikkatli olmazsak, davranışlarımız konusunda o bizi eğitebilirdi.

Kayıt olduğu ilk saat, Lucy eline pisleyip dışkısını yiyerek başhemşiremize kendini tanıttı. Yirmi dakika sonra, bir sosyal danışman -Tıp Merkezi'nden- kızın yastığı didikleyip içindekileri çeşitli deliklere tıktığını fark etti. Yastık kaldırıldı; Lucy, içi doldurulmuş malzeme kullanmamıza izin vermeyecekti. Bundan bir saat sonra, tırnağıyla kolunu yarıp, kendi kanıyla duvara desenler çizmeye başladı.

Yeni çocuğumuzla ilgili ilk izlenimimizi edinmiştik: Her türlü ilgi, kendini aşağılamasına yol açıyordu. Eğer seyircileri varsa, kendine eziyet ediyordu.

Öğleden sonra saat dörtte, Lucy'yi odasına kapatıp sürekli gözetim altında tutması için birini görevlendirmeye karar verdik. Tıp Merkezi'nin bütün çocuklar için uyguladığı

beş dakikada bir denetim sistemi yerine, Lucy bir görevli tarafından tedbirli bir biçimde sürekli gözlenirken, yirmi dakikada bir hakkında rapor tutulacaktı.

Bu gece şanslı kişi bendim.

Çocukların sakinleşmesi saat on biri buldu. Bazıları iyi aydınlatılmış koridordaki şiltelerinde uyuyordu; bunlar karanlıktan korkan çocuklardı. Diğer bir kısım ise zifiri karanlık olmadan uyuyamıyordu. Bir kısım müzik ya da parazit bile olsa ses istiyor, bir çocuk ise sadece kaybettiği annesinin kalp atışını anımsatan saatin tik taklarıyla uyuyabiliyordu. Her şeyi uygun biçimde ayarlamıştık.

Lucy'nin ilk gecesinde özel bir şey yapmadım. Sadece sırtımı onun kapı aralığına verip diğer çocuklara masal okudum. Zaman zaman tepemdeki yarı kubbeli metalik tavanda Lucy'nin yansımasını yakalayabiliyordum. Aynalı yarım kubbeler, belirli aralıklarla koridor boyunca ilerliyordu, bizim güvenlik sistemi çözümümüz buydu; hasta odalarında olan bitenler tavandan yansıyor.

Lucy masalı dinler gibi görünüyordu. Yerde kıvrılmış, bir elini havada sallıyordu; kendi patisini inceleyen bir kedi gibi. Hızlı okursam, elini daha hızlı sallıyor, yavaşlarsam o da ritme ayak uyduruyordu.

Yirmi dakika sonra görüntüsünü kaybettim. Tavandaki kubbenin çarpık yansımasından, sonunda şiltesinin altından uzanan ayağını tespit edebildim. Hareket etmediği bir anda odasını doğrudan kontrol etmek için döndüm. Gördüğüm kadarıyla şiltesini üstüne çekmiş sonra altında uyuyakalmıştı.

Zaman zaman, sanki rüya görüyormuş gibi ayağı seğiriyordu.

Sırtımı duvara vererek yere oturdum. Koridora dağılmış en az yarım düzine daha görevli vardı. Klinikte gece demek, evrak işi demektir. Fırsat bulmuşken biriken işleri yapmak gerekiyordu.

Çocukların hiçbirisi uzun süre uyumazdı. Daha manik olan bazı çocuklar üç saatte bir yiyecek isterlerdi; oysaki iskelet gibi vücutlarından buna asla ihtimal vermezsiniz. Bazıları ise hiç uyuyamazdı.

Gece, eski krizler ve yeni korkular anlamına geliyordu. Maruz kaldıkları her tür kötülük bilinçaltılarında su yüzüne çıkıyordu. Ağlayarak uyanan çocuklar. Çığlık atarak uyanan çocuklar. Ve kavgaya hazır uyananlar. Kavgaya ya da kaçmaya. Herkes kaçmak için doğmamıştı.

İlk hastanın çizelgesini açtığımda gözkapaklarım ağırlaşmaya başlamıştı bile. Son zamanlarda çok fazla çalışıyordum. Giderek daha çok mesaiye kalıyor, daha az uyuyordum. Bir şeylerle oyalanmak zorundaydım, özellikle yılın bu döneminde.

Dört gün daha. Sonra yirmi beş yılı devirmiş olacak ve bir sonrakini beklemeye başlayacaktım. Sağ kalmayı başaran tek kişi, bu yükü taşımaya devam edecekti.

Yıllarca şiltenin altına saklanarak uyuduğumu bilse, Lucy ne düşünürdü, diye merak etmekten kendimi alamadım.

On sekizinci yaşı günümde Şerif Wayne'i ayarttım. Özel bir plan yapmamıştım. Onunla üç gün öncesinde Boston'da karşılaştım. Karısını, yetişkin kızını ve iki torununu Public (iarden'da Kuğu Tekneleri'ni seyretmeye getirmişti. Güneşin parladığı, lalelerin hafifçe salındığı, çocukların çığlıklar atarak çimlerde ördekleri ve sincapları kovaladığı güzel bir ilkbahar günüydü.

Şerif Wayne beni tanıyamadı. Muhtemelen dokuz yılda hayli değişmiştim. Koyu renk saçlarım uzamıştı, abartılı kâküllerim düzgünce kesilmişti. Üstümde düşük belli bir blucin ve Urban Outfitters'dan alınmış sarı çizgili bir tişört vardı. Helen Teyzem, kenar mahalle yeğenini Boston züppesine dönüştürmüştü. En azından, böyle düşünmek ikimizin de işine geliyordu.

Şerif Wayne'i arkasından tanıdım. Görünüşünden değil, davranışlarından. Ortalıkla zıplayan torunlarını güderek tekrar aile çemberine alırken adımlarını atış biçiminden.

Şerif Wayne beni fark ettiğinde biraz uzağında onu seyreliyordum. Yanında duran kadınlara döndü ve sanırım o anda hissetti. Tedirgin edici bir aşinalık duygusuyla tekrar geri döndü, dosdoğru yüzüme baktı.

"Danielle," dedi. Bunca yıldır hayallerimde yaşattığım, sayısız kan ve şiddet görüntüsü arasındaki tek güven fısıltım yine aynıydı ve kendimi koyuverdim. Öne doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha.

Eşi ve kızı beni o zaman fark etti. Yaklaşımım kızını şa-

şırtmıştı. Eşi ise -adı Sheila'ydı- beni hatırlamış olmalıydı. Kıpırdamadan duruyordu. Gözlerindeki sessiz şefkati görebiliyordum.

Şerif Wayne devreye girdi. Elimi sıkarak beni eşine, kızına ve torunlarına takdim etti. Bar kavgalarını bile nasıl yatıştıracağını bilen bir adam olarak, ortamı yumuşattı. Eski bir dostunun yıllar sonra karşısına çıkan kızı olabilirdim. Güneşli bahar günü ve parkın güzelliği üstüne küçük bir sohbetin ardından, bana New York'ta yaşayan oğlundan söz etti. Annesinin bacakları arasına saklanan küçük kıza ve sincapları kovalayan minik oğlana güldük.

Sonbaharda üniversiteye başlayacağımdan söz ettim. Şerif Wayne sessiz bir takdirle tekrar elimi sıktı. Bak bana, nasıl da değiştim.

Bana bak, sağ kalmayı başaran tek kişiye.

Kuşu Tekneleri'ne doğru giden yolda ilerleyerek güne devam ettiler. Ben, az önce onların durduğu yerde öylece kalakaldım.

O anda biliyordum ki, Şerif Wayne'i tekrar görmek zorundaydım.

Ona sahip olmak zorundaydım.

Ertesi gün aradım. Onu parkta görmek güzeldi. Kızı çok hoştu, torunları çok sevimliydi. Şey, bazı sorularım vardı. Zor duruma düşürmek istemiyordum ama belki buluşabilir, birlikte yemek yiyebilirdik. Sadece bir kez.

Sesindeki isteksizliğin farkındaydım, ama iyi bir adamdı ve iyiliği onu bana getirdi.

O sonbahar taşındığım stüdyo dairenin adresini verdim. Üniversite hazırlıklarım arasında küçük bir adımdı. İsterse beni evden alabileceğini ve yemeğe gidebileceğimizi söyledim. Oysa niyetim başkaydı.

Katlanır yatağımı kaldırdım. Portatif masamı açıp üstüne en sevdiğim çiçekli örtüyü serdim. Uygun zemin üstünde sarı-kırmızı seramik tabaklarımla, ortada bir demet fuşya rengi çiçekle, annemin bir zamanlar düğün hediyesi olarak aldığı ve muhtemelen büyük bir neşe ve iyimserlikle paketini açtığı, kristal mumluklar içindeki ince uzun iki beyaz mumla, güzel bir masa hazırladım.

Annemin ruhu duymayacaktı. Kendime sürekli bunu tekrarlıyordum. Asla duymayacaktı.

Beli düşük blucinimi ve beyaz, düğmeli bluzumu giydim. Koyu renk saçlarımı açık bıraktım. Beyaz tenimin üstüne dökülmeleri hoşuma gidiyordu. İçime, minnacık, şampanya renkli, yarım kuplu sutyenini takıp dantel bir tanga giydim. Dünyanın en güzel vücutlu kızı değildim ama mevcut olanı nasıl kullanacağımı bilirdim.

Şerif Wayne geldiğinde, görüntü karşısında şaşkınlıktan dilinin tutulduğunu söyleyebilirim. Küçük bir apartman dairesinin ortasında son derece güzel hazırlanmış bir masa. Ocakta pişmekte olan spagettinin ve fokurdamakta olan sosun kokusu.

Ona bir şeyler düşünmesi için fırsat tanımadım.

"Hadi içeri gel, hadi ama," dedim çabucak, sıcacık bir gülümseme ve gençliğin verdiği coşkusuyla. "Evim çok küçük, üzgünüm. Şehirde yaşamak çok farklı." Bir taraftan gevezeliğe devam ederken, kaşla göz arasında ceketini alıp askıya asıverdim. Dışarı çıkarız diye anlaşıştık ama kalabalık bir ortamda konuşmak konusunda biraz tedirgindim, o yüzden, eğer sorun etmezse, biraz soslu makarnayla idare edebilirdik. Henüz iyi bir aşçı değildim ama öğreniyordum, vesaire, vesaire, vesaire...

Zavallı adam ne diyebilirdi? Zavallı adam ne yapabilirdi?

Evimin güzel olduğuna, sosun güzel koktuğuna, tabii ki burada yiyebileceğimize beni inandırdı. Rahatlatabilmek adına gereken her şeyi söyledi.

Onu masaya oturttum, kocaman bir kadeh kırmızı şarap doldurdum. Kendime şarap almadım; uygun olmazdı. Müziği açtım. Nine Inch Nails dinleyen biri gibi görünmediğinden hafif cazı tercih ettim.

Akşam yemeğimize salatayla başladık. Gergin duruyordu. Şarabına dokunmamıştı ve gözlerini tabağından ayırmıyordu. Güzel yaşlanmıştı. Omuzları genişti. İri yapılıydı ama şişman değildi. Kaim bıyıkları ve kırılmış saçları vardı. Az ve öz hareket ediyor ve bu beni cezbediyordu.

Teyzemi, okul durumumu, gelecekle ilgili planlarımı sordu. Ona yeni ve düzelmiş hayatımın kısa bir özetini geçtim. Duymak istediği buydu; bir zamanlar beni babamın evinden dışarı taşımıştı. Kollarıyla kemikli omuzlarımı sar-

mış, yumuşacık sesiyle kulağıma fısıldamıştı. "Bakma tatlım. Artık güvendesin, güvendesin."

Penne makarnayı servis yapıp üstünü kırmızı sosla kapladım.

Sonra ciddileştim.

Babam hakkında bir şey sormadım. Aksine, şerif Wayne'in keskin hafızasında kalan annemin gülüşü, Johnny'nin yaramazlıkları ve Natalie'nin hayvanlara düşkünlüğü gibi hoş anıları deşmeye çalıştım. Ablamın, araba çarpan bir tavşanı sahiplenip iyileştirdiğini bu şekilde öğrendim. Hayvanlar için çalışmak istiyordu. Bunu da şerif Wayne'den öğrendim. Ağabeyimin ağaç tepelerine tırmanıp annemi çağırma-
tan hoşlandığını, onu gören annemin, yalandan bile olsa, dehşet içinde çığlık atarak dövündüğünü görmekten büyük keyif aldığını da.

Anılar kuşkusuz ona da dokundu. Benden daha fazla acı çekiyordu çünkü bu insanlar zihninde hâlâ capcanlı yaşıyorlardı, oysa benim için uzun zaman önce hayalet olmuşlardı.

şarap hızla tükendi. Onu kim suçlayabilirdi?

Tabakları toplarken yardım etmeyi teklif etti. Onun küçük mutfağımda dolaşmasını izliyordum. İki saatlik yoğun duygu fırtınası ve bir şişe dolusu Chianti'nin ardından hareketleri daha az istikrarlıydı. Tabakları evyeye istifledi. Her birini teker teker duruladı. Sonra tencereler. Sonra şarap kadehi. Sonra benim su bardağıım. İki çatal. İki kaşık. İki bıçak.

Masaya geri döndüğünde, yüzündeki bitkin çizgilerde günün etkilerini görebiliyordum. Konuşmak istedi ama izin

vermedim.

"Şşşt," dedim. "Şşşşt."

Bluzumun önce en üst düğmesini açtım. Sonra ikincisini ve üçüncüsünü. Santim santim bronzlaşmış çıplak tenimi ve belli belirsiz dantel çamaşırlarımı sergilemeye başladım.

"Yapma," dedi. "Yapmamalısın... doğru değil..."

"Şişşt"

Ata biner gibi kucağına oturdum. Bluzumu tamamen açarak, kalçalarımı hafifçe kasıklarına sürtmeye başladım. Tekrar itiraz etmeye çalıştı, ağzında duymamış gibi davrandığım sözcükler geveliyordu. Parmaklarımı kısacık kesilmiş saçlarından geçirdim, geniş omuzlarına dokundum. Beyaz bluzum yere düşerken vücudunun tepki vermeye başladığını hissettim ve kamburumu çıkararak kendimi ona sundum.

"Danielle..." umutsuzca son bir yalvarış.

"Şşşt."

Ağzını göğsüme bastırdım. Nihayet, dudaklarını dantelle örtülü göğüs ucumda hissettiğimde, istek bütün vücudumu sardı; bu saf istek çektiğim her türlü acıdan daha derindi.

Ona, bir zamanlar beni kurtaran adama sahip oldum ve küçücük bir an için bile olsa, o bana aitti.

Ancak yıllar sonra, okulu bitirip çocuk psikiyatrisi üstüne kariyerime başlamamın ardından, o gece ŞerifWayne'e yaptığım büyük kötülüğü idrak edebildim. Onu incitmiş,

acıyla damgalamıştım. Bir eş, bir baba ve toplumu korumakla görevli biri olarak, kalan günlerini karısı, çocukları ve torunlarıyla standartlara uymadığı o geceyi daima hatırlayarak yaşayacak bu iyi adamı, benim yaralarımın izini taşımaya zorlamıştım.

Sonradan, geceleri uyuduğumda, bir daha onun sesini duymadım. Kan ve barutun ortasında yapayalnızdım. Kimse beni babamın evinden dışarı çıkarmadı.

Sanırım bunu fazlasıyla hak ediyordum.

5. BÖLÜM

Gece saat 11.53'te olay yerinde çalışmaya son verdiler. İşleri bittiği için değil, kendileri tükendiği için. Dedektifler durum değerlendirmesi için merkeze döndüler. Soruşturmayı bütün birim başlatabilirdi ama sonlandıramazdı. Bunun için, olay çözülemezse ilmiğin boynuna geçirileceği bir lidere ihtiyaç vardı.

Bu onur D. D.'ye bahşedildi; büyük bir sürpriz değildi, ama yine de küçük bir kabul konuşması yapmaya kendini mecbur hissetti.

"Kendim ve tüm ekibim adına, bize olan inancınızı minnetle kabul ederken..."

Salonun arka tarafından ısıklık sesleri yükseldi, buruşturulmuş kâğıt toplar havada uçtu. D. D. yakınına düşen cep-hanelerden birini alıp geri fırlattı.

"Takdir edersiniz ki, vakanın sabaha kadar sonlandırılmasını umuyoruz..."

Yeni bir ısıklık ve yuhalama dalgası geldi, ardından çok-bilmiş biri sabaha altı dakika kaldığını keşfetti. D. D. kâğıt

cephanelerden birini daha alarak o dedektifi iki kaşının ortasından zımbaladı.

"Böylece hepiniz Boston'un iyi vatandaşlarını korumaya geri dönebilirsiniz," diyerek, gittikçe yükselen uğultunun arasında konuşmasını sona erdirdi. "Toplantı bitmiştir."

D. D. otururken başkomiser vekili gözlerini devirdi ama bir şey söylemedi. Berbat bir olay yerinde, uzun bir gece geçirmişlerdi; dedektiflerin biraz kurtlarını dökmeye ihtiyaçları vardı.

"Bir basın toplantısı yapmamız gerek." Patronun bütün söylediği buydu.

"Sabah ilk iş bununla ilgilenirim," diye D. D. ona garanti verdi.

"Nereden başlamayı düşünüyorsunuz?"

"Bilmiyorum." D. D. sandalyenin arkasındaki ceketini aldı, sonra ekip arkadaşı Phil'e harekete geçme zamanı olduğunu işaret etti. "Hastane dönüşü tekrar sorun."

D. D. ve Phil hastaneye ulaştıklarında, çocukların eski babası Patrick Harrington beyin ameliyatından çıkalı üç saat olmuştu. Sorumlu hemşireye göre konuşacak durumda değildi.

"Bırakın ona biz karar verelim," dedi D. D., PhilTe birlikte hemşireye rozetini gösterirken.

Hemşire etkilenmemişti. "Tatlım, uyuşturucu verilerek intrakraniyal basıncı ölçmek üzere kafatasında bir manomet-

reyle adam derin uykuya sokuldu. Cennetin kapısını açacak iznin bile olsa, henüz sizinle konuşamaz, çünkü *konusamaz*."

D. D. otoritesinin sarsıldığını hissetti. "Ne zaman kendine gelir?"

Hemşire baştan aşağı onu süzdü. D. D. aynı şekilde karşılık verdi. Hastanelerin hasta mahremiyeti konusunda ilkeleri vardı. Bazı başhemşireler hastalarını koruma konusunda adeta buldok gibi davranıyorlardı. Diğerleri ise, konu uygun bir biçimde önlerine getirilirse, büyük resmi görmeye daha hevesliydi. O anlamda, yasal sistem birkaç satırla konunun altını çizmişti. Oysa bir dedektifin objektifinden bakıldığında, günün sonunda dünyada beşeri sistem hüküm sürüyordu.

Hemşire çizelgesini alıp notlarını kontrol etti. "Profesyonel fikrimi sorarsanız," diye söze başladı, "hiçbir fikrim yok."

"Ameliyat nasıl geçti?" diye Phil araya girdi. Hemşire ona baktı, beyaz tişörtündeki ketçap lekesini fark ederek hafifçe gülümsedi.

"Cerrah yabancı cismi çıkardı. İşe yaramalı."

D. D. hemşire bölümünün bankosuna yaslandı. Hemşirenin vücut dili biraz gevşediğine göre bu durumdan yararlanmak gerekiyordu. Kadının kimliğine bir göz attı. "Pekâlâ Terri, Patrick'in ailesine ne yaptığını duydun mu?"

"Bir tür aile içi vaka." Hemşire Terri saygıyla devam etti. "Belki de karısının pişirdiği yemeği beğenmemiştir. İnanın buralarda bu tür olaylara çok sık rastlıyoruz. Erkekler

dibi tutmuş yemek sevmeye başlasa iyi olacak."

"Ah, bu olayda eşiyle dalaşmaktan biraz daha fazlası var. Çocuklar söz konusu. Üç çocuk. Hepsini katletmiş."

Hemşire Terri duraksadı, yüzünde ilk kez ilgi ışığı parladı. "Kendi çocuklarını mı öldürmüş?"

"Dokuz, on iki ve on dört. Hepsi öldü."

"Of, Kutsal Meryem..."

"Biz öyle olduğunu düşünüyoruz. Yine de, *bilmek* iyi olur. Demek istediğim, bir aile üyesinin katlettiği dört insanla, belki hâlâ dışarıda dolaşan dengesiz bir manyak arasında fark var. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamamız gerekiyor. Çünkü Patrick kurtulan tek kişi."

Hemşire Terri derin derin iç çekti. Sonunda merhamete gelmiş gibi görünüyordu. "Bakın, Boston'un iyiliği için bile bilinçsiz birinin bilincini açamam. Yine de, Doktor Poor hâlâ buralarda mı bir bakayım. Kendisi acil servisteki nöbetçi doktordur. Size söyleyecekleri olabilir."

"Harika."

"Rahatınıza bakın. Doktorlar sadece Tanrı'ya hesap verir, başhemşirelerle bile muhatap olmazlar. O yüzden biraz uzun sürebilir."

"Yine de, sizin bir doktoru yola getirme konusunda özel yöntemleriniz olduğuna bahse girerim."

"Tatlım, keşke öyle olsa."

D. D. ve Phil zemin kattaki kafeteryadan birer kahve

alıp rahatlamaya çalıştılar. Bekleme odasının sandalyeleri zemine yakındı ve üçü de geçici bir yatak olabilecek biçimde yan yana sıralanmıştı. D. D. kahvesine odaklandı. Önceki gece iyi uyumuştı. Görüldüğü kadarıyla bununla yetinmek durumundaydı.

Bir an Chip'i düşündü, bir süre daha yaşayamayacağı o muhteşem seks için anlık bir sızi duydu, sonra tekrar elindeki olaya döndü.

"Profesör Alex hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Phil'e.

"Yeni gölgemden mi söz ediyorsun?" Omuz silkti. "Sorun yok gibi. Zeki, ayakaltında dolaşmıyor, sadece işe yarayacak bir şey olduğu zaman konuşuyor. Şu ana kadar bile, birimdekilerden en az yarısının önüne çıkar."

D. D. gülümsedi. "Onu aradın mı?"

"Sabah arayacağım."

"Tamam."

Sessizliğe gömüldüler. Phil kahvesini üflerken, D. D. kendisininkini yudumlamaya başlamıştı bile.

"Bu gece için ne gibi planların vardı?" diye sonunda sordu Phil.

"Sorma."

Phil sırtıttı. "Hey, Charlie'nin eşinin arkadaşıyla olan büyük randevu bu gece değil miydi?"

"O konuya hiç girme."

"Önce yemeğe çıktınız sanırım? Hadi ama D. D., artık öğrenmiş olmalısın. Tek boş geceni iyi bir yemek için har-

camış olamazsın. Çağrı cihazın seni bulmadan, kestirmeden gitmelisin."

"Ne? Tanımadığım birini eve sürükleyip oldubittiye mi getirmemi söylüyorsun? Hey, selam, yatak odası koridorun sonunda."

"Hiçbir erkek bundan şikâyet etmeyecektir, güven bana."

"Çünkü erkeklerin hepsi domuz."

"Kesinlikle."

D. D. gözlerini devirdi. "Sen ve Betsy evleneli ne kadar oldu, dokuz yıl mı? Yirmi birinci yüzyıl flörtleriyle ilgili ne bilebilirsin ki?"

"Eh, bir şeyler duyuyorum."

D. D. onu biraz daha sıkıştırmaya niyetlenmişti ki, kanatlı kapılardan içeri bezgin görünümlü bir doktor girdi. Kahverengi öbekler halindeki saçları havaya dikilmişti ve ellerini dibine kadar beyaz önlüğünün ceplerine sokmuştu.

"Dedektifler," diye seslendi.

"Doktor Poor," diyen Phil ve D. D. ayağa kalktı.

Doktor onu izlemelerini işaret etti, böylece adımlarını ona uydurup bir başka kanatlı kapıdan geçerek steril koridorlar labirentinde ilerlemeye başladılar. "Kahveye ihtiyacım var. Siz de ister misiniz? Buranın kahvesi gayet iyidir. Hem hastane çalışanları hem de herkes için."

"Bizim için kâfi, teşekkürler," diye cevap verdi D. D.. PhilTe beraber doktorun hızlı adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorlardı. "Şey, Doktor, bu akşamın erken saatlerinde

acil servisinize getirilen bir hastanın durumuyla ilgili sorular sormak istiyorduk; Patrick Harrington..."

"Ne tür bir yara almış?"

"Ne?"

"Yarası nedir? Neden hastaneye yatırılmış? İsimler için vaktim yok, sadece yaraları bilirim."

"Hımm, küçük kalibreli ateşli silahla kafadan yaralanma."

"A-ha." Doktor başını salladı, sonra enerji dolu adımlarla önce sola sonra sağa dönerek alt kattaki kafeteryaya yöneldi. "Sol şakakta kurşun yarası, değil mi? Çıkış yarası yok, o yüzden yirmi ikilik olduğunu tahmin ediyorum. Çarpmanın etkisiyle mermi çekirdeği mantar gibi yayılmış, o yüzden dışarı çıkacak gücü bulamamış. Anlarsınız ya, geçen hafta kırk dörtlüklerin açtığı iki ayrı kurşun yarası geldi. Kafatasını dar-madağın ediyor. Korkarım silah satıcıları çok fazla "Dirty Harry" seyrediyorlar."

Zemin kattaki kafeteryaya ulaştılar. Doktor Poor kahve otomatının önünde kuyruğa girdi. D. D. onun fazlasıyla kahve içmiş olduğunu düşünüyordu.

"Biz Harrington Ta ilgileniyoruz," diye hatırlattı D. D.

Doktor başıyla onayladı, kahvesine bol krema ve dört paket şeker katıp karıştırdı, sonra karton bardağın kapağını kapattı.

"Pekâlâ, kafaya isabet eden tek mermi. Buraya geldiğinde ciltteki doku hasarını inceledik ve yaranın değerlendirilmesini yaptık. Hastanın tepki verme yeteneği çok sınırlıy-

dı ve Glasgow koma skalasında çok düşük skor yaptı. Kendisini acilen bilgisayarlı tomografiye sevk ettim, ardından beyninin frontal bölgesinin sol arkasına yerleşmiş mermi çekirdeğinin çıkarılması için ameliyathaneye gönderdim. Sanırım bu gece nöbetçi olan beyin cerrahımız Doktor Badger'di. Eğer işinize yarayacaksa, iyi cerrah olduğunu söyleyebilirim."

"Tahmini sonuç?"

Doktor Poor eliyle laf olsun diye bir jest yaptı. "Kafa yaralanmalarında üç sorun vardır. İlki, kanama. İkincisi, direkt travma. Üçüncüsü, bunların sonucunda oluşan hematom. Hastamız şu ana kadar kanama ve direkt travmayı atlattı. Hematom, enfeksiyon riski yüzünden hâlâ sorun olmaya devam ediyor, tabii tekrar kanamayı başlatabilmesi yüzünden. En iyi beyin cerrahı bile, beyne sıkılan bir kurşunun yarattığı hasarı ancak bu kadar onarabilir. Bu, bir kâse pudingin içine bıçak fırlatmak gibi. Pudingin hiç şansı yok."

"Bilinci ne zaman açılır?" diye sordu D. D.

"Hiçbir fikrim yok. Çizelgesine bir bakmam gerek. Yüksek oranda uyuşturucu verildiğini tahmin ediyorum, muhtemelen onun için en iyisi bu."

"Ama ona bazı sorular sormak zorundayız," diye ısrar etti D. D.

Doktor Poor bir kaşını kaldırdı. "Adamın beyninin yansı Panama Kanalı'na dönmüş. Şu anda size ne söyleyebileceğini sanıyorsunuz?"

D. D. ve Phil bakiştılar. Bu beklemedikleri bir haber de-

ğıldi ama yine de moral bozucuydu.

"Giriş yarasını tarifiedebilir misiniz?" diye sordu Phil.

D. D. altdudağını kemirdi. Phil'in ne yapmaya çalıştığının farkındaydı. Bir dedektifin perspektifinden bakınca, şüphelinin olay yerinde can vermiş olması tercih edilirdi. Bu durumda adli tabip adamın ellerini poşetleyip sol şakağındaki yarayla teması keserdi. Morga geri döndüğünde adamın ellerinde barut izi arar, giriş yarasında adli bir tetkik yapardı. Yirmi dört saat içinde, hatta bazen daha kısa sürede, Patrick Harrington'ın kendi silahıyla kafasına bir kurşun sıkarak öldüğüne dair ellerinde bilimsel kanıt olurdu.

Dahası, Harrington'ın giysileri dikkatle koruma altına alınıp sıçrayan kan ve cinai saldırıyla ilgili diğer deliller incelenebilirdi. Böylece, kurbanlar B, C, D ve E'den alınan kan örnekleri fail A'nın kan örneğiyle uyuşur, Patrick Harrington'ın kendi kafasına sıkmadan önce tüm ailesini katlettiği ortaya çıkardı.

Dosya kapanır, dedektifler yoluna devam ederdi.

Oysa ailesini katleden şüpheliyi acil yardım ekibi hastaneye yetiştirmişti. Burada kanlı giysileri kesilerek alınmış ve çöpe atılmıştı. Elleri ve yaraları yıkanmış, hatta övülmüştü. Toplanması muhtemel sayısız ipucu, bir şerefsizin hayatını kurtarmak uğruna feda edilmişti.

Şimdi ise, ellerinde bir acil servis doktorunun, şüpheliyle ve yaralarıyla ilgili ilk izlenimleri dışında bir şey yoktu. D. D., adli tıpla muhatap olmayı tercih ederdi.

Doktor Poor kahvesinin kapağını kaldırdı, üstündeki şe-

kerli köpüğü üfledi. Hafızasını yoklar gibiydi. "Notlarıma bakmam gerek ama giriş yarasının çapının santimetrelerce büyük olduğunu, kenarlarında kontüzyon halkası, yanık izi oluştuğunu..."

"Yakın atış," diye onu susturdu Phil.

Doktor başıyla onayladı. "Bu adamın kendini vurup vurmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz? Düşündüğünüz bu, değil mi? Kasten açılmış ateşli silah yarası?"

"Bunu tespit etmeye çalışıyoruz," dedi Phil ihtiyatla.

"Bilgisayarlı tomografinin ardından bunun pek muhtemel olmadığını söyleyebilirim."

"Ne demek istiyorsunuz?" dedi D. D.

"Trajeden söz ediyorum, yani merminin takip ettiği yoldan. Bir düşünün. Giriş yarası sol şakakta ve çekirdek sol posterior bölgede durmuş. Bu son derece düz bir çizgi. Eğer atışı tekrarlayacak olursak..." Doktor elindeki kahveyi bıraktı, sağ elinin parmaklarıyla göstermelik bir silah yaptı ve sol şakağına düz bir atış yapabilmek için sağ bileğini büktü. "İmkânsız demiyorum ama çok zor. Özellikle şahsın o anda adrenalin hücumuna uğradığı, travma, stres ve antisipasyon kaynaklı endorfin salgısının tavan yaptığını düşünecek olursak... Gördüğümüz kasti ateşli silah yaralanmalarının çoğu açılıdır. Antisipasyon içindeki adam son anda ürkererek namluyu aşağı ya da yanlara doğru kaydırabilir. Ancak, düz ve temiz bir atış..."

Şüpheli görünüyordu, kahvesine uzanıp bir yudum daha aldı. "Ve yine, bir mermi çekirdeğinin beyin içinde izlediği

yolu tespit etmek o kadar kolay değildir."

"Bu ne demek?" diye sordu D. D.

"Demek istediğim, ilk travmanın ardından kafa içi basınç merminin beyine doğru izlediği yolu çökertiyor. Böylece mermi nereden yola çıkmış, nerede durmuş görebiliyoruz. Ancak arada sekme ihtimali var. Belki, *kesin* değil," diye lafı dolandırdı, "Ama mümkün."

"Daha önce pek çok ateşli silahla kasti yaralama vakası görmüş olmalısınız," diye sordu D. D.

"Sanırım, yeterince."

"Karşılaştırabilir misiniz? Kişisel olarak, bilimsel olması şart değil. Şu an sadece üçümüz olduğunu düşünerek."

Doktor yine anlamsız bir el hareketi yaptı. "Kasten açılmış ateşli silah yaralarına mükemmel bir örnek olduğunu söyleyemem. Hemen her zaman bir erkek olduğunu söylemek dışında. Ancak silah tipi, yaranın lokasyonu... Bunu söyleyebilmek için çok fazla değişken gerek."

Daha net bir cevap bekleyen D. D. yine kaşlarını çattı, ama yine de fazla şaşırmamıştı. Doktorlar köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmazdı. "Ellerine dikkat ettiniz mi?"

"Hayır, kafasına bakmakla meşguldüm."

"Bir şey söyledi mi? Bilincinin açık olduğu bir an var mıydı?"

"Ben oralardayken hayır." Doktor kahvesini iki avuçla kavradı, işine dönmeye hazırdı. Kafeterya çıkışına doğru yöneldi. Dedektifler peşine düştüler, ancak bu kez adımları daha yavaştı.

Son anda doktor geri döndü. "Yine de başhemşireyle bir görüşün," dedi. "Kaydını kimin yaptığını bulsun. O kişi benden daha fazlasını biliyor olabilir."

Doktor merdivenlerde kayboldu.

Dedektifler de hemen hemşire Terri'yi aramaya başladı.

Çift vardiya çalışan Rebecca Moore'un, Patrick Harrington'ın kaydını yapan acil servis hemşiresi olduğu ortaya çıktı. Onların sorularına cevap verebilmek için, kusmakta olan üç yaşındaki bir çocuğun yanından uzaklaştı.

D. D. kokudan irkildi. Phil sarsılmış görünmüyordu. Evde dört çocuğu vardı ve çocukların dehşetinden kaçmak için cinayet kliniğinde çalıştığını söyleyerek eğlenirdi.

"Bu akşamın erken saatlerinde, ateşli silahla yaralanmış bir hasta kabul etmişsiniz: Patrick Harrington," diye hatırlatmaya çalıştı D. D. "Onunla ilgili söyleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Kafasına ateş edilen, adam mı?" diye sordu Rebecca.

"Evet, adamımız o."

"Onu adli tıpçılar getirdi. Hayati durumunu kaydedip, kafadaki yaralanmayı görünce hemen Doktor Poor'a çağrı gönderdim. Doktor Poor ameliyat için hastayı Doktor Badger'a sevk etti."

"Hasta getirildiğinde bilinci açık mıydı?"

"Hayır Bayan."

"Acil serviste hiç kendine geldi mi?"

"Hayır Bayan... ah, bir dakika, onu tomografiye götürürlerken gözlerini açtı."

"Ne yaptı?"

"Dudaklarını kıpırdatıyordu, bir şey söylemeye çalışır gibiydi."

"Ne dediğini duyabildiniz mi?" diye sordu Phil sertçe.

Hemşire omuz silkti. "Emin değilim. 'Hasi' gibi bir şeydi sanırım."

6. BÖLÜM

VİCTORİA

Kayıp bir bıçak var. Saat sabahın dördü. Malzemeleri kontrol etmek için yavaşça yataktan çıkıyorum. Evan saat on birde, gece yansı, sabaha karşı ikide ve üçte uyandı. Muhtemelen beşe kadar uyuyacaktır. En azından öyle umuyorum.

Ben uyuyamadım, ama bu alışılmadık bir şey değil. Uyku deprivasyonunun ilk birkaç haftası çok zordu. Artık kesintisiz üç saat uyuduğum zamanlar öyle geride kaldı ki, şimdi uyuduğum geceler beni mahvediyor. Kendimi dalgın, sersem gibi hissediyorum. Sanki sonunda uykumu almışım da, vücudum neyi kaçırdığının farkına varıyor.

İsyan edecek vaktim yok, o yüzden kendimi gece yarısı işlerine verdim. Her hafta defalarca bunu yapıyorum. Bunun içinde mutfak malzemeleri envanteri tutmak da var.

Bıçağı bulaşıklıktan almış olmalı. Elimden geldiği kadar özenle ve sebatla çalışıyorum ama her zaman yüzde yüz başarılı değilim. Küçük kas becerilerim o kadar erozyona uğ-

ramış ki, günde en az on kere ufak tefek şeyleri elimden düşmüyorum. Bazen insanlar benimle konuşurken, dudak hareketlerini görüyorum ama söylediklerini kafamda yönlendiremiyorum. Evan bir gün bana, deniz komandolarının Cehennem Haftası süresince doksan altı saat uyumadan nasıl hayatta kaldıklarını anlatan bir program izlettirmişti. *Doksan altı saatmış, kışımın kenarı. Sekiz yılı deneyin bakalım!*

Gülme krizine tutulabilirim. Bazen yapıyorum.

Artık, başa çıkma becerilerimi bir sıraya koymalıyım. Bıçağı bulaşıklıktan Evan'm aldığını varsayarsak, mutfakta yalnız kalabileceği en fazla üç-beş dakikası vardı. Onu saklamış olabilir; bu konulara kafası çalışır. Yine de, yakınlarda bir yerlerde olmalı; aşağı inip tekrar yukarı çıkacak zamanı yoktu. Koridor boyunca yürümüş de olamaz yoksa onu duyardım. Demek ki bıçak yakınlarda bir yerlerde; mutfakta, yemek salonunda, holde ya da salonda bir yere saklamış olmalı. Bulmak o kadar zor değil, sadece düşünmem gerek.

Kendimi mutfak zeminine bırakıyorum. Sadece dolap altı ışıkların aydınlatığı mutfakta yer yer gölgeler hâkim. Oğlumun nihayet uykuya daldığı, kendime otuz, kırk, hatta elli değerli dakika ayırabildiğim sabahın bu erken saatlerindeki karanlık yalnızlığı iple çekiyorum.

Bir cep feneri bulup antreye çıkıyor, yukarıdan ses geliyor mu diye durup dinliyorum. Üst kattaki koridorda, Evan'ın odasından gelen ışığın parlamasını görebiliyorum. Gece boyunca tepe lambası açık kalıyor, ayrıca radyo normal sesle çalmaya devam ediyor. Işıksız kalmaya tahammülü yok; ka-

ranlık yerlerde yaşadığına inandığı hayaletten ödü patlıyor.

Bazen hayalet ona bir şeyler söylüyor. Örneğin, bazen hayalet ona beni öldürmesini söylüyor.

Oğlumu seviyorum. Nihayet onu kollanma alabildiğim ilk anı hâlâ hatırlıyorum. Onu salladığım sayısız günleri ve geceleri, doymak bilmez küçük dudaklarıyla göğüslerimi nasıl emdiğini, minnacık bedeninin yavaş yavaş serpilip gelişmesini ve talk pudrasının kokusunu da unutmuyorum. İpek gibi saçlarını. Kucağıma gömüldüğünde nasıl iç çektiğini.

Evan on hafta erken doğdu. Olağan bir durum olduğunu söyleyebilmek isterdim ama doktora göre tamamen benim hatamdı.

O günlerde Michael ve ben son derece sıradan bir hayat yaşıyorduk. Cambridge'de, mahalledeki diğer tarihi evlerle uyum sağlaması için özene bezene tadil ettirdiğimiz büyük bir kolonyal evimiz vardı. Michael, Boston'daki önemli bir finans şirketinde soluk almadan çalışıyordu. Ben ise yüksek tabaka komşulanmıza iç mimarlık ve dekorasyon hizmeti veriyordum. Doktorlar için mutfaklar tasarlıyor, avukatların pencerelerine dekoratif çözümler, çeşitli profesyonel sporculara özel tasarım mobilyalar üretiyordum.

Michael ve ben fakir bir çocukluk geçirmiştik. Artık satın aldığımız pahalı giysilerin ya da tanışacağımız ünlü bir Bostonlu oyuncunun tadını çıkanyorduk. Antika alışverişlerimin arasına iki yüz dolarlık cilt bakım seanslarını serpiştirebiliyordum. Michael'ın takvimi ise çeşitli spor olaylarını içeren stratejik yemekler ve locadan izlenen spor olaylarıyla

doluydu. Hafta sonlarını yazın Cape'de, kışın Beyaz Dağlar'daki kulübemizde geçirebiliyorduk.

Hamile kalmam, tüketim çılgınlığına yeni bir kalem eklemiş oldu. Pea in the Pod'dan kaşmir kazaklar, Burberry'den bebek takımları ve kuşkusuz, bir İngiliz puseti. Yoga derslerine devam ederken çocuk odasını elden geçiriyor, sabahları artık kahve yerine kafeinsiz yeşil çay içiyordum. Çocuğumuz her şeye değerdi. Her şeye.

Michael, zarif ve hamile karısını pırlanta bir kolye ve iki karatlık sonsuz aşk yüzüğüyle ödüllendirdi. Ayrıca her cumartesi akşamı beni Boston'un en popüler eğlence yerlerinden birine götürmeyi alışkanlık haline getirdi. Dört çeşitten oluşan mönümüzü yerken, yakında bu tür gecelerin nasıl tarihe karışacağı konusunda şakalaşıyorduk. O cin tonik içiyor, ben kızılçık şurubumu yudumluyordum. Sabah ikilere kadar dışarıda kalabiliyorduk; sadece uykumuz gelmediği için değil, derinlerde bir yerde, yakında değişecek olan bu hayata pek üzülmeliğimiz için.

Birbirimizi seviyorduk. Gerçekten. Evli genç çiftlerin çoğu gibi, birlikte olduğumuz sürece aşamayacağımız hiçbir engel, başa çıkamayacağımız hiçbir şey olmadığına inanıyorduk.

Sonra, haberim bile olmadan, rahmime bakteriyel bir enfeksiyon sızdı. Dıştan bakınca sağlıklı, hayat dolu görünüyordum, ama içeride, doğmamış çocuğumu zehirlemeye başlamıştım.

Ambulans yolculuğunu pek iyi hatırlayamıyorum. Ka-

namam başlamıştı. Hem de çok. Komşum Tracey, 911 'i arayacak sağduyuyu gösterebilmişti. Arkada benimle oturuyor, acil servis ekibi kaşmir hamile pantolonumu kesip beni korkutan komutlar verirken elimi tutuyordu. Neden kimse bunun küçük bir aksilik olduğunu söylemiyor, beni rahatlatmaya çalışmıyordu? Endişelenecek bir şey yok Bayan, bebeğiniz gayet iyi.

Hastanede bilincimi kaybetmişim. Michael ambulansın hemen ardından yetişmiş. Komşumun söylediğine göre, elimi öylesine sıkı tutmuş ki, doktorlar sedyeyle beni acilen C bölümüne götürürken parmaklarını teker teker ayırmak zorunda kalmışlar.

Sonra, hazır olsam da olmasam da, Evan Michael Oliver dünyaya geldi.

Evan bir buçuk kilonun altında doğmuştu. Onu ilk gördüğümde, küçük ve buruş buruş vücuduna sayısız kablolar ve tüpler bağlı olarak kuvözün ortasında yatıyordu. Tüy gibi saçları vardı. Cildi öyle şeffaftı ki, mavi görünüyordu. Aslında bu onun derisinin altında dantel gibi yayılan damarlarının rengiydi.

Üşümemesi için kuvözde kalmak zorundaydı. Soluk alabilmesi için bir ventilasyon cihazına bağlanmıştı ve bir tüple beslenmesini sağlıyorlardı. Tansiyonu ve nabızı sürekli gözlem altındaydı. Evan iç organlarını geliştirip enfeksiyonla mücadele etmeye çalışırken, damarına serum, vücuduna sayısız sondalar girip çıkıyordu.

Vitrindeki bir taş bebek gibi kuvözün içinde yaşıyordu.

Onu görebiliyor ama dokunamıyorduk. İşlerin kötüye gittiği, ama gerçekten KÖTÜYE gittiği duygusuyla omuz omuza vererek uzmanların zırvalıklarını dinleyerek bu durumun sona ermesini bekliyorduk. Danışman terapistimiz bize nazıkçe ailelerimizi aramayı önerdi. "Bunu tek başınıza atlatmak zorunda değilsiniz. Yakınlarınıza ve dostlarınıza ulaşıp acınızı paylaşabilirsiniz."

Yüzü taş kesilen Michael sesini çıkarmadı. Sonunda danışman durumu kavrayıp uzaklaştı. Ailemiz ve dostlarımızın olmaması onun suçu değildi, en azından onun söz ettiği anlamda. Annem, ondan daha güzel olduğum için beni asla bağışlamamıştı, Michaelın kardeşleri ise zamanlarının çoğunu hapiste geçiriyorlardı. Onlarla görüşmeyi yıllar önce kesmiştik. Birbirimize yetiyor ve bunu sık sık tekrarlıyorduk.

İlk gün çığlık atmak istedim. Yeni Doğan Yoğun Bakım Ünitesi'nde Evan'ı birkaç dakika görmeme izin vermişlerdi. Sonra kendi hastane odama geri dönüp yatağıma uzandım. Hain midem perişan durumdaydı. Hemşireler ilaç getirdiler. Emzirme danışmanım süt pompasını kullanarak sütümü nasıl sağacağımı gösterdi. Uyumam ve gücümü geri kazanmam gerekiyordu. Genellikle karanlıkta uzanıyor, son otuz haftayı tekrar tekrar aklımdan geçiriyordum. Acaba sebep Noel gecesi içtiğim birkaç yudum şampanya mıydı? Belki de çocuk odası için seçtiğim boyalar toksikti. Nerede yanlış yapmıştım? Keşke o anı tespit edip zamanda geri gidebilseydim...

Michael, yoğun bakım ve benim odam arasında mekik dokuyordu. Ameliyattan yeni çıkmış karısının mı, yoksa he-

nü/, soluk bile alamayan oğlunun mu kendine daha çok ihtiyacı olduğuna karar veremeyen, beti benzi atmış bir adam. konuşmuyordu. Ağlamıyordu. Sanki bu devinim her şeyi yoluna koyacakmış gibi, on dakikada bir odalar arasında gidip geliyordu. Koyu renk saçları bir gecede ağarmaya başlamıştı. (Üçlü omuzları çökmüştü. Ancak, sanki bir görev üstlenmiş- i/csine, odadan odaya, koğuştan koğuşa koşuşturmayı sürdürüyordu.

Evan'ın gece gündüz uyuduğunu sanıyordum. Bütün enerjisini büyümeye harcıyordu, yine de hemşireler serumunu ya da beslenme tüpünü değiştirirken gözlerini kocaman açıp bize bakıyor, sanki bu garip dünyayla ilgili her şeyi anlamaya çalışıyordu.

"Gerçek bir savaşçı," diyen hemşireler, onlara engel olmak isteyen minik yumruklarını uzaklaştırmaya çalışırken kıkırdıyorlardı. "Bu iyiye işaret tatlım. Güçlü bir çocuk."

Onlarla aynı fikirdeymiş gibi Evan minik bacaklarıyla tekmeler atıyordu.

Nihayet yanağına dokunmama izin verdiler. Derken bir gün onu kucağıma aldım. Michael yanı basımdaydı, omzuma öyle sıkı sarılmıştı ki, canımı yakıyordu.

Evan gözlerini açtı. Porsumuş, minik kafasındaki yusuvarlak gözleriyle bize baktı.

Ve biz, Yeni Doğan Bakım Ünitesi'ndeki bütün ailelerin yaptığını yaptık.

Her şeyi; muhteşem evimizi, pahalı giysilerimizi, hatta kariyerlerimizi feda etmeye hazır olduğumuza ant içtik. Ya-

samlarımızı gözden çıkarmaya razıydık. Ne yapılması gerekiyorsa yapacak, ne vermemiz gerekiyorsa verecektik.

Oğlumuzun yaşaması uğruna göze almayacağımız hiçbir şey yoktu.

Bıçağı bulamıyorum. Kauçuk ağacının çevresine, lime lime olmuş perdelerin arkasına baktım. Kanepenin yastıklarını kaldırdım, müzik sisteminin her köşesini kontrol ettim. Cep fenerimi mobilyaların ve dolapların altına tuttum. Evan'ın en sevdiği yerleri biliyorum. Bıçak hiçbirinde yok.

O aldı. Aldığını biliyorum.

Kurnazlığıyla beni alt etti.

Az sonra gün ağaracak. Gecenin karanlığının bir kenardan açılmaya başladığını görebiliyorum. Bir an için kendimi çok yorgun hissediyor, ağlamak istiyorum.

"Anne."

Arkama dönüyorum. Evan orada duruyor. Üstünde en sevdiği *Yıldız Savaşları* pijaması var. Ellerini arkada birleştirmiş.

Soluğum hızlanıyor. Elimdeki el fenerini onun yüzüne tutuyorum. Beni ne kadar korkuttuğunu görmesini istemiyorum.

"Evan, bana ellerini göster."

"Chelsea'yi görmek istiyorum."

"Şimdi olmaz."

"Sabah oldu mu anne?"

"Hayır canım, hâlâ gece. Arkanda ne var hayatım?"

"Chelsea'yi görebilir miyiz?" diye soruyor tekrar.

"Şimdi olmaz," diye tekrarlıyorum kararlılıkla, gözlerim hâlâ ellerinde, ne yapacağını bekliyorum.

"Parka gitmek istiyorum," diyor.

"Sabah olunca tatlım."

"Bugün yeni bir arkadaş edinmek istiyorum."

"Evan, şimdi geri dön. Yatak zamanı."

Evan birden ellerini ortaya çıkarıp avuçlarını açıyor. Böylece ellerinin boş olduğunu, hiçbir şey saklamadığını görebiliyorum. Yüzünde samimi bir ifade var, ama dikkat ettiğimde fark ediyorum. Gözlerinin ardından karanlık bir gölge geçiyor, belli belirsiz bir gülümsemeyle dudağının köşesi kıvrılıyor.

Ne aradığımı biliyor.

Ona sahip ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.

Gözlerinin ardındaki gölge tekrar hareketleniyor ve tüylerimin diken diken olmasını engellemeye çalışıyorum. Bu evde hayaletlerden korkan tek kişi Evan değil.

Derin bir soluk alıyorum, el fenerini söndürerek elimi oğlumun omzuna koyuyorum. Ona dokununca vücudu gevşiyor. Onu önce antreye, sonra merdivenlere yönlendirmeme izin veriyor. Odasından gelen parlak ışığa doğru ilerliyoruz, onu yatağına yatırıyorum. Uykudan gözkapakları ağırlaşmaya başladı bile. Alnına düşen birkaç tutam sarı saç itiyorum.

"Seni gökyüzü ve yıldızlar kadar çok seviyorum," diyor,

en sevdiği kitaptan alıntı yaparak.

Yanağını okşuyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Sana zarar vermek istemiyorum," diyor uykuya dalmak üzereyken. Mavi gözleri açık. "Ama veriyorum."

iajafaraMai5I3MSJ5I@J3M3M3ISM3MHI		0
1	CUMA	0
		0

7. BOLUM

D. D. sabah yediye kadar uyudu. Çok hareketli bir davanın ortasındaiken bu, alışılmadık bir lükstü. Gecenin ilerleyen saatlerindeki hastane ziyaretinden sonra, bu fazladan iki saat gözlerini kapalı tutmaya ihtiyacı vardı. Daha önemlisi, bugün akraba ve arkadaşlar sorgulanacaktı ve hiç kimse saat dokuzdan önce kapısını çalan dedektifleri hoş karşılamazdı.

Duş aldı, iki fincan espresso devirip, sabah yapacağı işleri değerlendirdi. Neil bütün günü adli tıpta geçirip otopsi- lere katılmaya söz vermişti. Böylece D. D. ve Phil, Harrington'in komşularıyla görüşme fırsatı yakalayabileceklerdi.

D. D. masasında biriken ve aralarında bir gece önce sorgulanan birkaç komşunun ifadesinin de olduğu rapor yığınlarını gözden geçirecek kadar merkezde takıldı. İki tanesi öne çıkıyordu: Bayan Patricia Bruni ve Bay Dexter Harding. İkisi de Harringtonları iyi tanıdığını iddia ediyordu: Bayan Bruni onlarla aynı kiliseye gidiyordu, Bay Dexter ise babayla poker

gecesine ev sahipliği yapmıştı.

Her zamanki gibi, *iyi bir başlangıç*, diye düşündü D. D. Belgeleri de yanına alarak Dorchester'a doğru yola çıktı. Phil, Harringtonların mühürlenmiş evinin önünde onu beklemeye söz vermişti.

Mahalle o sabah sessizdi, hatta belki kasvetliydi, ama bunu D. D. uyduruyor olabilirdi. Ertesi gün olay yerine gitmek ona hep ürkünç gelmişti. Kanlar kurumuş, koku ve sesler anılarda kalmış olurdu. Ev, olduğu yerin kabuğuna dönüşürdü. Bir zamanlar burada mutlu bir aile yaşıyordu. Belki gülüp söylüyor, birbirlerini seviyorlardı. Belki de öyle değildi. Her ne olursa olsun, yaşamayı hak ediyorlardı. Oysa şimdi hiçbiri yoktu. İşte bu kadar basit!

D. D., Chevy Tahoe'nun arkasına park etti. İleride, yaya kaldırımının orada duran Phil'i gördü. Yanında yeni gölgesi Polis Akademisi Profesörü Alex Wilson da vardı.

D. D. kaşlarını çattı, nedenini bilmediği halde sinirleri bozulmuştu. Arabanın kapısını açınca ağustos sıcaklığı yüzüne çarptı, kaşlarını biraz daha çattı. Kimliğini blucininin kemeğine iştirirken, kısa kollu, pamuklu mavi gömleği yerine kolsuz bir tişört giyerek çıkmadığı için pişmandı.

Phil ve Alex, koyu renk giysileri içinde baş başa duruyorlardı. Görünen o ki, çabucak arkadaş olmuşlardı. O tarafa doğru yaklaşırken iki adam da başını kaldırıp ona baktı. Phil hemen sırtıtmaktan vazgeçti, bu onu daha da işkillendirdi.

"Selam," dedi Phil'e başından savarcasına, sonra Alex'e döndü.

"Başka şeyler bulmayı mı umuyorsun?"

"Zor işleri severim," diyerek onu ikna etmeye çalıştı Alex.

"Bugün soruşturma yapıp kurbanların profillerini oluşturmaya çalışacağız. Olay yeri malzemesiyle pek ilgimiz yok."

Profesör omuz silkti. "Ne zaman işe yarar bir şeyle karşılaşacağını asla bilemezsin. "

D. D.'nin kuşkuları devam ediyordu. Alex, mavi gömleğinin üstüne füme bir ceket ve koyu renk kumaş pantolon giymişti. Sıcak hava göz önüne alınırsa, D. D. onun terlemesi gerektiğini düşündü. Terlemiyor olması onu rahatsız etti, özellikle de ilk damlanın sırtından aşağı yuvarlanmaya başladığını hissettiği anda.

"Pekâlâ," dedi kuru bir sesle, sonra dosyasını açtı. "Bu sabah iki önemli hedefimiz var. Bayan Patricia Bruni ve Bay Dexter Harding. Zaman kazanmak adına ben Bruni'yi alayım, siz Harding'le ilgilenin."

Phil ona baktı. Alex, Phil'e baktı.

"Ne?" dedi D. D.

"Beraber yaparsak daha iyi olur," dedi Phil. "Kişinin söyleyeceklerini farklı gözlerle incelemiş oluruz."

"Bir kişiye üç kişi mi? Daha tek kelime etmeden onların gözünü korkutmuş oluruz."

"O halde sen önden git," dedi Phil rahatça. "Biz arkada takılırız."

"Benim başarımdan sebeplenmeyi mi düşünüyorsu-

nuz?"

"Kesinlikle." Phil ilk sayfayı ondan aldı. "Patricia Bruni. Dört ev ileride yaşıyor. Gidelim."

D. D.'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden yürümeye başladı. Alex adımlarını yavaşlatarak onunla yan yana geldi. "Hastaneden ilginç bir gece geçirdiğinizi duydum," dedi.

"Pek sayılmaz."

"Ben Red Sox maçına ancak yetiştim."

"Beyzbol izleyicisi değilim."

"Patriots taraftarı mısınız?"

"Cinayet taraftarıyım. Unuttuysanız hatırlatayım, saha çalışmasında düzenli saatler yoktur."

Sesi kendine bile çok huysuz geldi. Alex sadece gülümsemi. Hepsi bu kadar. Phil'le beraber bir şeyler karıştırıyorlardı.

"İtalyan yemekleri hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Alex.

"İyidir," diye itirafetti D. D.

"Harika. Bir ara yiyelim."

Patricia Bruni'nin, diğerleri gibi geniş verandah ve üç katlı evine ulaştılar. D. D.'nin kafası karışmıştı.

"Ne zaman? Öğle yemeği mi?"

"Onun gibi bir şey," dedi Alex ve yüzünde esrarengiz bir sırıtişla ön basamaklarda onu izledi.

Patricia Bruni, kendine Bayan Patsy denmesini isteyen

ve tüm konuklarına, hatta polislere bile dev bardaklarda buzlu çay ikram etmeyi alışkanlık edinmiş, buruş buruş, yaşlı bir siyahi kadındı. D. D. ondan hoşlanmıştı; sadece buzlu çay yüzünden değil. D. D.'nin deneyimlerine göre, buruşuk yaşlı bayanlar çevrede olup bitenler konusunda daima en fazla bilgiye sahiptiler.

Bayan Patsy, "Dışarısı çok sıcak," diyerek onları içeri davet etti ve bu daveti memnuniyetle kabul ederek klimanın tam kapasite çalıştığı zemin kata girdiler. Altı odalı, çok mobilyalı, etkileyici bir Hummel figürleri koleksiyonunun sergilendiği mütevazı bir evdi. D. D., küçük ve kırılğan oldukları için Bayan Patsy'nin bunları topladığını düşündü.

D. D., Bayan Patsy'nin karşısındaki antika sandalyeye yerleşti. Phil ve Alex, kauçuk arkalı, çökmek üzere gibi duran iki kişilik koltuğun önünde, nasıl oturacaklarını bilemeden dikiliyordu. Sonunda Alex hafifçe kenarına tünedi. Daha ağır ve cüsseli olan Phil, hâlâ tereddütteydi ama istemeden de olsa onu izledi. Koltuk gıcırdadı ama direndi.

"Harringtonlar için geldiniz," dedi Bayan Patsy doğrudan ve sınıksız bağlanmış helezon saçlarını düzelterek. "Dün akşam memur beye söylemeye çalıştım, aklınıza uyuşturucu ya da o tür saçmalıklar gelmesin diye. Patrick ve Denise iyi insanlardı. İnancılı, iyi bir çift. Bu mahallede yaşamaları bizim için şanslı."

"Uzun süredir mi buradalar?" diye sordu D. D. ve buzlu çayından bir yudum aldı. Şekerli ve buz gibiydi. Bayan Patsy tatlı bir kadındı.

"Evi geçen sonbahar satın aldılar," diye bilgi vererek D. D.'nin bir diğeri sorusuna da cevap vermiş oldu. "Daha önce burada Duffy ailesi yaşıyordu. Dufryler geç saatlere kadar ayaktaydılar. Demek istediğim, düzenli davetler veriyorlardı."

"Uyuşturucu tüccarı mıydılar?"

"Benden böyle bir şey duymadınız," dedi Patsy bütün vücuduyla onay vererek.

"Demek ki Dufryler taşındı, Harringtonlar geldi. Yeni aileyle sık görüşür müydünüz?"

"Evet Bayan. Denise daha ilk hafta kabaklı çöreklerle gelip kendini ve çocukları tanıttı. Hepsi düzgün bir biçimde dizilmişti. Bu mahalleye taşındıkları için çok heyecanlı olduklarını söyleyerek, yakın çevrede önerebileceğim bir aile kilisesi olup olmadığını sordu."

"Önerdiniz mi?"

"First Congregational Kilisesi. İyi bir cemaat kilisesidir ve yürüme mesafesindedir." Patsy öne doğru eğildi. "Araç kullanmam uygun değil, anlarsınız ya. Geçen sene küçük bir yanlış pedal sorunu yaşadım. Neyse ki eczanenin duvarını onardılar ve şimdi yepyeni gibi oldu."

Alex oturduğu yerden öksürür gibi bir ses çıkardı; boğazına çay kaçmış gibiydi. Phil onun sırtına vurdu.

D. D. onları görmezden geldi."Aileyle hangi sıklıkta görüşüyordunuz?"

"Şey, haftada bir kilisede. Yazları daha sık. Burası güzel bir mahalledir. Gün boyunca çocukların çoğu dışarıda oynar.

Ben de çayımı alıp verandaya çıkarak onların bisiklete binmesini ya da diğer oyunlarını izlerim. Bünyeme iyi geliyor."

"Ya Harrington çocukları? Onlar ne yapıyordu?"

"Oğlanlar Amerikan futbolu severdi. Ağabey ve kardeş beraber çalışırdı. Kız ise, akranlarıyla takılmaktan hoşlanacak yaşa gelmişti. DeniŒe, Molly'nin sürekli alışveriş merkezine gitmek için baskı yaptığını söylerdi. Ancak havanın serin olduğu akşamlarda bayrak kapmaca ya da saklambaç oynayan kalabalık gruplar görebilirsiniz. Mahallemiz tam yaşanacak yerdir."

D. D. not aldı. "Çocuklar yazın ne yapardı? Okul kapanınca?"

"Yaz kamplarına giderlerdi," diye yanıtladı Bayan Patsy. "Babalan gün boyunca evde çalışırdı. Bazen onunla takılır, verandada mola verirlerdi. Yılın bu döneminde tadilat zor iş." Bayan Patsy eliyle kendini yelpazeler gibi yaptı.

"Aile iyi vakit geçirir miydi? Diğer komşularla görüşürler miydi?"

"Evet Bayan. Burada olmaktan mutluydular ve herkesi tanımaya çalışıyorlardı. Kanımca, eski evleri bu kadar güvenli bir yerde değildi; çocuklar için uygun olmadığını söylerdi DeniŒe. Dediğim gibi, buraya taşındıkları için çok mutluydular."

"Hiç kavga ettiklerine şahit oldunuz mu?" diye dobra dobra sordu D. D. "Patrick ve Denise'in?"

"Gece vakti birbirlerine bağırarak mı?"

"Evet, ona benzer şeyler."

"Hayır, Hanımefendi." Bayan Patsy bunu söylerken gayet ciddi idi.

"Öğrendiğimize göre Patrick işini kaybetmiş. Zor geçiyor olmalıydı."

"Hepimiz için zor bir dönem," diye fikrini söyledi Bayan Patsy. "Yine de her geçişlerinde kilisenin bağış tabağına birkaç dolar bırakırlardı; henüz sefalet yaşamıyorlardı."

"Bu konuda tartıştıklarını hiç mi duymadınız? Örneğin birkaç kadeh içip çözüldüklerinde ?"

"Onların bira ya da şaraptan daha sert bir içki içtiklerini hiç görmedim. Sorumluluk sahibi insanlardı."

"Ya uyuşturucu?"

"Size söyledim, üstelemeye gerek yok. Harringtonlarla söz konusu değil." Bayan Patsy hafifçe burnunu kıvırdı, belli ki böyle düşünmediği başka komşular vardı.

"Ya Denise ve çocuklar? Yara bere, ufak tefek kırık ve çıkığa maruz kalırlar mıydı? Garip kazalardan söz ederler miydi?"

"Merdivenlerden yuvarlanmak ya da kapıya toslamak gibi mi?"

"Aynen."

"Hayır Bayan. Patrick ailesini dövmezdi. Belki en küçüğü dövse yeri vardı. Zaman zaman o ufaklığın babasını nasıl kışkırttığını Tanrı biliyor. Ancak Patrick hiç kendini kaybetmezdi. İyi bir adamdı. Kilisede sabır duası ederdi. Karşı karşıya olduğu şeyi biliyordu."

D. D., Phil ve Alex'le baktı. "'Karşı karşıya olduğu

şeyi biliyordu' derken ne demek istediniz?"

"Küçük oğlan, evlatlık, baş belasıydı. Bana sorarsanız, melek yüzlü bir şeytandı."

"Küçük çocuk, evlat mı edinilmişti? Oğlan?" D. D. notlarını karıştırdı. "Oswald?"

"Ozzie'nin annesi üç yaşındayken ölmüş. Onu aylarca kimse bulamamış, düşünebiliyor musunuz? Bütün bu süre boyunca çocuk apartman dairesinde onun vücuduyla, evde bulduğu her kırıntıyı tüketerek hayatta kalmış. Un, karton, toz limonata... ne varsa. Denise'in söylediğine göre sosyal hizmetliler onu almaya geldiklerinde zavallı çocuk çözülmüş ve kontrolsüz çılgınlık atmaya başlamış. Bir süre çocuklar için bir psikiyatrik klinikte kalmış. Böyle biri olduğundan bile habersizdim."

İşte buna haber denirdi. D. D. hem Phil hem de Alex'in öne eğildiğini fark etti ama gözü Patsy'deydi. "Çocuğu kabul eden hastanenin adını biliyor musunuz?"

"Boston'da bir yer. Geçen yıla kadar oradaymış. Buraya taşınınca onu da getirdiler."

"Bu konuda Denişe'le biraz konuşmuşsunuz gibi görünüyor," diye D. D. yokladı. "Size sık uğrar mıydı? Mesela verandanızda buzlu çay içmek için filan?"

Bayan Patsy başıyla evet dedi. "Kuşkusuz. Bu yaz, hemen her hafta birkaç kez uğrardı. Bazen börek, bazen kurabiyeler getirirdi. Denişe çok eli açık bir kadındı. Ve evet, sanırım ara sıra kafa dinlemek için ailesinden uzaklaşıyordu." Bayan Patsy elini havaya kaldırdı. "Kocasıyla kavga

ettiğini söylemiyorum, ama bütün gün çalışıp eve döndüğünde üç çocukla uğraşıyordu ve bir tanesi zaten çok zorluydu. Kadını bir buzlu çay eşliğinde yetişkin biriyle sohbet etmek istediği için suçlayamam, ya siz?"

"Muhtemelen hayır. Acaba DeniŖe hiç... evlilik dışı bazı faaliyetlerden söz etti mi? Belki Patrick'le kavga etmiyorlardı ama belki de gözüne takılan biri vardı ya da Patrick'in. Bu tür şeyler olur. Belki DeniŖe sizden bir kadının görüşünü almak istemiştir?"

"Böyle bir şeyden hiç söz etmedi." Bayan Patsy ellerini kucağında birleştirdi. Bir an sessizlik oldu, sonra Bayan Patsy doğrudan D. D.'nin gözlerinin içine bakarak konuşmaya başladı. "Bunu Ozzie mi yaptı? Dedikodulara bakılırsa bütün aile tavuk gibi kesilmiş. O çocuğun bir gün korkunç bir şey yapacağına hep inandım. Her ne kadar..." içini çekti, "bu kadar korkunç olmasa da."

"Bayan Patsy, Ozzie'nin cinayet işleyebilecek kapasitede olduğunu size düşündüren nedir?"

Patsy hafifçe burnunu çekti. "Tanrım, ne diyeyim? Çocuk gün boyunca sokağı bir aşağı bir yukarı arşınlayıp dururdu, bıraksalar sabaha kadar devam ederdi. Kilisede hâlâ yeni yürümeye başlayanların yanına koyarlardı çünkü tören boyunca sakin duramazdı. Görebileceğiniz en korkunç huzursuzluk örneklerinden biriydi. Pantolon paçalarını bir sıvar bir indirir, bir sıvar bir indirirdi. Oturur kalkar, bir sağa, bir sola kayar. Kabına bir türlü sığamayan böyle bir çocuk daha görmedim.

"Üstelik hiç sınır tanımazdı. Eğer kapıyı kilitlememişseniz çalmadan içeri daldı. Komşular defalarca onu kendi bahçelerinde, sanki ona aitmiş gibi rahatça otururken buldular. Sonra Bay Harding'in yaşadığı bir barbekü olayı vardı. Çocuk ızgaranın 'kazayla' devrildiğini söyledi ama onun ahşap veranda döşemesine kızgın kömür koyduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Sincaplardan bahsetmiş miydiniz?"

"Sincaplardan bahsetmediniz."

"Onlara taş atmaktan hoşlanırdı. Zavallı hayvanları rahat bırakması için onu kaç kere azarladığımı hatırlamıyorum. Sonra ne yaptı biliyor musunuz? Onu bir gün arka bahçemde, kuş yemliğinin üstündeki bir sincabı çekiştirirken yakaladım. Hayvan yemek yerken oraya tırmanmış olmalı. Zavallıyı kuyruğundan yakalayıp havada birkaç kez salladıktan sonra yemliğin direğine çarptı. Korkunç, korkunç bir şeydi. Her yer kan içinde kaldı. Kendisi ise zavallı yaratığın başında dikilmiş sırtıyordu.

Normal çocuklar o şekilde sırtmaz, Dedektif. Normal çocuklar elindeki kanı yalamaz."

D. D. buna söyleyecek bir şey bulamadı. Görüldüğü kadarıyla Phil ve Alex de aynı durumdaydı. "Bu... ne zaman oldu?" diyebildi sonunda.

"Mayıs, belki haziran. Yaz başı diyelim. O günden sonra Ozzie'nin tek başına evden çıkmasına izin verilmedi. Çoğunlukla ağabeyi Jacob ona göz kulak olurdu. Jacob iyi bir çocuktur. Güçlü ve hızlıdır. Duyduğuma göre iyi atıcıymış. Babasının söylediğine göre birinci sınıf oyun kurucuymuş.

Ozzie'yi hizaya sokabilen tek kişiydi Jacob."

Bayan Patsy duraksadı. Jacob'tan şimdiki zaman kipiyle söz ettiğini fark etmiş gibiydi, hıçkırarak soluk aldı, "Ah," dedi ve o tek sözcük, artık var olmayan bir aileyle ilgili çok şey ifade etti.

D. D. kadına biraz zaman tanıdı. Buzlu çayından bir yudum daha aldı. Bardağı neredeyse boşalmak üzereydi; Alex ve Phil'inkiler de öyle.

Alex öne doğru eğildi. Bir şey söylemek ister gibiydi. D. D. başıyla hafifçe onaylayınca genzini temizledi.

"Bayan Patsy?" dedi kibarca.

Yaşlı kadın ona döndü.

"Dün akşam evde miydiniz?"

"Evet bayım."

"Tam olarak ne duydunuz?"

"Alışılmadık hiçbir şey. Ancak içerideydim ve klimalar çalışıyordu. Onların gürültüsünden pek fazla şey duyamıyorum."

"Günün erken saatlerinde aile üyelerinden herhangi biriyle konuştunuz mu?"

"Hayır bayım. Sadece akşam yürüyüşümü yaparken Denise'in verandayı süpürmek için dışarı çıktığını gördüm. Ona el salladım, o da bana salladı."

"Size eşlik etmeyi önermedi mi?"

"Hayır bayım."

"Mahallede yabancı araçlar dikkatinizi çekti mi?"

"Of, hem de çok. Tam yaz barbeküleri mevsimi." Ha-

fifçe gülümsedi. "Biz Dorchester halkı, eğlenmeyi severiz."

"İçlerinden herhangi birinin Patrick ya da DeniŖeTe aralarında husumet olabilir mi?" diye sordu D. D. "İçlerinden biriyle kavgadan hiç söz edildi mi? Eski eşleriyle aralan nasıldı?"

"Patrick duldu; DeniŖe ise eski eşinden hiç söz etmezdi. Bence tamamen sahneden çekilmişti. Belki de evcimen bir hayat ona göre değildi. Hafta sonları çocukları almaya gelen birini kesinlikle görmedim."

D. D. not aldı. "Hayat zor," dedi yumuşak bir sesle, Bayan Patsy'ye bakarak. "Patrick ve DeniŖe'in başını kaşıyacak vakti yokmuş gibi. Başa çıkılması gereken üç çocuk, biri hayli sorunlu. Tamamen yenilenmesi gereken üç katlı bir ev, derken Patrick işinden olmuş. Bir aile için çok fazla gerginlik. Aileler bu tür baskılara maruz kaldığında böyle şeyler oluyor."

"Harringtonlar iyi insanlardı," dedi Bayan Patsy üstüne basarak.

"Onlarla en son ne zaman konuştunuz, DeniŖe ya da Patrick'le..?"

"İki gün önce. Saat dokuz gibi DeniŖe geldi, verandada biraz şarap içtik. Jacob'un antrenmanları başlayacaktı, as kadroya alınmıştı. Hafta sonu Molly'yi okula dönüş alışverişine götürecekti." Patsy omuzlarını silktilti. "Normal konulardan konuştuk, günlük şeylerden. DeniŖe yeterince mutlu görünüyordu."

D. D. başını sallayıp tekrar not aldı -*para?*- ve sandal-

yesinden kalktı. "Zaman ayırdığınız için çok teşekkürler Bayan Patsy. Eğer aklınıza başka bir şey gelirse lütfen beni arayın. Bu arada, muhteşem buzlu çay için ayrıca teşekkürler."

Bayan Patsy başıyla teşekkürü alarak ayağa kalktı. Phil bardakları ve çay sürahisini mutfağa taşımayı teklif etti, Bayan Patsy ona izin verdi.

"Hepsinin öldüğü doğru mu?" diye sordu Bayan Patsy onları kapıdan uğurlarken. "Patrick, Deniſe, Jacob, Molly ve Ozzie?"

"Patrick komada. Durumu kritik."

"Zavallı, zavallı adam," diye mırıldandı Bayan Patsy. "Hangisi daha kötü bilemiyorum: Cennette ailesiyle buluşmak mı, yoksa tek başına sağlığına kavuşmak mı? İyi bir adam için hüznünlü seçenekler. Aslında komşularınızda neler yaşandığını asla bilemiyorsunuz, değil mi?"

"Hayır," diye hak verdi D. D. "Asla."

8. BÖLÜM

Bay Dexter Harding'le işleri bittiğinde saat on ikiyi geçmişti ve D. D. kurt gibi acıkmıştı. Alex öğle yemeği molası vermeyi önermişti. Fazla uzakta olmayan, harika bir küçük İtalyan lokantası biliyordu. Bunu Phil'den çok D. D.'ye söylemişti ve Phil durumu anında kavrayarak başını öne eğmiş, mırıldanarak yapılacak çok fazla evrak işi olduğunu bahane etmişti.

D. D. ortağının birdenbire ortadan yok olmasından şüphelenmiş, ama konu İtalyan yemeği olunca fazla üstelemek istememişti. Alex'le beraber yola koyuldular. Köşedeki lokanta, yeşil tenteleri, mis gibi taze ekmek ve sarımsak kokularıyla dikkat çekiyordu. D. D. derin derin soluyarak yeni bir ev bulduğuna karar verdi.

Alex lazanya istedi. D. D. ise parmesanlı tavuk. Garson kız, zeytinyağına banmak için taze ekmek getirdi. D. D., telefon mesajlarını kontrol ederken bir yandan dumanı tüten somunu ikiye ayırdı. Patrick Harrington hâlâ derin koma-

daydı. Neil, D. D.'nin diğ er ortağı, kadının otopsisine katılmış, sürpriz bir gelişme olmamıştı. Öğle tatilinden sonra adli tabip kızın otopsisine başlayacatı.

Sonunda, neredeyse yatağı a atmak üzere olduğı muhasebeci Chip'ten mesaj geldi. D. D.'nin tekrar akşam yemeğıne çıkmayı isteyip istemediğini soruyordu. İstiyordu ama sabahtan beri işlerin gidişatına bakınca Chip bir süre daha sabırlı bir adam olmaya devam edecekti.

"Pekâlâ," dedi D. D. yarım ekmeğı süpürüp çaktırmadan çenesinden zeytinyağı damlayıp damlamadığını kontrol ettikten sonra. "D n geceyi olay yerinde ve bu sabahı iki komşuyla geçirdik. Profes r sensin, ne d ş n yorsun?"

"Daha sonra sınav var mı?" diye sordu Alex yumuşak bir sesle; o da mesajlarını kontrol ediyordu. Sonra telefonunu kenara bırakıp ekmek sepetine uzandı.

"L tfen. Bu dosyanın saatler  nce kapanması gerekirdi. Eğıer ekibimle gezip tozmak istiyorsan daha hızlı bir dedektif olmalısın."

Alex bir kaşını kaldırdı, eğlenmiş görün yordu. D. D. onun yakışıklı bir adam olduğına karar verdi. F me rengi takım, lacivert g zleri ve kırçıl saçlarıyla uyum sağlamıştı. Yemek zevki olan yakışıklı bir adam. Hımm.

"Elimizdeki temel bilgilerden başlayalım," diyordu. Boğuk bariton sesi, olduğunu iddia ettiğı akademisyen gibi çıkıyordu. "D rt tanesinin bıçaklandığı, birine yakın mesafeden ateş edildiğı bir olay yerimiz var. Kan  rnekleri kurbanların teker teker dışarı çıkarıldığını g steriyor. İlk bakışta-

ki model, evin reisi Patrick Harrington'm aile bireylerini bıçaklayıp silahla intihar ettiği yönünde bir cinayet-intihar olduğunu söylüyor."

"İlk bakışta," diye onayladı D. D.

"Patrick'in bunu üstlenmesini çok isterdik ama şu anda Yoğun Bakım Servisi'nde, sebzeden farksız bir durumda yatıyor."

"Tam da uygun yer," diye homurdanan D. D. biraz daha eklemek için uzandı.

"Bu durum bizi arkadaşlarının ve komşularının aileyle ilgili görüşlerine getiriyor. Elimizde tatlı Bayan Patsy..."

"Hem de çok tatlı," diye araya girdi D. D.

"Buzlu çay muhteşemdi," diye kabul etti Alex. "Ancak kırılğan biblolar çok fazlaydı."

"Evde sakın hapşırma, yoksa maliyeti çok yüksek olur."

"Bayan Patsy, Denise ve Patrick'i çok seviyor. Onların, bütün meşguliyetlerine rağmen inançlı insanlar, düzgün ebeveynler ve iyi komşular olduğuna inanıyor. Öte yandan, ürkütücülük konusunda sabıkalı olan evlatlıkları Ozzie hakkında duyguları aynı değil."

"Elindeki kanları yarıyormuş..." diye ürperdi D. D.

"Şimdi, ikinci komşu Dexter Harding, yapboza küçük bir parça ekledi. Ekonomik durumları, Bayan Patsy'nin bildiğinden daha kötü durumdaymış. Dexter'a göre, Patrick elindeki birikimin son iki ayına geldiklerini söylemiş. Bu da pek hoş değil."

"Aha, ama yine Dexter'a göre, Patrick'in bir planı var-

mış," diye karşılık verdi D. D. "Patrick'in ikinci katı bitirmesine sadece iki hafta kalmış. Kiraya vermesinin altı hafta süreceğini bile varsaysak, depozit ile ilk ve son ayın kiralatmasını isteyebilecekti. Bir sonraki iki adet sekiz haftalık süreci düşününce, kayda değer bir nakit girişi."

"O halde elimizde paraya sıkışık, ama umutsuz olmayan bir aile var. İşler yolunda giderse düze çıkacak durumdalar."

"Bu durumda," diye araya girdi D. D., "Patrick'in gergin olmasının haklı sebepleri var ama intihara varacak kadar değil. Demek istediğim, neden şimdi cinnet geçirsin? Eğer her şeyi kaybedecekse, bunun için önünde kiracı bulamayacağı, parasını alamayacağı sekiz hafta daha var."

"Mantık açısından evet," diye kabullendi Alex. "Yine de baskı altında. Karısı da öyle. Belki dün gece akşam yemeğinde birisi bir şey dedi. Belki kız alışveriş merkezinde çok fazla yüklendi, belki oğlanın futbol forması beklenenden çok daha pahalıydı. Bazen küçük bir tetik yeter. Birden devamı gelir."

"Patrick ailesinin evsiz, çocuklarının bakıma muhtaç kalacağı düşüncesine katlanamıyordur..." D. D. devam etti, "Birden, Patrick ailesini yok etmenin doğru şey olduğuna ikna olur. Ve bizim inançlı komşumuz aile katliamcısına dönüşür."

Garson kız göründü, her birinin önüne kırmızı sosla kaplanmış tabaklar bıraktı. Sadece koku bile D. D.'nin ağzını sulandırmaya yetmişti. Tavuğunun üstünü peynirle kaplayarak büyük bir iştahla girişti.

"Bu bizi çocuğa geri döndürüyor," diyebildi üçüncü lokmanın sonunda.

"İyi ama hangisine?" diye sordu Alex bir kaşını kaldırarak. Lazanyasına daha Uzun zaman ayırıyordu. D. D. sabırlı bir adam olduğunu fark etti. Belki de olay yerlerinde çalışmayı sürdürmeliydi. Onu sahadan sınıfa sürükleyen ne olduğunu ve neden şimdi tekrar sahaya geri dönmek istediğini merak etti.

"Ozzie'yi kastediyorum," dedi çabucak. "Malum, zevk için sincapları öldüren. Neden? Büyük oğlandan şüphelenmiyorsun, değil mi?"

Komşu Dexter Hardingen söyleyecek yeni şeyleri vardı: Harringtonlar beş kişilik bir aile değildi. Altı kişiydiler. Patrick'in ilk evliliğinden, halen Irak'ta olan büyük bir oğlu vardı. Er William Edward Harrington'ı, yani Billy'yi onurlandırmak adına Deniše genellikle masayı altı kişilik hazırlardı. Yani, Harringtonların "Tie A Yellow Ribbon Round The Old Oak Tree" uyarlaması.

Bu durumda esrarengiz konuğu düşünmelerine gerek kalmıyordu. Ne yazık ki Billy Harrington evden çok kötü bir haber almak üzereydi.

"Hiç değilse çocuğun Irak'ta olduğundan emin olmalıyız," dedi Alex.

"Şey, evet."

Alex sırttı. "Parmesanlı tavuk nasıl?"

"Bayıldım."

"Farkındayım."

"Lazanya nasıl?"

"Neredeyse büyükannemin lazanyası kadar iyi."

D. D. şüpheyile ona baktı. "Soyadı Wilson olan birinin domates sosundan anladığına inanmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Aha, ama annem bir Capozzoli'ydi."

"O halde düzeltiyorum. Adı Capozzoli ise, kuşkusuz büyükannen sos yapmayı becerebiliyordur."

"Bana bildiğim her şeyi o öğretti," dedi Alex.

D. D. duraksadı, çatalı havada kaldı. "Yemek pişirmeyi biliyor musun?"

"En büyük tutkum. Hiçbir şey, bir pazar günü öğleden sonra Bolonez sos kaynatırken, güzel bir hamur açmak kadar keyifli olamaz."

D. D. yutkunamadı.

"Bir akşam yemeğe gelmelisin," dedi Alex.

D. D. nihayet durumu kavramıştı: bütün o fısıldaşmalar, bakışmalar... "Phil beni sattı. Pantolonumun içine giden en kestirme yolun midemden geçtiğini söyledi."

"Üstelik bana tek kuruşa bile mal olmadı," dedi Alex neşeyle. "Yine de, mutlaka yemeğe gelmelisin."

"İş arkadaşım olan dedektiflerle çıkmam. "

"Ben dedektif değilim," diye gülümsedi. "Bir ay boyunca, T V de bu rolümü oynayacağım. "

"Bir dedektifle çıkmanın kötü yanı," dedi D. D. onu duymamış gibi, "işten başka konuşacak şey bulamamaktır."

"Biz yemeklerden konuşabiliriz. Mesela ben ne pişir-

mekten hoşlanırım, sen ne yemekten hoşlanırsın?"

"Ben her şeyi yemekten hoşlanırım."

"Bana uyar."

D. D. kuşkuyla ona baktı. "Gördüğün iyi halimin seni aldatmasına izin verme. Çoğunlukla tam bir baş belasıyım-dır."

"Gördüğün sevimli halimin seni aldatmasına izin verme. Çoğunlukla huysuzun tekiyimdir."

"Neden okul?" diye sordu D. D. "Neden okul için sahayı terk ettin?"

"Bir karım vardı. Çocuk istiyordu. O dönem standart iş saatleri daha uygun gibi görünüyordu."

"Sonra ne oldu? Bolonez sos konusunda fikri mi de-ğişti?"

"Hamile kalamadı. Anne olamayınca, eş olmanın da ge-reksiz olduğuna karar verdi. İki yıl önce dostça ayrıldık."

"Ama hâlâ öğretmenlik yapıyorsun."

"Çünkü seviyorum."

"Ama şimdi buradasın."

"Bunu da seviyorum."

"Çok hoş," dedi D. D. kaşlarını çatarak.

"İşte o yüzden yemeğe gelmelisin."

"Çocuk istemem," diye uyardı D. D. "Bunun için fazla-sıyla yaşlı ve huysuzum."

"Harika, zaten ben de doyasıya seks dışında başka bir şey düşünmüyorum."

D. D. güldü. Hem şaşırmış hem de etkilenmişti. Olay

yerinde geçirilen on sekiz saatten sonra biraz gülmek iyi gelmişti, öğle yemeği de. "Bunu düşüneneğim," dedi sonunda. Bir lokma daha aldı, çiğneyip yuttu. "Şimdi, konuya dönersek: Dokuz yaşındaki Ozzie Harrington'la ilgili ne yapabiliriz?"

"Çocuk düzenbaz," dedi Alex.

"Çocuk ölü."

"Hayvanlara eziyet ve ufak tefek de olsa kundaklama iddiaları var. Bir şekilde yatağını ıslattığına da eminim ve bu onu literatürde seri katil yapmaya yetiyor."

"Dexter barbekü olayının gerçekten kaza olduğuna emin," diye araya girdi D. D.

"Ne zaman Ozzie'den söz açılrsa, Dexter kontrolsüzce telaşa kapılıyordu. Çocuk onun ödünü patlatmış, o yüzden kötü bir şey söylememeye çalışıyordu."

"Patrick ve Denise'in Ozzie'yi kontrol edebildiklerini söyledi. Ayrıca Ozzie, ağabeyi Jacob'a tapıyormuş. O zaman, Ozzie'nin onlara saldırmasının anlamı yok, üstelik o şekilde, teker teker. "

"Sorun da bu," dedi Alex. "Ağır psikiyatrik bozukluk geçmişi olan dokuz yaşında bir çocuk bütün ailesini katledebilir. Gecenin yarısında bir silah ya da sadece bir beyzbol sopasıyla yatak odalarını tek tek dolaşabilir... tabii olay yerimiz böyle olsaydı. O zaman ürkünç oğlanın bu işi yaptığını ve Patrick'in kurtulduğu için şanslı olduğunu söyleyebilirdim."

"Akşam yemeği vakti, mutfak bıçağıyla," dedi D. D. mı-

rıldanarak. "Patrick ufak tefek bir adam değil. Sonra on dört yaşındaki Jacob atletik bir delikanlı. İkisi de dokuz yaşında sıska bir çocuğu alaşağı edebilir gibi görünüyor."

"Üstelik daha fazla savunma yarası olması gerekirdi," dedi Alex. "Ozzie evin en küçüğü. Evin diğer fertleri kesinlikle karşı koyarlardı. O yüzden dokuz yaşında bir çocuğun Bayan Harrington'ı tek bir vuruşla öldürebileceğini sanmıyorum. Yakında raporlar gelir ama darbelerin açısına bakarak Denise'den daha uzun birini düşünüyorum, daha kısa değil."

"Metodoloji işi karıştırıyor," dedi D. D. "Suçlunun Ozzie olduğunu varsayarsak, o halde ne? Bir silahla babasını vurdu. Sonra mutfak bıçağını kapıp tek darbeye annesini, sonra yine tek darbeye ağabeyini öldürüp ablasını kovalamaya başladı. Yakaladıktan sonra sürükleyip onu boğdu. Bütün bunları yaptıktan sonra da kendi gırtlığını mı kesti? Harakiri için çok zalim bir yöntem."

"Aslında, bunun yaşandığına şahit oldum."

"Gerçekten mi?"

"Doksan yedideki bir vaka. Bunalıma giren bir reklam ajansı yöneticisi kendi gırtlığını kesti. Yaraya bakınca bizim şüphelerimiz vardı, ama açığı inceleyen adli tabipler kesin kararlarını verdiler. Bana sorma, bazen adli tıp vudu büyücüler gibi çalışıyor."

"Pekâlâ, diyelim ki Ozzie kendi gırtlığını kesti. Sonra cesetleri tek bir yere mi taşıdı? Çok anlamsız. Kan örnekleri Ozzie'nin gırtlığının ablasının odasında kesildiğini gösteriyor. Cüssesi de annesini ve babasını ev boyunca sürükleye-

cek güçte değil."

"Ve bu bizi Patrick'e geri getiriyor," diyerek ona hak verdi Alex. "Tek mantıklı açıklama."

D. D. tabağını itti. "Peki neden bu konuda hâlâ huzursuz hissediyoruz?"

"Çünkü bazen, komşularımızı hiç anlayamayız, gerçekler ortaya çıktıktan sonra bile."

D. D. içini çekti, haklı olduğunu düşündü. "Finansal durumu biraz eşeleyelim ama bir miktar tüketici borcu ve süresi geçmiş faturalardan başka bir şey bulacağımızı sanmam. Sadece Harringtonların sınırda nasıl yaşadıklarına şahit olacağız. Sonra çocukların okulunu bir ziyaret edelim; Denise'in iş yerini, Patrick'in eski patronunu. Kurban profilleri turumuzu tamamlayalım."

"Ozzie'nin kaldığı psikiyatri kliniğini de ziyaret etmemiz gerek. Unutma, Bayan Patsy bir süre hastanede yattığını söylemişti."

"Ozzie'yi devre dışı bıraktık sanıyordum."

Alex omuz silkti. "Hâlâ bilmediğimiz bir şey var. Ya da bilmediğimiz biri."

9. BÖLÜM

DANIELLE

Lucy, saat üçten hemen önce kaçtı.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Güne gayet sakin başlamıştı. Sabah saat sekizde, kâsesini kimsenin kafasına atmadan kuru mısır gevreği yemişti. Sekiz otuzda ise, Benny'nin koridorda bıraktığı oyuncak arabayı aşırarak kadar odasından dışarı sürünmüştü. Dört ayağının üstünde odasının köşesine doğru kaçarken oyuncağı çenesinin altına sıkıştırmıştı. Sonra kamyonu yere koyup, bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamaya başlamıştı.

Benny arabanın gittiğini görünce ağlamaya başlamış, ancak çılgın çıplak kızın gülümsediğini görünce susmuştu. Lucy çocuğun kendini izlediğini fark etmiş, karşılığında ona dışkı fırlatarak oyununa geri dönmüştü.

Beni çok mutlu eden bu gelişmeyle temel hijyen konusunda bir girişimde bulunmaya karar verdim.

Çocukları duş yapmaya zorlamayız. Yemek yemeye,

dişlerini fırçalamaya, hatta giyinmeye de zorlamayız. Bu çocuklardan bazılarının, duyularındaki sorunlardan dolayı, duş spreynin vücutlarına binlerce iğne batırıyormuş gibi hissettiğini biliriz. Bu çocuklardan bazılarının, çeşitli dürtülerden dolayı, sadece dondurulmuş gıda, püre haline getirilmiş gıda, paketlenmiş ya da sarı renkli gıda yiyebildiklerini de biliriz. Ayrıca bu çocuklardan bazıları, sınırlı sosyal becerileri yüzünden, koridorun bir başından diğerine kadar en az bir kavga çıkarmadan yürüyemezlerdi.

Temizlik sorundu. Yemek saatleri sorundu. Sabahları uyanmak bile sorundu.

O nedenle genel bir yaklaşımda bulunurduk. Bizim programımız bu. İzlemeni isteriz ama seninle bir şeyler geliştirmek de güzel olabilir. Bize ne istediğini söyle, birlikte yapmaya çalışalım.

Bazı aileler bizden nefret ederdi. Koğuşumuzu toplama kampı gibi görürler, sorunlu çocuklarının her kapisine boyun eğerlerdi.

Kuşkusuz, bu ailelerin yarısı en az çocukları kadar travmatikti. Kendi çocukluklarının da büyük bölümü çocukluklarını dövülerek, vurularak, taciz edilerek, en azından azarlanarak geçmişti. Belki de on yaşındaki çocukları Anneler Günü'nde, annesinin bıçaklanarak öldürüldüğü bir resim çizerek altına, *Geber Sürtük*, Geber/'yazmıştı. Şimdi bunlardan bir bölümü oğullarının davranışlarından sorumlu tutulduğunu görmek ya da kızlarının haddinin bildirildiğini hissetmek istiyordu. Bizler profesyoneliz. Çocukları, çizgi-

lerin içini boyamaya zorlamamız gerekir. Oysa öyle yapmayız. Televizyon seyretmelerine izin veririz. Onlara "Game Boy" getirir, onları masaüstü oyunlara yöneltmeye çalışırız. Koridorlarda paten kaymalarına ses çıkarmayız.

Burada akut tedavi uygularız. Hedefimiz, ajitasyonu azaltarak çocuğun günü patlama yaşamadan geçirmesini sağlamaktır. Çocuk "üstünde çalışılabilir" hale geldikten sonra, uzun süreli bakım sürecinde işimize yarayacak davranış biçimlerini çözmeye çalışırız.

Her çocukta cevap bulmaya çalıştığımız iki soru vardır:

Bu çocuğun aklından, *geçmemesini* dilediğim neler geliyor (örneğin kavramsal bozukluklar)? Bu çocuğun aklından *geçmesini* dilediğim ama geçmeyen şey nedir (örneğin kavramsal yoksunluklar)? Bu iki soruya karşılık bulduysanız, o çocuk hakkında çok şey öğrenmişsiniz demektir.

Yirmi dört saat sonra Lucy hakkında daha fazla şey öğrenme ihtiyacı hissettim.

Önce büyük bir kovaya su doldurup odasına götürdüm. İçeri girdiğimde ona bakmadım, kesinlikle oradaymış gibi davranmadım. Kovayı yere bırakıp ona sırtımı döndüm.

Ona kadar saydım.

Saldırmadığını görünce ikinci aşamaya geçtim: Cebimden küçük bir sünger çıkarıp suya batırdım ve en yakındaki duvarı silmeye başladım. Hâlâ ona bakmıyordum. Eğer ilgi onu tetikliyorsa, ona bunu vermemem gerekiyordu.

Bir dakika kadar geçtikten sonra bir şarkı mırıldanmaya başladım. Hafiften ve melodik bir şey. Bazı çocuklar ritmik

müziğe olumlu tepki verirler; Lucy'nin tepkisini merak ediyordum.

Hâlâ tepki vermiyordu, o yüzden biraz daha ciddileşti. Bütün duvarlardaki dışkı ve kanı temizledim. Sonra kovamı alıp dışarı çıktım.

Artık karar zamanıydı; Lucy odayı olduğu gibi bırakacak mıydı, yoksa kendi kişisel alanına, kendi kişiliğine saldırarak adına yine ortalığı berbat mı edecekti?

Herhangi bir dram yaşanmadan yirmi dakika geçti, ona yemeğini getirdim. Doğranmış sebze, bir dilim peynir, biraz taze ekmek, bir bardak su. Kendimi göstermeden kubbeli tavandan tepkilerini gözlemlemek için koridorda bekledim.

Lucy önce ekmeği aldı. Elleri arasında sıkıştırıp top haline getirdi ve yere bıraktı, ekmeğin yavaşça eski şeklini almasını izledi. Sonra tekrar sıkıştırdı. Ekmek yeterince sertleşip halının üstünde oynayabilecek hale gelene kadar bunu tekrarladı.

İkinci kişiliği bir kediymiş gibi bir süre yemeğiyle oynadı. Neden kedi, diye merak ettim. Neden bu türle kendini yakın ve güvende hissediyordu?

Bir süre sonra ekmek topunu iki eliyle kavrayarak yedi. Ardından diliyle parmaklarını temizleyip bardaktaki sudan kedi gibi yalayarak içti. Peynirin akıbeti de ekmekle aynıydı. Sebzelere dokunmadı, onları yatağının altına sakladı. Şaşırmadım. Pek çok çocuk yemek zulalardı; belki dürtüsel, belki geçmişte uzun süre aç bırakıldıkları için. Sebzelere dokunmadım, onları daha sonra ne yapacağını merak ediyordum.

Tabağım ve bardağını almak üzere yarım saat sonra Lucy'nin odasına girdim. Sırtım yine ona dönüktü. Tepkisizdi, demek ki ilerleme kaydediyorduk.

Mutfağa dönünce küçük bir kâseye ılık su doldurup temiz bir sünger aldım. Lucy'nin odasına girince bu kez yan tarafım ona dönük oturdum. Pencerenin yanındaydı, camdan vuran güneş ışığının yerde oluşturduğu kocaman kareyi inceliyordu. Parmaklarını açıp güneşte oluşan gölgesine bakıyordu. Sonra yüzünü pencereye dönüp gözlerini kapadı ve güneşin yüzüne vurmasına izin verdi.

Bir an, yüzünde mutluluk diyebileceğim bir ifade gördüğümü sandım.

Ona biraz süre tanıdım. Güneşten ve gölgelerden sıkılınca süngerini aldım, çıplak kolumun üstüne doğru hafifçe sıktım. Damlalar düşüp kollarımdan süzülüyor, giysilerimde, yerde ilginç şekiller oluşturuyordu. Çocuklarla uğraşırken, çocuk gibi davranmanın büyük faydası oluyordu.

Lucy'nin beni seyrettiğine emindim. Yakınıma gelmiyordu ama meraklanmıştı. O yüzden oyunumu beş dakika daha uzattım. Yüzüme su çarptım, saçlarımdan süzülmesine izin verdim. Sonra, suyu ve süngerini odada bırakarak dışarı çıktım.

Durup beklemek çok cazip geliyordu, ama o bir çocuktuktu. Sirk hayvanı değildi. O yüzden oradan uzaklaştım. Son hastalarımızdan biri olan Jorge koşarak bana doğru geldi. Onunla domino oynamayı kabul ettim. Ardından, intihar girişimi yüzünden yatırılan on iki yaşındaki Aimee ile elışı

saati geldi. Bedeni çökmüş bir biçimde oturuyor, siyah yağmurlu, siyah bir gökyüzü çiziyordu. Ona biraz renk eklemesini söyledim. Siyahın üstüne kırmızı damlalar yaptı. Artık gökyüzü kanıyordu.

Koridora dönmeden önce ona sımsıkı sarıldım.

Lucy tekrar gün ışığına dönmüş oturuyordu. Su kâsesi yanında, sünger elindeydi.

Yüzü artık temizdi. Yüzündeki dışkı bulaşıklarını silmiş, matlaşmış saçlarını suyla düzeltmişti. Temiz yüzünü güneşe dönmüştü. Dudaklarının kenarındaki minik kıvrımlar yüreğimi tuzla buz etti.

Bir sonraki denetimimde Lucy gitmişti. Boş kâse ve sünger dikkatle güneş ışığının altına yerleştirilmişti. Onun dışında oda boştu. Lucy kırıntı kırmıştı.

Önce endişelenmedim. Koğuşun bütün kapıları kilitliydi, Lucy çevrede bir yerlerde olmalıydı. Tek yapmam gereken onu bulmaktı.

"Denetimlerden" sorumlu danışmana başvurdum, beş dakikada bir her çocuğun pozisyonunu gözlemliyorlardı. Greg nöbetçiydi, demek ki son bir saattir iş başındaydı. Lucy'yi görmemişti, beş dakikada bir kuralının dışındaki tek çocuk Lucy'ydi; o gün görevli kişi, mesela ben, sürekli onu denetim altında tutup yirmi dakikada bir yerini not etmekle yükümlüydük. Greg'in anonsuyla herkes Lucy'yi aramaya çıktı.

Çocuklar da bize katıldı. Büyük kapsamlı bir saklambaç oynar gibiydik ve bir süredir bizimle beraber olan çocuklar bu oyunu iyi biliyorlar, yardım etmekten mutlu oluyorlardı. Kliniğimizde kamera sistemi olmadığı için, yansıtmalı kubbe tavanımızdan yararlanmaya çalışarak Lucy'yi bulmaya çalışıyorduk. Tavan bize onun ana koridorda, yatakhane odalarında ya da dinlenme salonunda olmadığını söylüyordu. Artık biraz daha ciddiye alabilirdik.

Dolapları, gardıropları, komodin içlerini, banyo ve tuvaletleri kontrol ettik. Mutfak kilitli tutulduğu halde, her ihtimale karşı oraya bile baktık. İdari Bölüm de tecrit altındaydı; bütün küçük odaların altını üstüne getirdik.

Saat üçü çeyrek geçtiğinde Lucy'yi hâlâ bulamamıştık ve personel, çocukları söylemeye bile gerek yok, sinirlenmeye başlamıştı.

Greg çocukları üstüne aldı. Atıştırma saati gelmişti. Personel dağılıp herkes kendi işinin başına döndü. Başhemşire Karen beni kenara çekti.

"Onu en son ne zaman gördün?"

"İkiyi çeyrek geçe."

"Ne yapıyordu?"

"Gün ışığında oturmuş, parmaklarıyla gölgeler yapıyordu."

Karen bir kaşını kaldırıp ilgiyle baktı. "Kaybolduğunu ne zaman fark ettin?"

Duraksadım. "İki kırk beşte."

Karen bana baktı. "Bu otuz dakika demektir Danielle,

yirmi dakika değil. Yirmi dakikada bir rapor konusunda anlaşmıştık."

İyi bir mazeretim yoktu, sadece başımı eğdim.

Karen bir an dikkatle beni süzdü. Yetişkin hayatının büyük bölümünü sorunlu çocuklarla geçirmişti ve bakışları deliciydi. Kafasında hızla ay ve gün hesabı yapıp bağlantı kurduğunu ve bunu en az bir haftadan beri yaptığını söyleyebilirdim.

Faciada sağ kalan tek kişi olarak yıldönümlerini asla kaçırmazdınız.

"Lucy sana ağır mı geldi?" diye sordu birden.

"Hayır."

"Seninle çalışmak isteriz Danielle," diye belirtti net bir şekilde. "Ama senin de bizimle çalışmak istemen gerek. Anlıyor musun?"

"Lucy bana ağır gelmiyor," dedim daha güçlü bir sesle.

Ancak Karen hâlâ emin değildi. Sonunda iç çekip devam etti. "Lucy hâlâ çıplak mı?"

"Son gördüğümde öyleydi."

"O halde fazla uzaklaşmış olamaz."

Karen hastanenin güvenliğine başvurmaya karar verdi. Bütün hastane tecrit edildi ve ben kendimi çok zavallı hissettim. Hastamı kaybetmiştim. Kuralları çiğnemenin asla kabul edilemeyeceği bir yerde, kural ihlali yapmıştım. Özel hayatım üzerinde durmaya değmezdi, ama işimi ciddiye alıyordum. Kendini işine adanmış bir hemşireydim. Hatta bazı zamanlar mükemmel bir hemşireydim.

Anlaşılan bugün o günlerden biri değildi. Acil personel toplantısı yaptık ve Karen aramamız için katları bize paylaştırdı. Güvenlik de araştırmamızda bize yardım edecekti.

Bana birinci ve ikinci katlar düştü. Yola çıktım, mideme bir yumru oturmuştu.

Sonra aklıma bir şey geldi.

Hastane solaryumunun yolunu tuttum.

On dakika sonra Lucy'yi bulmuştum. Bir palmiye saksısının arkasında, pırıl pırıl parlayan güneşin altında kedi gibi kıvrılmış, başını birleştirdiği kollarının arasına alarak uyu-yakalmıştı. Macera yolculuğu sırasında bir ameliyat önlüğü bulup cüppe gibi üstüne geçirmişti. Neredeyse zeminle bütünleşmiş haldeydi, koyu renk saçları yeni temizlediği yüzünü örtüyordu.

Yukarıya onu bulduğumu bildirdim.

Öylesine huzurlu uyuyordu ki, yere oturup beklemeye başladım.

Aşağı inen Greg yanıma oturdu. "Zor bir gün," dedi, biraz durduktan sonra.

"İyi durumda. Önemli olan bu."

"Dışarı çıkabilmesi büyük talihsizlik. Yabancı biri girerken ya da çıkarken sıvışmış olmalı."

Bunu gelişigüzel söylemişti, ama ikimiz de bir soruşturma açılacağını biliyorduk. Lucy'nin kilitli iki kapıyı birden aşabilmesi gerçekten büyük talihsizlikti. Öyle büyük

talihsizlik ki, burada çalıştığım seneler boyunca hiç başıma gelmemişti ve hâlâ dokuz yaşında ve çıplak bir kızın bunu nasıl başarabildiğini aklım almıyordu.

Kafa karıştıracak bir durumdu. Ya da sadece benim kafamı.

Endişeliydim. Bu işi kaybetmeye tahammülüm yoktu. İşimi seviyordum, özellikle yılın bu döneminde, yani -Karen aslında haklıydı- aklımın tam başında olmadığı ve bir şeylerle meşgul olmam gereken bir dönemde.

Greg yanağıma dokundu. Bu kez irkilmedim. Greg ve ben yıllardır beraber çalışıyoruz. Yakışıklı bir adam. Uzun boylu, düzgün yapılı, yerinde duramayan küçük oğlan çocuklarının üstüne tırmanmaya bayıldığı doğal bir oyuncak. Futbol koçları gibi giyinip koğuştaki en bariton sesle konuşur. En haylaz çocuk bile ne dediğini duymak için susup ona kulak verir.

Bana ilk kez iki yıl önce çıkma teklifetmişti. Hiç kabul etmedim. Sormaktan hiç vazgeçmedi. Bu kadar reddedilen bir erkeğin hâlâ nasıl ısrar edebildiğini anlamış değildim, belki işle ilgiliydi.

Aklıma birden yine Şerif Wayne geldi. Ağlamaya direndim, bu çok aptalca olurdu.

Lucy sonunda kıpırdandı. Başını kaldırıp gözlerini kırptırdı, baykuş gibi bize baktı.

Direnecek kadar kendine gelmeden, Greg'le beraber onu aramıza kısırdık ve asansöre taşıdık.

Kafamda hâlâ pek çok şey var. Önümde sadece üç gün

kaldığı. Artık bir önemi olmaması gerektiği. Her yıl bir kez gelen, takvimdeki sıradan bir gün olduğu. Karen artık neden bu kadar yoğun mesaiye kaldığımı fark etti, tarihin önemi vardı. Bir biçimde hep oluyordu ve önümüzdeki yirmi dört saat içinde ortadan yok olmam gerekecekti. Ne çocuklar ne de yetişkinler için uygun bir durumda olacaktım.

Kuşkusuz, bana destek olmak ve iyi hissetmemi sağlamak isteyen Greg gibi iyi bir adam için de uygun olmayacaktım.

Yılda bir kez, hiçbir şeyin daha iyi olmasını istemiyordum.

Yılda bir kez öfkeyle bilenmek istiyordum.

Çünkü faciada tek sağ kalan bendim ve bu yüzden hâlâ çok öfkeliydim.

Asansör bizi sekizinci kata çıkardı. Lobiye girmek için kimlik kartımı okuttum. Karen orada bizi bekliyordu ama yalnız değildi. Yanında kıvrıkcık saçlı, sarışın bir kadın ve kırçıl saçlı, fûme takım elbiseli bir erkek vardı. İkisinin de metal polis rozetlerini görebiliyordum.

"Danielle," diye başladı Karen.

İşte tam o anda, tekrar başladığını anladım.

10. BÖLÜM

VİCTORİA

Bir baba için oğlunu terk etmek nasıl bir duygu? Sabahları oğlunun ilk gülücüğünü hatırlayarak uyanır mı? Ya da kucağındaki bebeğinin ağırbaşlı mavi gözlerini yüzüne dikip, gül goncası dudaklarını düşünceyle nasıl büzdüğünü?

Oğlunun ilk kez "baba" deyişini hatırlar mı? Ya da Evan'ın kapıya koşup kollarını babasının bacaklarına dola-yışını?

Kendine cevapsız soru işaretleriyle işkence eder mi? Bir gün oğlunun futbol takımına koçluk yapabileceği gözünün önüne gelir mi? Patriots takımının maçına ilk kez birlikte gitmeyi ya da Garden'da Celtics için tezahürat yapmayı hayal eder mi? Oğlunun gelecekte sürücülük dersleri, erkek erkeğe muhabbetler ya da ilk tıraş gibi konularda yaşayacağı boş-luğu aklına getirir mi?

Sonraki günlerde ve haftalarda Evan'ın sürekli bir daha geri dönmeyecek olan babası için ağlayarak uyuyakaldığını

lalimin eder mi?

Michael ve ben sonunda Evan'ı Yeni Doğan Yoğun Hakim Ünitesi'nden çıkarıp eve getirdiğimizde, en kötü günleri geride bıraktığımızı sanıyorduk. Evan üç aylıkken oturmaya, on aylıkken emeklemeye başladı. Doktorlar ona hayran kalıyorlardı.

Bazen hiç ara vermeden saatlerce ağlıyordu. Zor uyuyordu, gündüz uykusu ise hiç yoktu. Uyku teknikleri konusunda sayısız kitap okuyor, deneyimlerimi doktoruyla paylaşıyordum. Beni bütün bebeklerin ağladığına dair ikna ediyordu. Evan'da herhangi bir sancı emaresi görünmüyordu. Prematürelerle ilgili en büyük endişe olan kilo alamama sorunu yoktu. Tıp uzmanlarının görüşüne göre Evan, yaygaracı ama mükemmel bir çocuktur. Michael'la bunu hemen benimsedik. O bizim oğlumuzdu, ebeveynlik sürecimiz ise yaygaracı ama mükemmel olacaktı.

O günlerde Michael'ın elleri sürekli üstündeydi. İşten döner dönmez ağlayan Evan'ı omzuna alır, evi arşınlamaya başlardı. Kendime biraz zaman ayırmam için beni yüreklendirmeye çalışırdı. Kitap okumak, köpük banyosu yapmak, biraz kestirmek. Birlikte bununla başa çıkabiliydik.

On dört aylık olduğunda Evan emeklemekten koşmaya geçti. Birdenbire geceleri daha rahat uyumaya başlamıştı; belki de bütün gün fişek gibi sürekli koştuğu için. Bebeğini sakinleştirmeye çalışan anneden, peşinde koşan anneye geçiş yapmıştım. Evan çevresindeki boşluğu kestiremiyor gibiydi. Duvarlara tosluyor, sandalyeden düşüyor, sallanan salıncak-

ların önünden geçiyordu. Çocuk bahçesine gittiğimizde, en az kendisi kadar başka çocuklar için de tehlike oluştuyordu.

Yabancılardan korkmuyordu. Diğer çocukların yalnız oynamak isteyebileceğine ihtimal vermiyordu. Grupların arasına dalıyor, başka çocukların kum havuzlarına atlıyordu. Muhteşem bir gülücüğü ve pırıl pırıl mavi gözleri vardı. On dört aylıkken bile dünya ona dar geliyor gibiydi. Yapacak, görececek ve söyleyecek çok şeyi vardı.

Bir gün çocuk parkımdayken, Evan'm yığılmış sonbahar yapraklarının üstünde yuvarlanırken attığı büyüğü kahkahayı dinlemek üzere yaşlı bir kadın bankta yanıma oturdu.

"Yaşlı bir ruh," dedi gitmeden önce. "Çok yaşlı bir ruh. Onu izle ve dinle. Bilmen gerekenleri sana o öğretecek."

O dönemlerde Evan giyinmekten vazgeçti. Ona pamuklu haricinde bir şeyler giydirdiğimizde ağlıyordu. Sonra onu bile reddetmeye başladı; koridorda, hatta bazen salıncakta saçılmış çoraplar, pantolonlar, tişörtler, çocuk bezleri. Onu tekrar giydiriyordum. Evan tekrar soyunuyordu.

Evde daha çok vakit geçirmeye başladık. On sekiz aylık çıplak bir çocuk kalabalık ortamda hoş karşılanmayabilirdi.

Evan yeni ve ürkütücü huylar edinmeye başladı. Örneğin, bıçaklarla oynayabilmek için mutfak tezgâhına tırmanıyordu. Ne kadar keskin olduklarını anlamak için avucunu doğramak istercesine, onları ağızlarından tutuyordu. Aynı durum ocak için de geçerliydi. Artık Michael evde yokken yemek pişirmiyordum. Evan ocak gözlerine takıntılıydı. Biz

ocak gözlerinin sıcak olduğunu tekrar ettikçe parmaklarını akkor halindeki tellere dokundurmak için daha büyük bir *ih-tiyaç* duyuyordu.

Zücaciye de bir fille yaşar gibiydik. Bir gün, nasıl ses çıkardıklarını duymak için mutfaktaki bütün yumurtaları kırdı (o sırada telefonla konuşuyordum). Ertesi gün, camın nasıl parçalandığını duymak için tüm parfüm şişelerimi seramik toslara çarptı (o sırada alt kattaki tuvaletteydim). Bir gün onu vitrine tırmanırken yakaladım ve kapaklara asma kilit vurdum (o sırada duştaydım ama Evan'ın sesinin çıkmadığını laik edince üstümde sadece havluyla evin içinde yıldırım gibi koştum).

Sonunda ilk uzmanımızla, bir çocuk gelişim uzmanıyla görüştük. İlk teşhis kondu. Evan, tüm dünyada görülen Duyusal Entegrasyon Bozukluğu'ndan mustarıpti. Beyni, beş duyusu aracılığıyla verileri düzgün olarak alıyor ama bu duyuların önceliklerine karar veremiyordu. Yani sürekli aşırı uyarılmış bir durumda yaşıyordu; sürekli dolu bir fincan diye açıklamıştı uzmanımız. Her yeni ses, yeni bir koku, yeni bir lezzet ya da dokunuş damla damla taşmasına yol açıyordu. Bazı şeylere ise tamamen tahammülsüzdü: fermuar gıcırtısı, tenine blucin değmesi. Bazı duyulanyla mücadele veriyordu; neyin keskin, neyin sıcak olduğunu, neyin acı verdiğini, karışık beynine deneyerek nakşetmeye çalışıyordu. Ateşin cazibesine kapılan güve gibiydi.

Evan, ergoterapi görmeye başladı. Michael yardıma ihtiyacım olduğunu kabul etti ve on dört kişilik yan zamanlı

dadı serisinin ilkini tutmaya karar verdik.

Zihnimi ve bedenimi toparlamak adına yürüyüşe çıkıyordum. Sonra eve, çılgın ve vahşi oğluma geri dönüyordum. Beni kollarıyla sarıp sıkıyor, coşkun kahkahasıyla dünyayı aydınlatıyordu. Onunla güreşiyor, oynaşıyor, bitmek bilmeyen saklambaç oyunları oynuyorduk.

Sonra, dişlerini fırçalamak zorunda kalınca çığlıklar atıyor ya da yanlış renkli tabakta makarna servisi yapıldığı için çılgına dönüyordu. Bir keresinde, ayakkabılarını giymesini istediğimiz için Michael'ın golf toplarından birini salonun penceresine fırlatmıştı. Yatak zamanı geldiğini söylediğimde ise beni tokatlıyordu.

İlk dadımız istifa etti, sonra ikincisi ve üçüncüsü.

Evan mutlu olduğunda, çok mutlu oluyordu ama kızdığında bunu *en uçlarda* yaşıyordu. Üzüldüğünde ise... çok ama çok üzülüyordu.

İkinci teşhis de kondu: Duygudurum Bozukluğu (Aksi Tanımlanmadıkça). Dört yaşında, genellikle hiperaktivite tedavisiyle birlikte obsesif kompulsif bozukluğunu dizginlemede kullanılan klonidin tedavisine başladık. Klonidinin onun kendini kontrol etmesini sağlayacağını, sınırlarda doluşmasını engelleyeceğini umuyorduk.

Kısa vadede gelişme gösterdi. Geceleri daha iyi uyuyor, gündüzleri manik davranışlar sergilemiyordu. Klonidin ve birebir destek arasında, okul öncesi eğitimle başa çıkabileceğini düşündük.

Michael ve ben, zamana ihtiyaç var diyorduk. Evan'm

/amana ihtiyacı vardı. Aşırı duyarlılık için ergoterapi görüyordu ve bu, zamana bağlıydı. Kendi başa çıkma yöntemlerini geliştirmesi için de zaman gerekiyordu. İşimiz zordu, ama bütün ebeveynlerin işi zordu, değil mi?

Evan kreşe başladı. Öğretmeni sürekli engelliyordu. Uygunsuz zamanlarda gülmeye başlıyordu. Yapmak istediği bir şeyi yapmaması söylendiğinde çığlık atmaya başlıyor, yapmak istemediği bir şeye katılması istendiğinde reddediyordu.

İlk sekiz hafta boyunca Michael ve ben günde en az on kere okula çağrıldık. Biz öylece içimize kapanıp otururken, iyi giyimli profesyonel ebeveynler neden bizim oğlumuzun beş yaşında bir külhanbeyi olduğunu anlayamıyorlardı? Evan'ı seviyorduk. Ona sınırlar koymuştuk. Onun için mücadele ediyorduk.

Yine de Evan kendi canının istediğini yapıyordu ve istediğini elde etmek için her yola başvurmaktan çekinmiyordu.

Dördüncü ve beşinci teşhisler: Hiperaktivite ve Anksiyete Bozukluğu (Aksi Tanımlanmadıkça). Okulun da ısrarıyla ona antidepresan Lexapro vermeye başladık. Beyindeki serotonin düzeyini etkileyen Lexapro'nun Evan'ı sakinleştireceğine ve dikkatini toplamasına yardımcı olacağı söylenmişti.

"Oğlunuzun beyni çok, ama çok meşgul bir yer," demişti uzman. "Düşünün ki bir resmi geçidin ortasındasınız ve kulağınızın dibinde borular çalıp önünüzden yürüyüşçüler akıp giderken hareketsiz durmak zorundasınız. Evan sizi se-

viyor. Evan iyi şeyler yapmak istiyor, ama Evan olacak kadar resmi geçitten uzak kalamıyor."

Görev duygusuyla reçetenin gereğini yerine getirdik. Amerikalılar böyle yapar, değil mi? Bozguncu, yaramaz ve uyumsuz bir çocuğunuz var. Ver gitsin ilacı.

İki hafta sonra, sakince bir yarış arabasının resmini çizirken Evan kalemini yanında oturan beş yaşındaki kızın kulağına soktu.

Evan'm kreş hayatı böylece sona ermiş oldu.

Daha sonra Evan'm Lexapro'ya karşı paradoksal bir tepki gösterdiğini öğrendik. Paradoksal tepki, beklenenin tam tersi bir etki göstermesi anlamına geliyor. Örneğin, ağrınızı daha da şiddetlendiren bir ağrı kesici gibi. Ya da hiperaktiviteye yol açan bir sakinleştirici gibi. Lexapro'nun oğlumuzu sakinleştirmesi gerekiyordu. Aksine onu yeni bir ajitasyon yörüngesine sokmuştu ve çocuk bu doğrultuda hareket etmeye başlamıştı.

Evan'ayeni bir doktor bulduk. Duyduğumuza göre Boston'daki en iyi uzmandı. Dokuzuncu dadımızı işe aldım ve Evan'ın ev-okul hayatı başladı.

Michael daha uzun saatler çalışıyordu. Dediğine göre uzmanların parasını ödemek zorundaydı; sanki üstüne sinen parfüm kokusunu fark etmiyormuşum ya da cep telefonu mesajlarını kaç kere kontrol ettiğini görmüyormuşum gibi.

Genç ve güzel miydi? Belki ihmal edilmemiş röfleli saçları vardı. Belki karnını hiç zehirle doldurmamıştı. Belki de oğlunu markete götürdüğünde oğlu diğer müşterilere seb-

ze fırlatmıyordu. Belki de bir restorana gittiğinde çocuğu makarnayı yere döküp domatesli sosla elinin izini çıkarmıyordu.

Belki bütün gece uyuyor ve sabahları gazetesini okuyarak yetişkinleri ilgilendiren çeşitli konularda sohbet edebiliyordu.

Belki de sadece kıkırdıyor ve Michael'a ne kadar mükemmel biri olduğunu söylüyordu.

Bir ebeveyn olarak uğraşırsınız. Koşulsuz seversiniz. Sınırlarınızın ötesinde tahammül edersiniz. Çaresizliğin ötesinde umut edersiniz.

Son ana kadar, her şeyin yetersiz olduğunu asla düşünmezsiniz.

Cuma öğleden sonra, saat dört. Karanlık gökyüzü fırtına bulutlarıyla kaplı. Ağustos sıcaklığını düşününce, herkes yoldaki kurtarıcıya minnettar. Benim umurumda değil. Evden beş dakika geç çıktım ve şimdi açığı kapatmak için arabayı çok hızlı kullanıyorum.

Sadece iki saatim var. İki haftada bir geliyorlar. Oğlumu sokağın başındaki yeni yetmeye emanet edemem. Michael nafaka ödüyor ve ben parayı geçici bakım için kullanıyorum, öylece haftada iki kere, özel eğitimli bir uzman Evan'a bakaya geliyor. O günlerden birinde, Evan'la beraber yapamayıp market, eczane, banka gibi işleri hallediyorum. Dün "şam olduğu gibi. Bu akşam ise, hafta içi çalışmadığım ikinci akşam. Friendly's'e gidiyorum.

Kızım orada beni bekliyor.

Chelsea, arka bölümde Michael'la beraber oturuyor. Michael'ın üstünde parlak mavi Johnston&Murphy tişört var. Giysinin dökümü kaslarını gayet güzel çerçeveleyiyor. Belli ki haftalık boks antrenmanlarını bırakmamış. Can çıksa da huy çıkmıyor.

Kalabalık salonda beni gören Michael el sallıyor, Blackberry'sini kenara bırakıyor.

"Victoria," diyor Michael.

"Michael," diye karşılık veriyorum.

Her hafta aynı şey. Asla şaşmıyor.

"Altı buçukta dönerim." Bunu benden çok Chelsea'ye söylüyor, eğilip yanağına bir öpücük konduruyor.

Sonra gidiyor ve kızıyla baş başa kalıyorum.

Chelsea altı yaşında. Michael'ın koyu renk saçlarını ve benim yüzümü almış. Gergin duruyor, yaşma göre uzun ve olgun. Evan gibi bir ağabeyle yaşamının doğal sonucu.

"Sipariş verdiniz mi?" Michael'ın boşalttığı yere kayıyor ve çantamı yanımdaki kırmızı sentetik kumaşın üstüne koyuyorum.

Başını sallıyor.

"Hangisi güzel görünüyor?" Sesim zorlama çıkıyor. Her hafta aynı. Kızıma onu sevdiğimi kanıtlamak için sadece bir akşamım var. Oysa onun, aksini söyleyen tam altı akşamı var.

Chelsea mönüyü kapatıyor, bir şey söylemiyor. Salonun karşı tarafında bir balon patlıyor, ürküyor. Boşanma hüküm-

Icrine göre, Michael'ın Chelsea'ye danışma desteği sağlama-
ması gerekiyor, ama bunu yapıyor mu emin değilim. Evan
içki görüştüğümüz onca uzmandan sonra, bu konulardan bıkmış
durumda.

Oysa Chelsea, Evan değil. O, hayatının ilk beş yılını
ağabeyi ona sevgiyle mi sarılacak yoksa psikotik bir öfkeyle
üstüne mi saldıracak bilmeden geçirmiş küçük bir kız. Henüz
iki yaşındayken kaçarak kendini en yakın tuvalete kilitlemeyi
öğrendi. Üç yaşında 911 'i aramayı biliyordu. On bir ay önce
Evan garajda bir levye bulup evdeki bütün camları aşağı indirirken
Chelsea oradaydı.

Michael ve Chelsea ertesi gün evi terk etti. O günden
beri Evan'la baş basayım.

"Okul nasıl gidiyor?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor. Ortama saygı göstermem gerek. Masadaki
pastel boya dolu fincana uzanıyorum. Önümdeki servisi
ters çevirip bir şeyler çizmeye başlıyorum. Bir süre sonra
Chelsea de aynı şeyi yapıyor. Bir süre sessizce boya yapıyoruz,
sonra bu kadar yeter diye düşünüyorum.

Garson kız geliyor. Ben karışık salata yiyeceğim. Chelsea
ise piliç kroket istedi.

Biraz daha boya yapıyoruz.

"Çiçek taşıyan kız olacağım," diyor birden.

Duraksıyorum, kendimi bahçe manzaramı bitirmek için
sarıyı bulmaya zorluyorum. *Evlilik mi?* Boşanalı sadece altı
ay oldu. Michael'ın hayatında biri olduğunu biliyordum ama
bu... biraz haysiyetsiz göründü. Sanki bir cenaze töreninin

ortasında iğrenç bir gövde gösterisi gibi.

"Çiçek mi taşıyacaksın?" diye soruyorum.

"Babamla Melinda'nın düğününde. Noel'de olacak. Yeşil kadife giyecekmişim."

"Çok... çok güzel olacaksın."

"Babam Melinda'nın yeni annem olacağını söylüyor." Chelsea artık boya yapmıyordu, doğrudan yüzüme bakıyordu.

"Senin üvey annen olacak. Böylece düğünden sonra hem annen hem de üvey annen olacak."

"Üvey anneler Friendly's'de yemek yemeyi sever mi?"

Yapamayacağım. Boyaları bırakıp gözlerimi masanın üstüne dikiyorum. "Seni seviyorum Chelsea."

Boyasını alıp resim yapmaya dönüyor. "Çok öfkeliyim," diyor neredeyse sohbet tonunda. "Yeni bir anne istemiyorum. Sarah'nın bir tane var ve üvey annelerin hiç de eğlenceli olmadığını söylüyor. Ayrıca yeşil kadifeden hoşlanmıyorum. Hava sıcak. Elbise çirkin."

Bir şey söyleyemiyorum.

"Elbiseyi yırtmak istiyorum," diye devam ediyor. "Makas elime alıp lime lime olana kadar doğramak istiyorum. Ya da belki üstüne boya dökerim. Her yerine. O zaman giymek zorunda kalmam." Tekrar bana bakıyor. "Anne, Evan'a mı dönüşüyorsunuz?"

Yüreğim burkuluyor. Elini tutuyorum. Ona söylemek istediğim öyle çok şey var ki; ne kadar özel, güzel ve benzersiz olduğu, doğduğu andan itibaren onu ne kadar çok sevdiğim,

kardeşinin hastalığının ya da annesinin her gün yapmak zorunda kaldığı tercihlerin, bunların hiçbirinin onun hatası olmadığı...

"Sen ağabeyin *değilsin*, Chelsea. Evan... Evan'ın kafasında başka kişilerde olmayan şeyler var. Beyni farklı çalışıyor. O yüzden çılgına dönüp kendini kaybediyor. Sen öyle değilsin. Senin beynin onun beyni gibi değil. Sen, sadece sensin. Öfkelenmeye de hakkın var. Bazen hepimiz çok öfkeleniriz."

"Melinda'yı sevmiyorum," diyor Chelsea. Artık daha kederli. "Babam hep işte. Artık keyifli biri değil."

"Üzgünüm."

"Düğünler saçma. Üvey anneler de öyle. Saçma, saçma, saçma."

"Üzgünüm."

"Neden Evan gitmiyor? Babam diyor ki, eğer Evan gitseymiş..."

Cevap vermiyorum. Michaela ayrıldığıımız nokta bu. O, çocuklarımızın tamir edilebilir olmasını istiyor. Ben ise Evan'ın doktorların çaresiz kaldığı bir rahatsızlığı olduğunu kabulleniyorum. Evan hâlâ bizim çocuğumuz, sorunlu olduğu için onu başımdan atacak halim yok.

Garson kız yemeklerimizi getiriyor, masaya iki oval tabak bırakıyor. Ben salatamı karıştırıyorum, Chelsea krocketlerini dürtüyor.

"Evan seni özlüyor," diyorum bir süre sonra. "Beraber parka gidebilmeyi çok istiyor."

Chelsea başıyla onaylıyor. Evan'la yakın oldukları zamanlar da vardı. Evan'ın daha sakin olduğu zamanlarda Evan onu süsler, saçlarını bile yapardı. Birlikte saklambaç oynar, mutfakta ne kadar tava varsa alıp rock grubu kurarlardı. O dönemler Evan epey şaşırtıcıydı. Chelsea'nin de o ağabeyi özlediğini, ancak unutmak istediği pek çok olay olduğunu da tahmin ediyorum.

Michael'ın beni terk etme sebebi Chelsea. Evan'ı bir bakımevine yerleştirmedığım için beni suçladı. Evan kızımızın hayatını tehlikeye sokuyordu. Haklı mıydı? Ben mi haklıydım? Nasıl bilecektik? Dünya bize her zaman mükemmel seçenekler sunmuyordu ve kızım pahasına bile olsa, oğlumu feda etmeyi göze alamazdım.

İşte şimdi o ve ben buradayız. Onu öylesine seviyorum ki, yüreğim sancıyor, lokmamı yutamıyorum. Bu sessiz kızın karşısında oturmuş sevgimi ona hissettirmeye çalışıyorum. Eğer çabalarsam, sevgimi sert bir top haline getirip defalarca ona doğru savurursam belki hisseder. Belki, bir an için bile olsa, onu Evan'dan daha çok sevdiğimi, gitmesine o yüzden izin verdiğimi anlayabilir.

Chelsea iyi olacak. Evan'm ise bana ihtiyacı var.

Biraz daha resim çiziyoruz. Salatam duruyor. Chelsea kızarmış patates yiyor. Bana müzik kampında keman çalmayı denediğini anlatıyor. Sarah ile kavgaya tutuşmuşlar çünkü Sarah, Hannah Montana'nın The Cheetah Girls'den daha iyi olduğunu düşünüyormuş; neyse ki sonunda *High School Musical* Fm hepsinden daha iyi olduğu konusunda fikir birliğine

varıp tekrar arkadaş olmuşlar. İki hafta içinde dansa başlayacakmış. Okulun ilk günü konusunda biraz gergin. Okul kıyafetleri için birlikte alışverişe gidip gidemeyeceğimizi merak ediyor. Ona elimden geleni yapacağımı söylüyorum. Yüzündeki ifadeden, bunun asla olmayacağını zaten bildiğini anlıyorum.

Garson kız masamızı temizliyor, Chelsea dondurma yemek istiyor. Küçük bir soslu dondurmayla yetiniyor. Dondurmanın bana iyi geleceğini bildiğim halde ben istemiyorum. Biraz kilo, duruşumu düzeltebilir. Belki de bir dondurma diyetine başlamalıyım. Her gün bir kutu dolusu dondurma yiyerek yüz kilonun üstüne çıkabilirim. Kimsenin umurunda olacağını sanmıyorum.

Kendime acımanın faydası yok, o yüzden uzanıp tekrar kızımın elini tutuyorum. Bu akşam bana izin veriyor. Gelecek hafta ise, bekleyip göreceğim.

İkinci bir annesi olacak. Hiç tanımadığım bir kadın. Onu gözümde canlandırmaya çalışıyorum ve beynim yirmi küsur yaşlarında bir sarışına kilitleniyor. Daha genç, daha güzel, daha havalı. Chelsea'nin okul kıyafetlerini seçmesine o yardım edecek, belki saçlarını örecekt. Okuldaki sorunlarından ilk o haberdar olacak, belki bu konularda ona nasihat edecek. Kaynaşacaklar. Belki de Chelsea'nin artık Friendly's'e gelmek istemeyeceği bir gün gelecek.

Acı duymak istiyorum ama ne anlamı var ki? Chelsea'nin yapması gereken büyümek ve yoluna devam etmek. Benim yapmam gereken ise ona izin vermek. Sadece, bunun

altı yaşında olacağına ihtimal vermemiştim.

Michael görünüyor. Bir şey söylemiyor, öylece duruyor. Chelsea ve ben anlıyoruz. Yemeğin ücretini masaya bırakıp toparlanıyorum. Masadan kalktığımda, Michael ön kapıya ulaşmış bile, Chelsea biraz daha geride; önündeki babasıyla arkasındaki annesi arasındaki mesafeyi yıkmaya çalışıyor.

Ona yetişiyorum, cam kapıları itiyorum. Sonunda fırtına başlamış, sicim gibi soğuk bir yağmur yağıyor. Tentenin altında duraksıyor, arabalara doğru koşmak için kendimizi hazırlıyoruz. Michael bu andan faydalanarak konuşuyor, "Chelsea sana düğünden söz etmiştir mutlaka."

"Kutlarım," diyorum. Sonra çenemi tutamayıp o anı mahvediyorum, "Evan'm smokini ne zamana hazır olsun?"

Bakışı başka bir kadın olsa öldürebilir. Aynen ona iade ediyorum. Hâlâ babasının ne zaman döneceğini soran ilk çocuğumuzu inkâr etmesi için ona meydan okuyorum.

"Ben seni terk etmedim," diyor, kısık ve kuru bir sesle. Chelsea'nin duymasını istemiyor. "Sen beni terk ettin. Onun ihtiyaçlarının başka her şeyden önemli olduğuna karar verdiğin an beni terk ettin."

"O bir çocuk..."

"Tam zamanlı yardıma ihtiyacı olan bir çocuk."

"Yani bir akıl hastanesi demek istiyorsun."

"Ona yardım etmenin çeşitli yolları var. Bunların hepsini göz ardı ettin. En iyisini bildiğine karar verdin. Ona senin, sadece senin yardım edebileceğine. O andan itibaren Chelsea ve benim bir önemimiz kalmadı. Kendi hayatımıza

devam ettiğimiz için bizi suçlayamazsın."

Ama suçluyorum. Bunu ona söylemek istiyorum. *Suçluyorum.*

Chelsea'ye gitme zamanının geldiğini işaret ediyor. Başı önde, vücut dili zorlandığını söylüyor. Sözcükleri duymasa da, kavga ettiğimizi biliyor ve bu onu incitiyor.

Kızımı kollarıma alıyorum. İpek gibi saçlarını, narin bedenini hissediyorum. Hindistancevizli şampuanın ve pastel boyaların kokusunu içime çekiyorum. Ona sımsıkı sarılıyorum, çünkü bununla bir hafta idare etmem gerek. Sonra bırakıyorum.

Babasıyla birlikte ıslak otoparka doğru yürüyorlar. Sağanaktan korunmak için ellerini başlarına siper ediyorlar. Birkaç dakika sonra, Michael'ın BMW'sinin içinde uzaklaşıyorlar, arka farların ışığı karanlığa karışıyor.

Bir baba için oğlunu terk etmek nasıl bir duygu, bilmiyorum. Fakat bir annenin, kızını terk etmesinin nasıl bir duygu olduğunu biliyorum. Yüreğim bedenimden uzaklaşarak göğüs kafesimde koca bir boşluk bırakıyor.

Fırtınaya doğru yürüyorum. Artık bir acelem yok. Yağmurun saçlarımı, beyaz bluzumu ıslatmasına izin veriyorum. Sağanak yüzüme çarpıyor.

Cuma akşamı. *Üç gün daha var,* diye düşünüyorum.

Arabama atlayıp Evan'a doğru yola çıkıyorum.

11. BÖLÜM

D. D. daha önce hiç soyutlanmış bir psikiyatri koğuşunda bulunmamıştı ve başlamak istediğinden emin değildi. Ancak Harrington ailesinin tüm üyeleri arasında, Ozzie hâlâ en şaşırtıcı olanıydı. Patrick'in eski patronu onunla ilgili sadece olumlu şeyler söylemişti. Deniše'in patronu ise cinayet haberiyle öylesine sarsılmıştı ki, konuşamıyordu bile. Hıçkırık ve gözyaşları içinde "harika bir kadın", "kendini adanmış bir anne" ve "kocaman bir kalbi vardı" aradan seçebildikleriydi.

Phil kredi raporunu bildirdi; tam düşündükleri gibiydi. Harrington 1 arın hesabı sekiz yüze kadar düşmüştü. Önlerinde sağlam bir ipotek ödemesinin yanı sıra on bin dolarlık kredi kartı borcu vardı. O ana kadar aile hiç ödeme aksatmamıştı. Muhtemelen bu durum değişmek üzereydi.

Artılar hanesinde ise, eyaletin her ay düzenli olarak Ozzie için Harringtonlara yaptığı ödeme vardı. Ayrıca Deniše, resepsiyonist olarak çalıştığı işinden küçük de olsa bir zam almıştı. Dorchester'daki rayiç düşünülürse, üstteki iki

katı kiraya verdiklerinde aile güçlüklerle karşın devam edebilirdi. Phil ve Profesör Alex mekânı ziyaret edip Patrick'in bu hedefe ne kadar yaklaştığını kestirmeye çalışacaklardı.

Harringtonlar evi kaybederse ne olurdu? Patrick'in ilk karısı ölmüştü, DeniŖe'in ilk kocası ise ortada yoktu. Patrick ve DeniŖe'i kabul edecek başka aile bireyi var mıydı? Kili-seden yardım alma ihtimalleri neydi?

D. D. bu sorulara yanıt arıyordu. Dahası, Patrick ve DeniŖe'in de bu araştırmayı yapıp yapmadığını merak ediyordu. Onların gözünden bakıldığında, önlerinde uzanan uçurum ne kadar derindi? Acaba, *ne zaman olsa kardeşim Joe 'nun evine taşınabiliriz,* gibi bir durum mu vardı, yoksa *lanet olsun, üç çocuğu çıkışı olmayan bir yola sokup evsizler sığınağına göndermek zorunda kaldık,* diye mi düşüneceklerdi?

İlk çağrıdan bu yana on sekiz saat geçmişti ve D. D.'nin elinde dört ölü ile bir ağır yaralıdan başka bir şey yoktu. Şüpheliler söz konusu olduğunda, orta yaşlı bir aile babası ile dokuz yaşındaki psikotik oğlu arasında seçim yapmak zorundaydı. Babanın fiziksel kapasitesi daha yüksekti, oğlunun ise mental eğilimi.

Bu gerçekler onu ve yeni gölgesi Profesör Alex'i, Kirkland Tıp Merkezi'nin bir bölümü olan Boston Pediatrik Değerlendirme Kliniği'ne getirmişti.

Tecrit altındaki psikiyatri kliniğine ilk adımlarını attığında D. D. beklediğinden farklı bir görüntüyle karşılaştı. Tavan neredeyse üç metreye yakındı. Dev boyutlardaki pencerelerden gelen doğal ışık, pastel yeşil halıları ve açık mavi

duvarları aydınlatıyordu. Sabit banklar, küçük sarı ördek desenlerinin olduğu kumaşla kaplanmıştı. Ahşap masaların üstü Legolarla doluydu. Burası ona yüksek gelir düzeyine hitap eden bir çocuk psikologunun muayenehanesi gibi geldi. Sadece, çocuklar daha uzun süre kalmaya geliyorlardı.

D. D. tam Alex'e dönmek üzereydi ki, saçları iki örgülü kara bir kız başında kırmızı kaskı, ayaklarında patenleriyle hızla önünden geçti. Bir saniye sonra ise bol paçalı pantolonuyla daha küçük bir oğlan, onun kadar dengeli olmasa da, aynı hızla kızı izledi.

D. D. geri zıpladı. Alex de öyle.

"Becca, Arnie, turuncu koninin ötesine geçmek yok!" diye gürledi bir adam. Kız ve oğlan birlikte döndüler -kız zarifçe, oğlan hantalca- ve aksi yöne kaymaya başladılar. İkinci kez D. D. ve Alex'i kıl payı sıyırdılar.

"Kusura bakmayın," diye seslendi adam. Sinirlenmekten çok eğlenmiş gibi bir hali vardı. Kısacık kesilmiş kahverengi saçları olan gençten bir adam turuncu koninin yanında duruyordu. Daha çok beden eğitimi öğretmenine benziyordu. Mavi eşofman ve pazılarını ortaya çıkaran beyaz bir tişört giymişti. Elinde bir klasör vardı, boynunda ise kimliği ve bir demet anahtar asılıydı.

Sorumlu olduğu çocuklar pencerelerin yanından geçerek doğruca koridorun sonuna doğru ilerlediler. Adam onları izledi. "Yavaş ol Arnie, yavaş dostum. İlk denemende dünya şampiyonu olman gerekmiyor."

D. D. sırtını duvara yaslamasının daha güvenli olduğuna

karar verdi. Alex de öyle. Önce lobideki kilitli kapılardan, sonra da resepsiyon alanını kliniğe bağlayan bir diğer kilitli kapıdan geçmişlerdi. Şimdi ise görevli hemşire Danielle Burton'in onlara katılmasını bekliyorlardı; Ozzie'nin dosyasını getirmek üzere onları orada, ortak alanda bırakmıştı.

Mekânın sol yarısını yarım düzine meşe masa kaplıyordu; yemek, oyun ve eliş için. Sağ bölümde ise büyük bir ekranın önünde dizilmiş rahat koltuklar vardı, TV-sinema salonu.

D. D. çevresini izlerken koltuklardan birinin arkasından kara bir kafa yükseldi, onu çabucak iki tanesi daha izledi. Çocuklar gözlerini D. D. ve Alex'e dikmişlerdi, sonra üç oğlan mobilyanın üstüne zıpladı.

"*Hola. ¿Cómo esta?*" dedi oğlanların en küçüğü. Koşarak gelip önlerinde durdu. Çıplak parmakları neredeyse D. D.'nin sivri burunlu pabuçlarına dokunuyordu. İçlerinde en heveslisi oydu. İki arkadaşı onun arkasında sıraya girdi. D. D. ilk çocuğun yaşının yedi ya da sekiz olduğunu düşündü. Blucininin paçalarını tepeye kadar kıvrırmıştı. Orada dururken sağ paçasını aşağı indirmeye başladı.

"*Bueno*" diye karşılık verdi D. D. "*¿7tu?*"

"*Que bueno. Lucy'yi buldunuz mu? ¿Dónde esta?*"

D. D., Lucy'nin kim olduğunu bilmiyordu. Alex'e baktı; o da omuz silkti.

Yanlarındaki kapı açıldı ve Danielle Burton tekrar göründü. Oğlanların üçü de ona döndü, biri tişörtünü çekiştirmeye başladı.

"¿Dónde está, Lucy? ¿Dónde, dónde? "

"Está bien, está bien," diyerek hemşire onları yatıştır-
maya çalıştı, çocuğun kömür karası saçlarını karıştırdı. "Lucy
está aquí. Tranquilo, tamam mı?"

"Tamam" diye onayladı çocuk.

"Bu, Jimmy," diyerek Danielle çocuğu D. D. ve Alex'e
takdim etti. " Suç ortakları da Benny ve Jorge. Matchbox ara-
balarla müthiş bir oyun isterseniz, ekibiniz hazır."

Alex oltaya takıldı. Jimmy'yle göz hizasına gelene
kadar çömelip sordu. "En sevdiğin araba hangisi?"

"Canavar araba!" diye çığlık attı Jimmy. Kollarını açıp
eğilerek bir yarım daire çizdi. D. D. onun bu haliyle arabadan
çok uçağa benzediğini düşündü. Ancak Benny ve Jorge bunu
yeterince iyi bulmuş olacaklar ki, aynı şekilde masanın etra-
fında koşturmaya başladılar.

"Yürür adımlarla," diye seslendi Danielle onlara. Ço-
cuklar tırısı geçti. Hemşire bunun yeterli olduğuna kanaat
getirdi. Eliyle D. D. ve Alex'e onu izlemelerini işaret ederek
sola, bir dizi sınıfın olduğu küçük bir koridora döndü.

Danielle boş bir oda bulup girmelerini işaret etti. D. D.
ve Alex soruşturmaya başhemşireyle başlamıştı: Karen
Rober. Çocuğun sorumluluğu onda olmadığı için Danielle
ile görüşmelerini salık verdi. Tam o sırada Danielle ön kapı-
dan içeri girmişti. D. D.'nin polis rozetini gördüğünde Da-
nielle'in yüzünden geçen ifade ilginçti. Korku ve öfke
karışımıydı. Hemen ardından kalkanlar devreye girmişti.

Danielle'i dedektiflere Karen yönlendirmişti, yoksa D.

D. onun kendilerine değil cevap vermek, koridorda eşlik bile etmeyeceğinden emindi. Oysa şimdi ahşap masanın altından bir sandalye çekip oturmuş, dosyalarını açmış, huzursuzluktan tekrar ayağa kalkmıştı.

"Biraz su alacağım," dedi. "Bir ihtiyacınız var mı?"

D. D. ve Alex başını salladı. Hemşire çıkınca oturdular.

"İlk izlenimin?" diye mırıldandı D. D.

"Gergin," diye karşılık verdi Alex.

"Öyle olması *gerek*. Polis tarafından sorgulanacak."

"Daha gergin," dedi Alex.

"İşte ben de aynen böyle düşünüyorum."

Danielle tekrar göründü, elinde kapaklı ve kamışlı bir karton bardak vardı. D. D. ve Alex'in karşısında çok yakın olmayan bir sandalyeye oturdu. Hemşire D. D.'den daha genç görünüyordu. Atletik yapılıydı, koyu renk saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Normal koşullarda güzeldi. Mevcut durumda, gergindi.

"Bir şey istemediğinizden emin misiniz?" diye sordu önündeki karton dosyayı açarken.

"Teşekkürler," dedi D. D. "Yoğun bir gün müydü?"

"Daha yoğunlarını gördük."

"Orada kaç çocuk var?" diye sordu D. D. ortamı rahatlatmak için. Danielle'le biraz zaman geçirmek istiyordu. Onu neyin tedirgin ya da huzursuz ettiğini merak etmişti.

"On beş. Düşündüğümüzden daha kalabalık ama akut değil."

"Akut?"

Danielle biraz düşündü. "Bir psikiyatri koğuşunda başa çıkabileceğinizden fazlası varsa, bu akut bir durumdur. Bu, çocukların sayısı ile ilgili değil, onların dinamikleriyle ilgili. Durumu birbiriyle uyumsuz sekiz çocuk sınırlarınızı zorlayabilir. Öte yandan, on sekiz çocukla rahatça başa çıkabildiğimizi biliyorum." Duraksadı. "Tekrar yapmak istediğimden değil."

"Ne kadar zamandır buradasınız?" diye sordu D. D.

"Sekiz yıl."

"Mesleği düşününce oldukça uzun bir zaman gibi."

Hemşire omuz silkti. "Kendini geliştiren bir kliniğiniz; bu bizi diğer çocuk psikiyatrisi kliniklerinin çoğundan ayırıyor. Buradaki bazı ÇT'ler yirmi yıllık."

"ÇT mi?" diye sordu Alex.

"Çevre Terapisti. Koridordaki adamı gördünüz mü? Güzel bariton sesi olan?" -

"Beden eğitimi öğretmeni," diye tamamladı D. D.

"O, Greg. Çevre Terapistidir. Greg'in işi ortamın idamesini sağlamaktır; güvenli, sağlıklı ve dinamik. Ben de öyle, ama ben diplomalı hemşireyim. ÇT'lerin akademik olması gerekmez, çocuklarla çalışacak kadar enerji ve yaratıcılığa sahip olmaları yeterlidir."

"Burayı geliştiren bir klinik yapan nedir?"

"Biz çocukları haplamayız..."

"Haplamak?" diye araya girdi D. D.

"Onları hissizleştirecek kadar ilaç vermeyiz. Çocukların çoğunun reçetesinde birden fazla ilaç yazılıdır. Ayrıca PRN

kullanırız -yani sadece lüzum halinde; diyelim ki Benadryl-kötü bir gün geçirmekte olan çocuğun yatışmasını sağlar, ama biz işlevsel ilaç kullanımından yanayız, *işlevsiz* değil."

Danielle bardağındaki kamışla oynuyordu. D. D. akabinde soru sormayıp sessizlik uzayınca, hemşire kendiliğinden devam etti:

"Ayrıca çocuklara karşı fiziksel kısıtlamalara da karşıyız. Taşkınlık anında psikiyatri kliniklerinin çoğu çocuğu yatağa bağlamayı tercih eder. Bunun çocuğun kendi iyiliği için olduğunu söylerler ama yine de rezil bir şeydir. Size şöyle izah edeyim: Bir zamanlar beş-yaşında-bir-kız-çocuğu vardı. Omuzları doğru yerinde değildi çünkü ailesi içmeye giderken çocuk bakıcısı tutmak yerine onu domuz bağıyla bağlıyorlardı. Çocuk sonunda ağır dehidrasyon tanısıyla acil servise getirildiğinde, bir stajyer doktor fiziksel kısıtlama istedi çünkü kız çıldırmıştı. Bu konuda neler hissetmiş olabileceğini düşünsenize. Nihayet ebeveynlerinden kurtuluyor ama hâlâ sığır gibi sımsıkı bağlanıyor. Çocuklarımızın yüzde sekseni zaten çok ciddi travmalar yaşamış. Bunu artırmanın anlamı yok."

D. D. etkilenmişti. "Yani," diye özetledi, "haplama yok, bağlama yok. Peki, bütün çocuklar *Sineklerin Tanrısı* olmaya karar verdiğinde ne yapıyorsunuz?"

"İPÇ, İşbirlikli Problem Çözme. Patlamaya hazır çocuklar konusunda Uzman Doktor Ross Greene tarafından geliştirilmiş bir yöntem. Doktor Greene'nin başlıca varsayımı şuydu; eğer bir çocuk iyi bir şey *yapabiliyorsa*, iyi bir şey

yapacaktır. Anlamı şu: Eğer iyi şeyler yapmayan bir çocuğumuz varsa, nasıl yapacağını bilmediği içindir; belki engellenme toleransı ya da sabit fikir veya kognitif bozuklukla ilgili sorunları vardır. Bizim görevimiz İPÇ aracılığıyla çocuğa bilmediği yeteneklerini kazandırmak."

D. D. bunu düşünüp taşındı. Defalarca denemesine rağmen, inandırıcı bulmadı. Alex'e baktı; en az kendisi kadar şüpheli görünüyordu.

Sözü bu kez o aldı: "Diyorsunuz ki, bir çocuk psikopata bağlıyor ve siz... bu konuda onunla sohbet mi ediyorsunuz? *Selam tatlım, lütfen o pencereye başka sandalye fırlatma. Hey, hey, Géorgie, bebek Jane'i boğmaktan vazgeç. "*

Danielle sonunda hafifçe gülümsedi. "Ne ilginçtir ki, ebeveynlerin de çoğu ancak sizin kadar ikna oluyorlar. Örnek?"

"Örnek," diye onayladı Alex.

"On yaşında bir kız. Öfke patlamaları ve ufak tefek kundaklama girişimleri geçmişiyle geldi. Geldikten sadece iki saat sonra doğruca Greg'in -beden eğitmeni- üstüne yürüdü ve onu yere serdi. Tek kelime etmeden. Önce vurup sonra düşünen tiplerden."

"Greg ne yaptı?" diye sordu D. D.

"Hiçbir şey. Greg nereden baksanız yüz kiloya yakın, kız ise otuz kilo ancak gelir. Yumruk midelerini sıyrarak geçti. Sonra hayalarına tekme savurmaya çalıştı ama neyse ki Greg yeterince hızlıydı."

Alex'in gözleri açıldı. "Yine de haplama, bağlama

yok?"

"İki erkek danışman müdahil oldu, kızı odasına geri götürmeye çalıştı. Kız tekrar saldırdı, avazının çıktığı kadar bağıırıyordu. Diğer çocuklar huzursuz olmaya başladılar ve başhemşire erkek ÇTTerin ortadan yok olmasını istedi. Onlar gider gitmez kız sakinleşip kendiliğinden sessizce odasına geri döndü."

"Demek onu tetikleyen erkeklermi ş, " diye tamamladı D. D. "Kızın erkeklerle bir sorunu varmış."

"Kesinlikle. Koyu renk saçlı, iri yapılı erkekler; daha doğrusu üvey babasına benzeyen erkekler. Onun taşkınlık sebebi buydu. Bunu tespit ettikten sonra artık üstünde çalışacağımız bir şey vardı. Onu haplarsak ya da sınırlarsak, öğrenemeyeceğimiz bir şey."

"Pekâlâ," diyerek Alex, hemşirenin hakkını teslim etti. "Haplama yok, bağlama yok. Peki muhabbet nerede?"

"Kız sakinleştikten sonra, olayı onunla konuştum. Yaptığı şeyi tartıştık. Onları öldürmeye çalışmadan diğer erkeklerle yaklaşma seçenekleri üstünde durduk. Bu uzun bir süreç kuşkusuz ama biz bunun için buradayız; çocukların, kafalarının içinde neler olup bittiğini anlamalarına yardımcı olmak ve karmaşık duygularını kontrol edebilmek adına neler yapabileceklerini öğretmek için. Çocuklar iyi şeyler yapmak ister. Kontrollü olmak ister. Eğer siz onları yönlendirmeye gönüllüyseniz, sizinle çalışmak isterler."

"Kız gelişme gösterdi mi?"

"Burada kaldığı süre içinde GregTe çok iyi arkadaş ol-

dular. Asla bilemezsiniz."

"Ya Ozzie Harrington?" diye sordu D. D. "O da bir diğ er başarı  yk s  m ; bir g n aslan gibi k kreyen, ertes  g n bir kuzu kadar sakin olan?"

Danielle tekrar kendini kapadı. Arkasına yaslanıp karton klas re parmağıyla vurmaya başladı. Bakışları tekrar D. D.'ninkilerle karşılaştığında, mavi g zleri daha temkinli ve sertti. Bir kadının, "sen giderken ben d n yordum" bakıştıydı. D. D. merakının giderek daha da arttığını d ş nd .

"Bana neler olduğunu anlatın," dedi hemşire, D. D.'nin sorusunu duymazdan gelerek.

"Haberleri izlemiyor musunuz?" diye sordu D. D.

"Hayır. S rekli koğuşta  alışıyorum."

"Neden mutsuz bir son bekliyorsunuz?" diye bastırdı D. D.

"Ozzie  ld ," dedi hemşire.

"Tekrar soruyorum, neden olumsuzsunuz?"

"      Karen bu konuda sizinle konuşmamı s yledi. E er h l  yaşasaydı sorularınıza cevap vermem onun haklarını ihlal etmek olurdu."

D. D. konuyu kavramıştı. "Sadece o mu, yoksa başkalarına zarar verdi mi?"

"Neden bize ne d ş nd ğ n z  s ylemiyorsunuz?"

"Lanet olsun." Danielle dosyayı yırtarcasına a tı ve başladı.

"Oswald geçtiğimiz yılın baharında buraya kabul edildi. 'Psikotik atak' geçirirmeden önce, altı aydır koruyucu ailesiyle yaşıyordu. Aile bir akşam, onu ve diğer iki çocuğunu dadıya emanet ederek dışarı çıktı. Yemeğin yansına gelmişlerdi ki, ikisinin de telefonu aynı anda çalmaya başladı. Dadı ve iki çocuk kendini banyoya kilitlemişti. Dışarıda Ozzie, elinde bir çekiçle onları öldüreceğini haykırıyordu.

"Ebeveynler dadıya hemen 911 'i aramasını söyleyerek derhal eve doğru yola çıktılar. İki memurun Ozzie'yi yere serdiği anda eve ulaştılar. Adli tabip çocuğa sakinleştirici verip onu acil servise sevk etti, onlar da bize yönlendirdi.

"Onu kabul ettiğimizde neredeyse katatonik evredeydi. Belirgin bir travmatik olayın hemen ardından, çocuklarda bu duruma sıkça rastlarız. İlk kırk sekiz saat ona Ativan verip bu süreçte geçmişini inceledik. Ozzie'nin teşhis listesi kabarıktı; hiperaktivite, bağlanma bozukluğu, sözel olmayan öğrenme bozukluğu, duygudurum bozukluğu BTT ve diğer nonspesifik gelişimsel gecikmeler. Psikiyatristler, Ozzie'nin öz annesi öldüğü ve hayatının ilk üç yılı hakkında yeterli bilgi olmadığı için endişeliydiler.

"Yani?" diye sordu D. D.

"Ozzie konuşma ve sosyal beceriler konusundaki gelişiminde gecikme gösteriyordu. Sekiz yaşındayken, normalde otistik olarak tanımlayabileceğimiz davranışlar sergiliyordu; göz teması kuramıyor, sadece kendinin anlayabildiği şeyler mırıldanarak saatlerce oturup sallanıyordu."

"Yağmur Adam'dan mı söz ediyorsunuz?" diyerek net-

leştirmeye çalıştı D. D.

"Otistik Spektrum Bozukluğu'na bir örnek," dedi hem-şire kuru bir sesle. "Unutmayın ki bu bir spektrum ve bilgi konusunda Hollywood'a itibar etmeyin. Ozzy'nin vakasında, zelliklerin OSB ile örtüşmediğini tespit etmiştik, görüntüler aşırı ihmal edilmiş çocukların geliştirdiği kendini sakinleştirme tekniklerine daha çok benziyordu. Ozzie ferai bir çocuktu."

"Yani Yağmur Adam değil de, Tarzan mı?" diye sordu Alex.

Danielle ona ters ters baktı.

"Feraı bir ocuk söz konusu olduğunda," diye devam etti üstüne bastırarak, "ocuğun ihtiyaçlarını karşılayacak bir bakıcı yoktur ve bu durum normal gelişim döngüsünü bozar. ocuk ağlar. Hiçbir şey olmaz. ocuk ağlamaktan vazgeçer; aynı zamanda konuşmaktan, bağlanmaktan ve daha büyük bir dünyaya ait olma duygusundan da. Mental olarak, Ozzie' de olduğu gibi, ocuk atrofileri konuşma ve sosyalleşmede gecikmelere yol açar."

D. D. kaşlarını çattı. "Ozzie'nin annesinin üç yaşındayken öldüğünü sanıyordum. Evde cesetle yalnız kalmış, ancak birkaç haftalık yalnızlığın tüm bu anlattıklarınıza yol açacağını tahmin etmiyorum."

"Adli tıp, Ozzie'nin annesinin bulunmasından yaklaşık sekiz ya da on hafta önce öldüğünü bildirdi. Bu süre içinde Ozzie bulduğu ne varsa, mısır gevreği, un, ya da dolaplardaki başka şeyler, yiyerek sağ kalmayı başarmış. Ayrıca iyi tırma-

nıcıymış, böylece musluktan su falan içebiliyormuş. Aslında, sosyal hizmet görevlileri onun becerilerinin üç yaşında bir çocuk için fazla gelişmiş olduğuna karar vermişler. Bunun anlamı şu olabilir: Belki Ozzie'nin annesi ölmeden önce bir süredir hastaydı. Belki Ozzie uzun süredir kendi başının çaresine bakmak zorunda kalıyordu. Sanırım bu, feral davranışlarını da açıklıyor."

"Yani Ozzie çetin bir başlangıç yapmış," diye özetledi D. D. "Ama sonunda doğru kişiler olaya el koymuş ve..."

"Ve sıra Harrington 1 ara gelene kadar, yedi ya da sekiz koruyucu aile arasında pinpon topu gibi gidip gelmiş."

"Neden Harringtonlar?"

"Eyalete sorun. Ancak..." diye devam etti Danielle, "Ebeveynler, Denişe ve Patrick, ikisi de ona çok bağlı görünüyor. Bazı aileler özel bakım gerektiren çocuklar talep eder. Genelde bu tür bir geçmişleri vardır; ya özel bakım gerektiren kardeşleri olmuştur ya da ergoterapi görmüşlerdir. Bazıları bir fark yaratacaklarına inanır ve denemek isterler."

"Ya Denişe ve Patrick?" diye araya girdi D. D.

"Bence neye bulaştıkları hakkında hiçbir fikirleri yoktu," diye dobra dobra açıkladı hemşire, "Ama yine de Ozzie'ye yardım etmek için ellerinden geleni yapmışlar. Dindar bir aile olarak dikkatimi çekmişlerdi, dünyada Tanrı'nın isteklerini yerine getirmek için bulunuyorlardı."

D. D. not aldı. Hemşirenin söyledikleri, mutlu çiftle ilgili duyduğu diğer şeylerle örtüşüyordu.

"Demek Ozzie psikotik atak yaşamış. Bunun anlamı

nedir?"

"Soyunup elinde bir çekiçle, ölüm çığlıkları atarak ve mobilyaları parçalayarak evin içinde dolaşmaya başlamış."

"Yani aşırı şiddetli sinir krizi?"

"Önüne biri çıksaydı, zarar verebilecek kadar," dedi Danielle ciddiyle. "Bu denli yüksek bir öfke nöbeti geçiren çocuk beden dışı bir deneyim yaşıyordur. Onlara ne sözlerle, ne sevgiyle, ne de mantıkla ulaşabilirsiniz. Uçmuşlardır, yö-rüngede dolaşıyorlardır. Daha sonra çoğunlukla söylediklerini ya da yaptıklarını hatırlamazlar; evin köpeğinin beynini dağıttıklarını, en sevdikleri oyuncak ayıyı parça parça ettiklerini. En iyi yöntem saklanmaktır. Sonuçta, bütün ailenin, özellikle kardeşlerin, post travmatik stres bozukluğu tedavisi görmesi gerekir."

D. D. bunu da not aldı. *Harringtonların terapisti?* Terapilerde bazı şeyler açığa çıkmış olabilir.

"Ozzie buraya kabul edildikten sonra ne oldu?"

Danielle omuz silkti. "Ona aripiprazol vermeye başladık, genellikle şizofreni ve bipolar bozuklukta kullanılır. Sekiz hafta boyunca kendini toparlamış gibiydi, sonra akatizi sorunu başladı ve onu çıkarmak zorunda kaldık."

"Akatizi?"

"Ozzie derisinin altında küçük insanlar olduğundan ve kemiklerini çıtırdattıklarından yakınıyordu. Bu bir akatizi örneğidir. Ayrıca perseveratif düşüncelerden de mustarip olmaya başlamıştı."

"Perseveratif düşünce mi?" diye sordu D. D.

"OKB (Obsesif Kompulsif Bozukluk) gibidir ama düşünceyle birlikte. Kafasında bir nosyon vardır, *güldürmek istiyorum*; bu düşünceden bir türlü kurtulamaz. Saatlerce temcit pilavı gibi bunu tekrarlar durur, *güldürmek istiyorum, güldürmek istiyorum, güldürmek istiyorum. Güldürmek yerine öldürmek* koyduğunuzda, perseveratif düşüncenin tehlikesini anlarsınız."

D. D.'nin gözleri büyüdü. "Bunları yedi-sekiz yaşındayken mi yaşadı?"

"Hepsini yaşadı ve evet, o yaşlardaydı. Onun gibi çocuklarla sık karşılaşıyoruz. Aileler beş yaşındaki çocuklarının başına gelebilecek en korkunç şeyin kanser olduğunu sanırlar. Doğru değil; beş yaşındaki bir çocuğun başına gelebilecek en kötü şey akli dengesizliktir. Kanser için doktorların başa çıkma yöntemleri vardır. Oysa ergenlik öncesi akli dengesizlikler. .. Kullanabildiğimiz ilaç sayısı çok az. Sonra çocuklar bağışıklık kazanıyor, sekiz yaşından itibaren ise elimizde seçenek kalmıyor. Ömür boyu antipsikotik ilaç tedavisi görmeleri gerekiyor, yoksa elimiz kolumuz bağlı. Bir hafta onları dengelediğimizi sanıyoruz. Ertesi hafta tekrar boşluğa yuvarlanıyorlar."

"Ozzie'ye olan da bu mu?" diye sordu D. D.

Danielle vaka dosyasını alıp hızla okudu. "Ozzie'ye aripiprazole vermeyi kestik. Odasının penceresinde ona insanları öldürmesini emreden hayaletler gördüğünü söylemeye başladı. Beyin kimyasını düzenlemeye çalışırken yan etkilerini azaltmak amacıyla tekrar düşük doz aripiprazole tedavi-

sine geçildi. Kısa vadede, davranışlarında olumlu değişiklik gözlemlendi."

"Kısa vadede," diye tekrarladı D. D. "Peki ya uzun vadede?"

"Bilmiyoruz."

"Bilmiyor musunuz?"

Hemşire başını salladı. "Ebeveynleri uyarılarımıza rağmen onu taburcu etmemizi istedi. Yeni bir ev almışlardı, taşınacaklardı. Denise onu eve götürmenin zamanı geldiğini söylemişti."

Alex elini kaldırdı. "Hop, hop, hop. Ozzie hayaletlerin insanları öldürmesini emrettiğini söylüyor ve onu eve mi götürüyorlar?"

"Böyle şeyler oluyor."

D. D. öne doğru eğildi. "Söyle bana Danielle, ama bir an dosyayı unutarak. Sadece sen ve ben varız ve bir oğlan çocuğuna ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Sana, Ozzie'nin birilerine zarar verdiğini düşündürten şey nedir? Bu öykünün mutsuz bir sonu olduğundan nasıl bu kadar emindin? Neden buradan çıkarıldı?"

Danielle hemen cevap vermedi. Çenesi oynuyordu. Sonra, tam D. D. umudunu kesmeye başlamışken...

"Denise ona bir üfürükçü buldu," diye terslendi. "Ozzie'yi ilaçsız ve uyuşturucusuz iyileştirebileceğini vadeden bir Şaman. Ozzie'yi ışığı bulmasını sağlayarak tedavi edecekti."

"Ne diyorsun?"

"Aynen öyle. Ağır psikozları olan bir çocuk ve kadın

onu 'negatif ve pozitif enerjiler konusunda uzman' birine tedavi ettirecekti. Ona tekrar düşünmesi için ısrar ettik ama kafaya koymuştu. Oğluna yardımcı olamamıştık, olacak birini bulmuştu."

"İşe yaradığını sanmıyorum," dedi Alex.

"Neden? Sıra sizde. Ne oldu?"

"Bilmiyoruz, ama aile öldü."

"Aile mi? *Bütün* aile mi?" Danielle'in yüzü sarardı. Hemşire gözlerini kırpmıyormuştu, titremeye başladı. Panik atak yaşar gibiydi. Kısa sürede kendini toparladı, tekrar gözlerini kırpmıyordu, normale döndü. "Şu haber," diye mırıldandı. "Dorchester'lı aile. Radyoda kısaca kulağıma çalınmıştı. Ozzie mi yaptı?"

"Birisi yaptı," diye düzeltti D. D.

"Babanın işi sanmıştım. Haber o doğrultuydu."

"Biz de bunu bulmaya çalışıyoruz. "

Danielle masaya bakıp başını salladı. "Lanet olsun. Onlara söylemiştik. Denise'i uyarmıştık. Yapmanız gereken... Andrew Lightfoot'la görüşmek. Konuşmanız gereken kişi o. Ozzie'ye ne olduğunu öğrenmek istiyorsanız, gidip Andrew Lightfoot'a, o haddini bilmez şerefsizin evladına sorun."

12. BÖLÜM

22.37'de Patrick Harrington öldü. Bu haber D. D.'nin kafasını bozdu. Adam için de mucize yaratmadığı ortadaydı.

Masasında oturuyordu. Chip'in telefonlarını açmıyor, Alex'le güzel bir akşam yemeği hayali kurmuyordu. Cuma akşamıydı ve her akşam yaptığı gibi, raporları gözden geçiriyor, Dorchester'da arkasında artık beş ceset bırakan gece neler olduğuna kafa yoruyordu.

Somut kanıtları bir yana bırakırsa, D. D. bunu çocuğun yapmış olmasını istiyordu. Nedenini bilmiyordu. Sorunlu geçmiş, psikotik olaylar, sincapları ölümüne dövüp parmaklarındaki kanı yalama eğilimi. Fail seçimi ona kalsa, Ozzie Harrington derdi. Aslında Patrick Harrington'in son sözleri de aklından çıkmıyordu. Ya acil servis hemşiresinin varsaydığı gibi "hassi" gibi bir şey değil de, "Ozzie" demeye çalıştıysa?

Karısını değil de, gerçek suçluyu ortaya çıkarmak için son bir çaba gösterdiyse?

Kulağa hoş geliyordu, ama sadece olay yerine geri dö-

nene kadar. Gerçek: Öldürücü darbeleri indiren kişinin boyu, bir yetmişten uzundu. Gerçek: Ozzie'nin, kendi gırtlığını ablasının odasında kesip sonra kapalı verandaya kadar gitme ihtimali neredeyse yoktu. Gerçek: Psikiyatri hemşiresi Danielle Burton'a göre, Ozzie ilk psikotik atağında her şeyi yok etmeye çalışmıştı. Harringtonlann olay yerinde ise sistematik bir süreç vardı. Bu, balatayı sıyıran bir çocuğun işi değildi. Birisi, ailenin tüm bireylerini yok etmek istemişti.

Bu gerçek onu Patrick Harrington'a geri getirdi. İyi niyetli ama başarısız biriydi. Ailesini daha iyi bir mahallede yaşatmak istemişti. Sorunlu bir çocuğu kurtarmak istemişti. İkinci evliliğinde, kalabalık bir ailede başarılı olmak istemişti. Sonra işini kaybetmişti. Tadilatlar gecikmişti. Evlatlık oğlu mahalledeki kemirgenlerin peşine düşmüştü. Belki de baskı giderek artıyor, olması gerekenle gerçek yaşam arasındaki uçurum derinleşiyordu.

Dünyayı kurtaramayacak mıydı? O halde terk etmesi gerekiyordu, sevdiği masum insanları da yanında götürerek.

D. D. bu mantığa inanabilirdi. Büyük jüri de inanabilirdi. Oysa Phil ve Alex, Harringtonlann evinin üstteki iki katını incelemişler ve işlerin bitmesine en fazla birkaç gün kaldığını söylemişlerdi. Bu gerçeğe dayanarak *Boston Globe*'daki kiralık ilanlarını taramaya başlamışlardı. Tahmin ettikleri gibi Patrick kiralık ilanını vermiş, o sabahtan itibaren de ilan yayımlanmaya başlamıştı. Demek ki adam sonunda üç katlı evinin üst iki katını kiralayabilecek düzenlemeleri bitirmiş, ardından fikir değiştirerek, *Lanet olsun, bir hafta*

muhtemel kiracıyı beklemeye tahammülüm yok, ben en iyisi bu akşam herkesi öldüreyim, demişti.

Dürtüsel suç. Alex bunu söyleyip duruyordu. Dürtüsel suç.

D. D. bundan pek emin değildi. Elindeki sekiz farklı kişinin ifadesi Patrick'in aklı başında bir adam olduğunu söylüyordu. Bir adam nasıl olur da, aklı başında baba tiptemesinden beş dakikada ailesini katleden bir caniye dönüşebilirdi?

Aksi şeytan, canı nasıl da salamlı pizza istiyordu.

Aslında canı sevişmek istiyordu. Masası gayet uygundu. Kâğıtları kenara iter, dosyaları yere savururdu. Blucinini sıyrır, Alex'in kolalı mavi gömleğini yırtarcasına çıkarır, işi orada bitirirdi. Adamın hem sabırlı hem de arzulu olması onu etkilemişti. Sabırlı ve arzulu tam onun tarzıydı. Güçlü erkek parmaklarının kalçalarını sıkmasından hoşlanırdı. Sıkı, kaslı bir vücudun kendi vücuduna temas etmesine de bayılırdı.

Süper Dedektif Warren yerine bir an için kadın olmayı çok isterdi.

Biyolojik saat bir kadına bunları mı yapıyordu? Beyin hücrelerini kavurup iş ahlakını bozarak aptallaştırıyor muydu?

Evlenmeyecekti. Çocuk doğurmayacaktı. Masasının üstünde seks yapmayacaktı. Demek ki artık önündeki kahrolası evrakları okumaya devam edebilirdi, çünkü onun hayatı buydu. Elindeki buydu. Dorchester'da beş ceset vardı ve öyküyü anlatacak hiç kimse yoktu.

On dakika daha çalıştı, sonunda *siktir et* diyerek evin yolunu tuttu. Soğuk bir duş alacak, Çin yemeği ısıtacak ve güzel bir uyku çekecekti.

D. D. tam 1-93'e dönüyordu ki, cep telefonu çaldı.

Sabırsızca telefonu açtı, söylenerek cevap verdi.

Arayan Phil'di, sesi iyi gelmiyordu. "Bir tane daha oldu."

"Ne oldu?"

"Aile. Ölü. Adam iki kaşının ortasına sıkılmış. Buraya gel D. D. yanına Vicks al."

D. D. olay yerinde çalışırken esanslı pamuk gibi şeyler kullanmaktan hoşlanmazdı. Bazıları ellerini limonla ovar, avuçlarıyla burunlarını kapatırdı. Diğerleri ise yarım paket naneli sakız çiğner, bu keskin aromanın koku alma duyularını zayıflattığına yemin ederlerdi.

D. D. eski kafalıydı. Bir olay yerinde çalışırken tüm duyularının açık olması gerektiğini düşünürdü, koku almak dahil.

Kapıdan içeri adım attığı anda, yüksek standartlarına lanet etti.

"Bu da neyin nesi?" diye homurdanarak bir eliyle derhal burnunu ve ağzını kapatırken, diğeriyle bir sineği kovalamaya çalışıyordu.

Alex Wilson sıkışık salonda dikiliyordu. Kahraman bir edayla D. D.'ye mendilini uzattı, ama gözleri sulanmasına

rağmen D. D. onu itti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. Kapı aralığında duruyor, girmeden önce cesaretini toplamaya ve öğürme refleksini bastırmaya çalışıyordu.

Mekân tam bir çöplüktü. Ayaklarının altındaki zeminde çöpler yüzüyordu. İlk gördükleri arasında yağlı hamburger ambalajları, boş kızarmış patates külahları, kâğıt mendiller ve -Tanrı yardımcımız olsun- kullanılmış bir çocuk bezi vardı. Birden çocuk bezi harekete geçti ve dünyanın en tombul hamamböceği, kirli kahverengi halıyı hızla geçerek, üstü açık salamlı pizza kutusunun altında kayboldu.

"Pislik!" D. D. dışarı çıkıp kendini ön basamaklara, evin eşiğine attı ve olay yeri inceleme ekibi ya da Tanrı korusun, yerel basın önünde kusmamak için dua etti. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu ve midesini bastırabilmek için yağmurla yıkanmış ağustos havasında defalarca yutkunması gerekti.

Tam ikinci raunda hazırlanmak üzere doğrulmuştu ki, park yerinin diğer ucunda eğilip san olay yeri bandının altından geçen Bobby Dodge'u fark etti. Bir hamamböceğiyle step dansı yapmak ve bir Massachusetts dedektifiyle dalaşmak arasında seçim yapmak zorunda kalan D. D. eyalet polisine, aynı zamanda eski sevgilisine, doğru yöneldi. Bobby artık evli ve mutlu bir adamdı.

"Benim olay yerim," dedi D. D. selamlama sözcükleri olarak.

"Özür," dedi Bobby rahatça. Onun gözünde, ciddi olarak azarlanmayacak kadar çok yol almışlardı. D. D. bunu can

sıkıcı buluyordu. Yağmur üç saat önce ağustos sıcaklığını biraz bastırmıştı. Hava hâlâ boğucuydu ve Bobby spor ceketini sağ koluna atmıştı. Lacivert kısa kollu gömleğine işlenmiş altın renkli eyalet polisi arması parıl parıl parlıyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu D. D.

"Bu civarda olamaz mıyım?" Bobby ona sırttı. Güldüğü /aman çok sevimli oluyordu ve bunun farkındaydı.

"İlgilenmen gereken bir bebeğin ya da ona benzer bir şey yok mu?"

"Carina Lillian," dedi hemen. Fotoğrafını çıkarmak için elini arka cebine atmıştı bile. "Dört kilo üç yüz yetmiş gram. Güzel, değil mi?" Dışarıdaki ısıldaklardan birine yaklaşıp vesikalık boydaki fotoğrafı ışığın önüne tuttu. D. D. kırmızı şişko yanaklar, küçücük kısık gözler ve sipsivri bir kafa gördü.

"Tıpkı sana benziyor," diye onu inandırmaya çalıştı.

"Normal doğum," dedi gururla.

Teşekkürler, diye düşündü D. D. Bir daha asla seks yapmayacaktı. "Annabelle?" diye sordu, Bobby'nin eşini kastederek.

"Süper. Kahramanlar gibi emziriyor ve Carina'yı uygun bir programa hazırlıyor. Bütün aile süper. Ya sen?"

"Ben kahramanlar gibi emzirmiyorum."

"Bu birilerinin kaybı," dedi Bobby.

"Neden benim olay verimdesin?"

"İlgimizi çekti."

"Aha, ama benim yetki alanımda."

"O yüzden birlikte çalışabiliriz diye düşündüm."

"Hadi ama. Henüz buraya ulaşmadığımı umuyordun ve fırsat bulmuşken bir kolaçan etmek istedin."

"Plan A'dan, plan B'ye," diye kabul etti Bobby.

"Bana neden ilgilendiğinizi söyle. "

"Esrar," dedi Bobby.

"Satış mı?"

"Aynı zamanda ithalat diye düşünüyoruz."

D. D. kaşlarını çatıp ona baktı. "Yani bunun yeraltı dünyasının işi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Omuz silkti. "Öyle olup olmadığını anlayabilmek için içeri bir göz atmayı umuyordum."

"Bütün aile, biliyorsun."

"Bana da öyle söylediler."

"Esrara kurban sayısız ceset," dedi D. D. "Metamfetamin olsa anlarım. Eroin de tamam. Ancak esrar tüccarları..."

"Sert takılmaktan hoşlanmadığını biliyorum." Grup içi espriydi. Polis milleti her zaman gülecek bir şey bulmak zorundaydı.

"Pekâlâ," diye teslim oldu D. D. "Partiye katılabilirsin. Yine de bunun benim olay yerim olduğunu söyleyeyim."

"O halde özürüm hâlâ geçerli."

D. D. bu kez salonun içine kadar girebildi. Alex artık orada değildi ama gerisinde bir dizi sarı kanıt etiketi bırak-

mıştı. D. D. burnunu tıkayıp hafifçe ağzından nefes almaya başladı. Öğürme refleksi tekrar harekete geçmek için kolluyordu; o yüzden kolunu öyle bir çimdikledi ki, can acısı kokunun önüne geçti. Güzel.

Yanındaki Bobby sessizdi. Eskiden keskin nişancıydı, D. D. onun hamle yeteneğinden, olayın hem içinde hem de dışında olabilmesinden her zaman etkilenmişti. Şu anda içinde olduğu gerginliği hissedebiliyordu. Dehşete düştüğü halde, bütün iyi polisler gibi işine odaklanmıştı.

Hamam böceklerinin bastığı salonun ortasında kahverengi-altın ekoseleri olan bir koltuk vardı. Bu ekoseli koltuğun ortasına ise, gökkuşağı renkleriyle örülmüş bir takkesi olan, Rastafarian kılıklı beyaz bir adam ölüsü yayılmıştı. D. D. onun yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzların başında olduğunu tahmin etti. Rasta saçları, artık görmeyen iri kahverengi gözleri ve tam alnının ortasında bir kurşun deliği vardı. Sağ kolu koltuğun yanından yere doğru sarkmıştı. Sallanan parmaklarının altında, içinde ne olduğu belirsiz bir kesekağıdının üstünde kısa namlulu bir silah duruyordu. D. D. yirmi ikilik olduğunu düşündü.

"Fazla kan yok," diye yorum yaptı Bobby.

"Belki koltuk çekmiştir," diye mırıldandı D. D.

Yaklaşık bir metre ileride buruşturulup atılmış bir mendil harekete geçti. D. D., Glock'unu çekip mendilin altındaki her ne ise zımbalasa, Olay Yeri 101 'in kaç kuralını ihlal etmiş olacağını düşündü.

Bir hamamböceği dışarı uzandı, bir saniye durdu -D. D.

onları incelediğine yemin edebilirdi- sonra yarım bıraktığı işine geri dönmek üzere bir başka çöp yığının altında kayboldu.

"Eve dönünce çamaşır suyuyla duş yapacağım," diye dişlerini gıcırdattı.

"Okaliptüs yağı," dedi Bobby. "Doğrudan küvetin içine dök. Her zaman işe yarar." Sonra resmi bir tavırla ekledi, "Üstelik cildi yumuşacık yapar."

D. D. başını salladı. Bay Rasta'dan uzaklaşıp umutsuz bir halde evin iç kısımlarına doğru ilerledi. Kadın, salonun dışındaki küçük mutfakta gitmişti. Tezgâhın üstündeki takımla uyumlu, siyah kıvrık saplı bir bıçak hâlâ sırtındaydı. Temiz bir ölüm olmamıştı. Leş gibi zeminde, kadının dirsekleri üstünde sürünmeye çalıştığını gösteren kan izleri vardı. Yarasına yenik düşmeden önce on santim kadar ilerleyebilmişti.

Mutfak, salondan daha beter kokuyordu. D. D.'nin gördükleri arasında, evyenin içinde kokmuş yiyecekler, masanın üstünde ekşimiş süt ve duvar köşelerinden birini kaplamaya başlayan küf vardı. D. D. zaman zaman bazı şeyler görmüş, bazı şeyler işitmişti. Yine de, bir insanın nasıl böyle yaşayabileceğini aklı almıyordu.

Mutfaktan banyoya geçti. Duş teknesinden çöpler taşıyordu, sarı bir sıvıyla dolu variller vardı. Tuvalet tıkalıydı ve çalışır gibi bir hali yoktu. D. D. tekrar varillere baktı, düşündüğü şeyin olmaması için dua etti.

Mutfak bölümünden geçip birlikte koridora çıktılar. On

altı, on yedi yaşlarında görünen bir delikanlı, yatak odasının kapısından dışarı doğru kolları açık şekilde uzanmıştı. İki kez silahlı ateşe maruz kalmış gibi görünüyordu. İlki bacağının üstüne gelmişti. İkincisi ise tam isabetti; sol gözünün yaklaşık iki buçuk santim üstünde yuvarlak, temiz bir delik vardı.

İçeride Alex, şort ve kolsuz tişört giymiş yetişkin bir kızın üstüne eğilmişti. Muhtemelen ikiz yatakta uyuyordu. Belki de, içeriden bir ses duyduğu için üstündeki örtüyü kenara itmişti. Tam doğrulduğunda sağ gözünün üstünden kurşunu yemiş gibiydi. Yana devrilmişti, bir eliyle hâlâ kana bulanmış pembe yatak örtüsünü tutuyordu.

D. D., bu oda daha düzgün, diye not aldı. Küçücük ve sıkış tıktı, ama daha düzgündü. Kız duvarlarını mavi-yeşil dalgalı pembeye boyamıştı. D. D. odanın kızın sığınağı olduğunu düşündü. Köşede üst üste yığılmış karton kapaklı romanlar duruyordu.

"Üçüncü çocuk arkamda," dedi Alex.

"Üçüncü çocuk mu?"

"Yerde."

D. D. ve Bobby, ikiz yatağın diğer yanını görmek için kenara çekildi. Dış duvar ve yatak arasındaki yaklaşık doksan santimlik boşlukta bir minder, üstünde ise çok daha küçük bir çocuk, üç ya da dört yaşında olmalıydı, duruyordu. Parmaklarının arasında lime lime olmuş bir battaniye tutuyordu, bir parmağı ise hâlâ ağzındaydı. Sol şakağındaki kan olmasa, uyuduğu düşünülebilirdi.

"Hiç uyanmamış," dedi Alex. Zapt etmeye çalıştığı sesi gergin çıkıyordu.

"Görüntüye bakılırsa," diye mırıldandı D. D. "O bir köpek yatağı mı? Kız *köpek* yatağında mı uyuyormuş?"

"Öyle görünüyor," dedi Bobby ruhsuz bir sesle.

"Allah kahretsin, kollarına ve bacaklarına ne olmuş?" D. D. biraz daha yaklaşmayı başararak, çocuğun kol ve bacaklarında iyileşmeye yüz mttuğu için beyazlamış, aynı zamanda yeni açılmış sayısız kesik fark etti.

"Lütfen biri çocuk hizmetlerini aradığını söylesin," dedi, ama sonra bunun bir anlamı olmadığını fark etti. Artık hiç önemi yoktu.

Bobby'yle birlikte yatak odasından çıktılar, oğlanın etrafından dolanıp son odaya yöneldiler. İlkinden biraz daha büyüktü. Duvara iki kişilik bir yatak dayanmıştı. Yatağın yanında eski bir ahşap beşik duruyordu.

Bobby hareketsiz kaldı.

"Anladım," dedi D. D. "Anladım."

Onu kapı aralığında bırakıp beşiğe doğru yürüdü ve içine baktı. Acele etmemek, başında iki-üç dakika geçirmek için kendini zorladı. Bunu ölüye saygı olarak addetti. Onların son anlarını aceleye getirme. İncele. Onları hatırla. Onurlandır.

Sonra çık ve bunu yapan şerefsizi zımbala.

Kapıya geri döndü. Sesi düşündüğünden daha alçak ve istikrarlı çıkıyordu. "Bebek. Ölü. Ateş edilmemiş. Boğulduğunu tahmin ediyorum. Boğazının üstünde bir yastık var."

"Kız mı, oğlan mı?" diye sordu Bobby.

"Ne fark eder?"

"Kız mı, oğlan mı?" diye terslendi.

"Kız. Hadi Bobby, dışarı çıkalım."

Bobby onu izledi, bu kadar küçük bir yerde yapacak fazla bir şey yoktu. Attıkları her adımda bir kanıtı, daha kötü-
tüsü bir cesedi ezme ihtimalleri vardı. Nemli yaz akşamına çıkmak çok daha iyiydi.

Birlikte, ön kapının önünde durdular. İçlerine temiz, rutubetli havayı çektiler. Park yerindeki gürültü çoğalmaya başlamıştı. Komşular, muhabirler, meraklılar. Hiçbir şey, bir ağustos ayı olay yeri kadar insanları bir araya toplayamazdı.

D. D. tiksinimişti. Öfkeliydi. Umudu kırılmıştı.

Bazı akşamlar, bu iş çok zor geliyordu.

"Önce adam, sonra kadın ve çocuklar mı?" diye sordu Bobby.

D. D. başını salladı. "Fikrim yok. Olay yeri uzmanlarının araştırmasını bekle. İçeride Alex Wilson'i fark ettin mi?"

Bobby başını salladı.

"Akademide olay yeri yönetimi dersi veriyor ve bir aylığına bizim ekibin gölgesi olacak. Zeki adam. Sabaha kadar rapor edecek bir şeyler bulacaktır."

"Bekâr mı?" diye sordu Bobby.

"Defol."

"Sen başlattın."

D. D. ona baktı. "Nasıl yani?"

"Ona zeki dedin. Sen asla erkeklerin zeki olduğunu düşünmezsin."

"Pekâlâ, bir zamanlar senin zeki olduğunu düşünmüş-tüm, demek ki ortalamam pek başarılı değil."

"Ben de seni özlüyorum," dedi Bobby.

Bir süre sessiz kaldılar, olay yerine kafa yordular.

"Sence adam mı yaptı?" diye sordu Bobby.

"Hiç uyuşturucu görmedik."

"Evin içinde görmedik," diye onayladı Bobby. "Peki evin çevresini araştırdık mı?"

Geri döndüler ve evin biraz uzağında küçük, ahşap bir baraka gördüler. İçerisi, tavana kadar marihuana balyalarıyla doluydu.

"Merhaba zehir taciri," diye mırıldandı Bobby.

"Elveda yeraltı dünyası," diye düzeltti D. D.

"Nereden anladın?"

"Ne zamandan beri bir satıcı, diğer bir satıcıyı tepeleyip ilk satıcının zulasını arkada bırakıyor? Bu uyuşturucu olayı olsa, balyalar hâlâ burada olmazdı."

"Belki rakip onları bulamamıştır."

D. D. başını sallayıp saatine baktı. "Bizimbulmamız... altmış saniyeden az sürdü. Bilginize."

Bobby dudaklarını büzdü. "Yeraltı dünyası değilse ne?"

D. D.'nin canı sıkılmıştı. "Bilmiyorum," diye itirafetti.

İkisi de sustu. "Senin olay yerin," dedi Bobby sonunda. "Özür."

D. D. ona, sabitleşmiş gri gözlerine, bir zamanlar yaslanıp ağladığı geniş omuzlarına baktı. "Üzgünüm," dedi.

Evin önüne dolandılar. Bobby park yerine doğru ilerlerken D. D. de olay yerine geri döndü.

13. BÖLÜM

DANIELLE

Lucy gece yarısından hemen sonra çığlık atmaya başladı. Umutsuz, yüksek tondaki bu haykırışı duyunca dördümüz birden koridora fırladık. Odasına aynı anda girme hatasına düştük ve içeri doluşan yetişkinlerin görüntüsü yeni bir korku krizine yol açtı.

Pencereye saldırıp camları yumruklamaya başladı. Kırılmaz cam direnince, geri dönüp kendini karşı duvara vurdu, başı geri sekti. Sendeleyerek diğer duvara doğru koşarken yine çığlık attı. Üstünde hâlâ ameliyat önlüğü vardı ve kemikli dizlerinin üstünde dev bir pelerin gibi dalgalanıyordu.

Elimi kaldırıp herkese durmasını işaret ettim. Teknik anlamda, orada bile olmamam gerekiyordu. Vardiyam saatler önce bitmişti ama hâlâ eve gitmemiştim. Karen'dan biraz bilgi almış, Greg'i ziyaret etmiş, biraz evrak işiyle uğraşmıştım. Son kırk sekiz saatin otuz altısını çalışarak geçirmiştim. Artık yorulmuştum; Lucy'nin kaçıışı ve dedektiflerin ziyareti

beni bitkin düşürmüştü. Onlar gittikten sonra, internette Dorchester cinayetine bakmak gibi bir hata yaptım. Beyaz boyalı, üç katlı evde Ozzie'yi gözümün önüne getirebiliyordum. Patrick, Denişe, Ozzie'nin ablası ve ağabeyini de.

O anda babamın sesi yine zihnime hücum etti. *"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım."*

İki buçuk gün kalmıştı. Altmış saat... ve geri sayım devam ediyordu.

"İletişimi kesiyor," diye yanımda mırıldandı Cecille, ÇT'lerden biri.

Haklıydı. Lucy'nin kara gözleri cam gibi parlamaya başlamıştı ve sadece görebildiği şeylere saldırıyordu. Gördüğü kabus onu uyku ile uyanıklık arasındaki boşluğa sürüklemişti. Bizim oradaki mevcudiyetimize tepki gösteriyor ama bunu yönlendiremiyordu. Onun gibi çocukları uyandırmak neredeyse imkânsızdı ve çoğunlukla her zaman sonu kötü bitirdi.

Lucy kendini yine bir duvara savurmuş, başını vurmaya başlamıştı.

"Ativan," diye seslendi Ed, odanın diğer ucundan. Daha yaşlı bir ÇT'ydi, tıknaz ve kel kafalıydı. Yemek pişirmeyi seviyordu ve çocuklar bu yüzden onu seviyorlardı.

"Hadi canım!" diye homurdandım.

"Ben onu yakalarım." Ed harekete geçmeye hazırdı bile. Ona doğru hızla koşup sımsıkı sarılacaktı. Bu şekilde paketlenmek bazı çocukları rahatlatırdı, ama Lucy'nin onlardan olmadığına emindim.

"Hayır!" diye onu durdurmaya çalışarak kolunu tuttum.
"Ona dokunduğun anda çılgına dönecektir."

"Zaten çılgına dönmüş durumda. Herkesi kendine benzetmeden onu yatıştırmak zorundayız. Gece oldu Danielle, geceler nasıldır bilirsin."

Biliyordum ama Lucy gibi mahvolmuş bir çocuğu zorla yakalamak... midem bunu kaldırmıyordu.

"Herkes dışarı," diye emrettim. "Dışarı. Hiç iyi bir şey yapmıyoruz."

Lucy pencereye geri dönmüş, faydası olmasa da camı yumrukluyordu. Hareketlerinde, izlerken insanın içini acıtan bir umutsuzluk vardı. Sanki camın kırılmayacağını, sanki kaçamayacağını bilse de, denemek zorundaymış gibi.

Buzdolabının kapağına acaba kaç kere vurmuştu? Kolları, bacakları sancıdan alev alev yanarken cenin pozisyonunda kaç saat, kaç gün durmak zorunda bırakılmıştı?

Bu çocuklar bizden daha güçlü ve daha cesurdular. Onları bu yüzden o kadar çok seviyorduk. Yavaşça, aydınlık koridora çıktık. Lucy'nin geçirdiği atak domino etkisi göstermeye başlamıştı bile. Çocuklar yataklarından çıkmış, Lucy'nin tekrar başladığı çığlık serisiyle hepsinin gözleri kocaman olmuştu. Jimmy kollarını açmış, strese karşı koymak için uçak gibi havalanmaya hazırlanıyordu. Benny ve Jorge zıvanadan çıkmıştı bile.

Sözel çocukların çenesi düşmüş, diğerleri ise korkudan tortop olmuştu. İntihar eğilimli Aimee, dünyanın sonu gelmiş ama o zaten çoktan biliyormuş gibi kapı aralığında duru-

yordu. Birden yok olup odasının karanlığında kayboldu. Cecilie hemen onu izledi.

Lucy inlemeye başladı. İnce, keder dolu bir ses giderek yükseldi, sonra zayıfladı, derken sil baştan bir kreşendo başladı.

"Kes şunu, kes şunu, kes şunu!" Jimmy kolları açık, bornozu dalgalanarak koridorda koşarken haykırıyordu.

Lucy daha yüksek perdeden inlemeye başladı.

"Kes, kes, kesV Benny ve Jorge da koroya katıldı.

"Gece yarısı matinesi," diye kükredi Ed, gürültüyü bastırarak. Doğruca sinema salonuna. Herkese patlamış mısır var."

Sersemlemiş ve perişan görünen çocukları Lucy'nin odasından uzaklaştırıp tanıdıkları bir mekâna sürmeye başladı. Eczaneye doğru giderken ben de ona katılıp birkaç çocuk toparlamaya çalıştım. Mahsus hızlı vuruyormuş gibi yapıyordum ama aslında fırlamamak için kendimi zor tutuyordum.

İnlemeler sürdü. Güven telkin etmek için yüzümüze gülücükler kondursak da, bu uzun ve yürek parçalayan ağıt yüzünden bütün yetişkinlerin beti benzi atmıştı.

Gözümün önüne yine babam geldi. Koridordan yansıyan ışığın çerçevelediği silueti kapı aralığında duruyordu. "Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım. "

Son sözcüğün perdesiyle Lucy'nin inlemesi birebir aynıydı. Ölüm şarkısı.

Lucy'nin susmasını istiyordum. Sesini beynimden ka-

zımak istiyordum.

Sonunda eczaneye ulaşıp Ativan'ı kaptım. İki ufaklık hızla yanımdan geçti. Önce birini, sonra diğerini yakalayıp ÇT'nin hepsini bir araya topladığı sinema salonuna götürdüm. Film başlamıştı ve ses neredeyse bütün koridor gürültüsünü bastıracak kadar yüksekti.

Lucy artık zıvanadan çıkmış gibi bağıırıyordu, elimdekileri yetiştirmek için koştum. Doğru sakinleştirici, mücadelelenin ancak yarısı anlamına geliyordu. Asıl sorun ilacı verebilmektir. Bu işlem sırasında çocukların çoğunu lafa tutuyor, hatta bazen rüşvet veriyorduk. Ancak Lucy'nin konuşma becerisi yoktu.

Bizim için tam bir muammaydı, şu anda beynimi sızlatacak kadar acı haykırması da bir muammaydı. Camların tuzla buz olup yere inmesi gerekiyordu. Böyle bir kederle tüm binanın sarsılması gerekiyordu.

"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım. "

Üç parça peynir ve bir portatif CD-çalar alarak kordorda ilerledim.

Doğruca odaya girdim. Lucy öylesine kendinden geçmişti ki, umursamadığını düşündüm. Oysa göz ucuyla beni farketmiş olmalıydı, çünkü birdenbire, parmaklarını pençe gibi kıvrarak gözlerime doğru saldırıya geçti.

Beni omzumdan yakaladı. Şaşkınlıkla geri sıçradım. Ağzımdan istemeden *uff* diye hafif bir ses çıktı.

Gözümün önünde, kahverengi saçları karışmış, umutsuzlukla bakan gözleri koyu renk solgun yüzünde kocaman açılmış bir yüz vardı. Tekrar saldırdı. İlgüdüsel olarak elimdeki CD-çaları korunmak için kaldırdım. Eli, canı yanacak kadar hızlı çarptı. Kolunu geri çekti, sağ elini göğsüne koyarak sızlandı.

Çalma tuşuna bastım. Odaya yumuşak bir piyano melodisi doldu. Müzik, en vahşi canavarı bile sakinleştirir.

Lucy hariç. Bacağıma bir tekme savurdu.

Geri sıçradım, aramıza mesafe koymaya çalışıyordum. Parmak uçlarının üstünde sinsice dönüyor, gözünü benden ayırmıyordu.

Gözlerimi oymak, parmaklarını sokup yuvarlarını çıkarmak istiyordu. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. İçinde bir şeyler infilak etmişti. Bir şalter atmıştı. İnsanlıkla ilgili bir bağ giderek kopuyordu. Kan istiyordu. Buna ihtiyacı vardı.

Hareket etmeyi sürdürüyordum. Köşelerden uzak durmaya, kapıdan uzaklaşmamaya çalışıyordum.

Ben daha güçlüydüm.

O daha hızlıydı; üstündeki gömleği, şimşek gibi hareket eden kol ve bacaklarıyla, fırl fırl dönen yeşil bir silüet gibiydi. Tekrar tekmeyle saldırıp dizimin kenarına isabet ettirdi. Sendeledim ve elimdeki CD-çalar yere düştü. Lucy aleti kapıp pencereye fırlattı. Kırılmaz camdan seken CD-çalar, George Winston eşliğinde tekrar yere düştü.

Lucy'nin umurunda değildi. Ben ayağa kalkmış, kapıya doğru yönelmiştim. Açığı kestirip niyetimi anladı. Sola

hamle edip yolumu tıkadı, beni odanın diplerine çekilmeye zorladı. Aramıza şilteyi sokup işe yarayacağını umdum. Sonra, sürekli kapıyı kollayarak daire çizmeye başladım. Lucy sinsice yaklaşmayı bırakıp şiltenin üstüne zıpladı.

Direkt saldın beni hazırlıksız yakaladı. Kafasını mideme gömdüğünde ellerimle kendimi korumaya bile fırsat bulamadım. Saldırının şiddetiyle pencereye doğru savruldu. Lucy artık iyice zıvanadan çıkmıştı, dizleriyle vuruyor, pençeleriyle tırmalıyordu. Ellerini yakalamaya, onu zapt edecek bir şeyler yapmaya çalışıyordum.

İki eliyle kolumu kavrayıp hızla çekti. Bu ani hareketle öne doğru yıkıldım. Sırtıma zıplayıp saçlarımı kavradı, sonra bir kolunu boynuma dolayıp sıkmaya başladı. Sendeleyerek bitişiğimdeki duvara ulaşip sırtımı sımsıkı dayadım. Tutunuyordu, Greg'in en sevdiği manevrayı denedim ve aniden öne eğilip onu başımın üstünden yere savurdum.

Yere çarpınca minik göğsünün soluğu kesildi. Gözleri büyüdü, ağzı sessizce *offf*der gibi büzüldü. Hızı kesilmişti ama uzun sürmeyeceği kesindi. Ayağa kalkmasına fırsat vermeden ilk peynir parçasının içine bir Ativan tıktırdım ve top haline getirerek ona doğru yuvarladım. Sonra hızla kapıya yöneldim.

Ed orada dikilmiş, dehşet içinde bana bakıyordu.

"Sen ne..."

"Kapa çenenin. Henüz iş bitmedi."

Beni doğrulamak istercesine Lucy ayağa kalktı. İyice eğilmişti, gözleri dümdüz ve cam gibiydi. İleri doğru bir

adım attı. Sonra bir adım daha. Ayak başparmağı peynir topuna çarptı, top halı üstünde yuvarlanmaya başladı.

Hareket dikkatini çekti. Durdu, topa bakmaya başladı.

Soluğumu tutarak diğer iki peynir parçasını top haline getirmeye başladım. *Kedi* gibi düşün. Lucy'yi sakinleştiren tek şey buydu. Kedi gibi davranmasını sağlamak.

İkinci parçayı kapı aralığından mermer bir misket gibi önüne yuvarladım. Lucy bunu gözüyle takip edip ilkinin üstüne atladı. Vücudunu içgüdüsel olarak nasıl bir kedi gibi gerdiğini görüyordum. Üçüncüyü ayağına doğru attım. Bu işe yaradı. Yerinde zıpladı, pati gibi elleriyle onu kavrayarak havaya fırlattı.

"Ativan nerede?" diye sordu Ed. "Tanrı aşkına Danielle..."

"Kapa çenenir"

Ed'in, onun dikkatini dağıtmasını istemiyordum. Aradan beş dakika geçti. Altı, yedi, sekiz. Toplardan biri dağılmaya başladı. Soluğumu tuttum, tabletin ortaya çıkmasını bekledim. Ancak o topta sadece peynir vardı. Lucy sonunda durdu, halıdan birkaç çedar parçası topladı, sonra ikinci topa geçti, sonra üçüncüsüne. Bir... iki... üç.

Peynir bitmiş, tablet yutulmuştu. Nihayet rahatlamış, olduğum yere çökmüştüm. Bacaklarımın titrediğini, kollarımın ateş gibi yandığını yeni fark ediyordum. Ellerimin üstü kan içindeydi. Bir miktar da çenemde vardı.

"Yani sen...? Ama nasıl... ?" diye tekrar başladı Ed.

"Peynirin içindeydi," diyerek onu kapının önünden

ittim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacı var. Bitti. Birazdan çıkar."

"Tanrım, Danielle! Yüzün, ensen... tedaviye ihtiyacın var."

"Öyleyse hastanede çalışmak iyi bir şey." Ona sert davranmak istemiyordum ama elimde değildi. Hâlâ gergindim, sinir küpü halindeydim. Keşke Greg burada olsaydı. Keşke. .. ona ihtiyacım vardı.

Sonra aklıma George Winston geldi. Hâlâ Lucy'nin odasında, yerde çalmaya devam ediyordu. Gülmek istedim ama sonra ağlamak istedim. Bütün bunların çok fazla olduğunu biliyordum.

Banyoya gidip yüzüme su çarptım. Babam artık kesinlikle kafamın içinde şarkı söylemiyordu.

On beş dakika sonra Lucy'nin odasına geri döndüğümde, odanın bir köşesine kıvrılmış, başını öne uzattığı koluna dayamıştı. Elini bir öyle bir böyle sallıyor, parmaklarının duvardaki gölgesini izliyordu. Hareketleri uyuştu; ilaç etkisini göstermişti.

Az sonra uyuyacaktı. Gözlerini kapadığında neler gördüğünü merak ettim. Tekrar uyanacak gücü nasıl bulduğunu merak ettim.

Odasına bu kez yavaşça süzıldüm. Kendimi küçücük yaptım. Onun biraz uzağında dump bağdaş kurdum. Başını bana çevirdi. Çenesi gevşemişti.

Olduğu gibi görünüyordu, çok şey atlatmış dokuz yaşında bir çocuk gibi.

Düğüm olmuş saçlarına dokunmak istedim ama ellerimi kıpırdatmadım.

"Artık geçti," diye fısıldadım. Belki de onunkinden çok, kendi iyiliğim için. "Zor bir geceydi ama böyle şeyler oluyor."

Dinliyormuş gibi başını uzattı, sonra başının üstüne kaldırdığı elinin parmaklarını incelemeye geri döndü.

"Burada güvendesin," dedim ona. "Seni incitmeyeceğiz. Senden de tek istediğimiz bu. Bir daha saldırmak yok, tamam mı Lucy? Biz burada vurmuyoruz, ısırıyoruz, ya da saç çekmiyoruz. Senden istediğim tek şey bu. Bize iyi davranman. Biz de sana iyi davranacağız."

"Kötü adam," diye araya girdi, yumuşacık, kızlara özgü bir sesle. Konuştuğunu idrak edebilmem bir saniyemi aldı.

"Lucy?"

"Kötü adam," dedi tekrar.

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Lucy konuşuyordu. Dil becerisi vardı.

"Geçti," dedim. "Kötü adamlar yok. Burada güvendesin."

Lucy başını çevirdi. Gözkapakları iyice ağırlaşmıştı, Ativan etkisini gösteriyordu. Uzanıp elimi tuttu. Parmakları güçlüydü, aldığı sakinleştiriciden sonra tahminimden daha sıkı tutuyordu.

"Kötü adam," dedi tekrar. Bu kez daha sertti, bana

hakan gözleri öfkeyle parlıyordu.
"Geçti..." diye tekrar girişimde bulundum.
"Hayır," dedi kederle. "Hayır." Elimi bıraktı, büzüldü,
uyuyakaldı.
Yanında durup onun ince, solgun bedenini seyrettim.
"Kötü adamlar ölür. Hayat güzelleşir," dedim ikimizi
birden kastederek. Sonra ürperdim.

	0
CUMARTESİ	1

14. BOLUM

D. D. bir kayganlaştırıcı reklamıyla uyanınca başının dertte olduğunu anladı. Reklama göre adam ürperten, kadın ise titreten bir kayganlaştırıcı kullanmış. İkisi bir araya gelince...

D. D. ne olduğunu bilmek istiyordu. Kahretsin, bilmek *zorundaydı*.

Sanki reklamı tekrar vereceklermiş gibi, salonda dakikalarca yarı çıplak bir halde ekrana bakarak vakit geçirdi. Ancak bu sefer o dağınık yatakta Alex Wilson ve kendisi vardı. D. D. ipek kravatlarından birini takmıştı, Alex'in üstünde ise hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun.

Hayat berbattı. D. D. koşu bandına çıktı, altı kilometre yol yaptı, iki fincan espresso devirdi ve işe gitti.

Sekiz buçukta, bir düzine tatlı çöreklerle birlikte merkeze ulaşmıştı. Ekibindekilerin çoğu bunları yemeyecek kadar sağlığına düşküdü. Dert değil. O andaki ruh durumuyla zaten yarısını kendi götürürdü. Kremalı olanla başlamaya karar

verdi, cinayet masası üslubuna yakışan bir fincan taze kahve doldurarak ciddiyete geri döndü.

Cumartesi sabahı saat dokuz itibarıyla ekibi ve Alex küçük ofisinde hazırды. Son kırk sekiz saati değerlendirmek için yaklaşık yarım saatleri vardı, ardından D. D.'nin amirine rapor vermesi gerekiyordu. Dün geceki olay yeri düşünülecek olursa, iki bağımsız toplu katliam vakası mı vardı? Yoksa ellerinde çok daha büyük, daha korkunç tek bir vaka mı vardı? A seçeneği, iki ayrı ekibin ilgilenmesi gereken iki ayrı vaka anlamına geliyordu. B seçeneğinde ise, kanuna göre özel tim oluşturmak gerekiyordu.

D. D. büyük bardaklarla kahve dağıttı, eliyle yarısı tüketilmiş çörek kutusunu işaret ederek boş yazı tahtasının yanında yerini aldı. Alex önünde oturuyordu. Cumartesi olduğundan, haki pantolon ve parlak mavi renkte bir golftişörtü giymişti. Tişört, lacivert gözlerini daha da vurguluyordu. Pantolonu, düzgün ve atletik bacaklarını sarıyordu.

Ve sonra elleri; uzun ve nasırlı parmaklarını dizinin üstüne koymuştu.

"O kadar çöreğe ne oldu?" diye sordu Phil.

"Defol," dedi D. D. ve beyaz tahtaya döndü.

"Viktimoloji," diye söze girdi. "Dorchester'da Harringtonlar..."

"Beyaz, işçi sınıfı Hristiyanlar," diye özetledi Phil. Şekerli bir çörek bulup çiğnemeye başladı.

"Okul, iş, kilise, sosyal kulüpler, önceki adres?" Phil, Harringtonların bilinen aktiviteleri ve organizasyonlarıyla il-

gili genel bir profil çizdi. D. D. her cevabı görev duygusuyla not etti, sonra tahtanın ortasına boydan boya bir çizgi çekerek ikiye ayırdı. "Pekâlâ, şimdi Laraquette-Solis klanına baka-

"Beyaz, düşük gelirli uyuşturucu tacirleri," diye bilgi verdi Phil.

Alex sözü devraldı. "Dört çocuk ve dört farklı baba."

"Uzun bir çocuk hizmetleri geçmişi," diye devam etti Phil.

"Ve uzun bir göçmenlik geçmişi," diye arkadan seslendi Neil, ekibin üçüncü adamı. Neil'in cildi, floresan ışıkların altında uzun süre kalan kişilerdeki gibi hayalet solgunluğundaydı. Son iki gününü adli tabibin yanında, Harringtonların otopsisini izleyerek geçirmişti; şimdi sırada altı ceset daha vardı... Eskiden Acil Tıp Teknisyeni olarak çalışması Neil'i bu iş için en uygun aday yapıyordu.

"Hermès Laraquette, Barbadosluymuş," diye devam etti Neil. Notlarına baktı. "Hermes bir Redleg'miş; yani alt tabakadan, sözleşmeli işçi ya da sabıkalı olan küçük ve beyaz bir grubun torunları. Göçmen Bürosu bunların peşindeymiş, artık dosyayı kapatabilirler."

"Okul, iş, kilise, sosyal kulüpler, önceki adres?" diye devam etti D. D.

Liste kısaydı. Laraquette-Solis klanı Boston'un karşı yakasında, Jamaica Plain'de yaşıyordu. Bilinen toplumsal katılım faaliyetleri ya da böyle bir anlayışları da yoktu. Aile bu mahalleye altı ay önce taşınmıştı ve Hermes gökkuşağı renk-

li takkesiyle aylak aylak gezerken, kadın ve çocuklar hiç ortalıkta görünmüyordu.

D. D.'nin aklı almıyordu. O kokuda, insanlar nasıl içerde durabilirdi?

Önce Harrington isminin altındaki listeyi taradı, sonra Laraquette. Gözüne batan bir şey olmadı.

"Herhangi bir düşman?" diye sordu.

Harringtonlar için kimse bir düşmandan söz edemedi. Öte yandan Laraquetteler... Hermes'in uyuşturucu ticareti yaptığı düşünülürse, listeyi taramak günler sürebilirdi. D. D. not düştü: "Daha sonra belirlenecek."

"Bu durumda," dedi hızlı bir tempoda, "Listemize baktığımızda Harringtonlarla Laraquettelerin dünyası herhangi bir biçimde örtüşmüyor. Mantıklı bir bakış açısından, iki ailenin birbirini tanıma ihtimali nedir?"

"Belki misyon faaliyetleri," dedi Alex. "Harringtonlann kilisesi az gelirli aileler için bir şeyler yapıyor olabilir ya da kendileri bizzat bu çabayı gösteriyor olabilir."

"Araştırmaya değer," diye kabullendi D. D. "Harringtonlar iyi niyetli insanlarmış ve Laraquetteler bu iyi niyetten istifade etmiş olabilirler. Başka bağlantı?"

"Çocuklar," diye fikir yürüttü Neil. "Oğlanlar aynı yaş grubunda. Belki bazı spor aktivitelerinde, yaz kamplarında, ya da ona benzer bir şeyde tanışmış olabilirler."

D. D. not aldı.

"Koruyucu aileler, sorunlu çocuklar," diye devam etti Phil, beyin fırtınası yaparak. "Harringtonlar, onlara sıra ge-

lene kadar sayısız ev değiştiren Ozzie'yi evlat edinmiş.

"Laraquettelerin de bir dönem Ozzie'yi evlat edinmiş olabileceğini mi söylüyorsun?" D. D. kuşkuluydu. "Bana kalırsa tam tersi olmuştur. ocuk hizmetleri, Laraquette çocuklarını o evden kurtarmak için uygun evler arıyordur. "

"Bu da doğru," diye onayladı Alex. "Yine biliyoruz ki, Harringtonlar risk altındaki çocuklarla ilgiliymiş ve Laraquette ailesinin çocuklarının risk altında oldukları çok açık."

"Pekâlâ, bu açıdan bakacak olursak inanabilirim. Sosyal Hizmetler'i arayalım. Bizden haber almaya bayılırlar. Başka ihtimaller?"

Gruptan ses çıkmayınca D. D. birkaç not aldı, sonra tahıyı temizleyerek ikinci tartışma konusuna geçti: olay yerleri.

Otopsi gurusu Neil açılışı yaptı. "Adli tıp, anne Denise Harrington'ın, büyük oğlan Jacob'un ve küçük oğlan Oswald'in tek bir bıçak yarasıyla öldüğünü teyit etti. Hiçbir yarada tereddüt emaresi olmaması dikkate değer."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Phil, salondaki aile sahibi tek adam.

"Kız, Molly, sol kolundan bir darbe almış, ancak ölüm nedeni manuel asfiksasyon. Dil kemiğinin kırılması katilin kayda değer bir gücü olduğuna işaret."

"Dokuz yaşında bir ocuk gibi mi?" diye söz aldı D. D.

Neil ona baktı. "Pek sayılmaz." Notlarına geri döndü. "Babaya gelince, Patrick Harrington, adli tabip henüz onu incelemedi. Bununla birlikte doktor raporuna göre, ateşli

silah yaralanmasına bağlı komplikasyondan, beyinde ödemden ölmüş."

"Pekâlâ. Demek ki, üçü bıçaklanmış, biri boğulmuş, biri de vurulmuş. Bu biraz enteresan. Aile katliamcılarının çoğu tek bir yöntem kullanır, değil mi?" D. D. cevap ararcasına Alex'e baktı.

Alex başıyla onayladı. "Geleneksel yaklaşımlar ateşli silah, aşırı doz ve/veya karbon monoksit bağlı zehirlenme. Bazen babanın bütün aileye ilaç verip, muhtemelen acı çekmemeleri için, sonra onları vurduğu da görölmüşdür. Eğer ergenlik çağında bir aile katliamcısı ise -istismara uğramış intikamcı bir oğlan gibi - sert bir cisimle vurma ve/veya kundaklama metodu da görülebilir. Tek bir saldırganın, işini görürken sürekli silah değiştirdiği bir vaka duymadım."

"Tek bir saldırgan," diye tekrarladı D. D. "Bir an için, fail sayımız üstünde düşünelim. Ailenin yetişkin çocuğunun yardım aldığı vakalar yok mu? Örneğin evin kızı ve erkek arkadaşı, beraber olabilmek için aileyi katleder. Örneğin bir kız ve lezbiyen sevgilisi vardı, beraber olabilmek için büyükannesini ve büyükbabasını katletmişlerdi."

"Ergenlik çağında bir genç aile katliamının azmettiricisi ise," dedi Alex, "bir ortağın müdahil olduğu durumlar görülebilir. Bununla beraber, bu tür vakalarda, ortakların ikisi de can sıkıcı aile bireylerini öldürüp birlikte kaçarlar. Bütün aileyi katletmezler, azmettirici ve ortağı ortadan yok olur."

"Suikast tertipçisi ortak, azmettiricinin aleyhine dönmüş olabilir mi?"

"Neden?" diye sordu Alex.

"Biliyorsam ne olayım."

"Pek mümkün değil," dedi Alex. "Dahası, Harrington yakasındaki manzara metodik. İki yeni yetmenin karıştığı bir cinayet serisinde olay yeri bu kadar temiz olmaz. Failimiz ortalama zekâ ve gücün üzerinde. Sabırlı, hesapçı ve becerikli. Bana onu bulun, konuşalım."

"Öyle olsun," dedi D. D. "Bıçak hakkında ne biliyoruz?"

"Harrington saldırısında kullanılan bıçak, mutfak takımındakilerle uyumlu." Phil çöreğini bitirmiş, üstüne dökülen kırıntıları temizliyordu. "Sapı parmak izi alamayacak kadar lekeli."

"Ya silah?"

"Patrick Harrington üstüne kayıtlı. Üstünde de parmak izleri var."

"Demek ki cinayet silahları içeriden temin edilmiş."

Phil başıyla onayladı.

"Pekâlâ. Ya Laraquette-Solis vakası?"

Bu kez, notlannı eline alan Alex başladı. "Karışık metot. Dört silahlı atış: salondaki yetişkin erkek, koridordaki genç çocuk ve odadaki iki kız. Yetişkin kadın, Audi Solis, mutfakta ölümcül bıçak yarası almış. Bebek ise beşiğinde, muhtemelen bir yastıkla boğulmuş. Bu vakadaki sıralama bilinmiyor. Baba aileyi katledip koltuğa geçmiş ve kendini vurmuş olabilir. Önce baba öldürülüp, sonra aile katledilip suçu babaya yıkmak için silah sonradan eline tutuşturulmuş

da olabilir."

"Bıçak?" diye sordu D. D.

"Mutfaktaki bıçak takımına uyuyor," diye tekrarladı Phil. "Sapında parmak izi yok."

"Silah?"

"Kaydı yok. Seri numarası silinmiş."

"Çalıntı," dedi D. D. ""Karaborsa."

"Büyük ihtimalle. Hermes'in yaşam tarzına bakınca..."

"Zehir tacirine sıcak bir kurşun," diye tamamladı D. D.

Bir an duraksadı, sonra listesine baktı. "İki olay yerinde de, aynı üç metodolojinin kullanılması enteresan değil mi? Ateşli silah, bıçaklama, boğma. İkisinde de, cinayet silahları evdeymiş."

"Kesinlik kazanmadı," diye uyardı Alex.

"Doğru ama yine de enteresan. Senin dediğine göre, bu tür cinayetlerde genellikle tekil bir yöntem kullanılıyor. Oysa elimizde tüm ailenin katledildiği, üç farklı metodolojinin uygulandığı ve silahların evde bulunduğu iki ayrı vaka var. Sizce ihtimaller nedir?"

"Kopya cinayet?" diye sordu Neil arkalardan.

"D. D. başını salladı. "Olamaz. Ölüm sebeplerini henüz basma açıklamadık. Patrick Harrington'm ateşli silah yarasıyla acile kaldırıldığını biliyorlar. Ancak bıçaklamayı ifşa etmedik, hele ki Molly Harrington'm boğulduğundan hiç söz etmedik."

Sessizlik yeterli bir cevaptı.

"Houston," dedi D. D. "Sanırım bir sorunuz var."

D. D.'nin amiri henüz kafayı yemeye hazır değildi. Harrington ve Laraquette vakaları arasında rahatsız edici rastlantılar olabilirdi, ama bunlar rastlantı olarak kalabilirdi. Özel tim oluşturmak medyanın ilgisini çekmekten başka bir işe yaramazdı. Hemen ardından, Nancy Grace olmaya özenen tipler derhal iki olayın bağlantılı olduğunu, Boston sokaklarında aileleri katleden bir sapık dolaştığını ilan edecekti. Telefonlar susmak bilmeyecekti. Vali açıklama isteyecekti. İş, içinden çıkılmaz bir hal alacaktı.

Komiser yardımcısının çok daha parlak bir fikri vardı. D. D.'nin ekibi iki soruşturmayı birden götürecekti. Böylece, başka *rastlantılar* da ortaya çıkarsa, parçaları daha çabuk birleştirebileceklerdi.

D. D. iki toplu katliam vakasına üç dedektif atamanın biraz acımasızlık olduğuna işaret etti.

D. D.'nin amiri, aslında dört kişiyle çalıştığını söyleyerek itiraz etti: Olay yeri raporlarını hazırlamak üzere Akademi Profesörü Alex Wilson emrindeydi.

D. D. en azından iki dedektifte ayak diredi.

Amiri, Hermes'in uyuşturucu ticareti konusundaki geçmişini bilen Boston narkotik ekibinin onlara destek olacağını söyledi.

D. D. aşırı stresli, bütçe manyağı amirinden bu kadarını bile beklemiyordu. O yüzden zafer kazandığını varsaydı.

Ekibi, bu haberi göz kırpmadan dinledi. Böylece yemeklerini masalarının başında yiyebilecekler, ailelerini ihmal edebileceklerdi. Bu zamanda ve bu çağda, hükümetin bütçeyi

kısması yüzünden cinayet oranında artış olduğundan kimse söz etmedi. Hiçbiri yaşam tarzı uğruna dedektif olmuyordu.

Hafta sonunun görüntüsü pek iç açıcı olmadığından, D. D. ilk olarak yemek molasına karar verdi. Neyse ki, Boston Emniyeti'nin kafeteryası hemen alt kattaydı ve iyi yemekle-riyle tanınıyordu.

D. D. tüm soslarıyla birlikte çavdar ekmecli biftek ve dev boyutta bir dilim limonlu pasta istedi. Phil, - D. D. onun bir yansının kadın olduğuna yemin edebilirdi- şefin salata-sıyla yetindi. Neil, yumurtalı salata siparişi verdi. D. D. bunun, morga geri dönecek biri için tuhaf bir seçim olduğunu düşündü. Kırmızı kafalı, uzun boylu adam sandviçini dört lokmada yuttu, sonra neşeyle ıslık çalarak çıkıp gitti. D. D. onun adli tabipten hoşlandığından şüphelendi. Birlikte çok fazla zaman geçiriyorlardı.

Alex, tavuk ızgara ve perine makarnasıyla D. D.'nin yanına oturdu. D. D. sıcaklığın otuz derecenin üstünde olduğu bir günde, adamın sıcak yemek istemesini saygıyla karşıladı.

Alex yemeğini tuz, kırmızı biber ve parmesanla doldurdu. Tadımlık bir lokma aldıktan sonra, doğru lezzeti yakaladığına kanaat getirerek devam etti. Yiyecek konusunu aceleye getirmiyordu.

Çıplak. D. D.'nin yatağında. Ürpertiler ve titremeler.

D. D. sandviçinden kocaman bir ısınk aldı.

"İki olayın bağlantılı olduğuna gerçekten inanıyor olamazsınız," dedi Alex yaklaşık bir dakika sonra. Phil salatasını eşeliyor, domatesleri kenara ayırıp kalanına bol salata

sosu döküyordu. Bakışları, aynı şüpheli yaklaşımıyla D. D.'ninle karşılaştı.

D. D. bir ısıruk daha aldı, çiğneyip yuttu. "Karar veremedim," dedi sonunda.

"Bir şeyler düşünmelisin," dedi Phil. "İki vakaya da burnumuzu sen soktuğuna göre."

"Kurbanların ortak bir yönü yok," dedi Alex. İki ailenin coğrafi özelliklerine, uğraşlarına ve yaşam tarzlarına baktığınızda, aynı cinayet sapığını tanıma ihtimalleri nedir?

"Katil yabancı biri olabilir," dedi D. D. omuz silkerek.

Alex bir kaşını kaldırdı. "Daha düşük bir ihtimal, en azından tüm ailenin katledildiği Harrington vakasının gündüz olduğu düşünülürse. Organize olmayan bir katilin böyle bir saldırı için ani bir istek duyduğunu varsayabiliriz, ama metodik yaklaşımla hayır. Organize katiller riskli hedeflerini bir süre takibe alırlar, acele etmezler."

"İlk bağla-zulmet-öldür vakası, kahvaltıda hemen sonra gerçekleşmiş," dedi D. D., yıllarca Kansas'ta faaliyet gösteren seri katile atıfta bulunuyordu. "Ön kapıya gelmiş, çocukların kafasına silah dayayarak ebeveynlerini onları bağlamaya ikna etmiş. Ebeveynleri etkisiz hale getirdikten sonra da planını uygulamış."

"Bizim vakalarda esaret belirtisi yok," diye işaret etti Phil.

"Ayrıca sözünü ettiğin vakada fail, kurbanlarını takip etmiş," dedi Alex kararlı bir tonda. "Harekete geçmeden önce aylarca keşif yapmış. Oysa biz otuz altı saat arayla işlenen

iki cinayetten söz ediyoruz. Takip etmek, aile bireylerini tanımak, saldırı stratejisi geliştirmek için zaman nerede? Üstelik her iki evde de elinin altında birer yirmi ikilik olduğunu bilecek kadar?"

"Fail şanslı olamaz mı?"

Alex onun yüzüne baktı. "Eğer bu bir seri cinayetse," diye devam etti inatla, "dinlenme periyodu nerede? Bu insanların çoğu kurbanlar arasında mola verip, yaptıkları işin tadını çıkarırlar."

"Can sıkıcı bir durum," dedi D. D. sinirli bir şekilde. Alex'in haklı olması, kendinin haksız olması anlamına geliyordu. Abazanlık yeterince zordu, ama hem abazan hem budala olmaya katlanmak çok daha zordu.

"İşte mesele bu," diyordu Alex. "Otuz altı saatten daha kısa bir sürede iki aileyi katleden tek bir katil. Bu tür bir kana susamışlık, hele üst düzey kontrolle bir araya gelince... " Sesi canlılığını yitirdi. "Kafamda canlandıramıyorum. Uymuyor."

"Oysa aynı gün içinde iki aile babasının aynı üç yöntemi kullanarak karısını ve çocuklarını katletmesi '... Uyuyor?"

"Rastlantılar olur."

"Bu bir *rastlantı* değil!"

"O halde ne?"

"Daha fazla bilgiye ihtiyacımız var. Biliyorum: Soruşturacağız. Ne harika fikir!"

Alex gözlerini devirdi, D. D. limonlu pastasına yumuldu.

"Sanırım ruhlarımızı arındırmanın zamanı geldi," dedi

erken.

"Hey," dedi Phil, "Benim bir ailem var.

"O halde sen çocuk hizmetlerini arayıp Oswald Harrington ve Laraquetteler hakkında ellerinde ne varsa toparlıyorsun. Alex, sen benimle geliyorsun."

"Ben daha bu sabah duş yaptım."

"O tarz bir arınma değil. İç güzelliğimizi bulacağız."

"Spa mı demek istiyorsun?"

"Hayır, DeniŖe Harrington'ın gözde Şaman'ı Andrew Lightfoot'u aramanın tam zamanı."

15. BÖLÜM

VİCTORİA

Sabah 4.14'te Evan odama gelip parka gitmek istediğini söyledi. 4.33, 4.43, 4.58, 5.05 ve 5.12'de aynı isteği tekrarladı.

Saat şu an 5.26, parka doğru yürüyoruz.

Güzel bir sabah. Gece yağan yağmur, yoğun nemi de götürmüş. Hava ılık ve keyifli, yanağınıza konan bir öpücük gibi. Ellerimizde kahvaltılarımız birkaç blok yürüyor, güneşin ufku boyamasını seyrediyoruz. Zaman diliminin en uç noktasında olduğumuzdan, ülkede güneşin ilk doğduğu yerlerden biri Massachusetts. Güneşin erken doğmasının bu eyalette yaşayan insanları tedavi etmek için bahşedilmiş bir lütuf olduğunu düşünmeyi seviyorum.

"Mor görüyorum," dedi Evan heyecanla, ufuk çizgisini işaret edip etrafımda koşarak "Sarı, turuncu ve fuşya var!"

"Fuşya" en sevdiği sözcüklerden biri. Neden bilmiyorum.

Park görünüyor. Oyun bahçesinin bu saatte boş olacağını umuyorum. Oysa küçük bir oğlan iki salıncağın ve tırmanma piramidinin arasında paytak paytak yürüyor. Annesi yakınındaki bankta onu izliyor.

Tereddüt ediyorum. Evan ileri hamle ediyor. "Bir arkadaş! Anne, anne, yeni bir arkadaş!"

Oyun alanına ulaştığımda Evan ufaklığın etrafında dönmeye başlamış bile. Küçük çocuk şaşırmış görünmüyor, ilk kez palyaço görmüş gibi Evan'a sırtıyor. Cesaret bulan Evan park boyunca 8 Ter çizerek koşuyor. Paytak onu izliyor.

Her zamanki ebeveyn dürtüsüyle kendimi karamsar hissediyorum. Belki Evan küçük çocukla güzel güzel oynar. Belki de birbirlerinin arkadaşlığından keyif alırlar. Evan diğer çocukları çok özlüyor. Belki de bu, ona nazik olmayı öğretir. Belki.

Banktaki diğer annenin yanına oturuyorum. En ılımlı davranış bu gibi görünüyor.

"Günaydın," diyor aydınlık bir yüzle, yirmi iki ya da yirmi üç yaşlarındaki genç kız. Uzun kahverengi saçlarını at kuyruğu yapmış. "Sabahın bu saatinde parkta başkasını göreceğimi sanmazdım."

"Ben de öyle," diyerek ona katılıyorum. Onunki kadar enerjik bir gülümsemeye karşılık vermeye çalışıyorum. Geç de olsa, elimi uzatıyorum. "Ben Victoria. O da benim oğlum Evan."

"Becki," diyor. "Ronald üç yaşında."

"Evan sekiz."

"Vay, erkenci bir çocuk," diye gülüyor, kaydırakta bir aşağı bir yukarı hareket halindeki Evan'a bakarak. Terliklerini çoktan attı, artık yalınayak. Lacivert şortuna ve kırmızı tişörtüne ne zaman sıra gelecek diye bekliyorum.

"Buraya yeni taşındık," diyor Becki. "Kamyon eşyalarımızı dün öğleden sonra indirdi. Hâlâ bütün yatakları açamadık ve tüm klimalar takılmadı. Sabahın beşinde dışarı çıkıp Ronald'ın hava hâlâ serinken biraz koşması mantıklı geldi. Böylece hava ısındığında belki onu öğle uykusuna yatırabilirim."

Çocuk bahçesinin yanında bir futbol sahası var. Futbol sahasının çevresindeki ahşap bir çit, oyun alanını mahalledeki evlerden ayırıyor. Evan küçük çocuktan vazgeçti, futbol sahasının beyaz şeritleri üstünde ileri geri koşuyor. Bir parça rahatlamak için kendime izin veriyorum, kahvemden bir yudum alıyorum.

"Nereden geldiniz?" diye soruyorum Becki'ye.

"Kuzey Carolina."

"Demek harika aksanın sebebi bu," diye düşünmeden mırıldanıyorum ve bu iltifat karşısında Becki'nin yüzü aydınlanıyor. Arkadaşlarını özleyenin sadece Evan olmadığını fark ediyorum. Artık görüştüğüm hiçbir sosyal grubum yok. Müşterim, iş arkadaşım, yakın komşum. Oyun grubum yok, okuldan sonra beraber takılacağım başka anneler de yok. Haftada iki kez çocuk bakıcısını, haftada bir kızımı görüyorum. Sosyal hayatımın toplamı bu.

Hâlâ biraz da olsa konuşabilmek beni mutlu ediyor.

"Sizi Massachusetts'e getiren nedir?" diye soruyorum, ortamı ısıtmak için. İçinde muzlu çörek olan poşeti uzatıyorum. Becki önce tereddüt ediyor, sonra bir tane alıyor.

"Eşimin mesleği. Proje mühendisi. Birkaç yılda bir yerini değiştiriyorlar."

"Yolunuzun Cambridge'e düştüğüne sevindim," diyorum. "Güzel bir bölgedir. Burayı seveceksiniz."

"Teşekkürler!" diyor gülümseyerek. "Dürüst olmak gerekirse, bu kasabayı üniversiteler yüzünden seçtim. Ronnie üç yaşına geldiğine göre, birkaç akşam programına devam edebileceğimi umuyorum."

Tekrar Evan'ı kontrol ediyorum. Diğer uçtaki kaleye gitti, siyah fileye tırmanıyor. Ronald onu fark etti, minik bacaklarıyla ona doğru ilerliyor. Becki arkasından sesleniyor ve çocuk uysalca geri dönüp oyun parkına doğru geliyor. "Kusura bakmayın," diyor güvenle. "Ürkek bir anneyim. Bazen kaçırıyor, o yüzden fazla uzaklaşmasından hoşlanmıyorum. Tamam, sadece üç yaşında, ama öyle bir koşuyor ki!"

"Ne demek istediğinizi gayet iyi anlıyorum," diye ona güven veriyorum. "İki yaşından beri Evan'ı zapt etmeyi başaramıyorum. Çocuklar sadece kas ve süratten oluşmuş. Bizim başa çıkmamız imkânsız."

Başıyla onaylıyor, çörekten ısıyor. "Evan tek çocuk mu?" diye soruyor nihayet.

"Bir kız kardeşi var," diye cevap veriyorum. "Babasıyla kalıyor."

Becki bana bakıyor ama burnunu sokmak için değil. Çörekleri kenara koyuyorum. Bir kutu taze çilek çıkarıyorum.

"İkinci bir çocuk düşünüyor musunuz?" diye soruyorum.

"Umarım. En azından lisansımı aldıktan sonra. Ronnie biraz kazaya denk geldi. Mutlu bir kaza," diye düzeltiyor hafifkızarak. "Ama önce üniversiteyi bitirmeliyim."

"Elbette." Evan hâlâ futbol sahasında; Ronald oyun parkına geri döndü. Çilek kutusunun kapağını açıp uzatıyorum.

"Bu bana... markete gitmem gerektiğini hatırlatıyor," diyor Becki. Bir çilek alıp ısıyor. "Sahi, market *nerede*?"

Ona tarif ediyorum, not almak için çantasına uzanıyor, bir not defteri çıkarıyor. Ona en iyi restoranların, iyi bir kitapçının ve Huron Caddesi'ndeki harika fırının yol haritalarını çiziktiriyorum. Eskiden yaşadığım hayatı kâğıda döker gibiyim. Alışveriş, yemek, oyun için uygun yerleri belirliyorum. İşte; senin, kocanın ve oğlunun bir şeyler yapmaktan keyif alacağınız yerler.

Cambridge harika bir kasaba. Tarihi dokusuna Harvard'ın züppeliği karışmış. Belki de Evan'ı parka daha sık getirmeliyim. Belki de özel ihtiyaç oyun grubu kurmaya teşebbüs etmeliyim. Ya da belki lokal yüzme havuzu. Evan havuzda çok iyi. Yüzmek onu yoruyor, dikkati dağılıyor. Yanıma bir kitap alıp güneşlenebilirim. Eğlenceli içecekler alırım. Çilekli frapeler, pina colada... Michael ve ben bir kez Baja'ya gitmiştik; taze meyve suyu ve romla en güzel pina colada yapılan yerd. Daha güneş doğarken içmeye başladık;

kumsalda uzanmış, ayak parmaklarımızı beyaz kumlara gömerken...

"Victoria?"

Daha güzel günleri hatırlama hatasına düşüp yaşadığım kafesin ötesinde bir hayat düşleyerek kendi fantezilerimde kaybolmuşum. Becki'nin tiz sesi beni kendime getiriyor. Kahve içilebilecek en iyi yerin haritasını çizmekten vazgeçiyorum. Becki'nin acı haykırışını anlamam bir saniye sürüyor.

Evan ve küçük çocuk ortada yok.

Basmakalıp sözlerle başlıyorum. Uzağa gitmiş olamazlar, sadece bir dakika gözümüzü ayırdık. Ben koruyu gözden geçirirken neden o sokağı kontrol etmesin ki?

Becki itiraz etmeden boş kaldırıma koşuyor. Ben kestirmeden koruya dalıyor, Evan ve Ronnie'ye sesleniyorum. Hiçbir şey yok.

Kalbim çok hızlı atmaya başlıyor, zorlukla nefes alıyorum. Belki çocuklar saklambaç oynuyor. Belki Evan, Ronnie'nin uzaklaştığını gördü ve onu kurtarmaya koştu. Belki sadece meraklı iki çocuk oldular. Oğlanlar bazen böyle yapar. En azından bazıları.

İnanılmaz uzunluktaki koruluğu çepeçevre dolaşiyor, sesleniyor, sesleniyor, sesleniyorum. Yok. Yok. Yok.

Sonra, bir annenin düşünmemesi gereken şeyler düşünmeye başlıyorum. İngiltere'de küçük bir çocuğu süpermar-

ketten kaçııp demiryolunda öldüren iki genç çocuk aklıma geliyor. Sonra, eve çok daha yakın bir olay, iki ergen delikanlının, sırfbisikletini çaldıklarını söylemesin diye yedi yaşında bir oğlanı gırtlığına çakıl dökerek öldürdüğünü hatırlıyorum. Ya da, üç yaşındaki bebeği yakan altı yaşındaki çocuk vakası. Ya da, bir güreş hareketiyle komşusunu öldürüp yatağının altına saklayan çocuk.

Çocuklara seslenerek bütün sahayı geçiyorum, sonra diğer yanından geri dönüyorum. Kuru fazla derin değil. Dalların arasından, çevredeki evlerin çatılarını görebiliyorum. Sabah sessizliği var, trafik yoğunlaşmadı. Çocuklar beni duyacak mesafede olmalı. En azından Ronnie cevap vermeli.

Eğer Evan izin verirse.

Nabzım yükseliyor, gözümün önünde ışıklar uçuşuyor. Bayılacağım. *Bayılamam. Düşünmek zorundayım, düşünmek zorundayım, düşünmek zorundayım.*

Evan cevap vermiyor. Neden cevap vermiyor? Onu bulmamı istemiyor. Çünkü o Evan, bir çeşit oyun oynuyor ve henüz beni bulaştırmak istemiyor. Evan'ın yapmak istediğini yapıyor; o şey her ne ise.

Teşvik. Ebeveyn olduğunuzda yapmak zorunda kaldığınız şey. Evan cevap vermiyor çünkü korkumu/endişemi/çılgınlığımı gidermeyi yeterli bir teşvik olarak görmüyor. Daha iyisini istiyor.

"Atıştırma zamanı," diye sesleniyorum, herhangi bir günün sabahı gibi. Becki ile beraber futbol sahasını arşınıyoruz ama çocuklar ortada yok. "Muzlu çörek ve çilek! Hadi

bakalım, kim ister?"

Evan muzlu çörek seviyor. Pişirmeme izin verdiği birkaç şeyden biri.

Seslenmeye Becki devam ediyor. İkimiz de koruluğun kenarında dolaşıyoruz. "Atıştırma zamanı. Çörek ve çilek. Hadi çocuklar, geç oluyor."

Becki'nin giderek tizleşen sesinden, geçen her dakika paniklemeye başladığını anlıyorum. Yeni yürümeye başlayan çocuğunuzu otuz saniye içinde kaybetmek önemli. Bütün aramalarınıza karşın dakikalar geçtiyse bu daha da önemli.

İşe yaramıyor. Evan muzlu çöreğe razı olmayacak. Daha iyisine ihtiyacım var.

Becki'ye dönüyorum. Böylece ikimiz de sırtımızı koruluğa veriyoruz. "Evan bazen bu oyunu oynar," diye başlıyorum, acaba sesim ona da tiz ve gergin mi geliyor, diye merak ediyorum. "Saklanır ve iyi bir sebep olmadan çıkmaz."

"Ne?" diyor. Endişeli olduğu çok açık.

"Cep telefonun var mı?"

"Evet," diyerek cebinden çıkarıyor. Telefonu alıp numaramı tuşluyorum.

"Şimdi sahanın diğer tarafına koşacağım," diyorum. "Vardığımda ara tuşuna bas. Telefona bakma. Arıyormuş gibi yapma. Cevap verdiğimde kapatabilirsin."

Becki'nin kafası karışmış görünüyor ama itaat ediyor, bir şeyler olsun istiyor -ne olursa- eski dünyasına dönebileceği bir şey. Sahanın diğer ucuna doğru yöneliyor, ben diğer uca ulaştığımda o hâlâ Ronnie'ye sesleniyor. Telefonuma do-

kunmuyorum ya da aranmayı bekliyormuş gibi yapmıyorum. Evan bazen çok zeki olabiliyor.

Otuz saniye sonra telefon çalmaya başlıyor. Hemen açmıyorum, birkaç kere çalmasına izin veriyorum. Sonra abartarak cebimden çıkarıp ekrana bakıyor, sonra kulağıma götürüyorum. "Merhaba hayatım." Sesim hâlâ doğal çıkmıyor. Belki böylesi daha doğru. Kaybolan oğlumu arıyorum, endişeli olmam normal.

"Evania mı konuşmak istiyorsun? Ben... ben nerede olduğunu bilmiyorum tatlım. Şey, şey, bir bakayım." Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp sesleniyorum. "Evan. Chelsea telefonda. Evan, Chelsea seninle konuşmak istiyor."

Sahanın diğer tarafına geçip gösterimi sürdürüyor, kapalı bir telefonda konuşuyormuş gibi yapıp Evan'a sesleniyorum. Becki aramayı bıraktı. Çocuk bahçesinin yanında durmuş, bana bakıyor.

Anlamaya başladı. Yeni "arkadaşları" göründükleri kadar normal değil. Bizde bir terslik var ve bu terslik onu incitebilir.

"Chelsea kapatmak zorunda," diye sesleniyorum. "Hadi Evan. Ya şimdi ya da hiç. Kız kardeşin telefonda."

Son anda, tam pes etmeye başlamışken, futbol sahasının diğer kenarında çalılar oynuyor. Evan ortaya çıkıyor. Tam çalının önünde duruyor. Kolu ufaklığın omzunda. Küçük oğlan sessizce ağlıyor, dehşete düşen bütün çocuklann yaptığı gibi. Evan'dan uzaklaşmaya çalışmıyor, öylece duruyor, tişörtü yırtılmış, yüzü gözü leş gibi, saçlarının arasına ince

dallar dolmuş.

"Chelsea mi?" diye soruyor Evan.

Oğlumun gözlerinin içine bakarak kararlı bir şekilde, "Chelsea," diyorum.

Evan, Ronnie'nin gitmesine izin veriyor. Oğlan hızla fırlıyor, annesi onu hemen kucaklayıp güvenli kollarına alıyor. Evan yanıma gelip telefonu kapatıyor. Bir saniye kulağına götürüp geri veriyor.

"Bana yalan söyledin."

"Neden Ronnie'yi görürdün?"

"Beni kandırdın."

"Neden Ronnie 'yi götürdün?"

Melek yüzlü oğlum bana gülümsüyor. "Asla söylemeyeceğim."

Yüzüne tokadı yapıştırıyorum. Hayal meyal bir çığlık duyuyorum. Becki olduğunu düşünüyorum. Sonradan fark ediyorum ki, benim.

Becki polisi aramıyor. Belki aramalı. Ronnie'yi göğsüne bastırıp bebek bezi çantasını kaptığı gibi hızla parktan uzaklaşıyor. Çizdiğim haritaları çantasına koymuyor. Gidişinin telaşıyla kâğıt parçalan uçuşup oyun alanına dağılıyor. Yerde dalgalanmalarını izliyorum.

Evan kızaran yanağını tutarak yanımda ağlıyor. Gösterdiğim beklenmedik şiddetle şok oldu, annesinden dayak yiyen kafası karışık sekiz yaşında bir çocuğa dönüştü.

Yaptığım şey yüzünden kendimden nefret etmeliyim. Suçluluk duymalı, vicdan azabı çekmeliyim. Oysa öyle bir şey hissetmiyorum. Aslında hiçbir şey hissetmiyorum.

Bir an sonra, parktaki banka doğru ilerliyorum. Çörekleri, çilekleri, seyahat fincanımı toparlıyorum. Her birini özenle çiçekli çantama yerleştiriyorum. Evan'ın pabuçlarını alıp kapların üstüne koyuyorum. Evan ağlamayı kesti. Omuzları düşmüş, yüzünü avuçları içine almış, dikildiği yerde umutsuzca hıçkırıyor.

Onu bırakabilirim. Çantamı omzuma attığım gibi, arkama bakmadan yürüyüp gidebilirim. Birileri onu bulur. Bana ulaşamayan yetkililer babasını arar. Michael onu geri alabilir. Evan buna çok sevinir.

Belki Meksika'ya kadar yürümeliyim. Bir pina colada içmeliyim. Ayak parmaklarımı kuma gömmeliyim. Yılın bu mevsimi su ne kadar da ılıktır.

"Anne," diye sızlanıyor Evan. "Anne, eve gitmek istiyorum."

Eve gidiyoruz ve birlikte Ativan alıp uykuya dalıyoruz.

Daha sonra, üç, dört, altı saat sonra? Söylemesi zor. Evan koltuğa oturmuş "Sünger Bob"u seyrediyor. Ben mutfağa saklanmış, aramamam gereken bir numarayı çeviriyorum. Ara vermiştik. Zamana ihtiyacı var. Geçtiğimiz ay her şey bir garip gelişti. Beni korkutmayı bile başardı.

Şu an bunların hiçbiri önemli gibi görünmüyor. Son ya-

sadıklarım yüzünden, gözlerinin kapkara havuzcuklara dönüşme biçiminden ya da tüylerimi diken diken etmesi yüzünden değil. Gitmek zorunda olduğunu söylerken boğuk ve tuhaf bir sesle konuştuğu için de değil. İlgilenmesi gereken bir işi varmış, beni pazartesi günü arayacaktı. Pazartesi günü bana bir sürprizi olduğunu söyledi.

Günlerden cumartesi, öğleden sonra. Pazartesiye kırk sekiz saat var. O kadar bekleyemem. Ona ihtiyacım var. Tanrım, birine ihtiyacım var.

Telefon çalıyor. Bir. İki. Üç kez.

Tam kapatmak üzereyim.

"Alo."

Boğuk, bariton sesini duyduğum anda sarsılıyorum. Baskı, dehşet ve amansız bir korku. Oğlumun beni öldüreceğinden değil, bütün çabalarımın rağmen başkasına zarar vermesinden. Giderek büyüyor, güçleniyor, akıllanıyor. Bunu daha ne kadar sürdürebilirim? Kendi oyununu kazanması ne kadar sürer?

Şoktan çıkıyorum. Ağlamaya başlıyorum. Bir kez başladım mı, duramıyorum.

"Yapamayacağım," diye hıçkırıyorum telefonda. "Daha fazla dayanamayacağım. Yeterince güçlü değilim."

"Şşşt, şşşt," diyerek beni sakinleştirmeye çalışıyor. "Sana yardım edeceğim Victoria. Elbette sana yardım edeceğim. Şimdi derin bir soluk al ve bana neler olduğunu anlat."

16. BÖLÜM

Andrew Lightfoot, Boston'un yarım saat kuzeyindeki Rockford'da yaşıyordu. Atlantik kıyısında yer alan eski ve küçük kasaba, bir turistin isteyebileceği her şeyi sunuyordu: külahta dondurma, Atlantik'e özgü tofitaya benzer şeker ve kilolarca ev yapımı çikolatalı tatlı. D. D. piyangodan para çıkarsa Rockport'ta yaşayabileceğini düşündü.

GPS sistemi onları doğruca Lightfoot'un adresine yönlendirdi. D. D. eve giden dar ve uzun yola saptı, kısa süre sonra önünde birdenbire rüzgârlı bir peyzajın ortasında bir ev yükseldi. Yanında olan Alex bir ıslık çaldı. D. D. bakakalmıştı, daha iyi görebilmek için ön cama doğru boynunu uzatıyordu.

Andrew Lightfoot bir malikâne sahibiydi. İnanılmayacak yükseklikte, kayalık bir sahilden gökyüzüne doğru uzanan modern bir yapıydı ve cam ağırlıklı kuleleri gri-yeşil denize doğru yayılmıştı.

"Rahat üç-dört milyon," diyerek, Alex eve fiyat biçti. "Böyle bir mülke sahip olmak için kaç aura temizlemek ge-

rekiyor?"

"Bilmiyorum ama ilk baba tayfunda bütün ev yerle bir olacak."

"Sanırım artık özel bir cam kullanılıyor," dedi Alex.

D. D. hâlâ kuşkuluydu. "Bence mimarlar buradaki fırtınaların şiddetini unutmuşlar."

Arabayı, dekoratif kayaların arasından şırıldayarak akan bir çağlayanın yanına park etti. Çağlayanın yanında daha küçük taşlardan oluşan küçük yığınlar vardı; üstüne Japonca semboller kazınmış granit kaldırım taşları boyunca, aralıklarla zarif çiçekler ve süs bitkileri dizilmişti. *GayetZen*, diye düşündü D. D. ve bu düşünceyle anında sinirleri gerildi.

Alex ve D. D. dolambaçlı yoldan yürümeye başladı. Ak-
çağaç çerçeveli devasa büyüklükteki camlı giriş kapısı, okyanusa kadar uzanan iç bölümün görülmesine izin veriyordu. Kapının iki yanındaki yaklaşık iki metrelik cam bölmeler görüşü daha da genişletiyordu. Sağ taraftaki bölümde, küçük kahverengi bir köpek oturuyordu. Onların yaklaştığını fark edince havlamaya başladı.

"Harika bir bekçi köpeği," dedi Alex.

"Küçük ırklar daima büyüklerden daha fazla ısırırlar. Hele oyuncak boylar en beterleridir."

"Saçındaki pembe kurdeleye bak."

"Aksesuarı bırak, sen asıl dişlerine bak," diye akıl verdi D. D.

Alex yan gözle ona baktı. "Komik. Senin hakkında da böyle söylemişlerdi."

D. D. ona dişlerini göstererek kapıyı çaldı. Küçük köpek isterik bir şekilde daireler çiziyor, sesini yükseltiyordu. Sonra, evin derinliklerinden bir erkek sesi duyuldu. "Teşekkürler Tibbie. Geliyorum. Sakin ol hayatım. Sakin ol."

Girişte bir adam görüldü, arkasındaki pencereden süzülen ışık etrafında bir hale oluşturuyordu. D. D. bir azamet duygusu hissetti, sonra kapı açıldı ve adam önlerinde durdu. D. D. neredeyse bir adım geri atacaktı, son saniyede kendine engel olup yerinde kaldı.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu adam nazıkçe. Üstündeki ince yeşil tişört dalgalı göğüs kaslarını örtüyor, karın kaslarına kadar uzanıyordu. Krem rengi keten pantolon, uzun ve fonnda bacaklarını ön plana çıkarıyor, boynundaki basit deri kordon ise dikkati yanık ensesine ve uçları güneşten açılmış kabarık saçlarına çekiyordu.

Pahalı bir ev. Etkileyici bir adam. Pişmekte olan taze ekmek kokusu.

"Andrew Lightfoot?" diye sordu D. D., adeta soluğu kesilmişti.

"Boston Emniyeti," diyerek devam etti Alex, adamın onayından sonra. Sonra, konuşamayan D. D.'ye bir bakış attı. "Dedektif Warren, Dedektif Alex Wilson," dedi. "İçeri gelebilir miyiz?"

"Kesinlikle." Lightfoot bir adım geri attı, içeri girmelemini işaret etti. Orada olmalarına şaşırılmış görünmüyordu. HaiTington cinayetleri ön sayfa haberlerindeydi. Lightfoot'un aileyle çalıştığı düşünülürse, belki de noktaları birleş-

tirmişti ve Boston'dan ziyaretçi beklemeye başlamıştı.

Tibbie havlamayı kesmiş, çevrelerinde dönmeye başlamıştı. Önce Alex'in ayak bileğini koklamak için durdu, sonra D. D.'ye hırladı, sonra tekrar Alex'e döndü.

"Tibbie," diye çıkıştı Lightfoot, fazla sertleşmeden. "Onu bağışlayın. Tibbie bir Tibet Spanyeli. Irkının neredeyse iki bin yıllık geçmişi var. Zamanında Tibet manastırlarına bekçilik yapmışlar. Doğal olarak Tibbie, yabancılara karşı tepkili."

Lightfoot, D. D.'ye gülümsedi, fısıldamak için eğildi: "Aynı zamanda biraz şımarık ve başka güzel kadınlara tahammülü yok." Adam göz kırptı, doğrularak girişten uzaklaştı. "Lütfen kendinizi evinizde farz edin. Kruvasan pişirmiştim. Bir servis hazırlayacağım. Kahve mi, çay mı?"

"Kahve," dedi Alex nazikçe.

D. D. başıyla onayladığını belirtti.

Lightfoot gözden kayboldu. Tibbie arkada kaldı, AlexTe oynaşıyordu. Dedektif eğildi, elini Spanyel'e uzattı. Tibbie onun parmaklarını tek tek dikkatle kokladıktan sonra kucağına zıplayıp güzelce yerleşti.

"Cici köpek," dedi Alex, etkilenmişti. Kollarında yeni arkadaşıyla geniş mekâna doğru ilerledi. D. D. onu izledi.

Lightfoot'un evinin içi de en az dışı kadar etkileyiciydi. Zemin gri-yeşil kayrak taşı kaplıydı. Bol ve gür bitkiler kolonların sertliğini yumuşatıyordu. Pastel sedirler ve sırtı alçak sandalyeler farklı oturma grupları oluşturuyordu. Ancak, en muhteşemi, Atlantik Okyanusu'na bakan dört geniş pence-

reydi.

Pencereler açıldı, tavanda vantilatörler keskin okyanus havasını çeviriyor, palmyelerin yapraklarını hışırdatıyordu. D. D. uzaktan martıların çığlıklarını duyuyor, denizin tuzlu kokusunu hissedebiliyordu. *Güzel bir hayat*, diye düşündü ve bir şifacının bunu nasıl elde edebildiğini merak etti.

Lightfoot tekrar görüldü. Elinde tepeleme kruvasan, üç adet fincan ve bir demlik kahveyle dolu bambu bir tepsi vardı. Tepsiyi, kuyruklu piyanoya en yakın sehpaye bıraktı, D. D. ve Alex oraya yöneldi. Lightfoot, Alex'in kucağındaki köpeğini görünce kederle gülümsedi.

"Farkındaysan ben hâlâ odadayım," dedi vefasız Tibbie'ye. Köpek onun sesini duyunca başını kaldırıp esnedi, adam kıkırdadı. "Tibbie karakter tahlili konusunda uzmandır," diye bilgi verdi Alex'e. "Köpeklerin enerji alanları daha açık, sezgileri daha güçlüdür. Dolayısıyla, terapide çok etkilidirler. Zihinlerimizi onlar kadar açmayı becerebilsek, dünya çok daha yaşanır bir yer olurdu."

"D. D. bir fincan kahve ve sıcak bir kruvasan aldı, Alex'in yanındaki yere oturdu. Lightfoot tam onların karşı-sındaki yere geçti, bacak bacak üstüne attı. Hâlâ, eviyle hava atan cana yakın ve çok rahat ev sahibi görüntüsündeydi. Müşterisi henüz katledilmiş bir adam için garip bir davranıştı.

"Neden burada olduğumuzu biliyor musunuz?" diye sordu D. D.

Lightfoot parmaklarını birleştirip başını salladı. "İnanı-

yorum ki, hazır olduğunuzda bana söyleyeceksiniz. "

Bu cevap D. D.'yi şaşırttı. Alex'e baktı, o da şaşkın görünüyordu. Hemen, ifadelerini kontrol altına aldılar.

"Pek TV seyretmiyor musunuz?" diye olta attı D. D.

"Evimde tek bir televizyon bile yok," dedi rahatça.

"Haberlerle ilgilenmiyor musunuz? Sizin için çok mu dünyevi?"

Lightfoot gülümsedi. "Korkarım bilgi kaynağı olarak internet bağımlısıyım ve evet, haberleri okurum. Ancak son birkaç gündür, nasıl derler, biraz otonom yaşıyorum. Zorlu bir vakayı henüz sonlandırdım ve bir süre sadece rüzgâr ve dalga sesine ihtiyacım var."

"Vaka mı?" diye sordu Alex. Hâlâ köpeği okşuyordu.

"Jo Rhodes'dan söz edildiğini hiç duydunuz mu?" diye sordu Lightfoot.

D. D. ve Alex başını salladı.

"Yirmilerde hunharca katledilmiş çok ünlü bir burlesk sanatçısıydı. Kadının cesedini bir otel odasında işkence edilmiş ve asılmış olarak buldular. Katil yakalanamadı. Spirituel düzlemde ruhuyla karşılaştım. Çok, çok öfkeliydi. Tahmin edebileceğiniz gibi erkeklere tahammülsüzdü. Önce onu blokladım, ama sonra merak etmeye başladım. Büyük bir trajediydi, önce katledilmişti ve şimdi kendi nefretinin ortasında hapsolmuştu. Yardım teklif etmeye karar verdim."

"Katilini bulmak için bir hayaletle mi görüştünüz?" diye sordu D. D. şaşkınlıkla.

Lightfoot ona gülümsedi. "Hayır, Jo'nun öfkesinden

arınmasını sağladım. Katili yirmi yıl önce ölmüştü. Onu bağlayan, kendi olumsuzluğuuydu. Birkaç seans sürdü ama sonunda içindeki ışığı keşfederek yoluna devam etti. Çok tatmin edici bir deneyimdi, ama çok yorucu oldu. "

D. D. ne diyeceğini bilemiyordu. Kahvesini sehpaıa bıraktı. "Bay Lightfoot..."

"Andrew."

"Bay Lightfoot," diye tekrarladı. "Siz aslında ne yaparsınız?"

"Halk diliyle ifade edersek, ben bir durugörü uzmanıyım."

"Durugörü?"

"Durugörü. Anlarsınız ya, altıncı his, spirituel güçler, boyut değiştirme. Deneyimlerime dayanarak, polislerin de durugörü yeteneğı olduğunu söyleyebilirim; sadece bu şekilde adlandırmıyorsunuz. Dedektif içgüdüğü, sezgi. Bu küçük ayrıntı işinizi daha doğru yapmanıza yardımcı oluyor."

D. D. bu yoruma fazla itibar etmedi. "Yani durugörü satıyorsunuz... ve" -eliyle çepeçevre odanın içini işaret etti—bütün bunlara sahip olmanızı mı sağlıyor?"

"Durugörüden önce," dedi Lightfoot rahat bir tavrıla, "Yatırım bankeriıydim. Hem de çok iyi bir banker. Porsche'a binıyor, sutyen numarasına göre kadın seçiyor ve rakiplerimin canına okuyordum. Maddi zenginlik anlamında onlarca milyon dolar kazanmış ama manevi tatmin açısından tükenmişim. Para mutluluk getirmez, ama denemenin eğlenceli olduğunu da söylemeden geçemeyeceğim."

"Yani yürüyüp gittiniz mi?"

"Bir gün işe giderken, bir falcının önünden geçtim. Kolumu kavradı ve neden yeteneklerimi heba ettiğimi sordu. Wall Street'te çalışacağıma, kayıp ruhlara yardım etmeliydim. Doğal olarak onu başımdan def ettim. Çatlak, yaşlı bir cadıydı. Bir hafta sonra, cilt kanseri teşhisi konan üniversiteden bir arkadaşım ile akşam yemeğinde buluştum. Bir ara şakalaşırken masanın üstünden uzanıp elini tuttum. Bir sıcaklık hissettim. Sanki elim yanmaya başlamıştı. Sonra kolum, göğsüm, yüzüm, saçlarım. Düşünemiyor, soluk alamıyordum. Restorandan dışarı fırlayıp sekiz bardak su içtim ve yatıp uyudum.

"Ertesi gün arkadaşım aradı. Tedavi seçeneklerini görüşmek üzere doktora gitmişti ama sırtındaki oluşum artık orada değildi. Vücudunun dört ayrı yerinden örnek aldılar. Hiç kanserli hücre yoktu. Hepsi yok olmuştu. Ertesi gün işimden istifa ettim"

D. D. bir kaşını kaldırdı. "Yani size bahşedilen bu yeteneği insanoğluyla paylaşmak üzere duygusuz, maddi hayatınızı feda ettiniz. Pekâlâ. Peki insanoğlu size nasıl ulaşıyor?"

"Kulaktan kulağa ve internetle."

"İnternet siteniz var mı?"

Gülümsedi. "AndrewLightfoot.com. Çevrimiçi meditasyon için başvurabilirsiniz. İnternet aracılığıyla binlerce bilinç arasında bağlantı kuruyor ve enerjilerini tek bir hedefe yönlendiriyorum. Güçlü, çok güçlü bir şey."

"Ortak hedef nedir?"

"Işığı güçlendirmek. Karanlığı yenmek."

"Karanlık mı?"

"Enerjiler çift taraflı çalışır. Her pozitif için bir de negatif vardır. Sağduyu bu kadarıyla da birleşebilir." Duraksadı, beklenti dolu gözlerle onlara baktı.

"İtirazım yok," diye kabul etti D. D. Yanında duran Alex de başıyla onay verdi. Köpek hâlâ kucağında olduğu halde ikinci kruvasanı çiğnemekle meşguldü.

"Her birimizin yaydığı enerjinin diğerleriyle aynı olmadığını, daha az ya da daha çok olduğunu da kabul ediyor musunuz? Belki bunu güçlü bir kişilik olarak ifade ediyorsunuz ya da doğal karizma. Arkadaşlarımızı seçerken bizi neşelen-diriyor mu, iyi hissetmemizi sağlıyor mu diye dikkat ederiz. Diğerlerinden sakınırsınız çünkü kendimizi kötü hissetmemize yol açarlar. Onları -ister öfkeli, ister huysuz, isterse nefret dolu olsunlar- negatif buluruz. Herkes bir enerji yayar ve bizler bir düzeyde buna karşılık veririz."

D. D. omuz silkti. "Pozitif enerji ve negatif enerji eşittir pozitif insan ve negatif insan. Sizin ortaya koyduğunuz nedir Bay Lightfoot?"

"Farklı becerilerim var," dedi.

"Aydınlatın beni."

"Kalıtsal olarak beşinci dereceden şifacıyım."

"Lightfoot?" şüpheyile adamın güneşte açılmış saçlarına baktı. Kızılderiliye benzer bir hali yoktu.

"Büyük büyük büyükbabamın yerli adını kullanmayı tercih ettim," diye açıkladı. "Bu tür bir iş için daha uygun

geldi. Ne yazık ki, görünüşüm konusunda yapabileceğim fazla bir şey yok. O özelliklerimi İrlandalı annemden almışım."

"İnsanları nasıl iyileştiriyorsunuz?"

"Enerjileri algılayış biçiminize bağlı. Kendimi daha yüksek bir noktaya koyup negatif enerjilere açıyorum. İllet veya hastalık benim için buz parçaları gibi, sanki bir buzul kişinin içine kök salmış. İçimdeki bütün enerjiyi toplayıp parmak uçlarıma yönlendiriyorum, sonra avuçlarımı o şahsın üstüne koyarak pozitifin negatifi yok etmesini sağlıyorum. İnsanlar bunu hissettiklerini söylüyorlar. Tek bir noktadan başlayıp bütün vücuda yayılan yoğun bir sıcaklık. Elbette müşterilerimin kendi pozitif enerjilerini oluşturmalarına da yardımcı oluyorum. Kendilerini negatiften korumalarına. Çevrelerindeki ışığı kucaklamalarına. Bir aşamaya kadar herkes kendini iyileştirebilir ve sağlıklı kalmayı başarabilir. Bazılarımızın doğası buna daha yatkın."

"Ellerinizi şahsın üstüne koyuyorsunuz," dedi D. D. ya-
vaşça, "sonra iyileştiklerini mi söylüyorsunuz?"

"Sizde durugörü tarzı olmadığını söylemiştim," dedi gülümseyerek. Lightfoot hafifçe başını eğdi, düşünceli bir tavırla bir süre onu inceledi. "Durun tahmin edeyim. Becerikli bir dedektifsiniz. Çok çalışıyor, zor işleri seviyorsunuz. Sert olduğunuz için kendinizle gurur duyuyor, istediğinizi daima elde ediyorsunuz. İçinizdeki şeytanla iletişim halinde olduğunuzu itiraf edebilirsiniz."

D. D. gözlerini kırıştırdı, bir şey söylemedi.

Lightfoot ileri doğru uzanıp aynı hipnotik tonda konuşmaya devam etti. "Belki mesele içinizdeki şeytanı bulmakla ilgili değildir, Dedektif Warren. Belki de mutluluğa giden yol içinizdeki meleği bulmaktan geçiyordur."

Arkasına yaslandı. D. D. yumruklarını çenesinin altına koymuş, bakışlarını onun yüzüne kilitlemişti. Hemşire Danielle haklıydı. Kendini beğenmiş piç. Yine de... yine de.

"Babamın da bir kanun adamı olduğunu bilmek sizi şaşırtır mı?" dedi Lightfoot birden. "Sizin gibi büyük şehir dedektifi değil, kasaba şerifi. Ben, tahmin edersiniz ki, şehir ışıklarına kaçmak için sabırsızlanan evlattım. Şu falcıyla karşılaştıktan sonra babamı aradım. Damarlarımızda Şaman kanı olduğunu onayladı, ama atalarımıza fazla itibar ettiği söylenemezdi. İnsanların ruhunu okuyabilmek gibi bir yeteneği vardı. Yalan söyleyen birini anlardı. Kimin kansını dövdüğünü, hangi annenin çocuğunu istismar ettiğini bilirdi. Ve ne zaman kötü bir şey olacağını tahmin edebilirdi. Havada toplanan negatifi enerjiyi, tıpkı bir elektrik yükü gibi hissedebiliyordu. Bir fark yaratacaksa, olağan şüphelileri bir araya toplayabilirdi."

"Babamın kendi yeteneklerine şaşırdığı kadar inandığını sanmıyorum. Huzurlu bir ortamda yaşadığımız için mi ufak tefek şifa yetenekleri vardı, yoksa büyük yetenekleri olduğu için mi huzurlu bir ortamda yaşıyorduk? Durugörü dünyasına hoş geldiniz."

"Çocuklarla da çalışıyor musunuz?" diye sordu D. D. birden.

"Her yaş grubuyla çalışıyorum."

"O halde çocukları konuşalım."

Ellerini iki yana açtı. "Ne öğrenmek istiyorsunuz, Dedektif?"

"Şifacılığınız fiziksel sorunların ötesinde, mental bozukluklar için de geçerli mi? Anlarsınız ya, sorunlu çocuklar filan."

"Duygusal anlamda rahatsız sınıfına giren pek çok çocukla çalıştım."

"Sınıflandırmayı nasıl yapıyorsunuz?"

"Yaşlı ruhlar, daha güçlü negatife sahip olan diğerleri tarafından saldırıya uğrayan son derece bilge ve duyarlı kişilikler. Bu negatif enerjiler ışığa doğru, özellikle de yaşlı mhlara doğru çekilirler ve onlara zarar vermeden durmazlar."

D. D.'nin bunu düşünmesi gerekiyordu. "Tekrar mücadeleye geri mi döndük? Işık ve karanlık arasındaki mücadele? Yani *Yıldız Savaşları* tarzı bir şey mi?"

"Daha çok *Sineklerin Tanrısı* tarzı," diye sırtıttı Lightfoot. "Siz yaşlı bir ruhsunuz," dedi pat diye.

"Nem yüzünden."

"Bana inanmıyorsunuz."

"Bir an bile. Yine de benim gibi birinin sizin gibi biriyle karşılaşmasını ilginç buluyorum, bizler önemli kişileriz. Yaşlı bir ruh. Eski Saba Melikesi. Hiçbir falcı karşısındakine bin yıl önce çiftçi olduğunu söylemez, halkın çoğu öyle olduğu halde. Ve anladığım kadarıyla, hiçbir Şaman karşısındakine

yaşam döngüsünde saniyelik bir ışık olduğunu söylemez, çoğumuz öyle olduğu halde."

"İçindeki gerçeği bulmalısın."

"Hadi ya, iyi ki söyledin!"

Lightfoot güldü, eğlendiği belliydi. D. D. elindeki yarısı boşalmış fincana bakıyor, peçetesiyle oynuyordu. Alex'in onu seyrettiğini ve görmesini istediğinden fazlasını gördüğünü hissediyordu.

"Küçük çocuklar, yaşlı ruhlar," diye terslendi. "Burada söz konusu olan ne?"

Lightfoot tekrar parmaklarını birbirine dokundurup nutuk çekme durumuna geçti.

"Söylediğinizin aksine, ben geçmiş yaşamlara inanmam. Her şeyin şu anda ama sayısız farklı düzlemlerde gerçekleştiğine inanırım. Ruhunuz, burada olan biteni tecrübe etmek için bu düzleme gelmiştir. Neşe, hüznün, aşk, nefret ve saire, vesaire. Bazen yaşlı ruhlar da bu düzleme takılır, ama bir bebeğin bedeninde. Farklı düzlemlerde açığa vurabildikleri çok fazla güçleri olan bu yaşlı ruhlar karanlık enerjiyi çeker. Her etki bir tepki doğurur. Bütün pozitifler negatifi çağırır.

"Ne yazık ki, küçük çocukların kendilerini negatif güçlere karşı koruyacak becerileri yoktur. Aşın duyarlılıkları yüzünden her şeye sataşırlar; annelerinin market parası bulamadığı için yaşadığı stresten, akranı bir kabadayının şiddetine maruz kalmaktan korkan komşu çocuklarına kadar. Tüm bu çelişik enerjiler onları hırpalar, özellikle de negatif

güçlerin yükseldiği gece saatlerinde. Bu çocuklar çatlak, düşüncesiz, aşırı uyarılmış görünürler. Johnny bir gün son derece sevimli, sevgi dolu, yaşma göre on kat daha olgundur. Ertesi gün, bebek kız kardeşi dahil herkese saldıran bir canavar haline geliverir.

"Fiziksel olarak bu çocuklar ateş gibidir. Sürekli giysilerini, pabuçlarını, eldivenlerini, çoraplarını çıkarıp atarlar. Entelektüel anlamda zekidirler, kaotik bir bedene sıkışmış parlak zihinlerdir. Duygusal anlamda, her şeyi "en" üst düzeyde yaşarlar. Sadece sevmezler, *tam* severler. Sadece nefret etmezler, *ölümüne* nefret ederler. Bu çocuklara her şey çok fazla gelir ve hiçbir şey onları sakinleştiremez. Ne terapi, ne ilaç, ne de bana gelmeden önce ailelerinin umutsuzca denedikleri onlarca şey. Konu fiziksel, entelektüel ya da duygusal değildir. Spiritüeldir ve günümüzün uzmanları konuya sadece yaşadığımız düzlemde bakarlar."

"Şeytan çıkarmaktan mı söz ediyorsunuz?" diye sordu D. D. kuşkuyla.

"Dedektif, ben Tanrı'ya inanmam. O yüzden şeytana da inanmam mümkün değil."

"Ama karanlığa ve aydınlığa inanıyorsunuz."

"Kesinlikle. Ebeveynlerle başlangıç noktam budur. Her ailede, temel ritüel ve becerilerle başlanm. Meditasyon, ruhsal arınma ve korunma egzersizleri çalışırız."

"Egzersiz?"

"Bir broşür ister misiniz?"

"Çok sevinirim."

"Çıkmadan bir tane veririm. Ya da AndrewLightfoot.com'da bilgilere.

"Egzersizleri yayımlıyor musunuz? Yani bedava mı dağıtılıyorsunuz?"

"Unutmayın, armağanlar paylaşmak içindir."

"Doğru. Ama negatif enerji hariç."

"Anlamaya başladınız. Bu egzersizler temel dualar gibidir. Her egzersiz için bazı sözcükler yazdım, çünkü geleneksel kafalı insanların çoğunun başlamak için yardıma ihtiyacı oluyor. O yüzden aileyle şahsen görüşüyorum. Tercihen kendi evlerinde... İçerideki mevcut enerjiyi hissedebilmek adına."

"Bütün evin mi?"

"Evet. Bu evler buzdolabı gibidir. Negatif enerji her yerde dolaşır. Yaşlı bir ruhun çıldıracağını hissetmesine şaşmamak gerek."

"Yani eve gidiyorsunuz..."

"Ve her aile bireyini olabildiğince kendi ışığına odaklandıracak bir meditasyona başlıyorum. Grubun sevgisine odaklandığım anda, bir korunma egzersizine başlayabilirim. Ya da, anneden başlayarak her bireyi arındırmaya. Bir çocuğun anneye bağları çok güçlüdür, o yüzden annede ne kadar negatifenerji varsa çocuğa geçer. Pek çok doktorun da söyleyeceği gibi, anne neyse, çocuğu da odur."

D. D. bunu daha önce duymuştu. "Yani dualar mırıldanıyor, tütsüler yakıyor, kristaller asıyorsunuz. Başka?"

Adam sırttı. "Tütsü yakmıyoruz. Kristalleri seviyorum

ama başkaları görmekten hoşlandığı için. Bir tılsım, başlamalarına her zaman yardımcı olmuştur. Ben, konuşurum. Aileleri enerjiler konusunda bilgilendirmeye ve onların, çocuklarının dünyayı nasıl gördüğünü anlamalarına yardımcı olmaya çalışırım. Çocuklarına karşı duydukları öfkeden arındırmaya, bir kez daha hoşgörü ve sevgiyi bulmalarını sağlamaya çalışırım. Pozitif hissetmelerine ve negatife karşı koymalarına yardım ederim. İçsel doğruluğa kavuşurlarsa, tekrar iyi ebeveynler olabilirler.

"Bu aileler hasar görmüş. Evlilikleri sorunlu. Ebeveyn ilişkileri yamuk. Kardeşlik ilişkileri çökmüş. Tüm aile şifa bulmalı, sadece "sorunlu çocuk" değil. Kuşkusuz bir diğer /afiyet ise, modern tıbbın sadece en zayıf halkayla ilgilenmesi, zincirin tamamını göz ardı etmesi."

Peki ya doktorlar?" diye araya girdi Alex. "Hastalanyla olan ilişkiniz konusunda bir fikirleri vardır mutlaka?"

Lightfoot başını salladı. "Çok az. Benim kafamda, spirituel, fiziksel ve zihinsel ayrışık kavramlar değil. Hepsiyle ilgilenmek gerek. Benim uzmanlığım spirituel. Gerisi doktorlara ve terapistlere kalmış."

"Bize dediğinize göre, insanlara hasta olmamayı öğretmeye çalışıyorsunuz," dedi D. D. "Bu bana sahtekârlık gibi geliyor."

"Ama bu çocuklar zaten hasta değil ki, " diye itiraz etti Lightfoot. "Spirituel destek gerektiren bir negatif saldırıdan mustaripler."

"Ya da ilaçlardan."

"Gördüğüm çocukların çoğu zaten tonlarca ilaç almıştı bile."

"Yani işe yaradığına inanmıyorsunuz?"

"İnanmıyorum."

"Bunu ailelere de söylüyor musunuz?"

"Eğer sorarlarsa."

"Doktorların bundan hoşlanmayacağını düşünüyorum."

"Haklı olduğunuzu düşünüyorum."

D. D. onu inceledi. "Başka ne öneriyorsunuz? 'Spirituel egzersizler dışında?"

"Detoks. Siz bir dedektifsiniz; tutukluların kanlarındaki ağır metal seviyesi normal vatandaşlara göre daha yüksektir. Özellikle yüksek dozda cıvanın öfkeyi ve dengesizliği tetiklediği bilinir. O yüzden, vücuttaki ağır metal seviyesini düşürmek ve yangıyı azaltmak için yedi günlük bir sağlıklı beslenme programı öneririm. Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur."

"Sağlam kafa sağlam vücutta bulunur," diye tekrarladı D. D. "Hazırcevaplıkta iyisiniz."

"Atölye çalışmaları da düzenliyorum," dedi gözlerini kırpmadan. "Yine, AndrewLightfoot.com'da..."

D. D., Alex'e baktı. Köpek hâlâ kucağında uyuyordu ama yüzünde, aynı anda pek çok şeyi düşünen dedektiflerin boş ifadesi vardı.

"Ya Harringtonlar?" diye sonunda sordu D. D., Lightfoot'un yüzünde bir tepki görmeyi umarak. "Onlara ne öneride bulundunuz?"

"Hayır," dedi Lightfoot kararlılıkla. Gergin ya da endişeli görünmüyordu, sadece katıydı.

"Hayır, ne?" diye dikkatle sordu D. D.

"Geleneksel bir tıp doktoru olmayabilirim, ama yine de hastalarımın mahremiyetine saygı gösteririm. Eğer özel bir hasta hakkında öğrenmek istediğiniz şeyler varsa, kendilerine soracaksınız."

D. D. olta atmaya karar verdi. "Şu anda Denise ve Patrick Harrington'ı arayıp sizinle beraber olduğumuzu ve sizden bilgi almak konusunda izin istediğimizi söylesem, o zaman yardımcı olur musunuz?"

"Onları kendim aramalıyım," dedi Lightfoot kısa süre sonra. "Aynı Harringtonlar olduğundan emin olmak için. Ama evet, eğer uygun görürlerse, yardımcı olurum."

"Arayın o halde," dedi D. D. yumuşak bir sesle.

Lightfoot ayağa kalktı, antika bir Çin sandığının önünden geçip odanın diğer ucuna gitti, kablosuz telefonu alıp numarayı çevirdi. D. D., Alex'e baktı. Tibbie'nin kulaklarını kaşıyordu.

"Bilmiyor," diye mırıldandı Alex.

"Ya da iyi bir oyuncu."

"Çok çekici bir adam."

"Eminim işine yarıyordun"

"Senin işine yarıyor mu?" diye sordu Alex.

D. D. buna cevap verecek değildi. Lightfoot geri döndü, özür diler bir tonla telefonu uzattı. "Sanırım evde yoklar," diye bilgi verdi.

"Yoklar," diye onayladı D. D.

"Biliyor muydunuz?"

"Öyle."

Lightfoot artık gülümseiyordu. "Dedektif, sanırım bu sohbet yeterince uzadı. Bilmek istediğiniz nedir?"

D. D. açık konuştu. "Neden Ozzie Harrington'ın ailesini öldürmesine yardım ettiniz?"

17. BÖLÜM

D. D., "İçimdeki melekmiş, kıcımın kenarı," diye mırıldanıyordu. Yirmi dakika sonra arabalarına atlayıp, Lightfoot'un özel araba yolundan uzaklaşıyorlardı. Öğleden sonraydı. Tansiyonu yükselmiş, kan şekeri düşmüştü. Arabanın vitesini yükseltip Rockport'un yaz trafiğine doğru yola koyuldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Alex. Camını indirmiş, D. D.'nin sertçe aldığı virajlarda savrulmamak için elini çıkarıp tavanın çerçevesini tutmuştu.

"Çikolatalı tatlı yemeye," diyerek gaza bastı. Önce şaşkın şaşkın bakan ilk sürücüyü, sonra diğerini solladı. Tanrı aşkına, insanlar okyanusu seyretmek istiyorlarsa, arabalarını park edip aşağı inmeleri gerekiyordu.

"Bana uyar," dedi Alex.

Beş yıl önce Rockport'ta biriyle çıkarken uğradığı yeri bulmak on dakikasını aldı. Arabasını sığdırabileceği boyutta bir park yeri bulabilmek içinse kalabalık meydanın çevresinde en az on kere dolaşmak zorunda kaldı. Alex bir kaşını

kaldırdı. İlk denemesinde kaldırım kenarındaki boşluğa girebildiği için, D. D. bunu kompliman olarak yorumladı.

"İçimdeki melekmiş, kıcımın kenarı," diye tekrar dişlerini gıcırdattı arabadan inerken. Sonra tatlı/soğuk meze satan dükkâna doğru yöneldi. İçeride bir ızgara peynir, bir buzlu çay ve iki kilo çikolatalı tatlı siparişi verdi. "Merkezdekiler için," diye açıkladı, Alex'in giderek yükselen tatlı tepeciği karşısında başını salladığını görünce. "Herkes çok çalışıyor."

Alex beyaz çikolatalı ve pralinli tatlı aldı ama sandviç istemedi. Belli ki, günde bir kez öğle yemeği yiyordu. Tüy siklet.

İki kişinin ancak kafa kafaya verip oturabilecekleri büyüklükteki tek boş yere yöneldiler. Alex tatlısını açıp büyük bir dikkatle ve tadını çıkararak yemeye başladı. Bu, D. D.'yi sakinleştirdi, sandviçinin yansını götürüp omuzları gevşediği anda, Alex söze başladı.

"Şaman çocuk seni etkiledi."

"Hadi ama. Bunu bir köpeğin dudaklarına Fransız öpücüğü konduran adam söylüyor."

"O başlattı," dedi Alex, ama istemsizce eli dudaklarına gitti. "Ayrıca Tibbie potansiyel cinayet şüphelisi değil."

"Lightfoot'a göre, kendisi de değil."

"Peki sana göre?"

"Bu lanet olası davadan nefret ediyorum," diye kükredi, ızgara peynirden vazgeçip tatlıya saldırdı. Kalın bir fıstık ezmeli kurdeleyle süslenmiş çikolata. Bu daha iyi. "Durugörü, kıcımın kenarı."

"Astral düzlemlere çıkmayacak mısınız?"

D. D. ona ters ters baktı. Harrington ailesiyle ilgili birkaç küçük ayrıntıya girerek Lightfoot'u şok etmişlerdi. Söylediğine göre, Ozzie'yle çalışmaya neredeyse bir yıl önce başlamıştı. Aileye yaptığı ilk ziyaretlerden sonra, temel meditasyon tekniklerini, içindeki ışığa nasıl ulaşacağını, negatif enerjilere karşı nasıl kalkan oluşturacağını öğretmek için çocukla birebir uğraşmıştı.

Lightfoot açıklamalarına devam etmişti. En etkileyici seanslardan biri kendi evinde, Ozzie'nin ebeveynlerinin izniyle gerçekleşmişti. Lightfoot transa geçmiş, aileyi "düzlemler arası" ortamlarda ziyaret ederek, ruhlarıyla doğrudan nasıl çalışabileceğini araştırmıştı. Bu ziyaretlerin ilkinde Lightfoot, Ozzie'nin bir tecavüz çocuğu olduğunu ortaya çıkarmıştı. Hiddetinin büyük bölümü kendi oluşumundan kaynaklanıyordu; o yüzden, "iyileştirme sürecini başlatabilmek için" Lightfoot tecavüzcü babanın ruhuyla bir görüşme ayarlamıştı. Ozzie, annesinin ölümünün acısını da hâlâ içinde taşıyordu. Bu nedenle Lightfoot, Ozzie'nin ruhunun annesinin ruhuyla görüşmesini de sağlayacaktı. Böylece annesi, Ozzie'ye onu ne kadar sevdiğini, asla terk etmek istemediğini söyleyebilecekti.

Dört hafta içinde, geceleri yürüttükleri seanslar sayesinde gündüzleri gelişme kaydetmeye başlamışlardı. Ozzie artık daha sakindi. İki ay içinde çocuk derin nefes alabiliyor, kendisini kucaklayan yedi meleği resmedebiliyordu. Üçüncü ayın sonunda kendi koruyucu kalkanını oluşturmuş, ailesi gi-

derek onu Lightfoot'un tedavisinden uzaklaştırmaya başlamıştı. Lightfoot, doktorunun telkiniyle olduğuna yemin edebilirdi.

"Güçlü, çok güçlü bir ruh," demişti Lightfoot açık bir hayranlıkla. "Böylesi bir ruhun kendini bulduğunu izlemek güzel bir şey."

D. D., Ozzie'nin mahalledeki sincapları katlettiğini söylemişti.

"Fırsattan istifade ederek öğrenme," diye açıklamıştı Lightfoot. "Hiç kimse bir gecede düzelmez. İleri doğru atılan her adımın, geri dönüşleri de vardır."

Adamın nüktedan olduğuna karar verdi. Şaşkına dönmüş, bunalımlı anneler muhtemelen onun palavralarına koşulsuz kanıyordu. Alternatifip kakalayan bir ekran misyonerine.

"Sanırım Lightfoot yaptığı şeye inanıyor," dedi D. D. "Ve... onunki gibi bir karizma ve görüntüsünün birlikteliği çok tehlikeli bir karışım. Güçlü adam. Zayıfebeveynler. Zırvametrem resmen tavan yapmış durumda."

Alex tatlısından bir parça daha kesti. "Neden?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Düzlemler arası yolculuk, spirituel tedavi, meleklerin kucaklaşması. Bu çocukların şiddet eğilimleri var. Babalarını dövüyor, anne ve kardeşlerini bıçaklıyorlar. Korkarım derin derin nefes almaktan daha fazlasına ihtiyaçları var."

"Başka?" diye sordu Alex, omuz silkerek. "Psikiyatri koğuşundaki hemşire Danielle'i hatırlıyor musun? Bu çocuk-

lar konusunda modern tıp bile çaresiz kalmış durumda. Yeterli ilaç yok, olanların da yan etkisi çok. Bilmiyorum. Hayatımda tek bir gün bile meditasyon yapmadım, ama eğer kaçık bir çocuğum olsaydı ve doktorlar yapacak bir şey kalmadığını söyleseydi... Kuşkusuz ben de Lightfoot'a götürürdüm. Meditasyon bir çocuğa zarar vermez. Ya da sebze çorbası, ya da organik meyveler. Ya da gece yarısı astral yolculuk. Denedikleri için aileleri suçlayamayız."

"Aslında tehlike," dedi D. D. açıkça.

Alex tepki vermedi. "Hiçbirine inanmıyor musun? Negatif ve pozitif kişilikler konusunda söylediklerine ne diyeceksin? İnan bana, Jeannie Teyzem İyimserlik Kulübü Başkanı'nın bile intihar etmesini sağlayabilirdi. O kadın, musibetin yürüyen ve konuşan bir kimliğe bürünmüş haliydi. Bütün evrene negatif enerji gönderdiğine yemin edebilirim."

"Kendiliğinden mutlu ya da üzgün olabilen insanlardan, gece yarısı spiritüel otobanlarda sürat yapanlara doğru büyük bir sıçrayış."

"Sanırım polisler de durugörüye sahip," diye devam etti Alex. "En azından iyi olanlar."

"Sezgi, sezgidir. Durugörüyle ilgisi yok," dedi D. D.

"Hadi ama. Pek çok insan, sezginin aslında durugörü olduğunu iddia edecektir."

"Ve yanılacaktır. Sezgi, doğada evrimsel olarak var. Birbir Darwinizm. Kötü adamı ilk kim fark ederse hayatta kalır ve sonunda, polis yetenekleri gelişmiş bir nesil yetiştirir."

Alex ileri doğru eğildi, D. D.'nin dudağının kenarına

bulaşmış bir parça fıstık ezmesini parmağının ucuyla aldı. "Şaman çocuk seni etkilemiş," diye tekrarladı.

"Of, kapa çeneni," diye terslendi D. D. Ancak, Şaman çocuk onu etkilemişti. Zira mutluluğa giden yol insanın içindeki sevgi dolu çocuktan geçiyorsa, D. D. tam anlamıyla ay-vayı yemişti.

"Hadi polisçilik oynayalım," dedi yaklaşık üç dakika sonra. "Elimizde... ofbe," diyerek saatine baktı, "akşam haberlerine dört saat kala dün gece katledilmiş ikinci bir aile var, yani kırk sekiz saat içinde iki ayrı ev. Şansımız varsa, coğrafya ve sosyoekonomik farklılıkları göz önünde bulundurarak medya bunların trajik bir rastlantı olduğunu varsayar ve günümüzün zor ekonomik koşullarında, baskı altındaki ailelerin daha iyi sosyal hizmet alabilmesi konusunda kenar çubuğu haberleri yaparlar. Şansımız yoksa çok bilmişin biri cinayetler arasında bağ kurar, Boston bölgesinde bir seri katilin başıboş gezdiğini, silahlı saldırıların devam edeceğini ve küçük çocukların her an bir kaza kurşununa kurban gidebileceğini yazar. Sence hangisi?"

"Sanırım bu negatif enerji," dedi Alex.

"Sana ne diyeyim? En iyi bildiğim şeyi yapıyorum."

Alex ağzını açtı. Söylediğini çürütmek ister gibi bir hali vardı ama sonra tekrar kapattı. Öyle bir an geldi ve geçti. D. D. bu geçiş anını daha iyi anlamak istedi ancak yapamadı.

"Fırsat," dedi Alex kısaca ve tatlısının kalan kısmını paketledi. "Lightfoot, Harrington ailesiyle bir yıldan fazla bir zamandır çalışıyormuş ve ona güvendikleri çok açık. Yemek

yerlerken gidip kapıyı çalmış olsa, memnuniyetle içeri alırlardı."

"Ama onlarla işi neredeyse bitmiş. Ozzie oldukça 'ilerleme' kaydetmiş, bütün aile 'öğrenme fırsatları' adına 'daha iyi tercihler' yapacak hale gelmiş ve... sonuncusu neydi?"

"İçsel gerçeklere kulak vermek."

"Aynen. Hiçbir şey, mutlu bir aileyi 'içsel gerçeklere kulak vermek'ten daha iyi tanımlayamaz." D. D. duraksadı, peynirli sandviçini itti ama tatlısına dokunmadı. "İnternette Lightfoot'un fotoğrafını indirip komşulara gösterelim. Bakalım gerçekten son zamanlarda hiç uğramamış mı. Şu AndrewLightfoot.com'u da unutmamalıyız."

"Unutamayız," diye kabul etti Alex. "Demek fırsatı vardı. Ya motivasyon?"

"Biliyorsam ne olayım. En fesat düşünceyle başla. Karısıyla ilişkisi..."

"Denise ve onu bir arada düşünemiyorum bile. "

"Kızıyla ilişkisi vardı."

"Enteresan. Aile farkına vardı. Entelektüel biri için küçük yaşta kızları taciz ettiğinin duyulması iyi olmasa gerek. Lightfoot'un bu konuda bir şey yapması gerekiyordu ve Ozzie'nin geçmişini bildiğinden, bütün aileyi katletmeye karar verdi."

"Ama çamur attığı Ozzie değil, Patrick."

"Pekâlâ, Lightfoot'un dalavereciliği çok açık olduğuna göre..."

"Çok açık?"

D. D. onu duymazdan geldi. "Patrick üstünde çalıştı. Sonuçta maddi ve manevi anlamda tükenmiş bir baba. Üstelik sorunlu bir çocuk ve evde yapılması gereken bir sürü iş var. Yetmez gibi 'masum kızı'nın şifacıyla fındırdediğini keşfediyor. Patrick, Andrew'a meydan okuyor. Andrew her şeyi çarpıtarak, Patrick'i negatif enerjilerin etkisi altında olduğuna ve kavgadan vazgeçmesi gerektiğine ikna ediyor."

"Adamı bütün ailesini katletmeye mi ikna ediyor?"

"Neden olmasın? Biz dosyayı kapatırız, Lifetime TV konuyu dizi haline getirir ve ben de nihayet seks yapabilirim." D. D. sustu. Son bölümü yüksek sesle söylememesi gerekiyordu.

"Seks kısmı beni mi ilgilendiriyor, yoksa Lightfoot'u mu?" diye sordu Alex.

"Bu senaryoda Lightfoot hapsi boyladı, o yüzden onu ilgilendirmiyor."

"Harika. Gidip adamı tutuklayalım."

"İkinci sorunu çözdükten sonra: Laraquette-Solis cinayeti."

Alex başıyla onayladı, tekrar ciddileşmişti. "Lightfoot onları tanımadığını iddia etti. Fikrimi sorarsan, bence de Şaman'ın tipi değiller."

"Birbirlerinin otlarını tanıyorlar ama." D. D. omuz silkti. Kafasında çeşitli senaryolar üretiyor, hiçbir ilerleme kaydedemiyordu. Tatlısını paketlemeye başladı. "Izgara peynirin?" diye sordu Alex, yarım kalmış sandviçi işaret ederek. Alex durumu değerlendirip kendini sandviçten birkaç lokma

almaya zorladı. Bu, D. D. için içli dışlı olma anlamına geliyordu. Muhteşem bir kasabada, minik ve sevimli bir dükânda, küçücük bir masada dirsek dirseğe oturmuş, sandviç paylaşıyorlardı.

Kendini yine hezimete uğramış gibi hissetti. Sürdüğü ve sürmeyi dilediği hayat arasında bölünmüştü. Daha doğru söylemek gerekirse, olduğu ve olmak istediği kişi arasında bölünmüştü.

"Hazır mıyız?" dedi Alex, sandviç bittikten sonra. D. D. başıyla onaylayarak tepsiyi zarıf bir edayla çöpe taşıdı. Tatlısını plastik poşete koydu, üstüne Alex'in tatlısını yerleştirdi. Tezgâhtarla vedalaşıp yaz güneşinin vurduğu sokaktaki turistlerin arasına karıştılar.

"Şimdi nereye?" diye sordu Alex. Adımları onu okyanusa doğru yönlendiriyordu. Yolun sonunda, mavi suyun bir bölümü açıkça görülüyordu ve o tarafa doğru yürümek çok cezbediciydi.

"Bilmiyorum," dedi D. D., ilerideki suya bakıp martıların sesini dinleyerek.

"Lightfoot'u biraz daha irdeleyelim mi?"

"Olabilir." Aslında yüreği bunu yapmaktan yana değildi.

"İki rastlantısal cinayet olması mümkün," dedi Alex, onun kayıtsızlığını hissetmiş gibi.

"Cinayetlerin bağlantısı olduğuna dair bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Hissediyorum, ama bilmiyorum."

Yanındaki Alex gözlerini kırıştırdı. D.D'nin anlaması birkaç saniye sürdü.

"Kahrolası, onun gibi konuştum!"

"Polisler de durugörüye sahiptir."

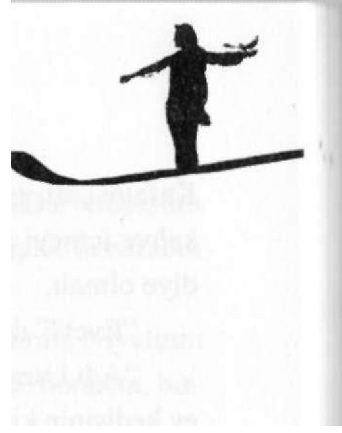
"Bu kadar yeter, eve gidip duş almak istiyorum."

"Bana uyar," dedi Alex.

D. D. başını sallayarak arabaya doğru yürüdü. "Merkeze gidiyoruz."

"Duş yok mu?"

"Yok. Yazı tahtasının başına geçip elimizde ne kadar rapor varsa dökmek, her ayrıntıyı tekrar gözden geçirmek istiyorum. Doğru dürüst bir şeyler bulana kadar. Durugörünün içine tüküreyim. Dünyayı iyi bir yer yapan nedir biliyor musun? Eski moda, sıkı bir çalışma."

18. BÖLÜM

DANIELLE

"Pekâlâ, Değerlendirme Merkezi'nde işler nasıl gidiyor?" diye sordu Doktor Frank.

Altın renkli yıldızlarla bezeli koyu yeşil, berjer bir koltukta oturuyordu. Ben karşıısında oturuyordum, ama herkesin bildiği koltukta değil, bir başka altın yıldız bezeli yeşil berjerde. Aramızda kiraz ağacından bir sehpa, bir kayıt cihazı ve iki fincan vardı: Onun için çay, benim için kahve. Durumumuz tam tiyatroluktu: Seçkin deli doktoru, seçkin hastasıyla görüşüyor.

Gül desenli porselen fincana uzanıp cevap vermeden önce bir yudum kahve aldım. Doktor Frank standart ısınma sorusuyla başlamıştı. Onunla artık sadece yılda birkaç kez görüşüyorduk, o yüzden her defasında buzları baştan kırmak gerekiyordu. Uzun zaman önce, kendimden çok diğer çocukların sorunlarından söz ettiğimi öğrenmişti.

"Yeni bir hastam var," dedim, kahveyi yerine bırakarak.

Kafeinsizdi, gerçekten korkunçtu. Neden bunca yıl sonra kahve içmeyi kabul ettim, bilmiyorum. Bir bildiğim vardır diye olmalı.

"Evet?" dedi cesaret veren, sabır dolu bir bakışla.

"Adı Lucy. Primal bir çocuk. Büyüleyici, gerçekten. Bir ev kedisinin kişiliğine bürünerek kendini sakinleştiriyor. Yemeğiyle oynuyor, yalanıyor, güneş ışığının altında uyukluyor. Bir kedi olarak, onunla çalışmak mümkün. Ancak o kişilikten çıktığı anda, agresif, hırçın, vahşi..." Ensem boyunca uzanan korkunç yarayı ve morlukları göstermek için saçlarımı kaldırıyorum. "Geçen akşamki karşılaşmamızdan."

Doktor Frank bir şey söylemedi. Birlikteliğimizde konuşan taraf bendim.

"Onun konuşma becerisinden bütünüyle yoksun olduğunu sanıyorduk," diye devam ettim. "Oysa dün gece benimle konuştu. Ayrıca birkaç kez, görevlilerle konuştuğum sırada onu, beni dinlerken yakaladım. O bakışlar... sanırım kafasında henüz anlamamızın mümkün olmadığı birçok şey var. Aslında, düşündüğümüzden çok daha fazla becerikli olabilir."

"Senin hastan olduğunu söyledin?"

"Evet. Şey, bu günlerde klinikte çok fazla zaman geçiriyorum ve eğer görevliysen, genellikle konuşmayanlarla ilgileniyorum. İhtisasım bu."

"Anlıyorum." Bir diğer standart Doktor Frank cümlesi. Bazen, gelmeden önce konuşma metinlerini yazsam diydum. Zaten o yüzden artık fazla sık ziyaret etmiyordum.

Helen Teyzem olmasa, hiç uğramayacaktım. Bir terapistim olması gerektiğini düşünüyordu ve Doktor Frank' le beraber onun gönlünü hoş ediyorduk.

Artık Doktor Frank beni dikkatle inceliyordu. Niyetinin ne olduğunu biliyordum, bıraktım işini yapsın. Sonuçta, birlikteliğimizde soru soran taraf oydu.

"İşten ne zaman çıktın?" diye sordu.

"Eve vardığımda saat sabah üçtü."

Saatine baktı. Saat sabahın onuydu. Güzel bir cumartesi sabahı, saat on. Charles Nehri boyunca parkta takılıyor olmalıydım, burada değil.

"Bu sabah kaçta kalktın?"

"Ne?"

"Kaçta kalktın?"

Dizim titremeye başladı. Durdurmak için kendimi zorluyordum. "Bilmiyorum. Dikkat etmedim."

"Kahvaltı?"

"Elbette."

"Ne yedin?"

"Bilmiyorum. Simit. Fark eder mi?"

Öldürecek gibi gözümün içine baktı. "Sen söyle Danielle. Neden fark etsin?"

Artık iki dizim birden titriyordu. Hainler. "Güzel," diye dayılandım. "Fazla uyuyamıyorum. Şaşıracak bir şey yok, değil mi? Ve evet, kahvaltıyı ihmal ettim. Merak ettiğinize göre, en son dün akşam yedim." Tabii bu, ardından birkaç kadeh içmeme engel olmadı. Bunda da şaşırtıcı bir şey yok.

Meydan okuyan gözlerle ona baktım. Kendimi mahvetmeye hakkım olmadığını söylemesini bekliyordum.

"Rüyalar?" diye sordu sakince.

"Aynı berbat rüyalar."

"Ebeveynlerinin evinden dışarı çıkabiliyor musun?"

"Hayır. O konuda da değişen bir şey yok."

"Uyuyabilmek için hiç ilaç aldın mı?"

"İnanır mısınız bilmem, ama beni daha sinirli yapıyor."

"Tamam." Kendi fincanına uzandı, zarifçe bir yudum alıp tabağa geri bıraktı. "Kaç gün kaldı?"

Dik dik bakmaya devam ettim. Pislik herif yıldönümü tarihini en az benim kadar iyi biliyordu.

Hâlâ soğukkanlı, beyaz sakalı düzenli, şık bir gri takım içinde, mavi gözleri dimdik bana bakıyordu. Sonunda pes ettim. "İki."

"İki gün," diye tekrarladı. "Ve şu ana kadar, başa çıkabilme stratejilerin arasında, uykusuzluk, aşırı çalışmak, çok içmek ve az yemek var. İşe yarıyor mu?"

"Helen Teyzemle beraber mezarlığa kutsal yolculuğu da unutma. Bunu unutamazsın."

"Gitmek istiyor musun Danielle?"

Cevap vermedim, o yüzden iki numaralı tuşa bastı. "Daha iyi hissetmek istemez misin? Gerçek kapasiteni merak ediyor musun, yoksa Lucy gibi hastalarına odaklanmak daha mı kolay?"

Cevap vermeyi reddettim, üçlü bahis oynayacaktık. Soru üç: "Aşk hayatından bahsedelim."

"Of, kapa çeneni," dedim.

Kapadı. Sonuçta bu benim seansımdı. Benim borum öterdi. İstedğim kadar yalan söyleyebilirdim. İstedğim kadar inkâr edebilirdim. İstedğim kadar saklanabilirdim. Dizlerim yeniden titremeye başladı. Neden geldim, merak ediyordum. Evde kalmalıydım. Bir daha dairemnden asla dışarı çıkmamalıydım.

Çünkü pazartesi günü tam yirmi beş yıl olacaktı. Annemin, kardeşlerimin, babamın öldüğü ve benim anlatmak için sağ kaldığım yirmi beş yıl.

Oysa söyleyecek hiçbir şeyim yoktu. Bir çeyrek yüzyılın ardından, daha akıllı değildim. Annemin, Natalie'nin ve Johnny'nin neden ölmesi gerektiğini anlamış değildim. Neden ilk yaşantımın bitmesi gerektiğini ve neden ikinci yaşantımın bu kadar zor geçmesi gerektiğini de anlamış değildim.

"Gazetedeki vakayı okudun mu?" diye sorduğumu fark ettim. "Perşembe akşamı Dorchester'da katledilen aile?"

Doktor Frank başıyla onayladı.

"Dün, iki dedektifkonuyla ilgili soruşturma için koğuşa geldi. Bizim çocuklardan biri olaya karışmış. İtirazlarımıza rağmen, ailesi geçen yıl taburcu ettirmişti. Bu konuda haklıymışız gibi görünüyor."

Doktor Frank benim kinayeli konuşmalarıma alıştı.

Artık oturamıyordum. Huzursuzdum, ajite olmuştum. Dün gece yine rüya görmüştüm. Şerefsiz babam, lanet olası kapımın önünde, elindeki kahrolası silahı pislik kafasına da-

yyordu. Aşğılık korkak.

"Bu sabah, bir diğ er aileden daha s  z ediyorlardı. Jamaica Plains'de. Bu kez, işlerin ters gittiğı uyuşturucu ticareti ihtimali var. Hen  z bilen yok. D  rt   ocuk, bebekten yetişkine kadar.   ylece oluvermişler. Bu, tacirler arası savaş, bebeklerin su u ne? Bir bebek şahit olamaz. Bir bebek kimseyi ispiyonlayamaz. Sadece bebeğı sağı bırakabilirdi diye d  ş  n  yor insan.

"Ama belki," diyerek abuk sabuk konuşmaya devam ediyorum, "bebek tek başına kalmak istememiştir. Belki silah seslerini duymuş ve ağılamaya başlamıştır. Belki de annesinin ve kardeşlerinin  oktan   ld  ğ  n   anlamıştır. Belki onlarla birlikte gitmek istemiştir."

"Ya bebeğ in babası?"

"Onu boş ver!"

"Bebek babasını   zlemez mi?"

"Hayır," diye cevap verdim. Bebeğı benimle   zdeşleştirme girişimi   ylesine Psikiyatri 101 dersi gibi ki, Doktor Frank'e ancak g  lebiliyordum.

"Kurtulan yok," dedim. "B  yle daha mutlu olduklarını mı sanıyorsun? Belki cennettedirler. Belki de anne ve   ocukların orada buluşmaları gerekiyordun Ve belki, cennette   ocuklar kafalarının i inde sesler duymak zorunda kalmıyordur ve annelerle babalar kendilerini duyurabilmek i in haykırmıyorlardır. Belki cennette, artık birbirlerini seviyorlardır. Babamın beni bundan mahrum etmesi haksızlık."

"Ailene katılmak mı isterdin?" diye sakince sordu Dok-

tor Frank.

Ona bakamadım. "Hayır, istemem. Bu daha beter olur, çünkü ailemi öldürdüğü için babamdan nefret ediyorum, o zaman dönüp beni ayırdığı için ona minnet duymam gerekiyor."

"Minnet duymak zorunda değilsin," dedi Doktor Frank.

"Evet, zorundayım."

"Yaşamaya hakkın var Danielle. Mutlu olmaya, âşık olmaya, hayatın tadını çıkarmaya. Bu sana babanın bir lütfü değil ve ona hiçbir şey borçlu değilsin."

"Evet öyleyim."

"Belki annene," dedi Doktor Frank.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Annem mi? Onunla ne ilgisi var?"

"Ya da belki ağabeyine?" dedi Doktor Frank.

Kafam karışmıştı.

"Ya da belki ablan Natalie'ye, Şerif VWayne'e, belki Helen Teyzene."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Sadece diyorum ki, hayatında kilit rol oynayan birçok insan var, oysa sen tüm yetkiyi babana veriyorsun. Bunu neden yapıyorsun?"

"Yaşam aldı. Yaşam bahşetti. Tanrı gibi davrandı ve sanırım ben de onu Tanrı yerine koydum."

"Tanrı bir şişe viski devirmez, Danielle. En azından ben öyle düşünüyorum."

Buna ilave edecek bir şeyim yoktu, o yüzden bir süre

sessiz kaldık. Doktor Frank birkaç yudum daha çay içti. Ben, Beacon Caddesi'ne bakan ikinci kattaki penceresinin önünde volta attım. Dışarısı kalabalıktı. Sokaklar geveze turistlerle kaynıyordu. Belki parkta yürüyüşe gider, Kuğu Tekneleri'nde geziye ya da ördek turuna çıkarlardı. Güneşli bir ağustos sabahında yapılacak çok şey vardı.

Bu aileler bana hep çok neşeli görünürdü. *Yirmi beş yıl önce, komşularımız da bizim için aynı şeyi düşünür müydü,* diye merak ettim.

"Mutlu olursan, babanın kazanacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Doktor Frank. "Ona karşı borçlanacak mısın?"

"Bilmiyorum," dedim. Oysa tabii ki biliyordum.

"Babanın neden seni öldürmediğini merak ediyorsun," dedi sakince. "Yirmi beş yıl sonra hâlâ aynı şey aklına geliyor, baban neden seni de öldürmedi?"

"Evet," diye karşılık verdim, artık pek emin değildim. Doktor Frank'e baktım. Karmaşık, berbat hayatımın özüne bu kadar hızlı dalmak pek ona göre değildi. Bu konuda ne yapabileceğimi bilemiyordum.

"Belki annen ona seslenmiştir," dedi. "Belki ismini duy-mak onun dikkatini dağıtmıştır. Belki annen senin hayatın için yalvarmıştır."

"Mümkün değil. Anında öldü, kafaya tek atış."

"O zaman belki ablan; o daha yakındı. Belki de yapma-masını o söylemiştir."

"Onu, yatak odasının kapısında yüzünden vurdu. Bir şey

söyleyecek durumu olduğunu sanmıyorum."

"Ağabeyin hastaneye kaldırılacak kadar yaşadı."

"Evet, Johnny yirmi dakika mücadele etti. Johnny ayrıca Süpermen gibi merdivenlerden uçmaya kalktı. Omuriliğini parçalayan mermiydi ama düştüğü için boynunu kırdı. Babama ancak ikinci bir atış için yalvarmış olabilir, işi çabuk bitsin diye."

"Bakıyorum yine polis raporlarını okumuşsun."

Onları ciltletmiştim. Doktor Frank ve Helen Teyzem bunu keşfedeli yıllar oldu.

"Ailen seni sever miydi?" Doktor Frank'in baskısı arttı. Bugün acımasızdı. Aynı Doktor Frank mi, emin değildim. Tekrar ona baktım.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun, bilmek *istemiyor musun?*"

"Ben... ben bilmiyorum."

"Sen onları seviyor muydun?"

"Annemi ve kardeşlerimi," dedim hemen.

"Gerçekten mi?" Başını yana doğru çarpıttı. Deli doktorlarının tipik pozu. "Danielle, onların ölümlerine çok fazla zaman ve enerji harcadın. Eğer onları gerçekten seviyorsan, neden yaşamlarına da biraz zaman ayırmayı denemiyorsun? Sence de bunu hatırlamanı istemezler miydi?"

"Ben, *onu* da seviyordum," diye fısıldadığımı duydum.

"Biliyorum."

"Onu mutlu etmek için çok uğraştım."

"Biliyorum."

"O gece, düşündüm ki, eğer istediğini yaparsam, eğer onu mutlu edersem, her şey yoluna girer."

"Senin ne yapmanı isterdi Danielle? Artık yetişkin bir kadınsın, profesyonel deneyimi olan bir hemşiresin. Artık yüksek sesle söyleyebileceğini düşünmüyor musun?

Ama yapamazdım. Yapmazdım. Hiçbir çocuğun ifade edemeyeceği bazı şeyler vardır. O deneyime karşılık gelen bir söz dağarcığı yoktur. Babanın penisine dokunursan, sana on sent veririm. Emersen, bir çeyreklik. Küçük bir kız bu konuda ne söyleyebilir?"

Yedikleri yemeği umutsuzca kusan iki ve üç yaşındaki çocuklarla çalıştım. "Oral seks" ne anlama gelir bilmiyorlardı; bu korkunç tacizi ifade edebilmek için yanaklarını elma püresi dolduruyorlar ve sonra, anneleri ortalığı kirlettikleri için onları azarlarken tükürüyorlardı. Çocuklar iletişim kurmaya çalışıyorlardı, her şeyi berbat eden yetişkinlerdi.

"O beni kurtarmadı," dedim ruhsuzca. "Kendini bile kurtaramadı."

"Kim Danielle?"

"Annem. Bana odama gitmemi söyledi. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Her şeyle o ilgilenecekti."

"Neyle ilgilenecekti Danielle?"

"Kavga etmeye başladılar. Odamdan, bağırıştıklarını duyabiliyordum. Sarhoştu. Sarhoş olduğu belli oluyordu. Her zaman sarhoştu."

"Ve sonra?"

"Bu yıl mezarlığa gitmek istemiyorum. Anlamı yok."

"O gece ne oldu Danielle? Odana döndün. Sonra ne oldu? Bana ne olduğunu söyle."

"Onları öldürdü," dedim dobra dobra. "Ben onu mutlu etmeye çalıştım, ama o hepsini öldürdü. Sonra gelip bana şarkı söyledi, benim hatam olduğunu anlamam için."

"Aileni sen öldürmedin Danielle. Dokuz yaşında bir kız, yetişkin bir adama engel olamaz. Eminim hayatının bu evresinde bunu idrak edebilirsin."

Sadece başımla onayladım çünkü bunca yıl sonra bile o son gecenin başlangıcında, elinde silah tutanın ben olduğumu söylemek istemiyordum.

Doktor Frank bana başka sorular da sordu. Temel cevapların dışına çıkmadım ve dansımız bir süre daha böyle devam etti. Zaman tüneline bakınca, ikimizin gümüş yıldönümümüze yaklaştığını fark ettim. Acaba ona bir hediye almalı mıydım? Bir plaket ya da hatıra nitelikli bir resim çerçevesi. Doktor Frank hayatımdaki en uzun soluklu ilişkim. Bu konuda ne yapmam gerektiğinden emin değildim.

Bir saatin sonunda beni bir kez daha şaşırttı ve seansın en başına dönüp sorgulamaya başladı. "Başarılı bir hayatın olduğuna inanıyor musun?" diye sordu.

"Efendim?"

"Başarılı bir hayatın olduğuna inanıyor musun? Hadi Danielle. Sen yetişkin bir kadınsın, iyi eğitilmiş, kariyer sahibi. Başarılı bir hayatın olduğuna inanıyor musun?"

Bunu düşünmek zorundaydım. "Sanırım pek çok çocuğun hayatında bir fark yarattım," dedim sonunda. "Bunun için mutluyum."

"Ya bu seanslar? Bizim birlikteliğimiz? Bunlar senin hayatında bir fark yarattı mı?"

"Başka türlü başa çıkabilir miydim, emin değilim," dedim. Belki de doğruydu. En azından doğruya yakındı.

Başıyla hafifçe onayladı, hoşnut görünüyordu. Birkaç sayfa karıştırdı.

"Yıl sonunda emekli olacağımı bilmende fayda var."

"Gerçekten mi?"

Gülümseyerek ağarmış saçlarını gösterdi. "Uzun süredir hayatımı işim yönlendiriyor. Artık hobilerimin yönlendirme zamanı geldi. En azından karım öyle düşünüyor."

Kafamda, ona ununu eleyip eleğini asma zamanı geldiğini söyleyen Bayan Frank'i canlandırmaya çalıştım ve gü-lümsedim. "Şey, kutlarım."

"Sen istediğin zaman arayabilirsin," dedi usulca.

"Teşekkür ederim." Aramayacağımı ikimiz de biliyorduk. Bu ilişki artık sona ermeliydi. Emekli olması, ikimiz için de hoş bir fırsattı.

"Danielle," dedi, tam kalkmaya hazırlanırken. "Senin için üzülüyorum."

Bu itiraf beni şaşırttı ve bir an, onu da şaşırttığını düşündüm. Hemen toparlandı. "Yaşam öykünde hâlâ gerektiği gibi kabullenemediğin bazı yönler olduğuna inanıyorum."

Bir şey söylemedim.

"Sana memnuniyetle önerebileceğim bir meslektaşım var. Bir kadın. Belki hemcinsinle daha rahat..."

"Hayır, teşekkürler."

"Önümüzdeki birkaç gün zor olacak."

"Atlatırım. Her zamanki gibi."

"Teyzenle kalmayı düşündün mü?"

"O kendi matemini tutacak."

"Birbirinize destek olursunuz."

"Yılın bu döneminde değil."

İçini çekti. Yenilgiyi kabullenmiş gibiydi. "İçkiye dikkat et."

"Ederim." Yarın öğleden sonra, kolumun yukarı kalkıp içkiyi nasıl aşağı yuvarladığına dikkat edeceğim.

"Ve Danielle, senin de zaten bildiğin gibi, belki de bu hafta haberleri izlemek iyi bir fikir değildir. Aile facialarıyla ilgili diğer vakalar, senin için zaten zor olan bir dönemi daha da ağırlaştırır. Özellikle Dorchester vakası, olaya senin de tanıdığın bir çocuğun karı şması, yaraya tuz basmaktan öte bir şey değil. Bu trajedi, onların trajedisidir. Olayın seninle hiçbir ilgisi yok."

Ona hak vermeye gerek duymadan izin istedim. Konuşulan her sözcüğe karşılık, söylenmemiş bir o kadar daha vardı.

Hayat hikâyem.

19. BOLUM

Uyuşturucu timi iyi çalışmıştı. D. D. masasına döndüğünde, Hermes Laraquette, namı diğer Rastalı hakkında bir dosya buldu. *Kendine Rastalı diyen beyaz bir adamın karıştırdığı bazı işler olmalı*, diye düşündü ve Hermes onu yanıltmadı. İkinci dereceden suç listesi hayli kabarıktı: hırsızlık, soygun, satış amacıyla yasaklı malzeme bulundurma.

Hermes'in şansına, adalet sistemi iş yoğunluğunun altında öylesine ezilmişti ki, savunma dairesi suçlamaların neredeyse yarısının düşmesine, diğer yarısının da temyiz edilmesine izin vermişti.

Yerel istihbarata göre, çocuk yardımıyla geçimini sürdüren Audi Solis'le ilişki kurmuştu. Kadının hali hazırda üç ayrı babadan üç çocuğu vardı. Dokuz ay sonra, Hermes'in yardımıyla dördüncü babadan dördüncü çocuğunu doğurdu.

19 Mart'ta doğan çocuk, Vivi Bellasara Laraquette adıyla Hermes'in nüfusuna geçirildi.

Audi en küçük çocuğu için devlet yardımına başvururken, Hermes en iyi yaptığı işe, esrar satıcılığına geri dön-

muştı.

Boston Emniyeti uyuşturucu timi, Hermes'in ürünün Boston'a ithalatı ve ihracatı sırasında, giderek artan göçmen nüfustan yararlandığını düşünüyordu. Balyalar halinde sevkiyat yapmasına rağmen, Boston'da azgın uyuşturucu okyanusunda küçük bir balıktan öte biri değildi. Satmakla kalmayıp kendisi de kullandığı için, Hermes'in büyük bir aşama kaydetmesi beklenmiyordu.

Demek ki, ellerinde kanepede vurulmuş küçük çaplı bir uyuşturucu taciri vardı. Mutfakta bıçaklanmış, çocuk yardımıyla geçinen bir anne ve odalara dağılmış dört ölü çocuk.

D. D. uyuşturucu timinin dosyasını kenara bırakarak aralarında çocukların öğretmen ve müdürlerinin soruşturmalarının da yer aldığı diğer raporları gözden geçirmeye başladı.

"Ishy mi, Rochelle mi?" diye sordu, köşede bir yerde oturup fal bakarmış gibi Laraquette dosyasındaki taslakları gözden geçiren Alex'e.

Alex taslakları masaya bıraktı. "Ishy."

D. D. on yedi yaşındaki kurban, ailenin koridorda iki kez kurşunlanan büyük oğlu Ishy Rivers'ın dosyasını uzattı, pembe duvarları ve ucuz romanları seven on bir yaşındaki Rochelle LeBryant'ın raporunu aldı. Geriye, köpek yatağında vurulan dört yaşındaki Tika'nın iki sayfalık raporuyla, beşiğinde boğulan beş aylık Vivi'nin tek paragraftık raporu kalmıştı.

Kahvelerini yudumlayıp sayfaları çevirerek, sessizce

okumaya devam ettiler. D. D. son raporu da okuyup kahvesini aldığında, Alex konuşmaya başladı.

"Ishy Rivers. Hiç tutuklanmamış, göz altına alınmamış," dedi canlı bir sesle. "Ne çocuk suçları ne de DMV veritabanımda kaydı var. O yaşta bir delikanlı için gayet sakin bir yaşam. İki memur komşuları soruşturmuş, 'hiç kimse hakkında hiçbir şey' bilmiyorlarmış."

"Komik, çünkü Ishy'nin kız kardeşi hakkında da aynı şeyleri söylemişlerdi."

"Neyse ki, lise danışmanı daha fazla yardımcı oldu. Üstelik kayıtlara göre, Ishy okulda fazla zaman geçirmedeği halde."

"Okulu mu asıyormuş?"

"İkinci yılın yüz üç gününe devam etmiş, yani yaklaşık olarak gitmesi gereken günlerin yarısı kadar. Kayıp günleri telafi etmesi için yaz okuluna kaydını yapmışlar ama hiç görünmemiş."

"Onu rapor etmişler mi?" diye sordu D. D. kaşlarını çatarak.

Alex başını salladı. "Göründüğü kadarıyla Ishy ve sistem birbirinden aynı zamanlarda vazgeçmiş. Danışman rehberin söylediğine bakılırsa, Ishy daha önce birden fazla öğrenme güçlüğü nedeniyle kayda geçmiş. Obsesifkompulsif nevroza bağlı olarak, akranlarıyla düzgün iletişim kuramamasına rağmen, kadın onu tatlı bir çocuk olarak hatırlıyor. Kredi kartlarına takıntılıymış, herkese kredi kartı olup olmadığını, önündeki ve arkasındaki numaraları sorar, sürekli bi-

linen bütün kredi kartlarını ezberden tekrarlatmış. Siyah, platin, altın, gümüş, ne varsa."

"Kimlik hırsızlığı mı?" diye sordu D. D.

"Kadın OKB'ye bağlı Asperger sendromu olduğunu düşünüyor. Ishy'nin ayrıca güçlü batıl inançları varmış. Kırık yerlere basamaz, kirişlerin üstüne düşeceğinden korktuğu için kafeterya ve spor salonuna giremezmiş. Yine de tatlı bir çocukmuş." Alex rapora baktı. "Kadın bunu yedi-sekiz kere tekrarlamış. Okulda sorunu olan ve ailesinin destek olmadığı tatlı bir çocuk. Rehber danışmanın resmi görüşü: Ishy'nin cinayet işlemesi mümkün değil ama obsesif davranışlarıyla başkasını cinayete teşvik edebilir."

"Enteresan," dedi D. D. ve kendi elindeki rapora başladı. "Rochelle LeBryant. On bir yaşında, önümüzdeki ay altıncı sınıfa başlayacakmış. Tutuklanma ya da gözaltı yok. Aynı şekilde çocuk suçlan ve DMV veritabanında da yok. Ağabeyi Ishy okuldan kaytarmak için ne kadar hevesliyse, Rochelle de bir an önce okula başlamak için o kadar hevesliymiş. Beşinci sınıf öğretmenin raporu göre, bir önceki yıl hiç devamsızlığı yokmuş ve okula genellikle ders başlamadan bir saat önce gelirmiş. Sessizce koridorda oturup kitap okur, sonunda öğretmenlerden biri acıyarak onu sınıfa almış.

"Öğretmeni onu sessiz, ciddi ve çok zeki olarak tanımlıyor. Yardımsever bir çocukmuş ve hata yapmaya tahammülü yokmuş. Neyse ki çok zekiymiş -öğretmenin ifadesine göre lise seviyesinde okuyabiliyormuş- ve pek hatası olmu-

yormuş.

"Rochelle ev hayatından hiç söz etmezmiş, ama sınırlı kıyafeti, cılız görüntüsü ve temizlik sorunu, durum hakkında bilgi veriyormuş. Bayan Groves ilham versin diye banyoyu sabunla dolduruyormuş. Rochelle de her sabah okula gitmeden önce lavaboda saçlarını yıkamaya başlamış. Zaman zaman Bayan Groves birkaç temiz giysi bırakıyormuş ama Rochelle bunların hiçbirini almamış. Çok gururluymuş. Yiyecek paylaşma girişimleri de işe yaramamış. Sadece kitapları reddetmiyormuş. Onları ödünç almaya asla itiraz etmemiş ama daima geri getirmiş."

D. D. raporu bıraktı. "Bayan Groves, ebeveynleri hakkında tek bir iyi söz etmemesine karşın, Rochelle'in birini incitebileceğine ihtimal vermiyor. Onlarla ilgili seçtiği sözcüklerden bazıları "ilgisiz", "meraksız", "sevgisiz". Rochelle'in tamamen kendi çabasıyla büyüdüğünü ve genel olarak bakınca, gayet başarılı olduğunu söylüyor."

"Lanet olsun," dedi Alex.

"Katılıyorum."

"Ya en küçükler?"

"Henüz okula başlamamış," diye bilgi verdi D. D. "Bu durumda elimizde yalnızca komşuların söyledikleri var ki..."

"Bırak tahmin edeyim: Hiç kimse hakkında hiçbir şey bilmiyormuş."

"Nereden bildin?"

"Sanırım o mahalle Hermes'in müşteri karargâhıydı ve çoğu, bizden önce o barakaya girmedikleri için öfkeli."

"Doğru. Şimdi bu öfke yüzünden, zulayı onlardan önce bulan polisle işbirliği yapmaya yanaşmıyorlar. Kıskançlık, bu kadar basit."

"Küçük kızın her yeri kesik içindeydi," dedi Alex sessizce. "Yaralar da gördüm. Kollarında, bacaklarında, yüzünde."

"Phil'in çocuk hizmetlerinden bilgi getireceğini umuyorum." Dört yaşındaki kızı düşünmek D. D.'nin de hoşuna gitmiyordu. Çok hüznü bir durumdu; bir köpek yatağında kıvrılmış, yaralı minik bir ceset. Görüntünün uzaklaşmasına yardımcı olacakmış gibi, burnundaki kemeri sıktı.

"Dayanabilecek misin?" diye sordu Alex yavaşça.

"Her zaman."

"Gücendirme değil, sadece önerme."

D. D. ona baktı. "İşimi iyi yaparım." Bunu bilmesi D. D. için önemliydi.

"Fark ettim."

"Beni kollayacak bir erkeğe ihtiyacım yok. Bir kurtarıcıya da ihtiyacım yok."

"Fark ettim."

Kaşlarını çattı. "Kahrolası çağrı cihazından nefret ediyorum."

Alex gülümsedi. "Akademide çalışmayı seviyorum."

"Bütün bu cazibeye karşın öyle mi?" Kollarını rapor ve not yığınlarının kapladığı masaya yaydı.

"Öyle. Sahayı ziyaret etmek güzel, ama burada yaşamam gerekmez. Elbette bir meslektaşımın çılgın çalışma çir-

zelgesini anlamama yardımcı oluyor."

"Bu meslekte hiçbir şey düzenli değildir," dedi D. D.

"Planlar yapılır ve bozulur. Üzüntüyle soğumaya terk edilen akşam yemekleri hazırlanır."

"Hem de büyük üzüntü," diye katıldı D. D.

"İşimi iyi yaparım," dedi Alex.

"Fark ettim."

"Beni bekleyen bir kadına ihtiyacım yok. Egomu okşayacak bir kadına da ihtiyacım yok. "

"Fark ettim." D. D. duraksadı. Artık daha ciddiymi.

"Peki, istediğin nedir?"

"Akşam yemeğiyle başlayabiliriz."

"Gerçekten mi?" Aslında hayal kırıklığına uğramış gibi görünmek istememişti.

"Yine de her şeye açığım," diye ekledi Alex telaşla.

"Çünkü bir reklam izledim..." D. D. ne söylemeye çalıştığını fark ederek taş kesmiş gibi sustu.

Alex sırttı. "Ürperten ve titreten mi?"

D. D. öne doğru eğildi. "Öğrenmek için ölüyorum."

Alex de ona doğru eğildi. "Hizmetinizde olmak için ölüyorum."

İkisi de derin derin iç çektiler. Arkalarına yaslanıp işlerine döndüler.

"Pekâlâ," dedi D. D. genzini temizleyip sert görünmeye çalışarak. "Nerede kalmıştık? Bir uyuşturucu taciri, hükümetin çocuk yardımıyla geçinen bir anne, okul kaçağı bir ergen delikanlı, zeki bir yeniyetme kız ve iki bilinmeyen. Yüksek

riskli bir yaşam tarzı. Soyutlanmış anne ve evlatlar. Hermès'in yeni bir ürün denerken dozu aşır aileyi katletme ihtimali nedir?"

"Bıçak işi bozuyor," dedi Alex. "Eğer bıçakla başlamişsa, bıçakla bitirmesi gerekir."

"Belki Audi'yi bıçaklaması dürtüsel oldu. Mutfakta kavgaya başladılar, iş büyüdü. Ishy onları görüp koşmaya başlayınca Hermes elini çabuk tutması gerektiğini fark etti. Silahını alıp çalışmaya başladı."

"Sonra, ne yaptığını fark edince..."

"İşi tamamlamaya karar verdi. Bebeğini boğdu, sonra koltuğa oturup kendi beynini dağıttı."

"Yanılıyorsunuz."

İkisi de dönüp sertçe baktılar. Kapıda Neil duruyordu, yüzü öyle sararmıştı ki çilleri parıl parıl parlıyordu. "Size bir haberim var. Doğrudan adli tıp haberi," diye başladı. "Hermes vurulmamış. Yani evet, vurulmuş, ama demek istediğim, vurulduğunda zaten ölüymüş. Bütün o koltuk sahnesi, hepsi mizansen."

D. D.'nin işini sevmediği anlar vardı. Ara vermeksizin saatlerce çalışmanın verdiği baskı. Üst üste yığılan raporların bıkkınlığı. Daima yanlış zamanda çalan kahrolası çağrı cihazı...

Bununla beraber, bu an, o anlardan biri değildi. Alex ve Neil'le beraber konferans salonunu ele geçirip yayılmışlardı.

Neil masa boyunca volta atıyor, dakikada neredeyse bir kilometre yol alıyordu.

"Hermes Laraquette göğsünden bir Taser'la vurulmuş. Adli tabibin tahminine göre iki darbe, çünkü ikiz yanık izi var. Pek çok erkek devrilse de iyileşebilirmiş, ama Laraquette'in yaşam biçimi kalp sağlığını kollamaya yönelik olmadığından asla kalkamamış."

"Şok tabancasıyla mı ölmüş?" diye tekrarladı D. D.

"Taser büyük bir koroner hadise yaratmış ve adam taş gibi kalmış."

D. D. elinde markörle beyaz tahtanın başında dikiliyordu. Neil'in ölüm sebebiyle ilgili yeni ifadesiyle, bir not daha düştü.

"Bir dakika. Eğer saldırıda Taser kullanıldıysa, konfeti nerede?"

Massachusetts'de kullanımı yasadışı olan Taser tipi şok tabancalarda kullanıcı tanımlama sistemi mevcuttu. Bu tabancayla ateş edildiği zaman düzinelerce konfeti benzeri tanımlama etiketleri de fırlatılıyor, bu etiketler sayesinde olay yeri inceleme hangi silahtan ateş edildiği, nereden ateş edildiği gibi bilgilere de ulaşabiliyordu. Saçılan konfetilerin tamamını temizlemek neredeyse imkânsızdı, özellikle de Laraquette' in evindeki koşullar göz önüne alındığında.

"Bilmiyorum," dedi Neil. "Adli tabip, Taser olduğu konusunda emin. Yanıklarla ilgili hiç şüphesi yok."

D. D. kaşlarını çattı. Konfetiye geri dönmek istiyordu. "Pekâlâ. Demek elimizde dört saldırı aleti var: Taser, ta-

banca, bıçak ve yastık. Adli tıp başka neler buldu?"

"Kadın kesinlikle COD tarzı bıçaklanmış. Ölümcül tek bir vuruş. Hiç tereddüt işareti yok," diye açıkladı Neil. Hâlâ volta atıyordu.

"Harringtonlarda olduğu gibi," dedi D. D.

"Bıçak aynı boyda," dedi Neil. Bu demektir ki, iki evde de benzer bıçak setleri var ve iki saldırıda da fail aynı boy bıçağı seçmiş."

"En büyük bıçak," dedi Alex, sesi temkinliydi. "Düşündüğünüz zaman, cinayet için en mantıklı seçim. "

"Doğru, doğru," diye derin düşüncelere dalan Neil, ellerini ön ceplerine tıktırmak için volta atmayı bırakmış, cebindeki bozuk paraları şıkırdatmaya başlamıştı.

"Adli tıp, Patrick Harrington'ın cesedini de inceleyebilir mi?" diye sordu D. D. "Bakalım o da Taser'lanmış mı?"

"Talepte bulundum bile."

"Sonuç?"

"Ona biraz zaman tanı. İki olay yeri ve şehirdeki diğer vakalar bir araya gelince, cesetler yığın olmaya başladı."

"Ağustos," diye mırıldandı D. D. "Yılın en yoğun dönemi. Peki ya çocuklar? Oğlan vurulmuştu?"

"Öyle. Dört yaşındaki ve on bir yaşındaki kızlar gibi," diye devam etti Neil. "Bebeğinki daha zor olacak. Asfıkasyonun tespiti kolay değil. Çocukta hiçbir fiziksel sorun görünmüyor, demek ki soluksuz kalarak öldü. Yastık DNA testine gönderildi. Belki üstüne bebeğin tükürüğü filan bulaşmış olabilir, böylece şüphelerimiz dağılır."

"Ne kadar sürer?" diye sordu D. D. kendini kötüye hazırlayarak.

"Üç ila altı ay," dedi Neil.

"Siktir."

"Şimdi olmaz, hazır değilim."

D. D. gözlerini devirdi. Kızıl kafalı fasulye sırıgının ne yapmaya çalıştığını anlıyordu, ama havasında değildi. Öte yandan, Alex'in dikkatli olmasında fayda vardı.

"Bu durum bize ne anlatıyor?" diye kafa yordu, Neil ile aynı adrenalin boyutundaydı. Beyaz tahtasına göz attı, sonra markörünü eline aldı: "Bir, bu durum Hermes'i fail listesinden çıkarıp dosdoğru kurban listesine sokuyor. Adam önce kendini ölümüne şoklayıp sonra da ölümüne kendi kafasına sıkmış olamaz."

"Tuzak," dedi Alex.

D. D. ona baktı, başıyla onayladı. "Ben de öyle düşünüyorum."

"Hermes'i paralize et, hareketlerini sınırla, sonra ailenin geri kalanının işini bitir," diye devam etti Alex.

"Neden önce Hermes?" diye sordu Neil. "Belki biri aileye saldırmışken, Hermes üstüne geldi."

"Hermes üstüne gelmiş olsa Taser'a ne gerek var?" diye dikkat çekti Alex. "Ateş ederken biri içeri girse ne yaparsın, fazladan bir el daha ateş edersin. Failin silahı kenara koyup cebinde şok tabancası arayacak hali yok."

"Doğru, doğru."

"Bana kalırsa önce Hermes gitti," dedi D. D. "Fail en

güçlü tehdit unsurunu -b ab ayı - birden fazla şoklayarak etkisiz bıraktı."

"Pek dört dörtlük sayılmaz," diye yorum yaptı Alex. "Özellikle azılı bir uyuşturucu bağımlısı için. Defalarca şoklandığı halde hâlâ çılgılık atabilen adamlar gördüm. "

D. D. altdudağını kemirdi. Bu durumu dikkate aldı. "Taser'lar Massachusetts'de yasadışı olduğun göre, belki failimizin gerçekten yasadışı bir Taser'ı var. Demek istediğim, eğer karaborsa bir Taser aldıysa, mutlaka en yüksek voltajlı olanını tercih etmiştir. Ordunun kullandıklarından, tecimsel nitelikli olanlardan vesaire. Belki kartuşları da farklıdır, o yüzden hiç konfeti yoktur. Elli doları gözden çıkardın mı, karaborsadan alamayacağın şey yok. Sorunu sessizce etkisiz hale getirecek ve geride iz bırakmayacak bir süper voltajlı laser neden olmasın? "

D. D. düşündükçe bu varsayımı daha çok seviyordu. "Yüksek voltaj, Hermes'in ciddi koroner yetmezliğini de açıklayabilir," diye devam etti. "Sıradan bir Taser değildi, *gerçek bir Taserdi.*" Neil'e baktı. "Sanırım Adli tabip yanıkların büyüklüğüne bakarak Hermes'in maruz kaldığı voltajı tahmin edebilir?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Neil, "ama sorabilirim."

"Pekâlâ, başa geri döndük. Bir Taser kullanıldığını ve bunun bir adamı öldürecek kadar güçlü olduğunu biliyoruz. O yüzden, bunun failin planının bir parçası olduğunu varsayıyoruz. Babayı bir Taser kullanarak etkisiz hale getirmek. Ardından ikinci yetişkin, anne. Mutfakta bir bıçakla tuzağa

düşürülmüş. Bir diğer sessiz silah, belki de failin amacı bu; olabildiğince uzun süre fark edilmemek. Ancak, bir kez fark edildikten sonra..."

"Koridorda Ishy," dedi Alex.

"Öyle. Artık hızlı hareket etmek zorunda. Ishy tehlikeye dikkat çekiyor, komşulara koşabilecek iki çocuk daha var. Bastırması gerek, yoksa her şey kontrolden çıkabilir."

"Böylece silaha sarılıyor..."

"Hermes'ten aldığı mı?" diye sordu D. D.

"Bilemiyoruz, çünkü tescilli değil," dedi Alex. "Sonuçta failin bir silahı var ve artık pis işini hızla bitirebilir. Ishy'ye ateş ediyor ama ancak ikinci atışta onu öldürebiliyor. Sonra kızların odasına gidiyor. *Bum. Bum.* Kızlar da gitti. Son aile üyesi için koridora çıkıyor."

D. D. başıyla onayladı. "Pekâlâ. Ancak Laraquette ailesinin son üyesi beş aylık bir bebek. Bebekler konuşamaz, şahitlik de yapamaz. Bebeği neden öldürüyor?"

Neil ve Alex bir an sessiz kaldılar, konuya kafa yoruyorlardı.

"Bebeği öldürmek zorunda," dedi sonunda Alex. "Bütün ailenin ölmesi gerekiyor. Senaryo böyle, unuttun mu? Aile ölecek ve suç babaya kalacak. O yüzden bebek de ölmeli. Hermes'i salona taşıyıp doğru biçimde yerleştirmiş olmalı. Katilin yaptığı bu. İhtiyacı olan bu."

"Çete işi değil," dedi D. D. yavaşça. "Çünkü çete çatışmalarında ateş eden bununla anılmasını ister. Rakibinin bütün ailesini kimin götürdüğünün bilinmesini ister, böylece

diğer satıcıların yüreğine korku salabilecektir. Ayrıca dört ayrı silahla ortalıkta dolaşmaz. Gereksiz gürültü patırtı. Bu, intikam cinayeti değil. Daha derin, katilin kişiliğine kadar inen bir şey."

"Tekrar sahneye koyma," diye mırıldandı Alex.

D. D. kaşlarını çatı, anlayamadığı bir sebepten kendini huzursuz hissediyordu. "Hermes'in ölümü işi bozdu. Sadece paralyze olması gerekiyordu. Sonra, bütün ailenin işi bittiğinde, katil geri dönüp onu koltuğa yerleştirecek, eline silahı tutuşturup öykünün finalini sahneye koyacaktı. Ancak Hermes kalp krizi geçirdi, senaryoyu bozdu ve bize ilk ipucunu verdi."

Alex birden, "Silah Hermes'in üstündeydi," dedi.

D. D. ve Neil ona döndüler. "Nereden anladın?"

"Silah evde olmak zorunda. Şablonun bir parçası ve düşününce, uyuyor. Harringtonların vakasında da fail önce Patrick'den kurtulmuştu. Tezimizi savunmak adına önce onu etkisiz hale getirdiğini düşünelim. Sonra mutfağa gidiyor, bıçağı alıp işine devam ediyor. Sonra oyun sahneye konuyor. Patrick'i taşıyor, silahı eline tutuşturarak final sahnesini sergiliyor."

"Patrick yaşadı," diye araya girdi D. D.

"Yirmi ikilikle her zaman bu risk vardır," dedi Alex, "ama hatırlarsanız, silah Patrick'in üstüne tescilliydi. Sahip olduğu tek şeydi ve eğer komşusu Dexter'a soracak olursanız, Patrick'in üç çocuklu bir evde silah bulundurma konusunda çok titiz davrandığını söyleyecektir. Eminim yirmi

ikiliği kilit altında tutuyordun O yüzden, katilin ona ulaşması ve kullanması için zaman ve çaba gerekmiştir. Öte yandan Hermes..."

"Muhtemelen kemerinde taşıyordur," diyerek onun sözünü tamamladı D. D. "Toplarını uçurmadığı için şanslı sayılır."

"Bu kadar fast food tüketip kalp krizi geçirdiği için şanslı sayılır."

"O halde, bütün yapmamız gereken, Harrington ve La-raquette-Solis cinayetleri arasında bir bağlantı bulmak," dedi D. D. "Ve bütün bir aileyi katletmenin kimi eğlendirebileceğini tespit etmek. O zaman onu yakaladık demektir. Belki beş haberlerine bile yetiştirebiliriz. Fikri olan?"

Önce Alex'e, sonra Neil'e baktı. Neil de onu süzdü.

"İpuçlarını takip et," diye omuz silkti Neil. "Saç, doku, parmak izi, iki olay yerini birbirine bağlayan herhangi bir şey."

"Otopark fişleri," diye fikir yürüttü Alex. "Unutmayalım ki bir şekilde geldi ve gitti. Özellikle yazın, şehirde park yeri bulmak tam bir kâbustur."

"Pencere dışında ayak izleri," diye devam etti Neil, ortamın ruhuna uyum sağlamaya çalışarak. "Fail önce ortalığı kolaçan etmiş olabilir."

Alex'in sırasıydı: "Komşularla tekrar görüşelim. Bu kadar sofistike bir eylem gerçekleştirmek için, fail önce gözlem yapmış olmalı. Mahalleden birkaç kez geçen bir araba olmuş mu? Ya da sabahları yürüyüş yapıp sonra ortadan kay-

bolan kimse var mı? Adam bir şekilde bilgi toplamak zorunda."

D. D. listesini yazdı, kendinden iki ilave yaptı: İki olay yerindeki kurşun izlerinde benzerlik var mı diye balistik inceleme ve Patrick Harrington'ın adli tıp raporu.

"Neil," dedi son maddenin üstüne tıklayarak, "Bizim için tekrar Adli tabibe döner misin?" Neil başıyla onaylamıştı ki, kapı hafifçe tıklatıldı, Phil başını içeri uzattı.

"Beni özlediniz mi?" diye sordu ekibin son elemanı. "Bütün binada sizi arayıp duruyorum. Konferans salonunda ne halt ediyorsunuz?"

"Daha ferah," dedi D. D. "Neil, adli tabipten flaş haber getirdi. Laraquette'i asıl öldüren bir Taser'mış, koltuktaki ölüm sahnesi tamamen mizansenmiş. Artık Harrington ve Laraquette cinayetlerini ilişkilendirecek bir şeye ihtiyacımız var, böylece aile katliamlarından zevk alan tek bir failimiz olduğunu ispatlayabiliriz. Ne oldu ki? Bütün öğleden sonra ne yaptın?"

"Beni sevdiğini söyle."

"Orta derecede az pişmiş bir hamburgerden daha mı az, daha mı çok?"

"Kesinlikle daha çok. Ben Harrington ve Laraquette-Solis aileleri arasındaki bağlantıyı buldum. Laraquettelerin her yeri kesik içinde olan dört yaşındaki kızını hatırladınız mı?"

D. D. başıyla onayladı; unutulacak gibi değildi.

"Çocuk hizmetleri aradı, kızı bir süre devlet himayesine

almışlar ve bilin bakalım? Ona zarar veren annesi ve babası değilmiş. Kendisi yapıyormuş. Kompülsiyon mu, depresyon mu, anksiyete mi her ne haltsa, ona bağlı olarak kendini sakatlıyormuş. Uzun lafın kısası, kız kendini kesmeden duramıyormuş. Cımbızdan klipse, kola kutusundan tırnaklarına kadar ne bulursa kullanıyormuş. Yaklaşık dokuz ay önce, Tika eline birjilet geçirip ensesini doğramaya başlamış. Annesi kızı kanlar içinde görüp onu acil servise yetiştirmiş. Burada yapılan tetkiklerde kızın kendi için tehlike oluşturduğuna kanaat getirilip..." Phil parmakların tıkırtısını duymak için durup soluklandı.

Devam etmek için tekrar ağzını açtığı anda D. D. noktaları birleştirmişti.

"Ve dört yaşındaki Tika, Boston Çocuk Sağlığı Değerlendirme Merkezi'ne getirilmiş. Daha açık söylemek gerekirse, Ozzie Harrington'ın evine gelmeden önce yaşadığı yere."

20. BÖLÜM

VİCTORIA

Ben iyi bir anne miyim?

Evliliğimiz zora girmeden önce Michael kişisel kusurlarımın Evan'ı gerilettiğini söylemişti. Oğlumla ilgili konuları objektif değerlendirmeyi reddediyordum. Bir başkası -ya da başka bir yer- oğlumun iyiliği açısından çok daha yararlı olabilirmiş.

Evan'a yardım edebilecek tek kişinin ben olduğuma inandığım için, çünkü öyleydim, aslında kendini beğenmişliğin en berbat türü yüzünden suçluydum. Küstah ve benmerkezciydim, kendi isteklerim oğlumunkilerin önüne geçiyordu. Ayrıca eşimi ve kızımı da ihmal ediyordum, koruyup geliştirmem gereken ailemi parçalıyordum.

Michael'm tanımlamasına göre, Evan'm sinir krizleri, şiddet kullanması ve kronik uykusuzluğu benim suçumdu. Eğer daha iyi bir anne olsaydım, Evan da daha iyi bir çocuk olabilirdi. Evan'm bir yere kapatılıp izin verildiğinde aile-

siyle görüşebileceği, zaman içinde küçük kardeşinin onun varlığını bile unutacağı bir yerden söz ediyordu.

Kendine işkence etmekten vazgeç, diyordu Michael. *Bu seninle ilgili değil. Onun için en iyi olanla ilgili. Lanet olsun, bunun için yeterli paramız var,* diye ekliyordu. Yani Evan bizim isteklerimiz doğrultusunda yeniden modellendirilsin diye savuracak paramız vardı.

Dikkat çekmek isterim ki, bir çocuğu akıl hastanesine kapatmak o kadar kolay bir iş değil. Uzun süreli bakım veren çok az kurum var. İyi olanlar içinse sıra beklemek gerekiyor. Maksimum hapisane koşullarını uygulayan daha kötü olanlarda ise, Evan gibiler sonunda tamamen kafayı yiyor. Evan'ın, levye olayı yaşandıktan sonraki üçüncü doktoru, bizim adımıza bir mucize yaratabileceğini söylemişti. Hemen bir yere yatırılmasını ayarlayabilecekti. Çocuğunuzu doğru okula yazdırabilmek için, etiket sahibi birinden referans almanız gibi bir şeydi. Tek fark, talebin seçkin bir çocuk psikiyatristinden oğlunuzu akıl hastanesine yatırmak için gelmesiydi.

Önerdiği yer bir zamanlar manastır olarak hizmet veriyordu. Hayata karşı sade ve yapıcı yaklaşımlarıyla öne çıkıyorlardı. Michael'a haber vermeden bir öğleden sonra ziyarete gittim. Odalar küçüktü ve aşırı uyarıya sebep olacak bir şey yoktu. Taş duvarlar öyle kalındı ki, hiçbir ışık içerideki kasveti dağıtamazdı.

Tesis, öz disiplini, sıkı çalışmayı ve bağımsızlığı destekliyordu. Bende ise, eski akrabalarından kalma ölmeye gidi-

len bir ev izlenimi bıraktı. Yedi yaşında bir çocuğu burada düşünemiyordum. Hele ki Evan gibi gözlerinin içi gülen ve fıkır fıkır kaynayan bir çocuk, bu iç karartıcı koridorlarda yaşayamazdı.

O yüzden onu evde tuttum. Karşılığında, eşim ve kızım evi terk etti.

İyi bir anne olup olmadığımı bilmiyorum. Evan, sahip olmayı hayal ettiğim çocuk değil. Böyle bir hayat sürmeyi de hayal etmiyordum. Her sabah kalkıp elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Bazen çok verici oluyorum. Bazı günler, neredeyse hiçbir şey veremiyorum.

Ancak, ben bir kahraman değilim.

Bunu biliyorum çünkü saat 14.00'te kesinlikle Evan'ın iyiliğine olmayan bir şey yapacağım.

Ve bu umurumda bile değil.

Hazırlıklara öğle vakti başladım. Önce Evan'a ortasına ezilmiş Valium serpiştirdiğim fındık ezmesi ve reçelli sandviç yaptım. Bunu yapmayı nasıl öğrendiğimi sormayın. Bir anneyi, öğleden sonraları çeşitli ilaçları çeşitli yemek seçenekleri içine tıkıştırmaya iten sebep nedir diye sormayın. Öncelikle, acılığı almak için bal ya da reçel gibi bir tatlıya ihtiyaç var. Izgara peynir... Sürgülü camlardan yağ lekelerini çıkarmak saatler sürüyor.

Sandviçini, elma dilimleri ve bir bardak sütle, sehpanın üstünde veriyorum. Evan neşeleniyor. Salonda servis, yemek

yerken TV seyredebilmesi anlamına geliyor. Bu her zaman olan bir ikram değil; sabah oyun parkında yaşadığımız dramın etkilerini üstünden henüz atıyor.

Ardından Evan'ın en sevdiği TV kanalını, History Channel'ı açıyorum. Evan, tarihi öyküleri hiç bıkmadan saatlerce izleyebiliyor, Pompeii'den Çin imparatorunun lahittinde bulunan insan boyunda kil heykellere, oradan *Titanic*'m batışına kadar. En sevdiği kitaplar, Annie ve Jack'in zaman içinde çeşitli yerlere yolculuk yaptığı *Büyülü Ağaç Ev Serisi*. Kurgusal olmayan eserleri de seviyor. Biyografiler, bol resimli kitaplar, eski litografiler; hepsi onu büyülüyor.

Bu özelliğini babasından almış, Michael'ın asla öğrenemeyeceği bir şey daha.

Şu anda History Channel'da, Fransa ile İngiltere arasında açılan tünelle ilgili bir program var. Ağır iş makineleri ve baretli işçiler ekranda boy gösteriyor. Evan sandviçinin yarısını bitiriyor, ekrana kilitlenmiş durumda.

Antreye geçip ön kapıyı kontrol ediyorum. Evan kilidi açıp hevesle kaçmayı daha üç yaşındayken öğrendi. Zincirli kilitlerle ve sürgülü kapılarla da çoktan başa çıkıyor. O yüzden artık kapımda çok dilli bir kilit var. Sürgülü camların kilitlerini de değiştirdim, yani artık eve giriş çıkış için sadece boynumda taşıdığım anahtar kullanılabilir. Evde yangın çıksa ve ben malum anahtarı kaybetmiş olsam, Evan Ta birlikte diri diri yanarız.

Ama en azından ben duştayken dışarı kaçamaz.

Üst kattaki banyoya girip soyunuyorum. Yapmamam

gerektiğini bildiğim halde, aynadaki görüntüme bakıyorum. Bir zamanlar güzel bir kızdım. Bütün bakışları üstüne çeviren, kıvrak bir sarışın afettim. O zamanlar gücümün farkındaydım ve bunu kullanmayı biliyordum. Çatlaklarına izolasyon amacıyla gazete kâğıtları tıktırılmış bir karavanda yaşıyor, oradan kurtulmak istiyordum. Görüntüm ise tek çıkış biletimdi.

Çeşitli yarışmalarda ufak tefek paralar kazanmaya başladım. Kıskanç annem banka hesabımdaki birikimimi yürüttü. Yoluma devam edip üniversiteye bir burs garantilemeyi başardım. Michaela orada tanıştım. Görür görmez onun bana benzediğini fark ettim. Çekici, hırslı ve umutsuz. Yaşadığımız sürece ezilmiştik ve daha fazla tahammülümüz yoktu.

Annemin son altı yıldır beni sürtük diye çağırmasına karşın bekâretimi yirmi yaşında Michael'a verdim.

O gece ağladım. Michael beni kollarına aldı ve kendimi gerçekten çok özel hissettim. Güzellik yarışmaları unvan kazandırabilirdi ama kendimi prenses gibi hissettiren Michael'dı.

Artık güzellik kraliçesi gibi görünmüyorum. Yüzüm bir deri bir kemik, neredeyse şeffaf olan cildim fırlak kaburgalarımı ve çıkık leğenkemiğimi ancak örtüyor. Sol tarafımda kocaman, sarı-yeşil bir leke var, sanırım Evan beni merdivenlerden yuvarlamıştı. Sağ bacağımdaki morluklar ise henüz yeni. Kırmızı sıyrıklar alnımı süslüyor. Yaşlı ve bitkin görünüyorum, bir an ağlamak istiyorum.

Hızla geçip giden güzelliğime... Bir anda yok olan genç-

ligime... Gerçekleştireceğimi sandığım hayallerime...

Kendinize ait parçalar vardır, bunları bir kez feda eder-seniz...

Oysa ben onları geri istiyorum. Tanrım, bazen sadece onları geri istiyorum.

Saat ikide. Saat ikide her şey daha güzel olacak. Duşu açıp suyun altına girip bacaklarımı tıraş etmeye başlıyorum.

Yaklaşık bir saat sonra, benim dünyamda sonsuzluğa denk bir süre, aşağı indim. En sevdiğim gül kokulu losyonla cildime masaj yaptım. Topuklarımı keseledim, tırnaklarımı törpüledim ve saçlarımda özel bir saç kremi kullandım. Daha güzel değilim ama öncekinden daha çekiciyim.

Evan kanepede kaykılmış. History Channel yayınma bangır bangır devam ediyor, İngiliz tüneli yerini Boston'daki büyük kazıya bırakmış. Sandviç bitmiş. Evan'ın gözleri camlaşmış. Sabah Ativan, şimdi bu.

Evan'ın yanına oturup sarı saçlarını karıştırıyorum. Hâlâ bana bakacak mecali var.

"Güzel," diyor tok bir sesle, aynı anda hem keyiflenip hem de içimin nasıl sızladığına şaşıyorum.

"Seni seviyorum."

"Yorgunum," diyor.

"Dinlenmek ister misin?"

"XVI" diye haykırıyor, henüz tam etkilenmemiş.

"O halde TV'den sonra," diyorum.

Uzaklaşıp tekrar ekrana kilitleniyor. Yan yana oturuyoruz, oğlum giderek uyuşturucunun kayıtsızlığına dalıyor. Ben

dikleştirici sutyenimin içinde huzursuzlanıyorum.

Program reklama giriyor. Saatime bakıyorum. On dakika daha var. Ya şimdi ya hiç. Uzaktan kumandayı alıp TV'yi kapatıyorum. Evan'ın dır dır etmesini bekliyorum ama sesi çıkmıyor. Çenesi hafif kaymış, bilinçsizliğin iki adım ötesinde.

Kolumu omzuna dolayıp kaldırarak merdivenlere yönelttiğimde itiraz etmiyor. Sekiz yaşında bir ocuk için yanımda adeta tüy gibi kalıyor. Söylediklerine göre, hiperaktiviteden ve sürekli ajitasyondan kaynaklanan bir durum. Michael Phelps'in diyetini bile uygulasa, kilo kaybetmeye devam ediyor.

Odasına giriyor, onu üstündekilerle yatağa yatırıyorum. Bugünlük ikinci gündüz uykusu ve bedelini ödeyeceğim. Bütün evin altını üstüne getireceği, uykusuz ve uzun bir gece olacak.

Buna değer, diye düşünüyorum. Önemli olan, saat iki.

Saatime bakıyorum. Üç dakika daha var.

"Anne," diye mırıldanıyor oğlum.

"Söyle Evan?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, tatlım."

"Üzgünüm."

"Niçin tatlım?"

"Bu sabah. Onu incitmedim. Yapmazdım. Bütün istediğim... bir arkadaştı. Kimse beni sevmiyor. Babam bile."

Bir şey söylemiyorum. Sadece yanağını okşuyorum ve

gözkapaklarının inmesini bekliyorum. Ona, her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum. Ona, ertesi gün tekrar parka gidebileceğimizi söylemek istiyorum. Ona, yeni arkadaşlar edineceğini ve babasının onu hâlâ sevdiğini söylemek istiyorum.

Bunları söylemek yerine, dışarı çıkıp oğlumu odasına kilitliyorum.

Kapı çalıyor.

Son bir sinirle elimi saçımda gezdiriyorum, sonra aşağı iniyorum.

Sevgilim girişte duruyor. Üzerinde günlük giysileri var, yapılı göğsünün üstüne beyaz bir tişört geçirmiş. Nemli bukleleri ensesine düşmüş. Sabun ve gün ışığı kokuyor, onu bir süre solumak istiyorum. Gençlik, özgürlük, tasasız günlerdeki gibi.

Yitirdiğim her şey gibi kokuyor ve bazı günler sadece bu yüzden onu çok istediğim oluyor.

"Bir saatim var," diyor. Şaşırmadım. Başlangıçta oyalanıyordu. Şakalaşüyor, oynaşıyor, cinsel bir sıcaklık paylaşıyorduk. Sonra bir şeyler değişti. Oynaşmalarımız giderek romantizmini yitirip yasak savma boyutuna girerken, onun da cazibesi azalıp istekleri çoğaldı.

Tedirginliğini hissediyorum. Yine kaba davranacak, hatta taciz edecek. Eski halim olsa onu çoktan defederdim.

Oysa şimdi kapıyı ardına kadar açıp onu içeri davet edi-

yorum.

"Evan?" diye soruyor. Bu konuda hakkını vermek zorundayım. Evan yüzünden tanıştık. O zamanlar, her serde bir hayır vardır, diye düşünmüştüm. Artık emin değilim.

"Uyuyor," diyorum.

"Kilitledin mi?"

"Bize engel olmayacak."

Çoktan bacaklarımın arasında hissetmeye başladığım bir duyguyla gülümsüyorum. Beni salona götürüyor, nasırlı parmaklarını belime doluyor.

Son anda duraksıyorum. Bakıyor, istiyor...

"Sürprizim nerede?" dediğimi duyuyorum.

"Henüz pazartesi olmadı," diyor, beni kanepeye sürüklerken.

"İki gün. Fazla kalmadı."

"Sabredemiyor musun?" Bana bakıyor. Bakışları çapkın ve tehlikeli. Gözlerinden gölgeler geçiyor. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Aslında masmavi olan gözleri şu anda gece yarısı kadar karanlık. *Hayalet*, diye düşünüyorum. *Hayalet beni rahat bırakmayacak.*

Sonra, daha fazla düşünmek istemiyorum. Daha fazla bilmek istemiyorum.

Beni, birkaç dakika önce oğlumun yarı katatonik evreye geçtiği kanepeye çekiyor. Oysa bu kez kanepenin koluna eğilmekle yetiniyorum, bir erkek eli eteğimi yukarı kaldırıp kalçamı avuçluyor. Açılan bir fermuarın sesini duyuyorum.

Teninden ağustos güneşinin kokusu yükseliyor. Beni bir

başka yere, hâlâ genç olduğum ve kocamın beni hâlâ sevdiği bir yere, gün batımını izleyerek el ele yürüdüğümüz ve en güzel günlerimizin henüz başında olduğumuzu sandığımız Meksika'ya götürüyor.

Arkamda başka bir adamın elleri var, bacaklarımı ayırıp beni hazırlıyor. İçgüdüsel olarak kamburumu çıkarıp ona karşılık veriyorum.

Sonra içime giriyor. İlk şiddetli vuruş. Zevkle homurdanıyor.

"Sana ne dersem onu yapacaksın," diye emrediyor.

Gözlerimi kapatıp kendimi ona veriyorum.

21. BÖLÜM

DAN I ELLE

"Burada ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum. Sence ne yapıyor gibi duruyorum?" Çantamı dolaba attım.

"Nöbet listesinde yoksun," dedi patronum Karen ısrarla.

"Son dakika değişikliği," dedim tarafsızca. "Genn çocuklarıyla bir yemek kursuna katılmak istedi, ben de onun vardiyasını almayı kabul ettim."

Karen, tel çerçeveli gözlüklerini düzeltti. Kollarını göğsünde kavuşturdu, kavgaya hazırlanmam gerektiğini hissettirdi.

"Son zamanlarda hiç aynaya baktın mı?" diye ısrar etti.

"Çünkü baksan, neden bu akşam çalışmaman gerektiği konusunda hemfikir olabiliriz."

Onun bakışına karşılık verdim, çenemi kaldırıp omuzlarımı dikleştirdim. Ben de inatçı olabilirdim. Özellikle bu

gece.

Doktor Frank'i ziyaretimden sonra kanepede uyuyakalmıştım. Rüyamda yine babamı gördüm ama bu kez kapı aralığında durmuyordu, odamdaydı. Doktor Frank haklıydı: Asla başa çıkamadığım, asla söz edemediğim konular vardı. Onları, zihnimin gerisinde küçük bir odaya sımsıkı kilitlemiş, kendimden uzak tutmaya çalışmıştım. Sadece yılda bir kez kaçmayı başanyorlardı. Kapının altından sürünüp kilidin arasından sızıyorlar, sonra anılarımın karanlık koridorlarında sinsice ilerliyorlardı.

Danny kızım. Mutluluk zamanı...

Bir profesyonel olarak, bilinçaltının bu tür oyunlar oynadığını biliyordum. Bununla beraber, bir şahıs olarak, delirmek böyle bir şey mi, diye merak ediyordum. Sakince otururken bile kalbim deli gibi çarpıyor, ağustos sıcaklığında ellerim buz kesiyordu.

Bu gece eve gidemezdim. Gidemezdim ve burası aileme en yakın yerdı.

"İyi olacağım," diye denemede bulundum ama Karen yutmadı.

"Her şeyden önce," dedi kuru bir sesle, "Aynı hastayla bir değil, tam iki ciddi sorun yaşadın."

Boş gözlerle ona baktım. Belki de çıldırmıştım bile, çünkü neden söz ettiğini anlamıyordum.

"Lucy," diye hatırlattı, yüzümün ifadesine bakarak. "Dün kaçtı. On beş yıllık iş hayatımda hiçbir çocuk ortadan kaybolmamıştı. Hastane resmi soruşturma talebinde bulundu,

aynen olması gerektiği gibi. Bir çocuğun iki adet kilitli kapıyı aşp hiçbir hemşire ya da danışman tarafından fark edilme-
mesi akıl alır gibi değil, Tanrı aşkına, daha kötüsü olmadığı
için şanslıyız."

"Ama onu buldum," diye itiraz ettim. "Nereye gitmiş
olabileceğini tahmin edip ilk bakışta bulan benim."

"Onu izliyor olması gereken sendin."

Başımı öne eğdim, utanmış gibi yaptım.

"Sonra, dün gece, anladığım kadarıyla Lucy'yle birkaç
rauntluk maça çıkmışsınız. Yüzüne baktığım zaman, kaza-
namadığını görüyorum."

"Durumla başa çıktım..."

"İş saatin bile değildi Danielle. Bir çocuğu yatıştırmak
için koridorlarda koşuşturmak yerine, eve gidiyor olmalıy-
dın!"

"Lucy çılgınca haykırmaya başladı. Ne yapsaydım?
Oturup seyrine mi baksaydım? Onu sakinleştirmemiz gere-
kiyordu ve bu konuda şans en yüksek olan bendim."

"Danielle, bir çocuk sana fiziksel saldırıda bulundu!
Yüzün tırmık içinde, ensende yaralar var. Ben Lucy'yi dü-
şünmüyorum. Onu *yatıştırmışsın*, ama yüksek bir bedel öde-
yerek. Bütün klinik sorguya çekileceğiz. Birey olarak ruhsal
ve fiziksel desteğe ihtiyacın var. Oysa sen, sıradan bir iş gibi
davranıyorsun. Bu sağlıklı değil."

"Ben iyiyim..."

"Ama berbat görünüyorsun."

"Yirmi beş lanet olası yıl geçti. Tabii berbat görünece-

ğim!" Kendimi dizginlemek için artık çok geçti. Zorlukla nefes alıyordum. Kalbim güm güm atıyordu, koşmak istiyordum.

"İçiyor muydun?" diye sordu Karen.

"Hayır." *Henüz değil.*

"İyi. Senin iyiliğin için, bunu duyduğuma sevindim. Yine de, bu gece çalışamazsın."

"Çalışmak zorundayım. Başa çıkabilirim. Ben bir profesyonelim. İkimiz de işimi iyi yaptığımızı biliyoruz."

"Danielle," dedi nazikçe. "İşinde çok iyisin, ama yüzde yüz randıman gösterdiğinde. Şu anda öyle değilsin ve bu çocuklar daha azını hak etmiyorlar."

Beni eve gönderecekti. Buna inanamıyordum. Karen, benimle çalışmaktansa eksik personelle çalışmayı tercih edecekti.

"Aşağı inmeni istiyorum," dedi kuru bir sesle. "Tıbbi muayeneden geçmen gerek. Kendi iyiliğin için olmasa da, sigorta şirketimiz adına. Sana beş gün izin veriyorum. Dinlen. Danışmanlarımızdan biriyle konuş. Kendinle hesaplaş. Sonra çocuklara geri dönebilirsin."

Eve gidemem. Eve gidemem. Eve gidemem.

"Aşağı gideceğim," dediğimi duydum. "Fiziksel muayeneden geçeceğim. Sonra geri dönebilir miyim? Eğer doktor..."

"Danielle..."

"Ben ona yardım ederim."

Bakışlarımı kaldırdım. Karen döndü. Arkasında Greg

duruyordu. İçeri girdiğini duymamıştık, ama bakışlarından yeterince duyduğu belliydi.

İyi görünüyordu. Duştan yeni çıkmış koyu renk saçları hâlâ nemliydi. Geniş omuzlarına bir spor çantası asmıştı.

"Benimle çalışabilir," dedi Karen'a bakarak. "Koordine çalışırız. Böylece katta tıpçıları kontrol edecek biri olur, hem de Danielle yalnız kalacak diye endişe etmezsın."

Acınacak kadar müteşekkir hissediyordum. Bu adamı kaç kez reddetmiştim, yine de sahip olduğum en iyi arkadaşımды.

Karen itiraz edecekmiş gibi baktı ama son anda tereddüt etti. Sert görüntüsünün altında yumuşak bir kalbi vardı. Tanrı biliyor ya, her yıl bir kez bana hak ettiğimden çok daha fazla müsamaha gösteriyordu.

"Önce aşıağı," dedi kısaca ve yüzüme bakarak. "Eğer bir doktor seni fiziksel olarak temize çıkarırsa ve Greg hâlâ sana dadılık yapmayı kabul ediyorsa..."

Bu iğnelemeye gözlerimi kırptım. Beni test ediyor, duygularımı kontrol edip edemediğimi anlamaya çalışıyordu. "Önce muayene," diye kabul ettim uysalca. "Sonra memnuniyetle Greg'le çalışırım. Biz iyi bir ekibiz."

Utanmadan ona mavi boncuk vermiştim. Kısaca gülümsemi ama gözlerine yansımadı. Belki de beni tahmin ettiğimden daha iyi tanıyordu.

Olay çözüldü, Karen, Greg'in yanından geçerek merkez büroya doğru yollandı. Neredeyse gece yarısı olmuştu ve eve gitmeden önce hâlâ bitirmesi gereken evrak işleri vardı; bir

başhemşirenin fazla uyku şansı yoktu.

Greg'le baş başa kalınca kendimi yine tuhaf hissettim. Bir dolap açıp çantasını içine bıraktı. Orada durup onu izledim. *Yorgun görünüyor*, diye düşündüm. Göz kenarları kırmıştı. Ya da öyle olan bendim.

"Teşekkür ederim," diyebildim sonunda.

Bana bakmadı. "Gece yeni başlıyor," dedi bir süre sonra. "Teşekkür etmek için erken."

Polis, Boston Çocuk Sağlığı Değerlendirme Merkezi'ne saat gece 1.30'u biraz geçe ulaştı. Ön kapının ziline bastılar; bir, iki, üç kez. Bizi görebiliyorlardı. Biz de onları görebiliyorduk. Ve beklemeleri gerekiyordu.

Koğuşun içi yangın yeri gibiydi. Normalde odasını Benny ile paylaşan Jorge, saat on iki otuzu biraz geçe ajitasyonla uyanmıştı. Ed, bir kitap okumak için onu yanına çağırdı. Öykünün henüz yarısına gelmişti ki Jorge kitabı alıp salona fırlattı, kitap gidip Aimee'nin başına çarptı. Kız çılgık atarak uyandı ve çocukların çoğu ayaklanıp koşmaya başladılar.

Aimee cenin pozisyonu alıp bir masanın altına saklanmıştı, Jimmy ve Benny ise sandalyelerin çevresinde tur atıyorlardı. Dokuz yaşındaki Sampson kapalı mutfak önünde dikilmiş, bir şeyler atıştırmak için cırtlak bir sesle haykırıyordu.

Beş yaşındaki Becca'yı durdurmak için doktor muaye-

nesinden tam zamanında dönmüştüm. Nasıl becerdiyse, katlı duran bir masa oyununu ele geçirmiş, önüne hangi talihsiz çıkarsa vuruyordu. Greg, Jorge'un elinden Ed'i kurtarmaya çalışıyor, Cecille, Lucy'nin kapısının önünde nöbet tutuyordu; çünkü asla ve asla Lucy'nin bu karmaşaya katılmasına izin veremezdik.

Üçüncü denememde, resepsiyon masasındaki düğmeye basıp polislere kapıyı açabildim. Becca'nın elinden Candy Land'i almayı başardığım anda, polis içeri girdi. Kıvırcık saçlı sarışın başlarındaydı, koyu renk takımlı üç erkek onu izliyordu.

"Arama emrim var," dedi baş dedektif.

Havada bir kitap uçtu. Boston polisi, isminin hakkını vererek tam zamanında geri sıçradı.

I " B u da ne..." diye homurdandı dedektif, önündeki manzaraya bakarak.

"Her ne istiyorsanız, beklemek zorunda," diye kuru bir sesle onları bilgilendirdim. "Arkanızı duvara yaslayın. Hiçbir şeye dokunmayın. Of, dikkat edin. Sanırım Jorge kaçtı."

İ A l t ı yaşındaki delikanlı bütün hızıyla onlara doğru koşuyordu. Sıska kollan inip kalkıyordu, gözleri yuvalarından fırlamış gibiydi. Sanki başına çok kötü bir şey gelecekmiş l g i b i koşuyordu. Bu duyguyu biliyordum.

Bir kolumu Jorge'un beline dolayıverdim, çocuk havalandı ve o enerjiyle fini fırl dönmeye başladık. Bu egzersizi **I** haftada en az bir kez tekrarlıyordum. "Hey ahbap, yangın nerede?" diye sordum, sanki her gece saat bir buçukta bu tür

şeyler yaparmışız gibi.

"Kötü adam, kötü adam, kötü adam, kötü adam, kötü adam!" diye bağırmaya başladı Jorge.

"Kâbus mu gördün *chiquito*'? Çok sıradışı görünüyor. Neden benimle gelmiyorsun, bakalım şu kötü adamları yok etmek için neler yapabiliriz."

"*Maldito, maldito, maldito*V diye ekledi Jorge, onu salona geri götürürken. Eg ve Greg minnetle bana bakıyordu. Sonra, Aimee'nin kurtarılması gereken ortak alana gittiler, ayrıca Jimmy ve Benny'nin zembereğinin boşaltılması, Sampson'ın beslenmesi gerekiyordu...

Jorge'un odasındaki bütün ışıkları açtım, her kuytuyu ve boşluğu dikkatle ararmış gibi yaptım. Hatta arasına canavarların saklanmadığından emin olması için çarşafları silkeledim. Hâlâ ikna olmadığını görünce B planını uygulamaya başladım. Salona bir hasır serip acil durum sığınağı oluşturdum. Yan yana yere uzandık ve ona tavandaki yansımaları, kötü bir adam gelirse onu görebileceğini anlatmaya çalıştım. "Bu bir kişisel korunma sistemi," dedim ona. "Senin güvende olmanı sağlayacak."

Jorge'un omuzları sonunda gevşedi. Bana biraz daha sokuldu. Ben de elime *Dora'nın Maceraları* kitabını aldım. Yarıya gelmeden gözkapakları düşmeye başladı. Koridor sessizleşmiş, danışmanlar rahatlamıştı. Sadece koyu renk takımları içindeki dedektifler oldukları yerde kalmışlardı. Greg onların önünde duraksadı. Benim duymayacağım kadar alçak sesle konuşuyorlardı. Greg kaşlarını çatıp başını salladı,

sonra tekrar kaşlarını çattı. Sonunda, eliyle beni işaret etti ve sansın umutla bana doğru baktı.

Onun bakışları altında ilk kitabı okuyup bitirdim. Sonra kenara koydum, ikincisini alıp kapağını açtım.

Ne söylemek istiyorsa beklemek zorundaydı çünkü duymak istemiyordum.

"*Danny kızım*" diye babam kafamın içinde şarkı söylüyordu.

Biliyorum, biliyorum, biliyorum.

"Oswald James Hanington'a ait bütün kayıtları arama yetkimiz var," diye açıkladı D. D. Wanen, taş gibi sert bir ifadeyle. "Ayrıca Tika Rain Solis'e ait tüm kayıtları da. Bilgi aktarımıyla Dedektif Phil LeBlanc ilgilenecek. Diğerlerimiz personeli sorgulayacağız."

Boş gözlerle Dedektif Wanen'a baktım. Elinde, resmi evrak gibi görünen belgeler tutuyordu. Yapacak daha iyi bir şey olmadığı için, elinden belgeleri aldım. Arama emri oldukları çok açıktı.

"Ben... ben Karen Rober'ı aramak zorundayım, Baş-hemşire," dedim sonunda.

"Yapın öyleyse."

"Sabaha kadar bekleyecek durum olmadığından emin misiniz? Gece personelimiz az, fazladan kimse ayıramayız."

"Bundan eminim." Gözünü bile kırpmadı ve saat bir otuz tuzağını dedektifin önceden tasarladığını anladım.

Dokuz-beş saatleri arası, yönetimle uğraşmak anlamına geliyordu. Yetmez gibi hastanenin avukat kadrosu da işe karışacaktı. Öte yandan, gece yarısı baskınları...

"Sabırlı olmak zorundasınız," dedim, bitkin hissediyordum. Daha önce hiç arama emri tecrübesi yaşamamıştım. Dedektife ne kadar vermek gerekiyordu? Arama emri, her şeyi ifade ediyordu, ama anlamı neydi? Personel buna hazır değildi, *ben* buna hazır değildim.

Lucy'yi ziyaret etmem gerekiyordu. Jorge'un krizi sırasında sesi çıkmamıştı. Acaba ay ışığının altında kıvrılıp uyumuş muydu, merak ediyordum.

"Biz konferans salonuna gidiyoruz," dedi dedektif çabucak.

"Konferans salonu mu?"

"Hani daha önce görüştüğümüz yer."

"Yani sınıftan söz ediyorsun?"

"Her neyse. Dert etme, yolu biliyoruz." Salon boyunca yürümeye başladı, iki dedektifonu takip etti. Dördüncü polis önümde dikilmeye başladı. Kırklı yaşlarının ortasında olmalıydı. Hafif göbekliydi, yüzünde mahcup bir gülümseme vardı. *İyipolis*, diye düşündüm. Warren'la çalışan bütün ekip iyi olmalıydı.

"Dedektif Phil LeBlanc," diye tanıttı kendini. "Kayıtlarınızın nerede olduğunu söylerseniz, kendim gidip alabilirim."

O kadar da değil budala, İdari Bölüm'e giden kapının kilidini açarak söz konusu iki hastanın dosyalarını bulmak

için evrak dolabının çekmecelerini karıştırmaya başladım: Oswald James Harrington ve Tika Rain Solis. Dosyaları çekip aldım, dedektife fotokopi makinesini işaret ederek Karen'ı aradım.

Yarı uykuluydu ama haberi duyar duymaz ayıldı. "Hemen geliyorum," diye beni ikna etmeye çalıştı. Yaşadığı yer düşünülürse, en az bir saat anlamına geliyordu.

"Avukata ihtiyacımız var mı? Bu işler nasıl oluyor?"

"Cevap vermek istemediğin hiçbir soruya cevap verme ve personelin kalan kısmına da aynı şeyi tembihle. Sabahın bir buçuğunda baskın. Pislikler."

"Sanırım Warren bunun bir kompliman olduğunu düşünüyor," dedim. İti an, çomağı hazırla misali Warren kapıda görüldü.

"Sizinle başlamak isterim," dedi: Bu bir rica değildi, emirdi.

"Hadi ya!" diye mırıldandım.

Telefonu kapadım. Mekândaki en kıdemli kişi olarak, bu yükü omuzlamak ve dedektiflere şirin görünmek zorundaydım. Ne şans!

"Pekâlâ," dedim.

"Güzel," diye karşılık verdi Warren.

"Bir bardak su alayım."

"Beklerim."

"Rahatınıza bakın."

Dedektiften uzaklaşıp mutfağa doğru yöneldim. Son anda, devam edip Lucy'nin odasına bakmaya karar verdim.

Onu köşede kıvrılmış uyurken bulmayı umarak kafamı içeri uzattım.

Aksine, dans ediyordu.

Odanın içinde zarifdaireler çiziyor, bir ay ışığından diğerine süzülüyordu. Her dönüşünde, yatağının üstüne zıplarken ya da pencerenin önünde, ayakucunda dönerken üstündeki kocaman ameliyat önlüğü şişerek etrafında dolanıyordu.

Tekrar kedi olmuştu. Belki patileriyle ay ışığını yakalamaya çalışıyordu. Belki sadece ileri geri salınmak hoşuna gidiyordu. Pencereye vurdu, avuçlarını açarak cama dayadı. Sonra durdu, camdan yansımamı gördüğünü biliyordum.

Son karşılaşmamızdan sonra bana kızgın mıydı? Korkmuş muydu? Kafa mı tutacaktı?

Lucy pencereden uzaklaştı. Yavaşça dolanmaya başlayarak bana doğru döndü. Son anda, tam gerildiğimi hissederken, elini açarak solgun parmaklarını uzattı. Elinde ipliklerden, halının liflerini yuvarlayarak kendi kafasına göre yaptığı küçük bir yumak top vardı. El yapımı bir kedi oyuncağı.

Tereddüt ettim. Tekrar sallandı.

Hediyesini kabul ettim, avucumu kapadım. Lucy, ay ışığında gümüş gibi parlayan kol ve bacaklarıyla uzaklaştı.

Barış ve uzlaşma hediyesini cebime atarak Warren'a döndüm.

Tam sınıfa girmek üzereyken su almayı unuttuğumu fark ettim. Bir bardak almak için mutfağa geri döndüğümde

Greg'le karşılaştım. Benny ve Jimmy hâlâ sakinleşmemişti. İki çocuk için birkaç doz Benadryl verdim. Greg, Benadryl'i aldı, ben de sınıfa geri döndüm. Dedektif Warren'in bakışları hâlâ su almadığımı söylüyordu.

Tekrar mutfağa döndüm, bu kez bir bardak bulup musluğu açtım. Diğer Dedektif LeBlanc, İdari Bölüm'den kafasını uzattı. Fotokopi makinesinin kâğıdı bitmişti.

Makineye tekrar kâğıt yüklerken, kopyalanan sayfalara bir göz attım. Kopyaları sınıfa götürmeyi teklif ettim ama reddetti. Omuz silktim. Tika'nın dosyasıyla işi bitmiş göründüğünden, referans olarak kullanmak amacıyla yanıma aldım. Sınıfın önüne geldiğimde, bardağımı fotokopi makinesinin yanında unuttuğumu fark ettim. Yönetici bölümüne geri döndüm, bardağımı alıp sonunda sınıfa girdim.

Ben otururken Warren saatine baktı. İki dedektif birer yanma oturmuştu.

"Bir bardak içecek almanız hep on beş dakika mı sürer?" diye sordu.

"Eh, bazen yirmi. Bu akşam şanslıydım; sadece dört ya da beş kez durduruldum. Dert etme, birazdan yine çağırırlar."

"Çılgın bir gece," dedi sağındaki dedektif. Onu ilk ziyaretinden hatırlıyordum. Boston polisi rolündeki George Clooney'ydi.

"Doğum günü partisi," dedim. "Her zaman olur."

"Doğum günü partisi mi?" diye sordu.

"Priscilla on yaşma bastı. Akşam yemeğinden sonra bir

parti düzenledik. Çocuklar küçük bir kek yaptı; biz süsler astık, parti şapkaları dağıttık. Çocuklar çok heyecanlandı, bizim grubumuzda bunun bir bedeli var."

"Öyleyse neden parti veriyorsunuz?" diye sordu Warren, kaşlarını çatarak. Kadının Gestapo rolünü oynadığını hayal ettim. Çok başarılı olurdu.

"Çünkü bu çocukların çoğu hiç doğum günü partisi görmemiş," diye açıkladım. "Ya çok fakirler ya da bu şansı elde edemeyecek kadar rahatsız ve sevgisizler. Yine de, onlar hâlâ çocuk ve çocukların doğum günü partisi olmalı."

"Şimdi bütün gece uyanık kalıp size ve birbirlerine eziyet mi edecekler?"

Polisleri sakince süzdüm. "Bebekken sarstıkları için Priscilla'da beyin hasarı var. Bu yüzden rakamlarla bir şey yapamıyor. Oysa bu gece, on tane mum sayıp hepsini kekin üstüne dikebildi. Personele gelince, gecenin kalan kısmında çocuklar burayı yıksa umurumuzda olmaz. Yaşadığımız o an için her şeye değer."

Warren beni inceliyordu. Sözlerimin onu etkileyip etkilemediğini bilmiyordum. Sonuçta, zamanını cesetlerin yüzlerini incelemekle geçiren bir kadındı. Poker oynayacak olsak, beni kesin yenerdi.

"Ya Tika Solis? Ona da parti verdiniz mi?"

"Bilmiyorum." Dosyayı açmak istedim. Warren masanın üstünden eğilip kapattı.

"Hayır. Aklınızdan söyleyin. Onunla ilgili ne hatırlıyorsunuz?"

"Hiçbir şey."

"Ne demek *hiçbir şeyi*"

Omuz silktim. "Hiçbir şey. İsimler bende çağrışım yapmıyor."

"Ozzie Harrington'ı hatırladınız," dedi sinirle.

"Ozzie'yle aylarca birebir çalıştım. Tabii ki hatırlayacağım."

"Ama Tika'yla çalışmadınız?"

"Gözümün önüne bile gelmiyor."

Sanki bir şey saklıyormuşum gibi, bana bakmaya devam ediyordu. "Kız kendini kesiyordu. Bu hafızanızı tazeler mi?"

Başımı salladım. "Daha spesifik olmalısınız."

"Hadi canım, kendini doğrayan küçük bir kız? Aklınıza bir şey getirmiyor mu?"

"Şu anda bile öyle iki vakamız var. O yüzden hayır."

"İki mi?"

Dosyayı elinden çekip aldım. "Çocuklar dümdüzdür, Dedektif. Bazen duygularını sözcüklere dökemezler, ama bu onların iletişim kurmaya çalışmadıkları anlamına gelmez. Dünyadan nefret eden bir çocuk, o doğrultuda davranır. İçi acıyan bir çocuk, acısını göstermek için kollarını, bacaklarını, bileklerini keser."

"Tika buraya getirildiğinde üç yaşındaymış. Yani Sylvia Plath şiirleri okuyup arpacı kumrusu gibi düşünen bir yeni yetmeden söz etmiyoruz," dedi Warren şüpheyle.

"Üç mü?" İmkânsız olmasa da, üç yaş kendini doğramak için çok erken bir yaştı. Kaş çatma sırası bendeydi. "Ne

zaman getirilmiş?"

Dedektifbana baktı. "Ozzie'yle aynı zamanlarda."

Hafızamı zorlayıp çocukları gözümün önüne getirmeye çalıştım. Çocukların dinamizmi en çok danışmanları etkiliyordu. Ozzie'yle birlikte hangi çocuklar gelmişti? Dinamikler nelerdi? Son yıl çok yoğun geçmişti. Sürekli çocuk akışı olmuştu ve her birinin dosyası bir öncekinden daha ürkütücüydü. "Bir dakika. Ufak tefek bir şey mi? Mattapanlı?"

DedektifWarren, diğer yanında oturan kızıl kafalıya bir göz attı. "Mattapan'dan, Jamaica Plains'e taşındılar," diye mırıldandı adam. Dedektifbaşıyla bana doğru bakarak onay verdi.

"Pekâlâ, hatırlıyorum," diye itiraf ettim. "Ancak onunla pek çalışmadım. Ben Ozzie'yle ilgileniyordum. Ayrıca Tika kadınlarla pek ilgili değildi, erkek ÇT'lere daha iyi tepki veriyordu."

""Tepki vermek' derken?"

"Daha çok, bir baba figürü istiyordu," dedim omuz silerek. "Tika'nın evde babası yoktu, o yüzden dışarıda sürekli bir tane bulma endişesi vardı. Eğer Ed ya da Greg ondan bir şey yapmasını isterlerse, yapıyordu. Ben ya da Cecille bir şey söyleyecek olsak, havada uçup gidiyordu. Burası akut tedavi kliniği; işimiz bunu değiştirmek değil, bununla çalışmak. O yüzden erkek danışmanlarla çalışıldı."

"Yani çoğunlukla beden eğitimi öğretmeniyle çalıştığımı mı söylüyorsun?"

"Beden eğitimi öğretmeni mi... Greg mi? Evet. İşte, iz-

ninizle," dosyayı işaret ettim. Dedektif sonunda açmama izin verdi. Raporları taradım. Çoğunun Greg, Ed ve Chester tarafından yazıldığına emindim. Yani erkek ÇTTer. "Greg ve Ed, bu akşam ikisi de burada," dedim. "Size yardımcı olabilirler."

"Ozzie ve Tika arasında iletişim var mıydı?" diyebilmek istedi dedektif.

"Muhtemelen. Ortak alanda, grup çalışmalarında, bu tip şeyler." Açıkça anlamam gereken bir şey vardı. Ozzie ve Tika.Tika ve Ozzie. Sonradan anladım. Ellerim dosyanın üstünde dondu kaldı. Dehşet içinde üç dedektife baktım.

"Yoksa siz... Tika'nın öldüğünü mü söylüyorsunuz?" Bir saniye sonra tekrar fark ettim, "Olamaz, Jamaica Plains. Geçen akşam Jamaica Plains'de katledilen aile. *Tika'nın* ailesi miydi? Buradan iki çocuk, iki aile..."

Böyle bir bağlantının çıkarımlarını hesaplamak istemiyordum. Sonradan, dedektiflerin bana davranış biçiminden, durumu anladım. Bana, iki hasta hakkında bilgi veren bir hemşire gibi değil, bir şüpheli gibi davranıyorlardı. Aynı trajediyi paylaşan iki aile arasındaki ortak payda.

Geçmişim. Geçmişimi biliyorlar mıydı? Çünkü eğer geçmişimi öğrenirlerse...

Soluk alamadım. Gözümün önünde beyaz noktalar uçuşuyordu ve babamın lanet olası sesi tekrar başladı: "*Danny kızım. Ooooof, Danny kızım*

Kes sesini, kes sesini, kes sesini.

Kapalı kapı vuruldu. Kendimi dönmeye, ayağa kalkıp

bir profesyonel gibi davranmaya zorladım. Soluk al. Soluk ver. Parçalara ayır. Hemşireler bu tür işlerde iyidir. Psikiyatri hemşireleri en iyisidir. Kapıyı açtım.

Dışarıda Greg duruyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Onu gördün mü?" diye bağırdı.

"Kimi?"

"Lucy. Lanet olsun, her yerde onu arıyoruz. Lucy yok oldu."

22. BOLUM

LUCY

Sus, küçük bebek, ağlama. Annen güzel bir kuş alacak sana. Eğer güzel kuş şakımazsa, annen elmas yüzük alacak sana.

Gölgeler. Soluk alan gölgeler. Hareket eden gölgeler.

Eğer elmas yüzük parlamazsa, annen bir ayna alacak sana. Eğer ayna kırılırsa, annen bir katır alacak sana.

Gölgeler. Gölgeler, beni izle diyor. Öyle yapıyorum.

Eğer katır çalışmazsa, annen manda arabası alacak sana. Eğer manda arabası tepetaklak olursa, annen Rover adında bir köpek alacak sana.

Gölgeler. Koridordan süzülüp kapıya doğru gidiyor. Beni izle. Beni izle. Beni izle.

Eğer köpek Rover havlamazsa, annen bir at arabası alacak sana. At arabası tepetaklak olsa da, sen yine en tatlı bebek olacaksın kasabada.

Gölgeler. Çekiyor, götürüyor, sürüklüyor, istiyor. Ben

de, ben de.

Sus, küçük bebek, ağlama. Sus, sus, sus...

D. D. giderek artan bir şüpheyile Danielle'i izliyordu.

"Solaryuma baktınız mı?" diye sordu hemşire, beden eğitimci ÇT'ye.'Talmiye ağaçlarının arkasına?"

"İlk oraya baktık."

"Bütün katı araştırdınız mı? Dolap içleri, gardırop arkalan, banyo lavabolarının altları?"

"Evet."

"Lucy kaybolalı ne kadar oldu?"

"Yirmi dakika."

"*Yirmi dakika* mı? Yirmi dakika geçti ve sen şimdi mi söylüyorsun?"

"Hey, bir grup dedektif seni kısıtırmış. Biz de ilk kez çocuk aramıyoruz. Personel hâlâ aramada. Katta ve solar-yumda aradık, hastane koridorlanna hızlıca bir göz attık. Nafile. Merkez güvenliğini arasak iyi olacak, işte buradayım ve sana söylemem gerekeni söylüyorum."

"Biz yardım ederiz," dedi D. D.

Danielle ve beden eğitimi öğretmeni dönüp ona baktılar. Daha da rahatsız oldukları belliydi.

"Biz hallederiz," dedi Danielle, gergin bir sesle.

"Sahi mi? Öyleyse çocuk nerede?"

Danielle dişlerini sıktı, bir şeye vurmak ister gibiydi, muhtemelen D. D.'ye. D. D. ellerini açtı. "Gördüğüm kada-

rıyla bir araştırma başlatmanız gerekiyor, doğru mu? Aynı zamanda da burayı idare etmeniz gerekiyor. İnsan gücüne ihtiyaç var. İşte flaş haber: Kayıpları aramakta uzman dört kişiyiz. Aptal olma. Bırak yardım edelim."

"Şey, madem bu kadar nazikçe sordunuz," diye mırıldandı Danielle.

D. D. gülümsedi. "Pekâlâ," dedi kuru bir sesle. Durumu kontrol altına almıştı. Elinde bir kâğıt demetiyle Phil salonda yürüyordu. D. D. ona el salladı, ekibini hemşirenin ve ÇT'nin etrafında topladı. "Ne arıyoruz? Tanımlayın."

"Dokuz yaşında bir kız," diye bilgi verdi Danielle. Zayıf, yüzünü çevreleyen uzun siyah saçları var. Son gördüğümüzde üstünde kocaman, yeşil bir ameliyat önlüğü vardı. Yine de, çıplak olabilir. Giyinmekten hoşlanmıyor."

D. D. bir kaşını kaldırdı. "Solaryum dediniz. Yani daha önce de tek başına firar etti mi?"

Hemşire başıyla onayladı. "Dün. Bu çok alışılmışın dışında," diye ekledi. "İki tane kilitli kapımız var. Koğuştan bir kez bile kaçmayı başaran olmadı."

"Belli ki bazı becerileri var."

"Öyle gibi." Danielle yine kaşlarını çattı. O ve ÇT karşılıklı bakıştılar, D. D.'nin polis antenleri çalışmaya başladı. Koğuşa ilgili kesinlikle bir sorun vardı. Şimdilik, iki menfur cinayet arasındaki tek bağ bu psikiyatri koğuşuydu. D. D. ve ekibi bu koğuşun altını üstüne getirmek istiyorlardı ve kayıp bir çocuğu aramak iyi bir başlangıçtı. Bu durum, nahoş gördükleri her şeye burunlarını sokmak ve görmek istedikleri

her şeyi görebilmek için hafifletici sebep sağlıyordu. Çocuğu kurtar, koğuşu ifşa et. Gece, hareketli geçeceğe benziyordu.

"Güvenlik kayıtlarınıza ihtiyacımız var," dedi D. D.

"Burada kamera yok."

"Gözlem yok mu? Böyle bir yerde, bu tip çocuklarla ve Allah bilir ne tip ebeveynlerle? Hadi ama! Günümüzde, hem de çılgın hukuki kanunların olduğu bir çağda güvenlik kameraları sizi korumak içindir."

"Kameramız yok," diye tekrarladı Danielle. "Kontrol sistemimiz var: Bir personel, her beş dakikada bir çocuğun konumunu ve durumunu kaydeder. Bir, böylece tüm çocuklar takip edilmiş olur, teorik olarak, şu andaki durum gerçekleşmez. İki, çocuğun tüm davranışları kayıt altına alınmış olur. Böylece, diyelim ki altı ay sonra, bir çocuk ya da ebeveyn uygun olmayan davranış iddiasında bulunursa, çocuğun güvende ve gözetim altında olduğunu belgeleyebiliriz. Bu sistem bizim çok işimize yarıyor."

" Bu geceye kadar."

"Lucy'ye kadar," diye mırıldandı hemşire. Duraksadı, sonra devam etti. "Lucy, primal bir çocuk. Ne toplumsal bilinci var ne de kendi insanlığının farkında. Buraya geldiğinden beri, bir ev kedisi gibi davranıyor. Bu davranış biçimi onu sakinleştiriyor. Bu illüzyon zarar görürse, vahşileşiyor ve ne yapacağı belli olmuyor." Hemşire ensesindeki gür saçlarını kaldırdı, taze yaralarını ve çürüklerini gösterdi. "Onun kendisi ve çevresi için tehdit oluşturduğunu söyleyebilirim."

"Lanet olsun," diye soludu D. D. Az önceki neşeli hali

kalmamıştı.

"Eğer onu bulursanız," diye devam etti Danielle, saçlarını ensesine geri bırakarak, "ona yaklaşmayın. Onunla başa çıkmak bizim işimiz ve emin olun bu konuda yeterli değilsinizdir. Anlıyor musunuz?"

"Geri zekâlı değiliz," dedi D. D. Bu cevap, çocuğa yaklaşmak konusunda ne olumlu ne de olumsuz bir ifade içeriyordu. "Pekâlâ, çiftli gruplar halinde dağılıyoruz. Tıp merkezinin her katına bakacağız. Tepeden aşağı doğru, hastane güvenliğine söyleyin onlar zeminden başlasınlar."

"Ben yardımcı olurum," dedi Danielle kararlılıkla.

"Ben de," diye araya girdi beden eğitimi öğretmeni. Dönüp Danielle'e baktı, gülümsedi. "Biz bir ekibiz, değil mi?"

Tekrar bakiştılar. Kişisel yakınlık: D. D. işi üstüne buna bahse girerdi.

"Başhemşiremiz Karen da yardım eder. Neredeyse varmak üzeredir -Danielle saatine baktı- yirmi dakikaya kadar."

D. D. başıyla onayladı. "Bakın ne diyeceğim. Uzman sizsiniz. Danielle, sen benim ekibime katıl, beden eğitimi öğretmeni ise... şey..."

"Greg."

"Greg, sen Neil'le berabersin. Phil ve Alex üçüncü grubu oluşturur. Kızı bulduğumuz anda diğerlerini uyarırız. Başka bir öneri?"

"Kedi gibi düşünün," dedi Danielle. "Doğal ışıklı sakin yerler Lucy'yi cezbeder. Gün ışığı, ay ışığı, o tür şeyler. Ya

da rahat bir yerde kıvrılmış olabilir: bir dolabın içine, bir masanın altına. Kedi gibi."

D. D. ve Danielle psikiyatri koğuşundan başlayacaklardı, yani hastanenin en üst katından. Greg ve Neil yedinci kata bakarken, Alex ve Phil altıncı kata ineceklerdi.

D. D., Phil'in çektiği fotokopileri bir dolaba kilitledi. Sonra Danielle Te beraber uzaklaştılar.

Hemşire, D. D.'yi koridordan geçirip muhteşem şehir manzarasının görüldüğü devasa bir pencerenin önüne getirdi. Hasırların üstüne serilmiş, huzursuzca dönen ya da kıpırdayan en az yarım düzine çocuk vardı. Başlarında tek bir personel bekliyordu. Danielle, ÇT'yi ismiyle selamladı. Ed, bir diğer ÇT olan Cecille'in Aimee ile uğraştığını, Tyrone ve Jorge'un TV salonunda olduğunu söyledi.

D. D. koğuşun hayli yoğun bir yer olduğunu fark etti, üstelik saat sabahın üçü olduğu halde.

Koridorun sonunda Danielle durdu ve bir çift yatakhane odasını işaret etti. Kendisi sağdakine girdi, D. D. soldakine. Sonra koridorda yollarına devam ettiler. D. D. bütün odaların birbirinin aynısı olduğunu söyleyebilirdi, sadece birinde karyolasız bir şilte vardı. Muhtemelen oda kayıp çocuğa aitti, mobilyaları silaha dönüştürebilen kıza.

Yatak odalarını, banyoları, küçük mutfak ve kilitli İdari Bölüm'ü geçtiler. D. D. bütün masaların altını kontrol etti, hatta fotokopi makinesinin kâğıt yükleme tepsisini bile çektiğini fark etti.

"Kedi gibi düşün," diye mırıldanıyordu kendi kendine.

"Kedi gibi düşün."

D.D'nin hiç kedisi olmamıştı. Kendisine bir kırmızı balık konusunda bile güvenemezdi. İdari Bölüm'ü bitirdikten sonra ortak alana, sınıflara ve bekleme odasına geçtiler. Orada, Danielle ile beraber daha yaratıcı olmaları gerektiğine karar verdiler. Kanalizasyon sistemine ulaşp çatıya tırmanmak ve pencereden kaçmak.

Pencereler açılmıyordu ve yaklaşık iki buçuk metre yüksekliğindeki tavan bir çocuğun ulaşamayacağı kadar yüksekti. Menfezler ise tırmanılamayacak kadar küçüktü.

D. D., Neil'i aradı. GregTe beraber yedinci katı arayıp beşe geçmişlerdi. Phil, Alex'le beraber hâlâ altıncı katta olduklarını rapor etti. Bu durumda D. D. ve Danielle asansöre binip dördüncü kata inmeye karar verdi.

Hemşirenin hareketleri artık daha sarsak, yüzü daha beyazdı. Kadın kesinlikle kayıp kız için çok üzülüyor, bunu saklamak için ise elinden geleni yapıyordu.

"Lucy gibi bir kıza ne olabilir?" diye sordu D. D. hemşirelerin bölümüne vardıklarında. Gecenin bu saatinde sadece iki hemşire nöbetçiydi ve ikisi de vahşi bir çocuk görmemişti. Gözlerini açacaklarına söz verdiler ve D. D. ile Danielle hasta odalarını aramaya devam ederken, onlar işlerine geri döndüler.

"Onun primai olduğunu söylediniz," diye devam etti D. D. "Bu ne demek? Ona gerekli ilaçları verip terapi uyguladığınızda, vahşi bir panterden evcil bir pisiye mi dönüşüyor?"

"Pek sayılmaz." Danielle kafasını ecza deposuna doğru uzattı. İçeride dokuz yaşında bir kız yoktu. Devam ettiler. Adımları bir sonraki hedefe doğru daha da sıklaşmıştı.

"Lucy'nin temel gelişim evrelerinin çoğu eksik," diye açıkladı Danielle. "Dokuz yaşında bir çocuk için böylesi bir geçmiş neredeyse imkânsız. Daha önce üç yaşında primal bir çocuk üstünde çalışmıştık. Acıkırsa buzdolabını dağıtıyor, susadığında klozetten su içiyordu. Tuvalet ihtiyacını gidermek için uygun bir köşe buluyordu. Ona ismini öğretmek bir yıl, ismiyle çağrıldığında gelmeyi öğretmek bir başka yılımızı aldı, ama o üç yaşındaydı. Lucy ise dokuz. Bu gelişim evreleri artık engel olmaktan çıkıp kocaman tepelere dönüştü ve tırmanması gereken en az bir düzine tepe var."

"Yani bunlarla baş edene kadar sizlerle mi kalacak?" diye sordu D. D. Şişman bir adamın, sayısız kablo ve tüplerle bağlı olarak yatakta yattığı karanlık bir odaya girdiler. Monitörün ışığında yatak ve sandalye altlarını, duş kabinini kontrol ettiler.

Danielle başını salladı. "Biz akut tedavi kliniğiyiz, hatırladınız mı? Lucy'nin hayat boyu desteğe ihtiyacı var. Onunla başa çıkabilecek tek hastane Shriners. İnanılmaz işler başarıyorlar ve bunun kanıtı olarak sırada bekleyen sayısız kişi var."

D. D. kendini tedirgin hissediyordu. Cani yetişkinlerle uğraşmak, sorunlu çocuklarla uğraşmaktan daha iyiydi. Gerçi bunların çoğu diğerine dönüşüyordu. Horlayan adamın odasından çıkıp diğerine daldılar. Danielle sandalyeyi çekerken,

D. D. yatağın altını kontrol etti.

"Bütün primal çocuklar kaçır mı?" diye sordu D. D.
"Yani... vahşetin çağrısı gibi bir şey mi?"

"Eh, daha vahşiler Tarzan gibi. Yine de, bugüne kadar tek bir firar olmadı."

"Lucy'yi tetikleyen nedir?"

"Bilmiyorum. Dünyayı nasıl algıladığını anlayacak kadar uzun süre beraber olmadık."

Hastanın odasından çıkıp bir müşterek banyoya girdiler.

"Dünyayı nasıl algıladığı mı?" diye tekrarladı D. D.

"Bütün olay bu aslında," diye karşılık verdi Danielle. Koridorun ortasında duraksadı, artık D. D.'nin gözlerinin içine bakabiliyordu. "Mesleklerimiz aynı. Siz, suçluyu yakalamak için suçlu gibi düşünüyorsunuz. Ben, primal bir çocuğa ulaşabilmek için onun gibi düşünmeye çalışıyorum. Aileler o yüzden kopuyor. Otistik, hiperaktif ya da şizofren bir çocuk gibi düşünmeyi başaramıyorlar. Timmy, baş belası olduğu için paltosunu giymeyi reddetmiyor, çünkü fermuarın sesi kulaklarını kanatıyor. Bir çocuğu sevmekle, anlamak aynı şeyler değil. Bir çocuk psikiyatrisi hemşiresi olarak diyorum ki, *sevgi* her şey demek değil."

"Korkunç," dedi D. D.

"Eğer onları şimdi tedavi edebilirsek, büyüdüklerinde tutuklamak zorunda kalmazsınız."

"O kadar korkunç değilmiş," diye kabullendi D. D.
"Şimdi, Lucy hangi cehennemde?"

"Aynen katılıyorum," dedi Danielle yorgun bir sesle.
"Lucy, hangi cehennemde?"

Sus, küçük bebek, ağlama. Annen güzel bir kuş alacak sana. Eğer güzel kuş şakımazsa, annen elmas yüzük alacak sana.

"Sana ne dersem onu yapacaksın."

Eğer elmas yüzük parlamazsa, annen bir ayna alacak sana. Eğer ayna kırılırsa, annen bir katır alacak sana.

"İpi tut."

Eğer katır çalışmazsa, annen manda arabası alacak sana. Eğer manda arabası tepetaklak olursa, annen Rover adında bir köpek alacak sana.

"Sandalyenin üstüne çık."

Eğer köpek Rover havlamazsa, annen bir at arabası alacak sana. At arabası tepetaklak olsa da, sen yine en tatlı bebek olacaksın kasabada.

"Şimdi bana nasıl uçtuğunu göster."

Sus, küçük bebek, ağlama. Sus, sus, sus...

D. D.'nin cep telefonu çaldı. Numaraya bakıp açtı. "Ne var?"

"Bir şey gördük," dedi Phil kısa ve öz. "Kız radyolojiye doğru gidiyor. Bir iple."

"İp mi?"

"İp."

Duyduğu şey D. D.'nin hoşuna gitmedi. Danielle'e baktığında onun yüzünde de aynı ifadeyi gördü. "Radyoloji," dedi D. D. "Gidiyoruz."

Telefonu kapattı, Danielle'le birlikte koridorda koşmaya başladılar. "Asansör çok yavaş," dedi Danielle. "Merdivenlere. Bu taraftan."

Hemşire kapıyı omuzladı ve merdivenlerden aşağı inmeye başladılar. Danielle adeta uçarken, D. D. hemen onun ensesindeydi. Danielle bir çıkış kapısı daha omuzladıktan sonra loş bir odaya daldılar.

Kirkland Tıp Merkezi'nin bu bölümü çok sessizdi. Boş sandalyeler, kimsesiz resepsiyon masası. Sabahın üçüydü. Randevuların işi bitmişti, buraya artık sadece acilden bir doktorun işi düşebilirdi. Bir çocuğun kendi arzusuyla gezmesi için çok fazla ve uzun boş koridorlar vardı. Bekleme salonuna benzeyen bir odadaydılar. D. D. etrafına bakındı, en az yarım düzine kapalı kapı vardı. Koşan ayak sesleri işitti, Alex ve Phil içeri daldılar.

"Hangi yoldan? Nerede?" diye sordu D. D. Parmak uçlarında, harekete hazır bekliyordu.

"Kedi gibi düşün, kedi gibi düşün," diye mırıldanıyordu Danielle. "Görüntüleme odaları! Küçük ve karanlıktır ama makineler yüzünden hâlâ sıcaktır..." Her birinin üstünde bir numara olan kapıları işaret etti. "Gidelim."

D. D. kedine en yakın kapının tokmağına asılırken, diğerleri de aynı şeyi yaptı. İlk kapı kilitliydi, ikincisine geçti. Açılınca içeri daldı, karanlık bir kozaya girmiş gibi oldu.

Işığ ı açınca aslında iki oda olduğunu fark etti. Birinde masa vardı ve diğ er camlı bölme hiç kuşku yok ki teknisyenin gör üntü alması içindi. İkisini de kontrol etti. Boştu. Bekleme salonuna geri döndü. Phil bir odadan çıkıyordu. Sonra Alex, ardından Danielle. Hepsi başlarını salladı.

Başka ayak sesleri duyuldu. Neil ve Greg onlara doğru koşuyordu.

"Diğ er odalar?" diye Danielle'e sordu D. D.

"Elbette," dedi hemşire ifadesizce. "Bütün kat oda dolu. Demek istediğ im, görevli odaları, resepsiyon bölümü, bürolar. Odalar, odalar ve yine odalar."

"Pekâlâ, şu anda merkezdeyiz," diyerek D. D. durduğ u yeri işaret etti. "Buradan başlayacağız. Daireler çizerek bakacağız. Hadi, herkes bir odaya."

Artık çok hızlı hareket ediyorlardı. Odalar küçüktü, çabuk bakılabiliyordu. On iki dakikalarını aldı. Sonra merkeze dönüp sinirle bakiştılar. Kat sessizdi, sadece uykudaki bir binanın uzaktan duyulan kıpırtıları ve uğultuları duyuluyordu.

Önce Phil konuştu. "Ya şimdi? Onun bu koridorda yürüdüğ ünü gören bir hademeyle konuştuğ umuza yemin ederim. Bir yere gitmiş olmalı."

D. D. şaşkındı, altdudağ ını kemiriyordu. Bu kat doğru yermiş gibi görünüyordu. Karanlık, kuytu, küçük alanlarla dolu. Bir hastane, saklanmak için ideal yerd i.

Ve sonra...

Yavaşça döndü, ilk denediğ i kapıya ilerledi. Bütün kapıları açık olan kattaki tek kilitli kapıydı. Ve birden, öylesine,

anladığını fark etti.

"Danielle," dedi sessizce, "bu anahtara ihtiyacımız var."

Hademe anahtarı getirdi. İş D. D.'ye düşmüştü, eldivenlerini giymişti bile. Mecbur olmadığı hiçbir şeye dokunmama dikkat ediyordu.

Ağır ahşap kapı açıldı. Yavaşça içeri girip ışığı yaktı.

Kızın bedeni tavanın ortasından sarkan bir ipin ucunda asılıydı. Kenarda tekmelenmiş bir sandalye vardı. Yeşil ameliyat önlüğü sıksa vücudunu sarmalıyor, rüzgâra kapılmış gibi hafifçe dalgalanıyordu.

"İndirin onu, indirin," diye bağırarak Danielle'in sesi duyuldu. "Acil, acil, acil! Lanet olsun, Greg çabuk çağır!"

Ancak Greg kıpırdamıyordu. D. D. gibi o da artık tıbbi müdahale için çok geç olduğunu anlamıştı. Emin olmak için, D. D. bir adım öne çıkarak kızın bileğini kavradı. Lucy'nin bedeni buz gibiydi ve tabanında nabız yoktu.

D. D. geri çekilip Neil'e döndü. "Adli tıpla görüştüğünde, Ben'e söyle ipe dokunmayın." Sonra Danielle ve Greg'e döndü. "İkiniz isterseniz yukarı dönebilirsiniz. Buradan itibaren biz alıyoruz."

İkisi de duymamış gibiydi. Greg uzanıp Danielle'e sarıldı. Danielle belli belirsiz ona doğru döndü.

"Kalacağız," dedi dümdüz bir sesle. "Sağ kalan tek kişinin görevi bu. Şahit olmak zorundayız. Hikâyeyi anlatmak için yaşamak zorundayız."

23. BÖLÜM

DANIELLE

Cenazeden altı ay sonra, Helen Teyzem beni kardeşlerimin mezarı için taş seçmeye götürdü. Kendisi, annem için çoktan gül pembesi bir taş seçmiş, hatta üstüne isim ve tarih bile yazdırmıştı. Ancak, Natalie ve John için bir taş seçmek gerekince, Helen Teyzemin yüreği buna dayanmamış, yürüyüp gitmişti.

Böylece ablam ve ağabeyim ilk altı ay boyunca isimsiz mezarlarda yattı. Helen Teyzem artık bu işin halledilmesi gerektiğine karar verene kadar. Onunla beraber gittim. Bu, yapılması gereken bir şeydi.

Mezar taşı dükkânı komik bir yerdi. Bahçe süsleri, dekoratif fıskiyeler ve kuşkusuz mezar taşları seçebiliyordunuz. Görevli adam blucin bir tulum giymişti ve iki çocuk için mezar malzemesi almak isteyen siyahlar giymiş bir kadınla, boş bakışlı bir kıza yardımcı olmaktansa, bahçeyle uğraşmanın daha iyi olduğunu düşünür gibiydi.

Oğlan beyzbol sever miydi?" diye sordu sonunda. "Bir beyzbol sopası ve top kazıyabilirim. Mesela Red Sox takımının. Red Sox için çok iş yapıyoruz."

Teyzem hafiften güldü. Hoş bir ses değildi.

Sonunda iki küçük melekte karar kıldı. İğrençtiler. Melek? Bana dil çıkarmayı seven ve her an bir tane patlatmaya hazır ahmak kardeşlerim için mi? Onlardan nefret ederdim.

Ancak o günlerde pek konuşmuyordum, o yüzden seçimi teyzemin yapmasına izin verdim. Annemin mermer taşı gül pembeydi. Kardeşlerimse birer melek olmuştu. Belki cennette ağaçlar vardı. Belki Natalie tavşanları kurtarıyordu.

Bilmiyordum. Ebeveynlerim beni hiç kiliseye götürmemişti ve şirket avukatı teyzem de onların agnostik yolundan devam ediyordu.

Babamı gömmedik. Teyzem, onu kardeşinin yakınlarında görmek istemedi. Düzenlemeleri yapan kişi teyzem olduğundan, onu yaktırıp küllerini bir karton kutuya doldurttu. Kutu, apartman dairesindeki bir depoya gitti ve on iki yıl orada kaldı.

Teyzemin çantasından anahtarı aşırıp zaman zaman o karton kutuyu ziyarete giderdim. Kutunun görünüşü hoşuma giderdi. Basit. Küçük. Kullanışlı. Şaşırtacak kadar ağırdı, o yüzden ilk ziyaretimden sonra bir daha kaldırmaya teşebbüs etmemiştim. Babamı bu şekilde hatırlamak, bu şekilde saklamak istiyordum. Bir kutu mendilden daha büyük değildi ve saklaması kolaydı.

Bu kutuyu tezgâh yapabilirdim. Vurabilirdim. Tekmeleyebilirdim. Azarlayabilirdim.

Bir kutu beni asla, ama asla incitemezdi.

Yirmi birinci yaş günümde sarhoş olup teyzemin deposuna baskın yapıp bir sinir krizi anında kutunun içini kanalizasyona boşalttım. Babamı Boston'un bağırsaklarına karıştırdırken, ağzımı kapalı tutsam da, ona ait bir şeyler burnuma sızmıştı.

Hemen ardından, böyle bir şey yaptığıma üzıldüm.

Karton kutunun içinde babam vardı, onu küçücük gösteriyordu.

Artık oralarda bir yerlerde, çeşitli borularda, kanallarda ve su sistemlerinin içinde yüzdüğünü biliyordum. Belki küller suyla ıslanınca şişiyor, şehrin karanlığında tekrar ortaya çıkması için babamın büyümesini sağlıyordu. Belki bir gün beyaz bir el bir klozetin içinden uzanacak ve babam tekrar özgür olacaktı.

Karton kutu onu kapalı tutuyordu.

Oysa şimdi, dünyadaki bütün kötülüklerin sorumlusu bendim.

"Koordineli çalışma konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye Greg'e çattı Karen. Saat dördü geçmişti. Hepimiz yorgunduk, betimiz benzimiz atmıştı, şoktaydık. Karen, tam Lucy'nin ölümünün üstüne gelmişti. Adli tabipler Lucy'nin yeşil örtülü bedenini nazikçe indirip sedyeye alırken bizim

yanımızdaydı. Sonra onu götürdüler.

Bir çocuk, kar tanesi gibidir. Pediatrik hemşirelikte ilk öğretilen şey buydu. *Bir çocuk, kar tanesi gibidir.* Her biri, öncekinden farklı ve benzersizdir. Bir tanesini bile kaybet-sen, çok şey kaybetmiş olursun çünkü aynısından bir tane daha gelmeyecektir.

Sol elim cebimdeydi, parmaklarımla Lucy'nin son armağanını, yumak topunu avucumda yuvarlıyordum.

"Ah Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım... "

"Polisin yanındaydı," dedi Greg gergin bir sesle. "Bu, koordinasyona dahildir sanırım. Ayrıca koğuş çok meşguldü, yapacak çok şey vardı."

"Belli oluyor!"

"Lanet olsun Karen, muhtemelen düşünemiyorsun."

"Ne düşündüğümün bir önemi yok. Böyle bir durumda, görüntü de gerçekler kadar önemlidir. Gerçek şu ki, bir personelimiz ve bir çocuğumuz on beş dakikadan daha uzun bir süredir ortada yoktu. Denetimden sen sorumluydun Greg. Ne halt ediyordun?"

"Kontrol ettim! Cecille, Lucy'ye kefil oldu; yirmi dakikada bir denetimde anlaşıştık, o yüzden yirmi dakikayı bekledim. Danielle'e gelince, polisin yanındaydı. Ya da ben öyle sanıyordum."

Bütün gözler bana dönmüştü. Bir şey söylemedim. Yumağımı avucumda yuvarlamaya devam ettim.

"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel kızım... "

"Bir bardak su almaya gittiğini söylemiştin," dedi

Karen, bana dönerek. "Bu gece Lucy'yi gördün mü? Daha doğrusu onu ziyaret ettin mi?"

"Lucy'yi gördüm. Ay ışığında dans ediyordu. Mutluydu."

"Ne zaman?"

"Su almadan önce."

"Danielle, konuşmaya başla. Hastane soruşturma başlatacak. Eyalet soruşturma başlatacak. Neler olduğunu bize anlatmak zorundasın."

"Lucy'yi gördüm. Bir bardak su aldım. Jimmy ve Benny hakkında Greg'le konuştum. Fotokopi makinesine kâğıt yükledim. Dedektiflerle görüşmeye gittim. Hepsi bu. Bütün yaptığım bu."

"Bunlar yirmi dakika sürmez," dedi Warren.

"Ama sürdü," dedim, sonunda yüzüne bakarak. "Siz haklıydınız. Burada güvenlik kameraları olmalıydı."

Dedektif Warren sorgu için onunla gitmemi istedi. Reddettim. Karen beni hemen ücretli izine çıkardığını, hastane yönetimi izin verene kadar da geri dönemeyeceğimi söyledi. Reddettim.

Umurumda olduğundan değil. Herkes bana soru soruyor ama kimse verdiğim cevapları dinlemiyordu.

"O, kendini öldürmedi." Sesim yüksek ve sinirli çıkmıştı. "Lucy bunu yapmazdı. Yapmazdı."

Greg ve Karen sustu. Dedektif Warren bana farklı bir i l -

giyle baktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onu gördüm. Mutluydu. Kedi olmuştu. Kedi olduğu sürece sorun yoktu."

"Belki biri neşesini kaçırmıştır. Ya da içinde bulunduğu sanrıdan çıkmıştır. Onun istikrarsız ve öngörülemez kadar tehlikeli olduğunu söylemişsiniz."

"Daha önce intihar eğilimi göstermedi."

"Bu doğru değil," diye itiraz etti Karen. "Kendini aşığılamanın yanı sıra yaralamak istediğini de ispatladı." Dedektif Warren'a döndü. "Buraya geldiği ilk gün, Lucy kolunu kesip kanıyla duvara desenler çizdi. Çocuk korkunç şeyler yaptı, çünkü aynı korkunç şeylere maruz kalmıştı. O yüzden, hiçbir şekilde ne yapıp ne yapamayacağı konusunda emin olamayız."

"O kendini öldürmedi!" diye ısrar ettim. Artık öfkeliydim ve bu hiddete ne kadar ihtiyacım olduğunu hissediyordum. "Bunu yapamazdı. Biri onu dışarı çıkardı. Kilitli iki kapıdan dışarı çıkmasının başka açıklaması olamaz. Biri ona yardım etti. Belki dün, ilk kez denemesini yaptı, bu gece tekrar. Gerçeği kabul edin, koğuş zıvanadan çıkmıştı, personel eksikti ve polis baskın yapmıştı. Dikkatlerin dağılması ve birinin ona zarar verebilmesi için mükemmel bir ortam vardı. Olan bu."

"Birisi," diye ağır ağır konuştu Warren gözümün içine bakarak.

"Ben sadece beş-on dakika yoktum..."

"On sekiz. Dakika tuttum."

"Diğer dedektifinizin yanındaydım..."

"Yaklaşık iki dakika diyor."

"Bir çocuğu koğuştan kaçırıp radyolojiye götürmek için yeterli bir süre değil."

"Ama birisi yaptı. Öyle dedin."

"Ben değil, birisi," diye terslendim. "Başka birisi."

"Gerçekten mi? Oysa Lucy'nin senden başkasına güvenmediğini sanıyordum. Bu durumda birisi, başka birisi kim olabilir?"

Ağzımı açtım. Kapadım. Sonra tekrar açtım. Sonra pes ettim. Hiçbir fikrim yoktu.

Ay ışığında dans eden Lucy. Tavandan sallanan Lucy.

Sonra birdenbire, alınının ortasında bir mermi deliğiyle annem ortaya çıktı.

"Ben ilgileneceğim Danny. Git yat. Ben her şeyle ilgileneceğim. "

"Ah Danny kızım, benim güzel, güzel Danny kızım... "

"Oturmak ister misin?" diye kibarca sordu Karen.

Başımı salladım.

"Bir bardak suya ne dersin? Greg, Danielle'e bir bardak su getir." Karen sağ elimi tuttu, parmaklarımı avuçları arasına aldı, ama ben elimi çekip göğsüme dayadım. Şu anda bana dokunulmasını istemiyordum. Hiddeti hissetmek ve onun sel olup akmasını istiyordum.

"Tika ve Ozzie," dedim Karen'a bakarak. "Dedektif Warren'a Tika ve Ozzie'yi sor."

D. D. açıkladı. Karen¹ in yüzü kireç gibi bembeyaz oldu.

"Ama... ama... bunun bir anlamı yok," diye tepki gösterdi hafifçe. "Katledilen iki aile arasındaki ortak payda olmayız. Biz evlere ziyarete gitmeyiz. Çocuklarla çalışırız ama aileler hakkında çok az şey biliriz. Nerede yaşarlar, ne yaparlar. .. bu biz değiliz."

"Ama bilgiler elinizde var," dedi Warren. Bu bir cümleydi, soru değildi.

"Dosyalarda, evet."

"Ve lobideki posterde gördüğüm kadarıyla açık kapı politikanız var. Ebeveynler istedikleri zaman ziyarete gelebilirler."

"Ebeveynler istedikleri zaman çocuklarını ziyaret etmeleri konusunda teşvik edilir. Yine de bu, onları *tanıdığımız* anlamına gelmez. Yaşadığımız evrenle karşılaştırıldığında, burada geçirdikleri zaman küçücük bir dilimdir. Tabii gelirlerse. Çoğu gelmez."

"Ya Harringtonlar?" diye bastırdı Warren.

Karen gözlüğüyle oynadı, yüzündeki duruşunu tekrar tekrar düzeltti. "Ozzie'nin ebeveynleri, değil mi? Anne, defalarca geldi. Başlangıçta kalıyordu, sonra haftada bir ya da iki kez gelmeye başladı.

"Ya ailenin diğer üyeleri?"

"Onları hatırlayamıyorum. Utanç verici bir durum. Ebeveynler, çocuklarını bir akut tedavi kliniğine getirirlerse travma geçireceğini sanıyorlar, aslında çocukların birbirleriyle görüşüp neler başarabildiklerini görmeleri daha yararlı."

D. D. gözlerini kıstı. "Ya Tika'nın ailesi?"

Karen başını salladı, sersemlemişti. "Greg?" diye yardım istedi.

Greg elinde su bardakları dolu tepsiyle henüz dönmüştü. Bir tane bana, bir tane Karen'a uzattı. Warren'a teklif etti ama o istemedi.

"Tika?" diye tekrarladı Greg. "Yaklaşık bir yıl önceki küçük kız mı? Kendini kesen?"

"İşte o," diye emin olmasını sağladı Warren. "Anladığımı kadarıyla onunla siz çalışmışsınız."

Greg başıyla onayladı. "Şirin, minik şey. Eğer ona ulaşmayı başarırsanız, inanılmaz bir mizah duygusu vardı. Öte yandan, kendine saygı, depresyon, anksiyete gibi ciddi sorunları olduğu doğru. Hatta belki cinsel istismar, ama bundan hiç söz etmedi."

"Ailesi nasıldı?" diye sordu Warren.

"Hiç gelmediler."

"Hiç mi?"

"Hiç. Tika'nın dosyasında, annesi hakkında 'bekâr' yazıyordu. Başka bir şey öğrenmedik."

"Ve kayıtlarımızda Mattapan'da yaşadıkları yazıyor," dedim, Warren ile George Clooney kılıklı dedektifarasındaki konuşmayı hatırlayarak. "Taşındıklarını bilemezdik. Onlarla işimiz bitmişti."

"Öğrenmek zor değil," dedi Warren omuz silkerek.

"Ama neden? Bizler bakıcıyız. Çocuklara zarar vermeyiz, onlara yardım ederiz."

"Bunu Lucy'ye söyle."

"*Siktir git*" diye patladım.

"On sekiz dakika," diye karşılık verdi Warren. "Beden eğitimi öğretmeninin buraya dört bardak su getirmesi senin-
kinden çok daha kısa sürdü. Bana on sekiz dakikayı açıkla."

"Sakin olun," diye araya girdi Karen, bütün zamanların yöneticisi. "Lütfen derin bir nefes alın."

"Lucy kendiliğinden radyolojiye giremez," diye ısrar ettim. "Üstelik ipi nereden bulacak?"

"Dediğin gibi, birisi yardım etmiş olmalı."

"Lucy kimseye güvenmezdi. Sosyal becerileri sınırlıydı, konuşma becerisi sınırlıydı. Lanet olsun, düğüm atma becerisi olup olmadığını bile bilmiyoruz. Her ne olduysa, *ona* yapıldı, *o* yapmadı."

"Güvendiği biri tarafından," diye tekrarladı dedektif, önce bana sonra sol elimdeki küçük yumak topa bakarak.

"Ben o kadar uzun kalmadım!"

"Belki de sorunlu bir çocuğu asmak o kadar uzun sürmüyordun"

"Dedektif!" diye itiraz etti Karen.

Kendi kendime konuştuğumu duydum: "Lanet olsun, o kızı *seviyordum*."

"Size saldırdı."

"Bu kişisel bir şey değil."

"Gördüğüm kadarıyla ensenizi koparmaya çalışmış."

"Bu işin bir parçası."

"Diğer personelde de aynı yaralardan var mı?"

"Buranın nasıl bir yer olduğunu bilemezsiniz. Bu ço-

cukların sahip olduğu son savunma hattıyız. Eğer onlara biz yardım etmezsek, kimse edemez."

"Gerçekten mi?" Dedektifin sesi artık düşünceli çıkıyordu. "Şimdi hatırlıyorum. Senin kendi sözlerinle, Lucy gibi bir çocuk için fazla umut olmadığını söylemiştin. Geleşme evrelerinden çoğu eksikti. Kalan hayatını akıl hastanesinde geçirmeye mahkûmdu. Birileri onun ölmesinin daha iyi olacağını düşünmüş olabilir."

Karen'ın soluğu kesildi.

Çığlık atarak konuştuğumu fark ettim. "Kapa çeneni. Kapa *kahrolası çenemi*"

Ay ışığında dans eden Lucy. Tavandan sallanan Lucy.

Sonra birdenbire, alnının ortasında bir mermi deliğıyle annem ortaya çıktı.

"Ben ilgileneceğim Danny. Git yat. Ben her şeyle ilgileneceğim. "

"Ah Danny kızım, benim güzel, güzel Danny kızım... "

Dizlerim beni bıraktı. Hiddetim, acımı bastıracak kadar güçlü değildi. Hiçbir şansı olmayan Lucy. Çok sevdiğim, ama yine de beni kurtarmayan annem. Taş melekler olarak sonsuza kadar tıkılıp kalan Natalie ve Johnny.

Kan ve barut. Şarkı ve çığlık. Sevgi ve nefret.

Hayal meyal, Karen'ın üstüme eğilip başımı dizlerimin arasında tutmam gerektiğini söylediğini hatırlıyorum. Daha sonra Karen'ın sesi daha yüksek çıktı, bu kez dedektife hitap ediyordu.

"Bu şekilde baskı yapmamalısınız. Üstelik ailesinin ba-

şına gelenlerin yıldönümünde."

"Ailesi mi?"

Greg'in sesi ise öfkeli ve korumacıydı. "Onu tutuklayacak mısınız?"

"Sizce tutuklamalı mıyım?"

"Artık gitmelisiniz," dedi Karen. "Bu gece için yeterince zarar verdiniz."

"Bu klinikle ilgisi olan iki aile katledildi ve hastalarınızdan biri tavandan sarkarken bulundu. Samimi olmak gerekirse, yıkım yeni başlıyor."

"Biz hallederiz," diye terslendi Greg.

Karen ve Greg çevremde bir koruyucu kalkan oluşturdu. Az kalsın ilki gibi hayal kırıklığına uğratacağım ikinci ailem. Gözlerimi sımsıkı kapatıp her şeyin yok olmasını diliyorum.

Sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi dedektif soğuk bir sesle ilan ediyor: "Yarın, her birinizle ilgili her şeyi biliyor olacağım. O yüzden beni sevmeye başlasanız iyi olur, çünkü artık hepiniz bana aitsiniz."

24. BÖLÜM

c

Gösterişli konuşmasına rağmen, D. D. ve ekibi saat sabah beşi az geçerken ayrıldı. Dördü de yaklaşık otuz altı saattir uykusuzdu. Olay yerinin lokasyonu ve sorgulanması gereken kişilerin sayısı düşünülünce, önlerinde hâlâ zorlu günler vardı. Sipere geri dönmeden önce birkaç saat uyku çekmek fena olmazdı.

Olay yeri gurusu Alex, geceyi radyolojide çalışarak geçirmişti. Ne yazık ki, odada yeterli fiziksel kanıt yoktu; ne kan, ne boğuşma izi, ne de açıklanamayan çizik ya da dövüntü. Celladın düğüm atılmış ipinden başka ellerinde hiçbir şey yoktu.

Bölümdeki temizlikçilerin ifadesini almak için Adli tıptan ayrılıp gelen Neil de benzer şeyler söylemişti. Evet, hademelerden biri yeşil ameliyat önlüğü içinde küçük bir figürün köşeyi döndüğünü görmüştü. Evet, arkasında bir ip sürüklüyordu. Evet, bunun tuhaf olduğunu da düşünmüştü. Hayır, bu konunun üstüne gitmemişti çünkü yapılacak başka işleri vardı.

Güvenlik kameraları harika olsa da, Phil'in aldığı bilgiye göre bu kameralar sadece zemin kattaki hastane giriş çıkışında ve doğum odasında bulunuyordu. Radyolojide kamera söz konusu değildi.

Bu durumda, dört saat sonra ellerinde, olay yeri olup olmadığı bile belli olmayan bir olay yeri vardı.

D. D. şahitlerin ifadesini alabilmek için yeni bir cinayet ekibi daha oluşturdu. Ayrıca hastane yönetimini, psikiyatri koğuşunu yirmi dört saat gözetim altında tutmak üzere bir güvenlik görevlisi bulundurmaya ikna etti. Sonra, omuzları düşmüş, adımları yorgunluktan titreyerek hastane lobisinin yolunu tuttu.

Otoparka çıkan merdivenlerin sahanlığında durdu, burunun kemerini sıkıp iyi hissetmek için bir an bekledi. Başkalarının ne dediği umurunda değildi Bir çocuğun ölümü hiçbir zaman kolay olmuyordu, zaten olduğu anda bu işi bırakırdı. Anlaşılan, henüz emekliye ayrılma zamanı gelmemişti.

Gece berbattı. Eve gidip uzun ve sıcak bir duş almak, sonra da yatakta baygın düşmek istiyordu.

Aksine, çağrı cihazı çalmaya başladı. Numarayı kontrol etti. Tanıyamadı. Sonra, sabahın erken saatine ve merakına yenik düşerek, cep telefonundan numarayı tuşladı ve aradı.

"Senin için endişelendim," diyen bir erkek sesi kulağını doldurdu.

"Kimsiniz?"

"Andrew Lightfoot."

"Bu numarayı nereden buldunuz?"

"Sen verdin, kartvizitinde yazıyor."

D. D. duraksadı, hafızasını yokladı ve görüşmelerinin sonunda Andrew Lightfoot'a kartvizitini uzattığını hatırladı. Rutin protokoldü ve çoktan aklından çıkmıştı.

"Aramak için biraz erken değil mi?" diye sordu, merdiven korkuluklarına yaslanıp görüşmeye odaklanmaya çalışırken.

"Uyanık olduğunu biliyordum. Rüyamda gördüm."

D. D.'nin söyleyeceği çok şey vardı. Ancak geçirdiği berbat gece ve kendine spiritüel guru diyen birine güvenmemesini söyleyen içgüdüğü yüzünden sustu. "Neden aradınız, Lightfoot?"

"Lütfen Andrew deyin."

"Lütfen, neden aradığınızı söyleyin."

Tereddüt. D. D. bunu enteresan buldu.

"Bir terslik var," dedi sonunda. "Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. En azından, senin anlayabileceğin sözcüklerle."

"Evrenin dokusunda bir yırtık mı var?" diye sordu kuru bir sesle.

"Kesinlikle."

Siktir! "Siz anlatın," demeye karar verdi D. D. "Ben dinlerim."

"Negatif enerjiler toplanıyor. Bu akşam kesişen düzlemleri ziyaret ettiğimde, karanlık ve bulanık hiddet kümeleri keşfettim. Büyük kötülüğün titreşimleri gibi bir uğultu işit-

tim. Işık kaçmıştı. Hiç bu kadar çok gölgeyi bir arada görmemiştim."

"Negatif güçler savaşı kazanıyor mu?"

"Bu gece için kazandıklarını söyleyebilirim."

"Daha önce olmuş muydu?"

"Böylesini görmemiştim. Bazen, bir grup meditasyonunu yönetirken, kötücül bir güçle karşılaşırım. Ancak grubun kolektif gücü, ışığın inatçı baskısı bu negatife karşı koymamı ve onu küçük, belirsiz bir boyuta itmemi sağlar. Bu gece... sanki tam tersi oldu. Karanlık, karanlığı çağırıyordu. Birbirini besliyor, büyüyor ve genişliyordu. Yalnız ve hazırlıksızdım, yapabileceğim hiçbir şey yoktu."

"Yani astral otobanda kışınıza tekmeyi bastılar mı?"

"Buna gülemeyeceğim D. D."

"Ve ben de kötü enerjileri yargılayamayacağım. Benden ne yapmamı istiyorsunuz?"

Andrew'un sesi değişti. "Yorgunsun. Bu akşam yeterince acı çektin. Özür dilerim."

Birden, D. D.'nin tepesi attı. "Benim çektiğim acı hakkında ne bilirsin ki?"

"Ben bir şifacıyım. Hissediyorum. İlk karşılaştığımızda parlak beyaz olan auran maviye dönüşmüş. Mavi huzursuzluktur. Sana en uygunu kırmızı, her ne kadar ben beyazı tercih etsem de."

D. D. bir kez daha burun kemerini sıktı. "Neden aradınız Andrew?"

"Bir şey geliyor."

"Kötülük, evreni ele geçirmeye çalışıyor."

"Kötülük her zaman evreni ele geçirmeye çalışır. Benim söylemeye çalıştığım, bu kez kazanıyor."

"Nasıl?"

"Sanırım bir amacı var. Bu amaç ona güç kazandırıyor."

"Amacı ne?"

"Bir şey istiyor."

"Pekâlâ," dedi bütün bezginliğiyle. "Ne istiyor?"

Hemen cevap gelmedi. Belki de Andrew düzlemlerine geri dönmüştü. Sessizliğin ortasında, aklına bir soru geldi:

"Tika ne yapıyor?"

"Tika mı?" diye karşılık verdi Andrew. İyi cevap.

"Danielle Burton onu tanıdığınızı düşünüyor," diye olta attı D. D. "Malum, Boston psikiyatri koğuşundaki."

"O bana öfkeli."

"Tika mı?"

"Danielle. Onun iyileşmesini kendisinden daha fazla istiyorum. Bağışlamak zor iştir. Danielle için, benden nefret etmek daha kolay."

"Yani birbirinizi tanıyorsunuz. Psikiyatri koğuşunda çok mu zaman geçiriyorsunuz Andrew?"

"Danielle'e kızmayın," diye devam etti. "Çocuklar olmadan o bir hiçtir. Onların sevgisi olmazsa, karanlık onu tamamen tüketir."

"Bunu neden söylediniz Andrew?"

"Yaşam öyküsünden."

"Ama onun iyileşmesini istiyorsunuz. Bana anlatın, size

yardımcı olayım."

"Beni aptal mı sanıyorsun?" dedi birden. Sesinde o zamana kadar duymadığı bir öfke vardı. "Sizin dünyanızda yaşadım Dedektif Warren, en iyilerinizle top çevirdim. Septik birini gördüğüm anda tanırım. Birisi palavra sıkıldığında da anlarım. Sen polissin. Şifayla bir ilgin yok. İşin yargılamak ve bunu iyi yaptığına kuşku yok."

D. D. tüylerinin gayriihtiyari dikildiğini hissetti. "Hey, dur bakalım..."

"Acı çekiyor," diye devam etti. "'Danielle'in acısını hissediyorum ve beni etkiliyor, hiç gerekmediği halde. Ancak herkes düzelmek istemez. Onun tercihini kabulleniyorum, tıpkı çok geç olana kadar söylediklerime inanmayacağını kabullendiğim gibi."

"Çok geç mi?"

"Bir şey geliyor. Güçlü. Bir amacı var."

"Bana ne istediğinizi söyleyin Andrew."

"Dikkatli olmanızı istiyorum, Dedektif Warren. Ruhlar bir şey istemezler. Daima *birini* isterler."

Andrew telefonu kapadı. Anlaşılan D. D. yeterince canını sıkılmıştı. Kafasını ne kadar karıştırdığı düşünülürse, D. D.'nin de canı aynı oranda sıkılmıştı.

Negatif enerjiler, kötü güçler, karanlık akımlar.

D. D. o gecenin olay yerini, darağacının ucunda sallanan dokuz yaşındaki bir kızın bedeninin hazin görüntüsünü düşündü. Astral düzlemlerde dolaşmaya ihtiyacı yoktu, zaten boğazına kadar bu işin içine batmıştı.

Sonunda merdivenlerden inebildi. Ağır kapıyı itti, neredeyse bomboş olan otoparkta yürümeye başladı. Boş bir otoparkta yankılanan tek kişilik ayak seslerinden daha yalnız bir ses olmadığını düşündü.

Yorgundu. Üzgündü. Lightfoot bazı konularda haklıydı.

Geniş bir taşıyıcı kolonun ardına dolanınca Alex Wilson'ın, aracının yanında onu beklediğini gördü. Durdu. Bakıştılar. Adamın gözlerinin altında mor halkalar oluşmuş, avurtları çökmüştü. Bir zamanlar jilet gibi olan beyaz gömleği kırış kırıştı.

"Daha önce... haksız mıyım," dedi D. D.

"Öyle mi?"

"Bazen, beni kollayacak bir erkeğe ihtiyaç duyuyorum."

Başıyla onayladı. "Pekâlâ, bazen ben de egomu okşayacak bir kadına ihtiyaç duyuyorum."

"Berbat görünüyorsun," dedi D. D.

"Benim için yeterli bir iltifat. Gel, seni eve bırakayım."

D. D. onun arabasına doğru ilerledi, kendi arabasını daha sonra almak üzere otoparkta bıraktı.

Yolculuğun ilk beş dakikası sessiz geçti. Bu süre, D. D.'ye başını ılık cama yaslayıp gözlerini kapama imkânı verdi. Sabaha bir şey kalmamıştı, belki de olmuştu bile. Gözlerini açıp güneşe bakabilirdi ama henüz buna hazır değildi. Yaşadığı ana ihtiyacı vardı, karanlık ve sınırlı, tamamen kendi içinde.

"Andrew Lightfoot aradı," dedi sonunda, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Ne istiyormuş?"

"Uğursuz bir şey yaklaşıyormuş."

"Darağacına benziyor muymuş ve yeri belli miymiş?"

D. D. gözlerini açıp yerinde doğruldu. "Harika sorular, keşke ben de sormayı akıl edebilseydim." İçini çekti, oturduğu yere biraz daha yerleşti. "Tika Solis'in ismini geçirdim ama yutmadı. Bununla beraber, hemşire Danielle Burton'ı kesinlikle tanıyor. Ona çok sert davranmamamızı rica etti. Şifa dağıtmak herkese göre değilmiş."

"Bir şifacı için söylemesi kolay. Demek ki piyasasını ikiye katlayacak."

"Aha, ama bu bir *Tanrı vergisi*.

Alex sonunda gülümsedi. North End'e doğru döndü. "Cinayet mi intihar mı?" diye sordu.

"Uzman sensin, sen söyle."

"Yeterli fiziksel kanıt yok," dedi.

"O kadarını anladım. Olay yerinde bir şey yoktu, hademe hiçbir şey görmedi. Her koşulda berbat."

"Hayır, ben gerçekten fiziksel kanıt *yetersizliğinden* söz ediyorum. Gizli parmak izi bile yok. Kapı kolunda, ofis iskemlesinde, lambanın düğmesinde; hiçbirinde dokuz yaşında bir çocuğa ait en ufak bir iz yok. Düşünürsen, çok tuhaf... Kız önce kapıyı, sonra ışığı açıp iskemleyi yerleştiriyor, ama arkasında hiç parmak izi bırakmıyor."

"Siktir," dedi D. D. ve bu tek sözcüğün ardında gerçek bir bitkinlik vardı.

Alex uzanıp onun omzunu sıktı. "Bu akşam için umdu-

ğun bu değildi."

"Evet değildi," diye kabul etti D. D., Alex'in eli vitesine geri döndüğünde D. D. onun boşluğunu hissetti. "Yani... demek istediğim... lanet olsun. Bir bakıyorum biriyle akşam yemeğine çıkmışım, ardından bir bakıyorum beş cesetli bir evdeyim. Oradan altı cesetli bir eve gidiyorum, o ev bizi dokuz yaşında bir kızın kaçıp kendini astığı bir psikiyatri koğuşuna götürüyor. Buradaki ihtimaller nedir?"

"Buluşma?" diye sordu Alex.

"Önemli değil. Giriş bile yapamadık," diye garanti verdi D. D.

"Tekrar deneyecek misin?"

"Hayır. Bir numaralı bekârımız yol kenarında kaldı."

"Bildiğim iyi oldu. Lütfen devam et."

"Demek ki elimizde beş ceset, artı altı ceset daha, bir de asılmış çocuk var. Bunlar bir şekilde birbiriyle bağlantılı. Mantıklı olan tek şey ise, ortada mantıklı bir şey olmaması. İki aile katliamından asılmış bir çocuğa nasıl ulaşılır?"

Alex bir şey söylemedi, sadece D. D.'nin Omzuna tekrar dokundu.

"İçine edeyim," diye mırıldandı D. D. ve tekrar pencereye döndü. Günün ilk ışıkları gökyüzünü boyamaya başlamıştı.

Moral çöküntüsüne karşı ekibini gözlemlemeye başlaması gerekiyordu. Özellikle Phil'i. Çocuklarını yatağa yatırdıktan sonra bu tür olay yerlerine gitmeyi düşünemiyordu bile. Phil konuşmaktan vazgeçebilirdi, çöküntünün ilk sin-

yali.

Ya kendisi? Kendi sinyallerinden emin değildi. Gerilimli bir davanın üstünde çalışırken uyuduğunu hiç hatırlamıyordu ve en iyi zamanlarında bile hep huysuzdu. Belki de çöküntüyü çaktırmadan yıllar önce yaşamıştı ve artık önemsemiyordu. Başka bir insanla ilişkisi olmadan çok uzun süreler geçiriyordu. Sarılmak yok, sabahları kucaklaşmak, yanağa kondurulan bir öpücük yok. Yürüteceği bir köpeği ya da okşayacağı bir kedisi yoktu. Yeşil yapraklarıyla onu sakinleştirecek bir bitkisi bile yoktu. İçindeki meleklerle barışmasını söylemişti Lightfoot.

Pušt herif cinayet mahallinde bir gün bile geçiremezdi.

"Sanırım Danielle Burton kilit noktayı oluşturuyor," diye mırıldandı bir süre sonra. "Onu sorgularken hemşire açık vermek üzereydi ama patronu Karen ve erkek arkadaşı Greg açığı kapadılar. Ancak Karen, Danielle'in ailesine çok kötü bir şey olduğunu ve ona merhametli davranmamız gerektiğini söylemişti. Andrew Lightfoot da kesinlikle aynı şeyleri söyledi."

"Beden eğitimi öğretmeni onun sevgilisi mi?" diye sordu Alex ilgiyle.

"Neredeyse eminim. İş arkadaşlığının çok ötesinde bir şey olmalı."

Alex ona gülümsedi. "Ben de senin hakkında aynı şeyleri hissediyorum."

D. D. güldü, nihayet içindeki sıkıntı biraz hafiflemişti.

"Söylemedi deme, onlar beraber ve kızın bir sırrı var,"

dedi D. D.

"Söylemedi deme... kızın sırrını biliyorum."

"Neymiş?"

"Yıllar önce Danielle'in babası, annesini ve kardeşlerini öldürmüş. Biraz işsizlik, biraz alkol derken, onun dışında bütün aileyi vurmuş."

"Bunu nasıl öğrendin?"

"Ed adındaki çevre terapisti anlattı. Danielle için Lucy'nin trajedisiyle başa çıkmak çok zor olmalıymış, üstelik ailesinin katledilmesinin yıldönümü yaklaşıyormuş, falan filan."

"Sadece silah olduğundan emin misin?" diye sordu D. D. "Ya bıçak? Belki babası birilerini bıçaklamıştır?"

"Araştırmamız gerek."

"Aha, kesinlikle araştıracağız." D. D. arkasına yaslandı. "Enteresan. Kişisel. Laraquette olayının ardından böyle dememiş miydin? Bunu her kim yapıyorsa, bir senaryoyu takip ediyor. Bu cinayetler onun için çok kişisel. Kadın ya da erkek."

"Danielle babasının katliamından kurtuldu. Eğer geçmiş travmayı tekrar canlandırıyorsa, sahnede sağ kurtulan biri olması gerekmez mi?"

D. D. omuz silkti. "Pekâlâ, ben zavallı bir dedektifim, kriminolog değil. Belki sağ kalan tek kişi olduğu için içerliyordun Belki işin doğru yapılmasına kafayı takmıştır. Belki Danielle aslında çok güçlü kuvvetli bir adamdır ve bu, Deniße Harrington ve Jacob Harrington'ı tek darbeye öldürme

becerisini açıklar."

"Son derece mantıklı," diye onayladı Alex.

"Öyle ya da böyle, bütün yollar akut tedavi kliniğine çıkıyor," diye ısrar etti D. D. "Ve klinikte bütün parmaklar Danielle Burton'ı işaret ediyor."

"Dikkate değer," diye takdir etti Alex.

North End'e varmak üzereydiler. Alex arabayı yavaşlattı, D. D.'nin üstüne yorgunluk çökmüştü bile. Tek kişilik harikalar diyarına yine tek başına dönüyordu. Uykusuz bir gece ve ardından bir espresso sabahı daha. Çok uzun bir süredir, İtalyan kahve makinesinin dışında onu gülümseten bir şey olmamıştı.

"Tüm bir aileyi bu kadar rahat kim götürebilir, biliyor musun?" dedi Alex. "Boyu, posu ve formu göz önüne alınırsa?"

D. D. boş gözlerle ona baktı. "Kim?"

"Klinikteki birkaç ÇT, özellikle de Beden Eğitimi Öğretmeni Greg."

Alex, D. D.'nin apartmanının önündeki kaldırıma yanaştı. D. D. önce diğer iki yüz yaşındaki binalarla omuz omuza duran yüksek binaya, sonra Alex'e baktı.

"Gelmek ister misin?" diye sorduğunu fark etti.

Alex tereddüt etti. "Elbette," diye cevap verdi. "Gelmek isterim, ama sanırım uyuyacağım. Bence, eğer bu işi yaparsak..."

"*Nezaman* bu işi yapacağız?" diye şansını dener D. D.

"Pekâlâ, *ne zaman* bu işi yaparsak... doğru yapacağız. Aklımda domates soslu ev yapımı makarna ve gerçekten muhteşem bir İtalyan şarabı var. Yiyeceğiz, içeceğiz, güleceğiz ve sonra... baştan alacağız. Yaşlı ve akıllı olmanın avantajı bu. Güzel şeylerin beklemeye değdiğini biliyoruz."

"Ben yeterince bekledim," dedi D. D. "Tahmin bile edemezsin."

Alex gülümsedi. "Ben de çok bekledim."

D. D. içini çekti, tekrar apartmana baktı. "Aşna fişne yok dersem?"

"Aşna fişne yok mu?"

"Tamamen giyimli iki yetişkin insan."

"Değişik bir durum," dedi Alex.

D. D. derin bir soluk aldı. "Yalnız kalmak istemiyorum, tamam mı? Belki sen de istemi y örsündür. O yüzden yukarı çıkar, yalnızlığımızı paylaşırız. Benim bluzum, senin gömleğin üstünde doğruca yatağa dalarız."

"Oynaşma serbest mi?"

"Sanırım."

"Pekâlâ, ben varım."

"Gerçekten mi?"

"Evet," dedi Alex ve park yeri aramak üzere kaldırımın yanından uzaklaştı.

jaiBiajai@jaMSia@M@M@M@jst@M00j	
1	PAZAR
6	

25. BÖLÜM

VİCTORİA

"Tak tak."

"Kim o?"

"Meraklı kedi."

"Hangi meraklı kedi..."

"MİYAAV!"

Evan sözümü kesince, görev duygusuyla gülüyorum. Meraklı kedi, "tak tak" esprisinin hâlâ en sevdiği tiptemesi. Bunu yaklaşık üç yıldır söylüyor ve hâlâ bıkmadı. Dert değil. Evan Ta önümde uzun bir gece olduğunu düşünüyordum; gündüz aşırı ilaçlanmanın yan etkisiyle bütün ajitasyonunu ve gerginliğini ortaya dökceği bir gece. Aksine, sabah altıya kadar uyudu. En uzun uykularından biriydi.

Şaşırtıcı biçimde mutlu uyandı. Bisikletle mahallede gezmeye çıktık, sonra kaldırıma tebeşirle, otobanda alevler saçarak giden bir yarış arabası çizdik.

Kuşluk vakti, frambuazlı süt eşliğinde arka bahçenin

gölgesinde dinlendik; kuşlar şakıyor, sincaplar zıplıyor ve mahallenin kedisi onlara pusu kuruyordu.

Bu çok çekici Evan, budala Evan, gel gereksiz işler-
yapıp takılalım Evan. Gitmesine izin veremediğim oğlum bu.

"Şimdi sıra sende," diyor.

Bir saniye düşünüyorum. "Tak tak."

"Kim o?"

"İguana."

"Hangi iguana?"

"Seni kucaklayan iguana." Çimlerin üstünden uzanıp
ona sımsıkı sarılıyorum. Kıkırdayarak kollarımdan kurtul-
maya çalışıyor.

"Anne, mikroplar!" diye çığlık atıyor.

"İguana seni öpecek!" diye homurdanarak ona doğru sü-
rünüyorum. Bu günlerde arka bahçede çimden çok çöp var,
ama cesur bir tavırla uyduruk çayırımızda sekiz yaşındaki
oğluma pusu kuruyorum. Evan, karşı koyuyormuş gibi ya-
parak aceleyle kaçıyor.

Bahçede gülerek koşuşturan oğluma kovalarken, bu iliş-
kinin başka bozuk ilişkilerden çok farklı olmadığını düşünü-
yorum. Tahrip edici her şiddetin ardından geçici bir barış
coşkusu yaşanıyor. Evan, bir gün önce parkta yaptıklarından
pişmanlık duyuyor. Ben sadece vücudumu isteyen bir adamla
seks yapabilmek uğruna oğlumu ilaçladığım için pişmanlık
duyuyorum. Şimdi ikimiz birden en iyi halimizi takınmış du-
rumdayız. İkimizin de bu anlara ihtiyacı var, yoksa başa çı-
kamayız.

Yoksa hayalet kazanır. Biraz koşuşturuyoruz. Önce ben pes ediyorum. Aşırı nemden soluk soluğa ve kıpkırmızıyım. Evan da en az benim kadar sıcaktan etkilenmiş durumda. O yüzden, içerideki klimanın konforuna kaçıyoruz. Evan'ı su ve "Sünger Bob" eşliğinde koltuğa yerleştirip geri dönüyor, dışarıdaki çocuk havuzunu dolduruyorum. Bugün sahile gitmek için mükemmel bir gün, ama o kadar cesur değilim ya da bu anı bozmak istemiyorum. O yüzden çocuk havuzunu doldurmakla yetiniyorum. Evan, itfaiye filosunu ve iki tane süper su tabancasını alacak. Ben bir şezlonga uzanıp ayaklarımı serin suya sokarak rahatladığım için şükredeceğim.

Havuzu doldurmayı henüz bitirmişken, kapı çalıyor. Şaşkınlıkla duraksıyorum. Pek ziyaretçimiz olmaz ve pazar günleri kargo gelmez.

Evan hâlâ Sünger Bob ve Patrick'in yaptıklarına dalmış durumda. İhtiyatla ön kapıya doğru ilerleyip gözetleme deliğinden bakıyorum.

Michael orada duruyor.

Anahtarı kilide sokmaya konsantre olmalıyım. Ellerime odaklanıyor, kapıyı açıp eski kocamla karşılaşırken titremeleri için dua ediyorum.

"Günaydın Victoria," diyor gergin bir sesle. Sıradan bir yazlık kıyafet giymiş. Haki renkli Brooke Brothers marka bir şort, incecik sarı ve yeşil çizgileri olan, çok iyi ütülenmiş yaka-sı düğmeli bir gömlek. Bir erkek dergisi sayfasından fırlamış gibi: Formda ve iş peşinde.

"Chelsea iyi mi?" Aklıma gelen ilk şey bu.

Başıyla onaylıyor, genzini temizliyor, ağırlığını kahve-rengi deri pabucunun birinden diğerine veriyor. Gergin. Eski kocamı, sinyalleri anlayacak kadar tanıyorum. Ama neden?

"Söylediğin şeyi düşündüm," diyor birden. "Evan ve düğün hakkında."

"Ne demişim?" diye soruyorum şapşal gibi.

"Chelsea, Evan'ı özlüyor. Bu düğünde kendisinin olup Evan'ın olmamasını haksızlık kabul ediyor. İşin gerçeği, eğer Evan olmazsa düğünde çiçek taşımayacak."

Michael bütün cazibesiyle kızarıyor; yüzündeki ifade, altı yaşındaki biri tarafından taktik üstünlükle saf dışı kaldığını ve pes ettiğini gösteriyor. Öfkeli Michael'ı tanırım. Soğuk Michael'ı. Yılgın Michael'ı. Ancak bu Michael'a nasıl davranacağımı bilemiyorum.

Ellerini açıyor. "İçeri gelebilir miyim Victoria? Evan'ı görebilir miyim? Belki bunu konuşabiliriz?"

Hâlâ kapıda dikilip Michael'ın eski evine girişini engeliyorum. Oğlunu görmesi konusundaki tüm yalvarmalarıma rağmen, şimdi burada olmasını istemiyorum. Birden ortaya çıkması Evan'ı ajite edecek, güzel sabahımız mahvolacak. Son birkaç saat ne kadar güzeldi. Bitmesini istemiyorum.

Çok geç. Arkamda ayak sesleri duyuyorum. Babasını fark ettiği anı biliyorum çünkü ayak sesleri kesildi. Arkama dönüyorum ve Evan'ın biraz sonra yapacağı şey her ne ise, başa çıkabilmeyi umuyorum.

"Baba? Baba. *Baba!*"

Evan antrede adeta uçuyor. Sekiz yaşında bir çocuğun

ışık hızıyla babasının kollarına atlıyor. Michael bu beklenmedik hücum karşısında sendeliyor ama ayakta kalmayı başarıyor. Sonra Evan babasının elini tutarak ve çevresinde dans etmeye, ona dokunmaya, dürtmeye, çimdiklemeye başlıyor ve sürekli aynı şeyi söylüyor: "Baba. Baba. Baba. Baba Baba."

Michael bana bakıyor. Omuz silkiyorum. Başka bir çocuğu Evan gibi şaşırtamazsınız. Michael bunu herkes kadar biliyor. En azından bilmeli.

Hakkını teslim etmek gerekirse, Michael hemen bir şey söylemiyor ya da yapmıyor. Evan'ın parmak uçlarının üstünde etrafında daireler çizmesine, zıplamasına, çığlık atmasına, kışkırtmasına, kurtlarını dökmesine izin veriyor. Sonra, ilk öfori yatışmaya başlayınca, hafifçe Evan'ın omzunu okuyor ve konuşuyor: "Hey, büyümüşsün."

"Büyüdüm. KOCAMAN oldum."

"Üstelik güçlü."

"KASLARIMA BAK!" diye çığlık atarak vücut geliştiricilerin pozunu takınıyor.

Ürküyorum. "Evan," diyorum olabildiğince sakın bir sesle, "havuzunu şimdi doldurdum. Neden babana yeni havuzunu göstermiyorsun?"

Bu fikir Evan'ın çok hoşuna gidiyor. Parmak uçlarının üstünde sarsakça eve yöneliyor -tipik ajitasyon belirtisi- ve doğruca camlı kayar kapılara tosluyor. Aşırı coşkulu ruh haliyle kapıyı açmayı unutuyor. Onun yerine doğruca cama giriyor, sekerek halıya düşüyor. Patlayan burnu kanamaya

başlıyor. Evan toparlanmaya çalışırken sağ eliyle kanayan burnunu tutuyor, tekrar kapalı kapıya hamle ediyor. Bu kez, çarpmadan önce durmayı becerebiliyor.

"Aman Tanrım," diyor Michael. Ancak geri kaçmıyor, aksine mücadeleye katılıyor.

Bazı alışkanlıklar öyle derine kazınmış ki, kendiliğinden ortaya çıkıyor. Ben, bakıcı, Evan'm yanına gidip elini tutarak onu sakinleştirecek şeyler mırıldanırken, Michael, iş bitirici, mutfğa gidip küçük bir havlunun içine buz dolduruyor ve Evan'ın burnuna koymak üzere geri dönüyor. Evan'la başa çıkmak ve Chelsea'yi büyütmek için Michael'la omuz omuza verdiğimiz mücadele günlerine geri dönüyorum. Yorgun görünüyor. Onu kim suçlayabilir?

Evan ağlamıyor. Sevgili babasının beklenmedik dönüşüyle artan coşku, gözyaşlarının ötesine geçti. Duyguları, ayın en az üç gezegen ötesinde ve derin uzayda gözyaşı yok. Her yerde sadece kara delikler var.

Onu havuza götürüp su sıçratmasını, zıplamasını, bünyesini saran gerilimi boşaltmasını sağlamalıyız. Böylece kimse zarar görmeden yörüngeden aşağı inebilir.

Michael da suyun etkisini hatırlıyor gibi. Evan'ın saçlarını geri ittikten sonra -bir diğer eski şablon, baba şefkatinin doğal bir ifadesi- kayar kapıları açıp havuzu işaret ediyor.

"İyi misin ahbap?"

"Evet," diye karşılık veriyor Evan tok bir sesle. Muhtemelen genzinde hâlâ kan var. Tahmin ettiğim gibi, iki adım

ilerleyip bir avuç kan tükürüyor.

Ben artık etkilenmiyorum. Daha beterlerini gördüm.

Michael onu havuza götürüyor. Evan sığ suya dalıyor. Michael buzlu havluyu yüzünden çekiyor, burnunun çevresinde biriken kanları silip temizliyor. Evan'ın kocaman, şiş bir burnu olacak. Dediğim gibi, daha beterini gördük.

"Süper Silah!" Evan ilk su tabancasını kapıp havuz suyuyla doldurarak babasına doğru nişan alıyor. Michael'ın tepki göstermesini bekliyorum, aksine ikinci tabancayı kapıyor ve iyi ütülenmiş gömleğini kollamaya çalışıyor. Yaklaşık on dakika boyunca onlar baba ve oğul oynarken ben eve çekilip camlı kapıların ardından onları izliyorum.

Belki sağlığına yararlıdır. Belki, asıl ihtiyacı olan budur; çünkü Evan parmak uçlarından inip normal basmaya başlıyor. Çıglıkları ise giderek küçük bir çocuğun kahkahalarına dönüşüyor. Belki her şey yolunda gider. Belki bu benim şanslı günümdür.

Michael ıslanmış. Gülerek pes ediyor. "*Çok* güçlenmişsin," diyor Evan'a. "Burada, biraz güneşte durup kurumaya çalışacağım."

Evan tereddüt ediyor. Babası gidip sonsuza kadar yok mu olacak, emin değil. Ancak Michael havuzun birkaç adım ötesinde durmaya devam ediyor. Evan sonunda rahatlayıp it-faiye filosuyla oynamaya başlayınca, ben de dışarı çıkıp Michael'a eşlik ediyorum.

"Sakinleşti," diyor yumuşak bir sesle. "Duygularını düşündüğümden daha iyi kontrol ediyor."

"Bazı günler öyle," diyorum.

"Ya diğer günler?"

"Geçen hafta beş kez Ativan kullanmak zorunda kaldım."

Michael bana bakıyor. İlk kez öfkeli ve uzak görünmüyor. Yorgun görünüyor. Belki benim hissettiğim kadar yorgun görünüyordur. Belki ben öyle olmasını diliyorumdur. "Buraya kavga etmeye gelmedim," diye başlıyor, doğal olarak kendimi korumaya alıyorum. "İstediğini yapmaya devam edeceksin. Bunu kabullenmeye geldim Victoria. Evli olsak da, olmasak da Evan'ın annesinin ve bu konuda benim fikrim ne olursa olsun, onun için en iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapmaya devam edeceksin."

"Onun için en iyi olanı," diye tekrarlıyorum inatla.

"Kuşkusuz. Ancak, Victoria..." Ellerini açıyor. "Kendi iyiliğin için... bu şekilde nasıl devam edebilirsin? Her güzel ana karşılık, saçını başını yolacağın onlarca an olacak. Her günün, kaçınılmaz patlamayı bekleyip ardından parçaları toplamakla geçecek. Kendine ayıracak hiç zamanın yok. Kızına ayıracak zamanın yok. Chelsea'nin seni özlediğini biliyorsun. Altı yaşında bir kızın annesinden beklediği haftada bir akşam görüşmek değil."

"Buraya kavga etmeye gelmediğini söylemiştin."

Michael içini çekiyor, ellerini indiriyor. "Bir orta yol bulmaya çalışıyorum. Chelsea'nin iyiliği için. Evan'ın iyiliği için. Hepimizin iyiliği için."

"Ne gibi?"

"Chelsea'nin terapistine göre..."

"Chelsea'nin terapisti mi var?"

Michael şaşkın görünüyor. "Elbette terapisti var. Boşanma koşullarından biriydi."

"Fark etmemişim. O konuda da farklı bir düşüncem var sanıyordum."

"Tanrı aşkına Victoria, o kadar da aşağılık bir herif değilim." Sesi sertleşiyor. Evan derhal havuzdan bize bakmaya başlıyor, kavgaya katılmaya hazırlanır gibi vücudu geriliyor. Hangi tarafı tutar? Hiç kuşkusuz babasının tarafını diye düşünüyorum.

Oysa Michael ona el sallıyor. "Kusura bakma ahbap, işle ilgili bir hikaye anlatıyordum. Hey, verandada bir tane itfaiye kamyonu kalmış. Belki kurtarma operasyonunda diğerlerine yardım edebilir."

Evan uysalca havuzdan çıkıp küçük kamyonunu almaya gidiyor, biz konuşmamıza geri dönüyoruz.

"Terapist Doktor Curtin, Evan'ı birkaç kez getirmeni istiyor. Sadece birbirlerini tanımak adına. Evan ona ve çevresine alışınca, Chelsea de ortaya çıkabilir. O ve Evan, ikimizin de kontrol altında olduklarını bildiğimiz bir ortamda görüşmelerini sürdürebilirler."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. "Ne zaman? Nasıl? Ne sıklıkta?"

Michael omuz silkiyor. "Chelsea'nin okulu başlamak üzere, o yüzden hafta sonları olmalı. Ben ayda birkaç kez diye düşündüm. Mesela, iki haftada bir, bir saat. Gidişata

bağlı."

"Ya iyi gitmezse? Ya Evan'da ters etki yaparsa?"

"Ne yapabilirim," der gibi Michael omuz silkiyor.

"Onların gönlünü eğlendirmek haksızlık olur," diyorum.

"Chelsea ve Evan'ı tekrar bir araya getirip sonra tekrar ayırmak."

"Katılıyorum. Umuyorum ki, Doktor Curtin gibi bir profesyonel dezavantajlarla başa çıkabilecektir. Yine umuyorum ki, Evan'ın değişkenliğini düşününce... ya deneriz, ya da denemeyiz Victoria. Seçenekler bunlar."

Bu konuyu düşünmek zorundayım. Haklı olduğunu biliyorum. Evan gibi bir çocukla hiçbir şeyin garantisi yoktur. Başarmak için yola çıkarsınız, ama bazı günler bu sözcüğün anlamı bile unutulur.

"Kız kardeşini özlüyor," diyorum sonunda. "Neredeyse her gün Chelsea'yi soruyor." Ona bakıyorum. "Seni de özlüyor."

Michael yere bakıyor. Deri ayakkabılarını inceliyor. "İki haftada bir ben de orada olacağım."

"En sevdiği kanal History Channel," diyorum, durup dururken. "Romalılar hakkında her şeyi biliyor. Tarihler, ünlü liderler, büyük savaşlar. Zeki Michael. İnanılmaz zeki. Ve inanılmaz yalnız."

"Biliyorum."

"Bizi nasıl terk edebildin? Ondan nasıl vazgeçebildin?"

"Çünkü Chelsea de yalnız. Üstelik sorunlu, sarsılmış ve bir gün Evan gibi öfke ve hiddet dolu uyanmaktan ölümüne

korkuyor. Bu, küçük bir kız için çok fazla Victoria. Eğer burada yaşamaya devam etseydi, başa çıkamazdı. Her gün, konu Evan olacaktı. Oysa Ghelsea'nin de bize ihtiyacı var."

Sözleri gerçek. Öyle olması, kabullenmeyi zorlaştırıyor.

"Bu konuda Melinda ne düşünüyor?" diye soruyorum, manidar bir şekilde.

Nişanlısının sözü geçince Michael geriliyor ama geri çekilmiyor. "Benim çocuklarım, onun da çocukları. Bunun farkında."

"Yani baştan başlıyorsun. Yeni bir aileyle. Genç mi? Çocuk istiyor mu? Bu seni korkutuyor mu?"

Bana bakıyor. "Evet, çocuk istiyor. Ve evet, ödüm kopuyor."

"Bu haksızlık," diye fısıldıyorum.

"Hayır Victoria, değil." Duraksıyor. Bir an için, farklı şeyler söyleyeceğini, yanağıma dokunacağını sanıyorum. Sonra o an geçiyor.

Artık ona bakamıyorum. Yere bakıp ağlamamaya çalışıyorum. Bunun benimle ilgisi yok. Bu, Evan Ta ilgili. Tekrar kız kardeşini görmesiyle ilgili. Evan ve kız kardeşinin tekrar bir ailenin parçası olmasıyla ilgili.

"Onu getireceğim," diyorum. "Doktor CurtinTe beraber çalışacağım. Eğer bu, Evan'ın seni ve Chelsea'yi görmesi anlamına geliyorsa, elimden gelen her şey yapacağım."

"Teşekkürler."

"Ben teşekkür ederim," diyorum Evan adına. Başka bir şey söylemiyorum çünkü genzime gözyaşları doluyor ve saç-

malamak istemiyorum; *ben de çokyalnızım* demek gibi. Ya da daha beteri, *seni hâlâ seviyorum*.

Michael, Evan'a doğru gidiyor. Vedalaşma zamanı. Evan bunu hoş karşılamıyor. Michael pazarlık yapıyor. Son bir su savaşı. Michael gittikten sonra ise Evan, History Channel izleyecek.

Savaşa geri dönüyorlar. İçeri girip üst kattaki banyoya çıkarak yüzüme su çarpıyorum. O zaman fark ediyorum ki, saçlarım karmakarışık, üstüme Evan'ın kanı bulaşmış ve dizlerimin ikisi de leş gibi. Fark etmez. Michael ve Melinda, Melinda ve Michael, bir ağacın üstündeki muhabbet kuşları. Ö-P-Ü-Ş-Ü-Y-O-R-L-A-R.

Aşağıda Evan ve Michael salona giriyor. İkisinin de yanakları kıpkırmızı, ikisi de sırlıklam.

"Ne düşünüyorsun?" diye Evan'a soruyor Michael. "Tekrar gelebilir miyim?"

Evan ona çok düşünceli bir cevap veriyor. "Beni terk ettin."

"Düşündüğümde daha uzun kalmam gerekti, diyor Michael.

"Beni terk ettin."

"Ama şimdi buradayım."

"Ama terk ettin."

Michael sonunda itiraf ediyor. "Evet ahbap, terk ettim. Ama her gün seni özledim ve her gün acı çektim. Tekrar aynı acıyı çekmek istemiyorum. O yüzden..."

"Yine gi-di-yor-sun," diyor Evan cansız bir sesle.

"Geri dönüyorum," diye düzeltiyor Michael. "Artık burada yaşamıyorum Evan. Burada kalamam ama tekrar gelebilirim." Destek için bana bakıyor.

Ben de ekliyorum. "Geri gelecek Evan. Göreceksin."

Evan bize inanmış gibi görünmüyor ama sabah yaşadıklarımız yüzünden o da yorgun. Kendini TV'ye hazırlıyor, kabloluyu açıp eski kocamı uğurluyorum.

Michael veda etmiyor, sadece dönüp hafifçe yanağımdan öpüyor. O gittikten sonra, uzun süre kapıda dikilmeye devam ediyorum. Parmaklarımla öptüğü yere dokunuyorum, onu tenimde saklamak istermişim gibi.

O zamanın hep gece yarısı geleceğini düşünmüşümdür. Evan çılgınlık atacak, feryat edecek. Ben ya aşağı koşacağım ya da uçarak merdivenleri tırmanacağım. Belki tökezleyeceğim ya da yavaş bir adım atacağım. Düşeceğim ve köpürmüş oğlum üstüme çullanacak.

Oysa şimdi, kanepede Evan'ın yanında oturuyorum. Gözünü TV'den ayırmıyor, çenesi hafif çarpılmış, televizyon komasına girmiş. Rahatlıyorum, dışarıda çok vakit geçirdiğim için uykum geliyor. Belki sonra dondurma yemeye gideriz. Belki de kalabalık bir ortamda vakit geçirmeyi deneriz.

Bir batma hissediyorum. Yan tarafımda bir acı var. Ovalamak için uzanıyorum ve kaburgalarımın arasında bir bıçak sapı görüyorum. Sapı tutan el oğluma ait. Oğlum, benim güzel oğlum, alev alev gözlerle bana bakıyor.

"Sen de mi Brütüs!" diye hırlıyor.

O an, siyah bir havuza dönüşen gözbebeklerine baktığımda, anlıyorum. Oğlumun bu kadar sakin durma sebebi açık: Çünkü artık içinde karmaşa yaşamıyor. Evan, hayalete teslim oldu. Hayaletin kazanmasına izin verdi.

Soyma bıçağına bakıyorum. Sapından onun solgun parmaklarına doğru süzülüp mindere damlayan kanıma bakıyorum. Artık acıyı hissediyorum, ateş gibi. Gözlerim kararıyor. Vücudumun içinde başka damlalar hissediyorum, parçalanan organlarım hangileriye.

Günün yavaş yavaş solmasını, gölgelerin büyümesini izliyorum.

Ne kadar güzel bir gün, diye düşünüyorum. *Böyle sonlandırmak için ne güzel bir gün.*

Oğluma bakıyorum. Bir annenin yapması gerekeni yapıyorum.

Kanlı elini avuçlarıma alıyorum ve karanlık beni almadan önce diyorum ki, "Tamam, Evan. Her şey yoluna girecek. Seni seviyorum. Her zaman seveceğim."

26. BÖLÜM

DANIELLE

Ücretli izine ayrılmıştım. Koğuştaki kalmanın bir anlamı yoktu. Eve dönmeli, duş almalı, bir şeyler yedikten sonra kırk sekiz saat uyumalıydım. Onun yerine, doğal olarak, klinikte oyalanmayı tercih ettim.

Önce İdari Bölüm'de takıldım, evrak işleriyle uğraştım. Sonra, gönülsüzce, Lucy'nin son birkaç saatini kaleme aldım. Vardiyam süresince gerçekleşen her şeyin dakika dakika dökümünü yaptım; alt kattaki muayenemden, Jorge'un üst kattaki krizine kadar. Dedektiflerin gelişi. Arama emrinin bildirilmesi, evrakların sunulması, benim meşhur bir bardak su yolculuğum, aynı zamanda Lucy'nin odasına kısa ziyaretim. Lucy'nin ruh durumunu da kaydettim, ay ışığındaki kedi dansını. Sonra, aptal fotokopi makinesine kâğıt yüklediğimi, dedektiflerin sorgusunu, derken Greg'in haber vermesiyle hastane koridorlarındaki umutsuz süre avımızı. Her şeyin üstünden tekrar tekrar geçtim.

Tekrarlar, kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu. Bu tür trajedilere nasıl bir hissizlik durumunun yol açtığını anlayamıyordum. Daha önce hiç çocuk kaybetmemiştik. İntihar girişimleri olmuştu. Buradan ayrıldıktan sonra yaşanan trajediler kulağımıza gelmişti. Ancak hiç gözümüzün önünde bir çocuk kaybetmemiştik. Göğsümdeki baskıyı nasıl hafifleteceğimi bilemiyordum. Helen Teyzemle geçirdiğim ve gözyaşlarının koca bir ailenin yasını tutmak için hem çok az hem de çok fazla olduğunu keşfettiğim o ilk haftadan beri hiç ağlamamıştım.

O yüzden oturup raporumu yazdım. İşim bitince, Lucy'nin benim için yaptığı yumak topu alıp, raporun sağ üst köşesine zımbaladım.

Saat sabahın sekizi. Çocuklar uyanmış, güneş pencere-lerde parlamaya başlamıştı. İşe yeni başlayan güvenlik görevlisi kapının hemen yanında duruyordu.

Hastane kafeteryasına doğru yola çıkarak beni orada bulması için Karen'ı beklemeye başladım.

Karen nihayet görüldüğünde saat dokuzu geçiyordu. Kafeteryaya girip doğrudan bana yöneldi. Tel çerçeveli gözlüğü burnunun ucuna inmiş, kül rengi saçları karmakarışık bir şekilde arkasında toplanmıştı. Yataktan zorla kaldırılıp hâlâ oraya dönme şansı bulamayan idareci. Adımları sert, bakışları düzdü. Patronum tam bir vazife timsaliydi. Bu kliniği yönetmeye başlayalı çoktan on yılı geçmişti ve bu işi ondan

daha iyi yapacak birini düşünemiyordum.

Karşımdaki iskemleyi çekti, evrakları masaya bırakıp gözlüğünü tek parmağıyla yerine itti. Önümdeki kahveye ve dokunulmamış simide baktı. "Bir tane daha ister misin?" diye sordu boş fincanımı işaret ederek.

Başımı salladım. Sinirlerim şöyle dursun, midem de daha fazla kafeini kaldıramayacaktı.

Karen yiyecek bir şeyler almaya gidip dolu bir tepsiyle geri döndü. Muz, çörek ve bir fincan dumanı tüten çay. Bu onun nazik yönüydü. Yukarıdaki küçük mutfakta aynı kahvaltıyı bedava yapabilirdi. Oysa kafeteryada biriyle buluşmanın bir raconu vardı. Ekmeğinizi bölüşürdünüz, bu geleceğin bir parçasıydı.

Muzunu soydu, ben simidimden bir ısırık almayı başardım. Sonra, daha fazla dayanamadığını için, konuşmayı ben açtım.

"Onu incitmediğimi biliyorsun, değil mi?" diye patladım. "Lucy'ye ya da bir başka çocuğa asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

"Bunu bilmiyorum," dedi Karen ve mideme bir yumruk oturdu. Devam etti, "İnanıyorum, ayrı konu. Eğer fikrim sorulursa, bilerek asla bir çocuğa zarar vermeyeceğini söyleyirim."

Başımınla onayladım, gösterdiği güvene olan minnettarlığımı açması haldeydi. "Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Ben de bilmiyorum. Bu durumda, polise boyun eğmek

"Onunla kim ilgilenecek?" diye sordum, Lucy'nin bedenini kastederek.

"Bunu biz yapmalıyız," dedim hemen. "Çocuklara, onunla vedalaşmak için bir şans vermiş oluruz."

"Onlara ne söyleyeceksin?"

Bu yorum beni biraz daha bunalttı. İskemlemede biraz daha çöktüm. "Doğru değil," diye mırıldandım. "O bir çocuktuktu, sadece dokuz yaşında bir kız çocuğu. Şimdi ölü ve kimse onu özlemiyor. Bu doğru değil."

Gözlerim yanmaya başladı. Bakışlarımı kaçırdım, yerdeki mavi muşamba zemine bakmaya başladım.

"Eve git," dedi Karen. "İster dinlen, ister koş, çılgılık at, meditasyon yap. Kendini toparlamak için ne gerekiyorsa onu

yap. Sen özel bir hemşiresin, Danielle. Ayrıca iyi bir insansın. Bunu da atlatacaksın. Tekrar iyi hissedeceksin."

"Çalışmak istiyorum."

"Bu bir seçenek değil."

"Çocuklara ihtiyacım var. Onlarla *ilgilenmek* beni tedavi ediyor."

"Bu bir seçenek değil."

"Sadece gözlem yapacağım. Evrak işleriyle uğraşacağım. Kimsenin yoluna çıkmayacağım. Söz veriyorum."

"Danielle, polis her an geri dönebilir. Klinikte olman gerekmez. Eve gidip iyi bir avukatla konuşmalısın."

"Ama ben hiçbir şey..."

Karen elini yukarı kaldırdı. "Boşuna nefes tüketme. Kendine dikkat et, Danielle. Çocuklar için önemlisin. Hepimiz için önemlisin."

Keşke böyle şeyler söylemeseydi. Kolumla çaktırmadan gözlerimi silip kafeterya zeminine daha dikkatli bakmaya başladım.

"Personel için iki briefing verilecek," diye ekledi Karen sonunda. "Gündüz vardiyası için saat ikide, gece vardiyası için gece on birde. Eğer mesai dışı katılmak istersen, buyur gel. Bu tür olayların tekrarlanmaması için yeni yöntemler geliştirmeliyiz. Ayrıca, ihtiyacı olan herkes için danışmanlık ayarlamaya çalışıyorum. Dikkate alman gereken bir diğer şey."

Başımınla onayladım. Bana bir ayrıcalık tanıdı. Kabul ettim.

Karşıdan, Greg'in kafeteryaya girip teker teker masalara baktığını gördüm. Doğrudan bana yöneldi ama Karen'ı görünce tereddüt etti. Ancak Karen da onu görmüştü. Sanki onu bekliyor gibiydi.

Evraklarını topladı, üstüne çöreğini koydu.

"Kendine dikkat et," diye sıkı sıkı tembihledi, sonra Greg yaklaşırken, o kalktı. Greg kahvaltı almaya ya da bir iskemle çekip oturmaya yeltenmedi. Dosdoğru önümde durdu.

"Eve gel," dedi.

"Düşüncesine bile katlanamıyorum," dedim dürüstçe.

"Kendi evine değil, Danielle. Benimkine."

Dediğini yaptım.

Greg, iki arkadaşıyla beraber üç odalı bir evi paylaşıyordu. Bölgedeki apartmanların çoğu gibi, ahşap zemini, yüksek tavanı ve geniş cumbalı pencereleri olan büyük bir müstakil evden dönüştürülmüştü. Ev, cami yıkılsa da mihrap yerinde dedirten bir hanımefendi yorgunluğundaydı. Karton-piyerler hakkında yorum yaptım ama Greg omuz silkti. Belli ki mimariyle ilgisi yoktu.

Ev arkadaşları evde değildi. "Belki de nehir kenarındadırlar" diye mırıldandı. Charles kıyısında takılmak için harika bir gündü. Sıcak, nemli ve puslu. Greg bana çevreyi gösterirken klimayı açtı. Yine de, koridorun sonuna ulaştığımızda ikimiz de terlemiştik. Son kapıyı açıp içeriye işaret etti.

'Benim mekân," dedi kısaca.

Düşündüğümde daha düzenliydi. Ortalığa saçılmış giysi ya da havlular yoktu. Eşyaları, üniversitenin ilk yılında yurttan kalan bir gencin eşyalarından farksızdı. Çift kişilik bir yatak, başlıksız ve karyolasız. Akçaağaçtan, tek kulbu eksik ve hafifeğik eski bir şifoniyer. Siyah bir büro sandalyesinin gölgesinde kalan Greg gibi bir adam için hayli küçük, aynı malzemeden bir masa.

Duvarıda hiç poster yoktu. Şifoniyeri süsleyecek resimler de yoktu. Duvarlar krem rengi boyanmıştı, yatağın üstünde koyu yeşil örtü, güneş vuran pencerelerde ten rengi perdeler vardı. Hepsi bu kadar. Dinlenme tesisinden farksızdı. Sabahlanacak bir yerdi, yaşanacak değil.

Greg'e baktım ve onun hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim.

"Komodinin üstünde kız arkadaşının resmi bile yok mu?" diye sordum.

"Komodinim yok," dedi. "Kız arkadaşım da yok."

"Ailen?"

"Pennsylvania'da bir kız kardeşim var."

"Ondan hiç söz etmedin."

"Hiç sormadın."

Beni kıstırmıştı. Onun hakkında ya da başkası hakkında nadiren soru sorardım. Düşününce ironik geliyordu. Tüm kişisel geçmişim benden önce odaya girmişti; son zamanlarda tanıştırıldığım herkesin yüzünde bunu görebiliyordum. *Ah, demek babası bütün aileyi vuran kız bu...* O yüzden, ben

kimseyi sorgulamıyordum. O zaman onların da bana soru sorma hakkı olurdu ve böylece kafalarındaki söylentileri doğrulamış olurdum.

"Onunla görüşüyor musun?" diye sordum. "Kız kardeşinle?"

"Son zamanlarda hayır."

"Neden?"

Omuz silkti. "İş yoğunluğundan olsa gerek." Spor çantasını duvar kenarına dayadı. İkimiz de tuhaf tuhaf birbirimize baktık. Köşedeki yatağın ikimiz de fazlasıyla farkındaydık.

"Pek sanat eseri yok," dedim sonunda.

"Yok."

"Fazla kalmayı düşünmüyor musun?"

"Burada fazla vakit geçilmiyorum," diye cevap verdi.

"İki işte birden çalışıyorum ve bir gün kendi evimi alabilmek için her kuruşu biriktiriyorum. Etrafı çitle çevrili bir bahçe, bir köpek, bir eş, iki ya da üç çocuk. Ulaşmak istediğim yer bu. Burası ise şimdi bulunduğum yer."

Bir şey söylemedim. Güzel bir hayaldi. Ona uygundu. Önüne gelenle düşüp kalkmıyordu. Eğer bir fingirdek varsa... o bendim, Greg değil.

Greg genzini temizledi. "Susadın mı?"

"Olabilir."

Mutfağa döndük. Evyenin içi bulaşık, tezgâhın üstü ise kırıntı doluydu. Greg'in gırtlığından aşağılayıcı bir ses çıktı, belli ki dağınıklığın sorumlusu ev arkadaşlarıydı. Her şeyi

olduğu gibi bırakıp buzdolabını açtı, bir enerji içeceği ve bir diyet kola çıkardı.

"Rom yok muydu?" diye dalga geçtim, ilk soğuk yudumun ardından.

Bir saniye bana baktı, uzanıp buzdolabının üstünden bir Captain Morgan çıkarıp hodri meydan dercesine uzattı. Kendime zarar vermeyi ne kadar istiyordum.

Bir dakika sonra, şişeyi açmadan iade ettim. Buzdolabının üstündeki yerine geri koydu. Ben kolamı bitirdim, o ise enerji içeceğini bitirdi. Sonra tekrar bakışma faslına geçtik.

"Ben kanepede yatacağım," dedi. "Yatak odasını kullanabilirsin. Klima şimdiye kadar soğutmuştur. Sana temiz çarşaf getireyim."

"Beni buraya kadar yalnız yatmak için mi getirdin?" diye sordum.

Gayet sakın cevap verdi. "Ben baban değilim Danielle, seni becermey eceğim."

Ona vurdum. İkimizin de ummadığı kadar hızlı vurdum. Yumruk tam çenesine geldi. Parmaklarımdaki eklemlerin adeta kırıldığını hissettim. Öte yandan, başı yerinden neredeyse oynamadı bile. Ona tekrar vurdum, bu kez tam mide boşluğuna. Pislik öylesine formundaydı ki, w/*bile demedi.

Harıl harıl onu tokatlamaya, umutsuzca yumruklamaya devam ettim. Göğsüne, omuzlarına, boşluklarına. Vurdum, vurdum, vurdum. Öylece durdu; sanki o mermer bir heykeldi ve ben yabani bir güvercin gibi etrafında kanat çırpıyordum.

"Senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum, senden nefret ediyorum!" diye haykırdığımı duydum.

En etkileyici vuruşumu gerçekleştirmek üzere dizimi kaldırdım. Son saniyede darbeyi engelledi. Sonra elleriyle bileklerimi yakalayıp beni duvara sürükledi ve sırtımı duvara dayadı. Artık savunmada olan bendim, küçük bedenim onun yapılı gövdesi tarafından sıkıştırılmıştı. Bana doğru eğildi, yüzü öyle yakındı ki, üstdudağmda biriken ter damlalarını sayabilirdim. Gözleri kopkoyu kahverengiydi. Ortasında altın renkli bir halka olan çikolata rengi gözler.

Beni öpecekti. Bu ajite olmuş halimle, onu öpmekle ısır-mak arasında kararsız kaldım.

"Seni becermeyeceğim," dedi tekrar.

"Alçak herif!"

"Seni bırakınca, artık bana vurmayacaksın. Gidip yatağa girip biraz uyuyacaksın. Anlıyor musun?"

"Pislik!"

"Hâlâ iyi hissetmiyor musun?"

Homurdandım. Bileklerimi bırakmadı. Sonra birden, vücutlarımız öylesine yakınlaştı ki, kasıklarımda onun sertliğini hissettim. Beni istiyordu. Bu bana günlerdir hissetmediğim bir güç duygusu verdi. Kendimi ona yaslayarak kalçamı yavaşça bastırmaya ve salınmaya başladım.

Gözbebeklerini çevreleyen altın halka büzüldü. Üstdudağmda bir ter damlası daha belirdi. Sağ bacağımı kaldırdım, kalçasına dolayıp kendime doğru çektim. Zihnimi boşaltmak için en iyi yolun Beden Eğitimi Öğretmeni Greg'i becermek

olduğuna karar verdim.

Başını eğdi, dudakları benimkilerin hemen üstünde bir yerdeydi. Tekrar kalçalarımı hareket ettirerek sertliğini tam istediğim yerde hissedene kadar leğenkemiğini kendiminkine doğru bastırdım. Sürtünmeye başladım, yavaşça, hafifçe, giderek hızlanıp baskıyı artırdım.

Soluk soluğa kaldı. Ben de öyle. Belki hareket edemeyiz. Belki tam burada, mutfakta, sürtünerek işi bitiririz. Sonra biraz rom içerim. Bu lanet olası evden çıkıp tek başıma eve gitmeden önce kafama dikerim.

Derken, Tanrı şahidim olsun, tekrar Lucy'yi gördüm. Küçük bedeni tavandan sarkıyordu. Dağı İdim. Gözlerim yaşla doldu. Ağlamak istiyordum. Buna ihtiyacım vardı. Ancak gözyaşlarını yetmezdi. Kesinlikle yetmezdi. Annem, Natalie, Johnny. Lucy.

Greg'e tekrar vurdum. Bu kez daha zayıftı. Yılgın. Sonra sütun gibi dikilen gövdesine yığıldım, yüzüm ensesinin tuzlu kıvrımına gömüldü.

Greg beni kucakladı, koridor boyunca taşıyarak yatağa bıraktı.

"Uyu."

Kapıyı kapadı. Bir kez daha kan ve barut kokusunu duyduğum karanlığın içinde yalnızdım. Ancak bu kez, annemin yatağının yanında duran ve silahı tutan bendim.

"Bana yardım edeceğini söyledin. Onu durduracağını söyledin."

"Danielle..."

"Bana inandığını söyledin."

"Dantelle..."

Ön kapı çarparak kapanıyor. Babamın sarhoş sesi merdivenlerde duyuluyor. "Tatlım, ben geldim. "

Silahı kaldırıyorum.

"Danielle!"

Kan ve barut. Şarkı ve çığlık. Sevgi ve nefret.

Hayat hikâyem.

Gözlerimi açtım. Buz gibi karanlığın içinde kıvrılmış, Greg'in yatağında uzanıyordum. Bir daha uyuyamadım.

Telefon çalıyordu. Salondan gelen ses sonunda beni ağlama krizi sonrası letarjiden kopardı. Yataktan kalktım, bacaklarımı test ederek basabildiğime karar verdim.

Yatak odasının kapısını açtım, Greg'in salonda yankılanan bariton sesini duyabiliyordum.

"Evet, gelebilirim. Çocuk ne zaman orada olacak? Protokoller nedir?"

Karşı tarafı dinlerken sessizlik oldu. Karen'la konuşuyordu. Yeni çocuk gelecekti ve nedense Karen, Greg'in de orada boy göstermesini istemişti.

Salona girip beni görmesini bekledim. Koyu renk saçları, duştan yeni çıktığı için ıslaktı; beline doladığı lacivert havlu dışında çıplaktı. Onun kaslı, bronzlaşmış gövdesine bakakaldım ve ağzım kurudu.

Evdeki tek banyoya hamle ettim, yüzüme soğuk su çarp-

tim ve kendimi toparlamaya çalıştım. Greg, Greg'di. Hep öyle olmuştu.

Ancak Greg'in çıplakken nasıl görüldüğü hiç aklıma gelmemişti.

Bir dakika daha durdum, sonra banyonun kapısını açtım. Greg koridordaydı. Beyaz polo tişört ve spor bir şort giymişti. Bu ikimiz için de daha iyiydi.

"Karen aradı," diye bilgi verdi. "Dinle, işe gitmek zorundayım. İstersen kalabilirsin. Ev arkadaşlarım muhtemelen geç vakte kadar dönmeyecektir."

"Saat kaç?"

"Dört."

Kaşlarımı çattım. Saat beni şaşırtmıştı. Demek ki uyu-yakalmıştım.

"Ne olmuş?" diye sordum.

"Yeni biri," dedi, çantasını almak üzere koridorda yürümeye başlamıştı bile. Onu takip ettim.

"Neden sen?"

"Çocuğun şiddet geçmişi var. Ben orada olursam Karen daha iyi hissediyor."

"Ne yapmış?"

"Annesini bıçaklamış."

"Ne zaman?"

"Sanırım bu sabah."

"Anne iyi mi?"

"Bilmiyorum."

"Çocuk kaç yaşında?"

"Sekiz. Adli tıp doktorlarına göre şu an katatonik durumda. Muhtemelen şokta."

"Ve şok geçer geçmez..." diye kabullendim. Panik basacaktı ve patlamaya hazır çocuk, patlayacaktı.

"Geceyi bulur gibi görünüyor." Greg şortunun üstüne naylon bir iş tulumu geçirdi. Çantasını omuzuna attı, gitmeye hazırdı.

Ona baktım. Greg bana baktı. Hafif bir çürük çene çizgisini belirliyordu. Düşünmeden ileri doğru bir adım attım. Parmak uçlarımla çürüğe dokundum, ayaklarımın ucunda yükselerek teninde bıraktığım berenin üstüne bir öpücük kondurdum.

"Özür dilerim," dedim samimiyetle.

"Danielle..." dedi tok bir sesle.

"Ne?"

"Sadece sen değilsin. Bunu unutma, tamam mı? Sadece sen değilsin."

"Tamam."

Tekrar çenesini öptüm. Duştan yeni çıkmış teninin kokusunu içime çektim, sonra geri çekildim. İşe gitti.

Benimse ilgilenecek başka işlerim vardı.

27. BOLUM

D. D. özel timine kavuşmuştu. Harringtonlan çocuk psikiyatrisi koğuşu aracılığıyla Laraquette-Solis ailesine bağlayıp, üstüne bir de aynı klinikte başka bir çocuk ölünce amirinin dikkatini çekmeyi başarmıştı. D. D. aşırı paranoyak araştırmacı yaftasından kurtulup acar polis statüsüne geçiş yapmıştı. Basının, iki menfur cinayetdeki şehvetli haber potansiyelini iki gün boyunca zar zor anlaması da iyi olmuştu. Basın, aile cinayetlerini henüz birbirine bağlayamamıştı ama iki trajediye o kadar kapsamlı yer veriliyordu ki, komiser yardımcısı hem Harrington hem de Laraquette-Solis dosyalarını bir an önce kapatmakta fayda görmüştü. D. D. hastanedeki olay yerinde on dedektif görevlendirmişti.

Üstelik yakışıklı bir adamın kollarında uyanmıştı.

Baş belası çağrı cihazı, yarım düzine ateşli seks yerine yarım düzine marmelatlı çöreğin ardından ötmeye başlamıştı, ama yine de yıllardır yaşadığı en güzel sabahı.

Alex onu psikiyatri koğuşuna götürürken gülümsüyordu. Hatta lobiden geçip sekizinci kata çıkan asansöre bi-

nerken hafiften ıslık çalıyor olabilirdi. Asansörden, ocuk psikiyatrisi koğuşunun korunaklı cam kapılarının hemen dı-şında inmişler ve Andrew Lightfoot'un güvenlik görevlisiyle sohbet ettiğini görmüşlerdi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu D. D.

"alışıyorum," dedi. "Hissetmiyor musun?" Tüyleri diken diken olmuş kolunu uzattı. "Kötü tılsım," diye mırıldandı kliniğe girerlerken. "İçindeki meleği bulsan iyi olur, Dedektif, çünkü içindeki sürtüğün burada olanlar konusunda sana bir faydası dokunmayacak. Söylemedi deme."

D. D. ve ekibi en sevdikleri sınıfta toplandılar. Hepsi arama emriyle donanmıştı ve bunları nasıl kullanacaklarını gayet iyi biliyorlardı. Önlerindeki yirmi dört saat içinde, D. D. klinikte görevli bütün personelin sorgulanmış olacağını tahmin ediyordu. Merkezde Phil her elemanın geçmişiyile ilgili raporları hazırlarken, Neil listesini çıkardığı kliniğe sık sık uğrayan diğer hastane görevlileri -doktorlar, terapistler, hademeler, yemek servisi yapanlar, üfürükçüler vs - üstünde çalışıyordu. Bu liste için iki dedektif daha görevlendirebilirdi, böylece ön sorgulamalar daha süratli yapılır ve geçmişleri daha seri soruşturulurdu.

Ağır silahlarla donanmış klasik baskınlarından yapmışlardı: hızlı ve öfkeli. D. D.'nin umurunda değildi. Ortada büyük bir oyun vardı ve bu konuda coşmuş durumdaydı.

Hastane, aramaya nezaret etmek üzere hemen avukatını

göndermişti. Muhteşem bir pazar günü olması ve diğer güçlü ortaklarının çoğunun öğleden sonralarını yatlarında geçiriyor olmaları nedeniyle piyango, lacivert Ann Taylor pantolon takımı içinde oraya gelen genç bir pilice vurmuştu. Avukat, her arama emrini teker teker inceleyip, her cümleyi özenle okuyup, sonunda kuru bir sesle, "Pekâlâ" diyerek iade ederken, ciddi bir şov yapmıştı.

D. D. onu şimdiden sevmişti. İyi görünümlü, sıfır tecrübeli bu hukukçuyu, bir Boston Emniyeti dedektifi öğle yemeği niyetine yerd.

D. D.'nin ekibi işe koyuldu, soruşturma ve dosyalama işlemleri başladı. Tempodan memnun olan D. D. ilk hedefini aramaya koyuldu: Andrew Lightfoot.

Onu ölen kızın odasında buldu. Boş yatak odasının ortasında duruyordu. Andrew yatağın önünde çıplak ayaklarıyla bağdaş kurmuş oturuyordu. Gözleri kapalı, elleri dizlerinin üstündeydi ve avuçları yukarı bakıyordu. Dudakları oynuyor ama ses çıkarmıyordu.

D. D. önünde durana kadar onun etrafından dolaştı. Gölgesi yüzüne düşünce, Lightfoot gözlerini açıp ona baktı. Birden ortaya çıkışı onu şaşırtmamıştı ve buna canı sıkılan D. D. ilk saldırıyı gerçekleştirdi.

"Burada çalıştığını neden söylemedin?" diye sordu.

"Çalışmıyorum."

D. D. bir kaşını kaldırdı, elini odanın içinde gezdirdi. "Ama yine de buradasın."

Lightfoot yumuşak bir hareketle ayağa kalktı. "Karen

gelmemi istedi. Burası akut tedavi kliniği, enerjiler dengesiz. Benden arınma işlemi yapmamı ve personeline yardımcı olmamı rica etti. İşte buradayım."

"Başhemşire Karen mı? Seni o mu tuttu?"

"Herkes septik değil," diye gülümsedi sabırla.

D. D.'nin bir kez daha tepesi attı. "KarenTa ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?"

"İki yıl."

"Özel mi, profesyonel mi?"

"Profesyonel."

"Nasıl tanıştınız?"

"Bir aile aracılığıyla. Buraya yatırılan çocuklarına yardımcı olmamı istemişlerdi. Çocuğun gelişimi Karen'ı etkiledi. Temel meditasyon ve enerji artırma seanslarıyla beraber çalışmamızı önerdi. Zaman zaman beni başka ailelere de tavsiye eder."

"Senden hoşlanıyor mu?"

"Yaptığım işe inanıyor."

"Zengin ve yakışıklısın. Rencide olacak bir durum yok."

"Zengin ve yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?" diye tekrar gülümsedi Lightfoot.

"Kendini beğenmiş ve küstah olduğunu düşünüyorum," dedi D. D.

Lightfoot'un gülümsemesi biraz daha yayıldı. "Can çıkar huy çıkmazmış," diye kabullendi.

"KarenTa hiç çıktınız mı?"

"Tamamen profesyonel bir ilişki, Dedektif. Ben ona per-

soneli konusunda yardımcı oluyorum. O beni tavsiye ediyor."

"Sizi Harringtonlara da tavsiye etti mi?"

"O tavsiye başka kaynaktan geldi."

"Ozzie'yi en son ne zaman gördünüz?"

"Üç ay önce."

"Ya Tika'yı?"

"O çocuğu tanımıyorum."

"Ama çocuk olduğunu biliyorsunuz," diye saldırdı D. D.

Lightfoot'ın karşılığı gayet sakindi. "Burada çocuklardan söz ediyoruz, o halde Tika'nın da çocuk olması gerekiyor. Dedektif, öfkeleniniz. Bu odadan çıkalım, size yaramıyor."

D. D.'nin cevap vermesine fırsat vermeden çıkışa yöneldi. Bu hareket onu izlemesi anlamına geliyordu ki, D. D. daha da çileden çıktı.

"Sınıfa gidiyoruz..." diye başladı sert bir sesle.

"Mükemmel," dedi Lightfoot, sanki D. D. hiç konuşmamış gibi. Salonun diğer ucundaki devasa pencerenin önünde durdu. "İşte, güneş ışığı. Florasan lambaları altında çok fazla zaman geçiriyorsunuz, Dedektif. Daha fazla D vitaminine ihtiyacınız var."

D. D. gözlerini açmış ona bakıyordu.

"Ben bir şifacıyım," dedi Lightfoot sessizce. "Bana inanmıyor olmanız benim aslımı değiştireceğim anlamına gelmez."

"Jiletçi bir çocukla hiç çalıştınız mı?" diye sordu D. D.

"Kendini yaralayan demek istiyorsunuz? Son zamanlarda hayır."

"Karen sizi böyle bir aileye tavsiye etti mi?"

"Hayır."

"Sizi en son hangi aileye tavsiye etti?"

"Gerçekten hatırlamıyorum ya da çetelesini tutmuyorum," dedi Lightfoot belli belirsiz. D. D. gözlerini kısıtı, bir süre onu inceledi. Yakından ve özellikle bakınca, Lightfoot'un gözlerinin derinliklerinde derin gölgeler ve bronz teninin altında soluk bir beniz görüyordu. Belli ki, yeterince D vitamini almayan sadece D. D. değildi.

"Gece uykusuz mu kaldınız?" diye sordu.

Lightfoot tereddüt etti. "Evimi ziyarete geldiğinizden beri uykusuzum. Birkaç gün tatil yapmak istiyordum ama pek olacak gibi görünmüyor."

"Neden?"

Adam pencereye doğru döndü, güneşi inceler gibiydi. D. D. şifacının hafifçe titrediğini görünce şaşırdı, çıplak kollarındaki tüyler hâlâ diken dikendi.

"Son iki geceyi farklı düzlemlerde geçirdim," dedi sonunda. "Telefonda açıklamaya çalıştığım gibi, bir şey geliyor. Hissedebiliyorum. 'Geceden daha koyu bir karanlık' diye bir ifade duydunuz mu hiç?"

D. D. başıyla onayladı, hâlâ onu inceliyordu.

"Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmezdim, ama artık biliyorum. Oralarda bir yerlerde korkunç bir şey var, belki

de tam burada." Lightfoot birden uzanıp yanağına dokundu.

D. D. gayriihtiyari yutkundu. Lightfoot'un parmakları kuru buz gibiydi. Öylesine soğuktu ki, adeta yakıyordu. İçgüdüsel olarak bir adım geri çekildi.

Şifacı başını salladı. "Negatif enerji üşütür. Ancak ben, güçlü ve gelişmiş bir şifacıyım. Yani bu soğukla savaştığım gücüm var. Ellerimi ısıtabilmeliyim. Ancak bu kliniğe girdiğimden beri başaramıyorum. Burada korkunç bir şeyler oluyor. Temeli Lucy'nin odasında, ama tüm kata yayılıyor. Soğuk ve kötücül bir güç. Geceden daha koyu bir karanlık. Lucy başaramadı. Bizim de başaramayacağımızı düşünüyorum. O yüzden, o odadan çıkıp gün ışığının altında bana katılmanızı istedim."

"İlahi bir 'Büyük Kötülük' Lucy'yi incittiği için mi?" diye sordu D. D.

"Yorgunum," dedi Lightfoot, sanki bunu anlaması D. D. için önemliymiş gibi. "Her gece düzlemler arasında büyük oranda enerji tüketiyorum. Gün boyunca şifa egzersizlerim var. Ve şimdi, kötülüğün bu koşu tahtasında bıraktığı lekeyi temizlemeye çalışıyorum. Tükenmiş durumdayım. En iyi günümde değilim. Sizi korumak adına daha fazlasını yapamadığım için üzgünüm."

"Ne?" dedi D. D. çevresine bakarak.

"Öfkelisiniz," diye devam etti Lightfoot. "İncinmişsiniz. Daha iyi koşullarda, daha iyi odaklanmanıza, savunmanızı güçlendirmenize yardım edebilirim; ama bu öğleden sonra değil."

"Pekâlâ," diye tereddüt etti D. D. şifacıyı tekrar konuya çekmek istiyordu. "Bana Danielle Burton'dan söz edin. Acısını hissettiğinizi söylemişsiniz."

"Eski bir deyiş vardır, en kötü hastalar doktorlardır. Aynı şey psikiyatri hemşireleri için de geçerli. Danielle'i bu klinikte çalışmaya başladığımdan beri tanıyorum. Ona yardım etmek isterim. Ne yazık ki, onun septisizmi de sizinkinin aynı."

"Sizinle çalışmıyor mu?"

Omuz silkti. "O yüzden sizinle konuşmak istiyorum. O bir müşteri değil, arkadaş bile değil. Oysa onun için endişeleniyorum."

"Neden?"

"O yaşlı bir ruh," dedi Lightfoot birden. İfadesi artık daha soğuktu, sanki sadece kendisinin görebildiği bir şeye bakar gibiydi. "Asırlardır bu düzleme geri dönmeye devam ediyor. Sürekli arıyor ama bulamıyor. Onu yalnızca sevgi kurtarabilecekken, nefretini biliyor."

"Bir zamanlar dinlediğim bir şarkıya benziyor," dedi D. D. "Reenkarnasyondan mı söz ediyorsunuz?"

"Deneysel derslerden söz ediyorum. Ruhu, ihtiyacı olanı öğrenmesi için buraya çekiliyor, ama henüz dersinin üstesinden gelmemiş. O zamana kadar, süreç tekrarlanacak. Ne yazık ki, işin içinde başka ruhlar da var. Onların deneyimleriyle Danielle'inkiler birbirine karışmış. Danielle'in ilerlememesi, onları sürekli tekrarlayan bir şiddete mahkûm ediyor. Bunu ona açıklamaya çalıştım ama..."

"Babası mı?" diye tamamladı D. D.

"Akla uygun," dedi Lightfoot.

"D. D. gözlerini kısıtı, enteresan bir karşılık olduğunu düşündü. Lightfoot'un doğaüstü güçlerini anlamaya başlıyordu, verdiği tüm cevaplar çok dikkatliydi.

Birden jeton düştü: "Beden Eğitimi Öğretmeni Greg'den söz ediyorsun. DanielleTe olan ilişkisi seni endişelendiriyor."

"O istiyor. Danielle reddediyor. Greg'in ihtiyacı var. Hâlâ aşkı arıyor. Oysa Daneille nefreti tercih etmeyi sürdürüyor. Böylece dönüp durmaya devam ediyorlar."

"Greg iyi birine benziyor," diye karşılık verdi D. D. yumuşak bir sesle.

"Dönüyorlar, dönüyorlar, dönüyorlar," diye tekrarladı Lightfoot. Sesi yorgun ve hüzünlü çıkıyordu.

D. D. bir süre saygıyla ona baktı. Şifacı, sessizliği bozmak için bir girişimde bulunmadı. Dakikalar sonra D. D. pes etti.

"Özlüyor musun?" diye sordu sonunda.

"Ne?"

"Para, hızlı arabalar, eski görkemli hayatını?"

"Asla."

"Tam bir adrenalin furyası. Seçmece güzel kadınlar, çuvala para, rakiplerini alt etmek. Oysa şimdi?"

"Wall Street oyun alanından başka bir şey değil. Anlamli ödüller, kayda değer sonuçlar yok. Oysa şurada..." Lightfoot, Lucy'nin odasını işaret etti. "Orada, kazanmak için mü-

cadele ediyorum. "

Bu ifadesini doğrulamak istercesine, şifacı o tarafa doğru yöneldi.

Lucy'nin odasının önünde durakladı. İçeri girmeden önce, D. D., adamın titrediğini gördü.

Lighftfoot spirituel arınma işine geri dönünce, D. D. başhemşireyi bulana kadar klinikte dolaştı. Karen Rober, ortak alanda bir kâsenin içinde meyve ezen bir çocukla oturuyordu. Oraya yaklaşınca çocuk ona baktı ve D. D. onu ilk günden hatırladığını fark etti. Matchbox araba tutkunu olan ve turlar atan üç kafadardan biriydi. D. D. çocuğun ismini hatırlamak için kendini zorladı ama aklına bir şey gelmedi; çocuklarla arası hiç iyi olmamıştı.

"Meyve suyu ister misiniz?" diye sordu çocuk, ayakları sallanıyor, omuzları oynuyordu. Tek nefeste devam etti: "Muz, çilek, ahududu hatta belki üzüm yapabilirim ama portakal yapamam. Ezmesi çok zor." Plastik kaşığıyla meyveyi ezmeye devam etti. Vuruyor, vuruyor, vuruyordu. D. D. birkaç ipucu yakaladı. Her şeyden önce, çocuk masada otururken ajite olmuştu. Hem de çok. Piminin çekilmesini bekleyen bir el bombası gibiydi.

İkincisi, aynı durumda olan bir tek o değildi. İki çocuk koridor boyunca, birbirleriyle itişerek patenle kayıyor, bir diğeri ise masanın altına oturmuş kafasını duvara vuruyordu.

Koğuştaki bu ortama ne ad vermişlerdi? "Sosyal çevre"?

D. D. uzman değildi ama o bile sosyal çevrenin bugün huzursuz olduğunu söyleyebilirdi.

Karen masanın altındaki rock tutkununu tespit etti. "Jamal," dedi sert bir sesle. "Bu kadarı yeter. Neden bana ve Benny'ye katılmıyorsun? Gel Jamal, Benny sana meyve suyu yapacak. En çok hangisini seversin?"

"Ye ye ye ye ye, " diye monoton bir sesle tekrarlamaya başladı Jamal, Karen'a katılmaya hazırlanırken.

Başhemşire bunu memnuniyetle kabul edip, karşılığında teşekkür olarak gülümsedi.

"Ye ye ye ye ye. "

D. D. büyülenmiş bir biçimde Karen'ın koca bir kaşık dolusu ezilmiş meyveyi yutmasını izledi. Bu sırada yüzündeki gülümseme hiç kaybolmamıştı. Benny neşeyle ellerini çırpı. Jamal sonunda partiye katılmak üzere emekleyerek masanın altından çıktı.

Karen hiç vakit kaybetmeden onun meyve suyu çıkarma donanımını hazırladı. Sonra, masaya göz kulak olması için personelinden birine işaret ederek D. D.'ye katılmak üzere özgür kaldı.

"Size ne öderlerse ödesinler, asla yetmez," dedi D. D., Karen'a.

Hemşire hafifçe gülümsedi. "Emin olun daha beter şeyler de yedim."

"Ama gerçekten yediniz. Yiyormuş gibi yapmanın bir yolu yok mu?"

"Çocuklarınız var mı, Dedektif?"

"Hayır."

"Pekâlâ, eğer bir gün çocuğunuz olursa, anlarsınız."

Kısa ve sertti. D. D. ortamı yumuşatmaya çalıştı. "Sizin yerinize mi gidelim, benimkine mi?" diye sordu, İdari Bölüm'ü ya da ekibinin karargâh kurduğu yeri kastederek. Karen bir kaşını kaldırdı, teknik olarak her yerin Karen'a ait olduğunu D. D.'ye hatırlatmaya çalışır gibiydi. Ancak sonunda içini çekerek ofislerin olduğu bölümü işaret etti. Boyundaki kordonda sallanan anahtarla kapıyı açtı, D. D. onu izledi.

"Lightfoot'la ne kadar zamandır tanışıyorsunuz?" diye sordu bir dizi daracık odanın olduğu bölümde ilerlerken. Karen onu, ikisinin de bir masanın başında oturabileceği bir personel odasına soktu.

"İki yıl."

Tutarlı. "Nasıl tanıştınız?"

"Kalmaya gelen bir çocuğun ailesi sayesinde. Oğulları kurbağa yakalayıp onların ağızlarına maytap sokmaktan ve sonra ateşlemekten hoşlanıyordu. Ayrıca odasının duvarlarını, annesinin çeşitli şekillerde öldürülmüş resimleriyle süslüyordu. Sadece kırmızı boya kullanarak yarattığı ayrıntılar takdire değerdi."

Bu da tutarlı. "Çocuk kaç yaşındaydı?" diye sordu merakla.

"On."

"Ürkütücü."

Karen omuz silkti. "Daha beterini gördüm. Bununla be-

raber, çocuk tedaviye cevap vermiyordu ve ailesi umutsuzluk içindeydi. Sonra Andrew'u getirdiler. Önce kuşkulu yaklaştım ama Andrew sakın ve nazikti, diğer personelimize ve çocuklara saygıyla yaklaşıyordu. İtiraf etmek zorundayım ki, üç hafta içinde çocuğun davranışlarında ciddi ilerleme kaydettik. Daha önce hiddetini tetikleyen olaylara karşı daha tahammüllüydü. Çocuğun gerildiğini görüyorduk ama sonra mırıldanmaya başlıyordu. "Işığı bul, yedi melekke yedi kere kucaklaş." Sonra gevşiyordu, onun psikotik seviyesindeki bir çocuk için kayda değer gelişmeydi. Doğal olarak, Andrew'a akıl danışmaya başladım. Doktorlarımızın çoğuna danıştığım gibi."

"Onlar ne düşünüyorlar?" diye sordu D. D.

"Pek çoğunun bir takıntısı yok. Tıp bilimi, iyileşme sürecinde sevgi ve kahkahanın rolünü teslim etmeye çoktan başladı. İnanç ve spiritüalizmin de benzer etkisi olabileceğini kabullenmek çok aykırı olmaz."

"Melekler sorunlu bir çocuğu tedavi mi ediyor?"

Karen gülümsedi. "Evrenle ilgili bilmeniz gereken her şeyi bildiğinize inanıyor musunuz? Eğer biliyorsanız, benden çok daha zeki bir kadın olduğunuz su götürmez, Dedektif."

D. D. ona kaşlarını çattı. "Andrew kaç çocuğunuzla çalıştı?"

"Ona sormanız gerek. Ona pek sormam; bu konuda daha meraklı olan diğer ailelerdir."

"Sanırım Harringtonlarla da çalışmış."

Karen sesini çıkarmadı.

"Danielle, çocuğun bakımına müdahale ettiğini ve Oz-zie'nin vaktinden önce taburcu edilmesine neden olduğunu ima etti."

Karen omuz silkti. "Muğlak bir durumdu. Ozzie kesinlikle gelişim göstermişti. Davranışlardaki son değişimin gözlenip kesinleşmesi açısından daha fazla kalmasını tercih ederdim ama ailesi ev ortamına dönmesinin daha iyi olduğuna karar verdi. Bu tartışmada iki tarafın da haklı yanları var. Belirtmek isterim ki, Ozzie bir daha buraya hiç gelmedi. O yüzden, Harringtonların yaklaşımının doğru olduğuna inanmak zorundayım. Oğullarıyla Andrew ilgileniyordu."

"Harringtonlar katledildi."

"Babanın yaptığını sanıyordum."

"Henüz emin değiliz."

Karen ilk kez bocaladı, elleri masanın üstüne düştü, tel çerçeveli gözlüğünün ardındaki gözlerini kırıştırdı. "Yoksa siz... Ozzie'nin?"

"Mümkündür."

Başhemşire Ozzie'yi savunmadı. Sadece içini çekti. "Bu çocukları anlamak çok zor. Kontrol dışına çıkmıyorlarsa, ya zayıf ya tembel oldukları içindir. Fizyolojik farklılıklardan, beyin kimyası, hormonlar, DNA gibi konulardan mustaripler. Onlar için yapabildiğimiz çok az şey var. Kullanabileceğimiz çok az donanım."

"Demek ki Lightfoot, yakışıklı beyaz atlı şövalyemiz, sizin ilaç faturalarınızı azaltırken, bir taraftan da çocukların kayıp ruhlarını bulmayı vaat ediyor. Bu keyifli olmalı."

Başhemşire bir şey söylemedi, o yüzden D. D. bir adım daha ileri gitmeye karar verdi. "Onunla yatıyor musunuz?"

"Kocam buna itiraz ederdi."

"Belki bilmiyordur."

"Vicdanım itiraz ederdi." Karen başını salladı. "Andrew'a şüpheyle yaklaşmanızı anlıyorum. Pek çok anlamda, ben de onun görünüşünü ve geçmişini ona karşı kullandım; ama onu çocukların üstünde çalışırken gördüğümde... inanılmaz şefkatli, abartacak kadar sabırlı. Onları sadece yatıştırmıyor, onlara kendilerini yatıştırmayı öğretiyor. Bir klinik ortamında enerji arınmasının avukatlığını yapacağım asla aklıma gelmezdi. Oysa sonuçlara saygı duyuyorum."

D. D. kaşlarını çattı, ikna olmayı reddediyordu. "Ya personelinizin kalan kısmı? Mesela, Danielle? Andrew yakışıklı bir adam. Danielle ise genç ve güzel."

"Bunu Danielle'e sormalısınız."

"O şu anda biraz altüst olmuş durumda," dedi D. D.

Karen yemi yutmadı.

"Demek istediğim," diye devam etti D. D. sohbet havasında, "Babası onun dışında bütün aileyi katletmiş. Bu büyük bir yük. Şimdi ise bir koğuş dolusu şiddete eğilimli çocukla uğraşıyor. Bu acıklı oyuna ihtiyacı varmış gibi."

Karen bir süre sessiz kaldı. Sonra konuştu: "Sizin meslekte bu işi aile geleneği olarak yapanlar yok mu? Polislerin oğulları, kızları ya da kuzenleri?"

"Doğru."

"Bizim işimiz de buna benzer. Eğer eşeleyecek olursan,

personelimizin çoğunun içler acısı bir geçmişi vardır. Mutlu büyümemişlerdir, o yüzden hiç sahip olmadıkları çocukluklarını başkaları yaşasın diye uğraşırlar. Bu mantık çerçevesinde Danielle bu klinikte özel biri değildir. Klişedir."

"Sahi mi? Greg'in öyküsü ne?"

"Greg mi?" Bütün isimlerin arasında, başhemşire en çok buna şaşırmış göründü. "Greg'in bir öyküsü olduğundan emin değilim. Özel hayatından söz eden tiplerden değildir."

"Ne kadar zamandır burada çalışıyor?"

"Beş yıl."

"Herhangi bir şikâyet? Bir olay?"

"Tek bir tane bile," diye karşılık verdi kararlılıkla. "Sessiz, işine bağlı, çocuklarla harika geçiniyor. Onu hem çocuklar hem de yetişkinler sever, ki bütün personelim için aynı şeyi söyleyemem."

"Yetişkinler?" diye sordu D. D.

"Ebeveynler. Bazılarımız..." Karen duraksadı. "Personelimizin bir kısmı bu işte çalışır çünkü çocuklarla iyi geçinmeyi başarırlar. Ne yazık ki bu geçimlilik her zaman yetişkinleri kapsamaz."

D. D. bunu düşündü. Beden Eğitimi Öğretmeni Greg yakışıklı bir adamdı. Güçlüydü, formdaydı. Pek çok yetişkin bayanın onunla geçinmeye gönüllü olacağından emindi.

"ÇT olmanın koşulları nelerdir?" diye sordu ve not tutmak üzere spiralli not defterini çıkardı. "Özel bir lisans ya da sertifika programı gerekiyor mu?" D. D., Greg'in geçmişiyle ilgili Phil'den nelere bakmasını isteyebilirdi?

Ancak, başhemşire başını salladı. "Hemşirelerimizin elbette diploma ve yetki belgeleri var. ÇTTerin ise lise mezunu olmaları ve çocuklarla uğraşabilecek enerji ve yaratıcılıkları olması yeterli."

"Şaka yapıyor olmalısınız. Buradaki personelin çoğu ÇT ve bana hiçbirinin özel eğitim almadığını söylüyorsunuz."

Karen ona baktı. "Dedektif, hangi eğitim modülü kişiyi burada gördüğünüz çocuklar konusunda eğitebilir?"

Doğru tespit. "Greg'in ailesi var mı?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Söz etmedi."

"Kız arkadaşı?"

"Bilmiyorum."

"Yani gözü Danielle'den başkasını görmüyor," diye devam etti D. D.

"Personelimin özel hayatına karışmam," diye cevapladı Karen soğuk bir sesle.

"Sahi mi? Oysa herkes bunu konuşuyor. Greg evet diyor, Danielle hayır. Böylece devam edip gidiyor. İş saatinde de bu flörtleşme devam ediyor gibi. Bunun hoşunuza gittiğini sanmam."

"İkisinin de profesyonellik sınırlarının dışında hareket ettiğine şahit olmadım."

"Belki İdari Bölüm'den dışarı daha fazla çıkmalısınız."

Başhemşire ona öfkeyle baktı.

D. D. bir an bekledi, sonra Karen'la bu kadar dans et-

menin yeterli olduğuna karar verdi. Meselenin doğrudan ortasına daldı: "Bu klinikle ilgisi olan iki ailenin katledilmesinin, personelinizden birinin ailesinin katledilmesinin yıldönümüne denk gelmesini tuhaf bulmuyor musunuz?"

"Tuhaf..." diye başladı Karen.

"Ayrıca," diye araya girdi D. D. "Yine, ailesi tam yirmi beş yıl önce aynı gün katledilen elemanın görevli olduğu gece bir kız asıldı. Bir başka tesadüfmü?"

"Böyle şeyler olur."

"Sahi mi? Hastanede asılı kaç çocuk buldunuz? Sonrasında katledilen kaç çocuk taburcu ettiniz?"

Karen artık cevap vermiyordu. En az Lightfoot kadar yorgun görünüyordu. Başhemşire içini çekti, sonra masadaki evrak yığınınına uzandı. Bir rapor çekti, sonra D. D.'ye baktı.

"Harringtonlar ne zaman öldürüldü?" diye sordu. "Çarşamba? Perşembe?"

"Perşembe akşamı."

Hemşire raporlara baktı. "Danielle o akşam çalışıyordu. Aslında çift vardiyası vardı; perşembe gecesi ve cuma sabahı."

"Gece vardiyası kaçta?"

"Yediden yediye."

D. D. durumu değerlendirdi. Harringtonlar muhtemelen akşam yemeği sırasında öldürülmüşlerdi. Bütün aileyi yok edip, ortalığı düzenleyip, Dorchester'dan Cambridge'e uzanan yolu düşününce... "Kaçta işbaşı yapmış?" diye sordu.

"Altı buçukta buradaymış ve vardiyası için hazırlık yap-

miş."

"Ya cuma gecesi?"

Karen dudaklarını sıktı. "Teknik olarak, Danielle'in vardiyası akşam saat yedide sona erdi. Ancak burada kalarak brifingime katıldı ve saat on bire kadar evrak işleriyle uğraştı. Yani Lucy'yle kavga ettiği, o şiddet anına denk gelen saatler."

"Danielle'in ensesindeki yaralar," diye hatırladı D. D.

"Kesinlikle. O yüzden, Danielle vardiya saatinin dışında buradaydı ve hastane kurallarına bağlı kalarak, bunu kayıt altına aldım."

Dudaklarını sıkma sırası D. D.'ye gelmişti. Bu durumda Danielle hem Harrington hem de Laraquette-Solis cinayetleri sırasında başka yerde olduğunu kanıtlayabiliyordu.

"Lucy'nin kaybolduğu son gece çalışıyordu," dedi D. D.

"Doğru."

"Pekâlâ, bana çılgın diyebilirsiniz, ama Danielle'in perşembe gece, cuma gündüz -gece on bire kadar oyalanarak- ve sonra tekrar cumartesi gece vardiyasında çalıştığını mı söylüyorsunuz? Bu kadar kısa sürede bu kadar çok saat?"

"Personelimiz kendi arasında vardiya saatlerini ayarlayabilir. Bazen gündüz boşa çıkmak için gece çift vardiya çalışırlar. Üç gün iş, beş gün tatil hesabı."

D. D. yönetici hemşireye baktı.

"Danielle aynı zamanda işkolik," diye devam etti Karen. "Özellikle yılın bu döneminde."

"Öyküsünü başka kimler biliyor?" diye sordu D. D.

"Herkes."

"Herkes mi?"

"Bizim acı öykülerle dolu standartlarımıza göre bile adı çıkmıştır. Ebeveynlerin çoğu er ya da geç onun öyküsünü öğrenir. Dedikodular, fısıltılar. İnsanlar değişmez."

"Ya Beden Eğitimi Öğretmeni Greg? Perşembe gecesi çalışıyor muymuş? Ya da cuma?"

"Vardiya çizelgeleri tekrar karıştırıldı. "Perşembe gecesi hayır. Cuma, gündüz vardiyasındaymış. Sabah yediden akşam yediye kadar. Tabii, dün gece de çalışıyordu, Lucy'nin... " Hemşirenin sesi soldu.

D. D. bunu özümsemişti. Demek Harrington ve Laraquette-Solis cinayetlerinde Danielle'in tanığı vardı, ama Greg'in yoktu. Bunu bilmek iyiydi. Tekrar sohbet havasına döndü. "Sizce sırada ne var?"

"Anlayamadım?"

D. D. omuz silkti. "Harringtonlar perşembe akşamı öldürüldü. Laraquette-Solisler cuma akşamı. Lucy ise cumartesi gecesi asıldı." D. D. saatine baktı. "Saat neredeyse beş oldu. Pazar gecesi aksiyonu için, bakayım, bir, iki, üç saat var. Buradan bir çocuk mu? Dışarıdan başka bir aile mi? Saat çalışıyor. Bahisleri koyun."

Karen faltaşı gibi gözlerle ona baktı.

"Burada avarelik ettiğimi mi sanıyorsunuz?" diye sordu D. D. "Bir çocuk psikiyatrisi koğuşunda canla başla çalışan bir avuç profesyoneli rahatsız etmekten başka bir işim olma-

(lığını mı sanıyorsunuz? Aileler ölüyor. Çocuklar *katlediliyor*. Şimdi, bana neler olduğunu anlatırsanız ekibim olayı kapatabilir. Saat beş Karen. Saat altıda kimin ölü olacağını bana sorma."

Derken, sanki biri onun söylediklerini duymuş gibi, İdari Bölüm'ün dışında bir çığlık yükseldi. Ardından ikincisi, üçüncüsü geldi. Yüksek tondan, yavaşça bir dehşet korosuna dönüşen çılgın feryatlar.

"Ortak alan," dedi Karen anında. Sandalyesinden fırlamıştı bile. Boynundaki anahtarı kavramış kapıya koşuyordu.

D. D. hemen peşindeydi. Sözleri artık duyabiliyordu. "Şeytan!" diye çığlık atıyordu **çocuklar ""Diablo! Esta aquí. Esta aquí.** Şeytan burada."

28. BÖLÜM

VİCTORİA

Uzaktaki kumsalların hayalini kuruyorum, ayaklarımı gömdüğüm ipek gibi bembeyaz kumların. Turuncu güneş, yüzümü ısıtıyor.

Kocamla el ele yürüdüğümü hayal ediyorum.

Çocuklar önümüzde koşup mutlulukla gülüyorlar. Evan'ın altın renkli bukleleri parlak gün ışığını yansıtıyor, Chelsea'nin biraz daha koyu renk kafası ona doğru eğilmiş. Okyanus dalgalarının erişemediği yerde sopayla çukur açıyorlar.

Derken, Evan uzanıp Chelsea'yi çukurun içine itiyor. Kum kapanıyor ve Chelsea'yi iştahla yutuyor, Evan bize doğru geri koşuyor. Elinde artık sopa olmadığı, onun yerine uzun, sivri bir kılıç tuttuğunu fark ediyorum. Babasını hedef alıp hızlanıyor, rengârenk ışyan kumsalda koşarken gözlerinde siluet dans ediyor.

"Sen benimsin," diyor bana, kılıcı babasının gövdesin-

Anlatmak için Yaşa

den geçirirken. "Daima benim olacaksın."
Elindeki kanlı kılıçla yaklaşıyor...

Tuhaf bir bip sesiyle uyanıyorum. Yüksek tondaki ses kulaklarımı acıtıyor. Sesi kesebilecekmiş gibi gözlerimi sıkıyorum. Olmuyor, tekrar açıyorum, bir anda pek çok şeyin farkına varıyorum.

Bir hastane odasımdayım. Yan tarafımda inanılmaz bir ağrı var. Sol kolumdan çıkan kablo ve hortumların bağlı olduğu monitörler etrafımı sarmış. Ateş gibiyim. Kafam karışık. Bana neler olduğunu anlayamıyorum.

Bir süre sonra, yatağımın yanındaki sandalyede Michael'm uyukladığını keşfediyorum.

Ben şaşkınlıkla ona bakarken, yavaşça uzanıyor, bana bakıyor, geç de olsa uyanık olduğumu fark ediyor.

"Victoria," diyor, pürüzlü bir sesle.

"Evan?" diye soruyorum panik içinde.

Birden, Michael'm yüzü irkiliyor. Sandalyeden kalkıyor. Üstünde hâlâ eve gelirken giydiği haki şort ve Brooks Brothers gömlek var. Bu durum kafamı daha da karıştırıyor. Bugün günlerden ne? Bana ne oldu?

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, yatağın diğer tarafına geçip anlıyormuş gibi monitörlere bakıyor.

Yutkunuyorum, bir daha, bir kez daha. "Susadım."

"Hemşireyi çağırayım."

Başımla onaylıyorum. Bir düğmeye basıyor. "Evan?"

diyorum tekrar.

"İyi."

"Chelsea?"

"Evde. Melinda'yla beraber. Neler hatırlıyorsun?"

Başımı sallıyorum. Hatırlamıyorum. Sonra yavaş yavaş aklım başıma geliyor. Güneşle kutsanmış oğlumun yanında, kanepede oturuyorum. Biraz uykum var. Birden yan tarafımdaki acıyı hissediyorum.

Ellerim kaburgalarıma gidiyor. Sol tarafım, tahmin ettiğim gibi gazlı bezlerle sarılı. Acıyı ve kırmızı iğrenç şişliği hissetmek için dokunmama gerek yok. Oğlum beni bıçakladı.

"Bıçak karaciğerini delmiş," diye açıklıyor Michael, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. Acil yardım ekibi seni buraya zamanında yetiştirmeseydi, ölebilirdin."

"Evan?" diye soruyorum üçüncü kez.

"Beni anladın mı Victoria? Ölebilirdin."

Bir hemşire görünüyor. İçeri girip bileğimi kavlıyor, parmak ucumdaki ağır plastik alet muhtemelen aynı şeyi göstermesine rağmen, nabzımı ölçüyor.

"Susadım."

"Sana biraz kırık buz getireyim. Teker teker alırsın. Sonra suya geçeriz. Uygun mu?"

Başımla evet diyorum. Çıkıyor, sonra çabucak elinde yarım bardak kırık buzla geri dönüyor. Onları birer birer çiğniyorum ve karnımda giderek artan rahatsızlığı hissediyorum. Anesteziye hiçbir zaman dayanıklı olmadım. Buz parçaları şu an benim için en iyi şey gibi.

"Doktor birazdan sizinle görüşür," diyor hemşire ve sonra çıkıyor. MichaelTa tekrar bakışmaya başlıyoruz.

"Geldiğin için teşekkür ederim," demeyi başarıyorum. Başka ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Omuz silkiyor. "Biri gelmek zorundaydı. Ya ben ya da annen."

İkimiz de ne demek istediğini biliyoruz. Annem fişi çekmeye gelirdi. Onun kızı değilim. Sadece rakibiyim. En azından, bir zamanlar. Beni ya da torunlarını ziyaret edişinin üstünden o kadar uzun zaman geçti ki, içine düştüğüm durumdan haberi yok.

"Evan?" diye deniyorum bir kez daha.

"Evan iyi."

"Böyle olmasını istemedi..." diye başlıyorum.

Michael elini kaldırıyor. Yüzünde, bugüne kadar görmediğim bir öfke var. "Neden gittiğimi biliyor musun?" diyor birden. "Neden Chelsea'yi alıp o kahrolası evden uzaklaştım?"

Başımı sallıyorum. Öfkesi ürkütücü.

"Çünkü kızımı ve karımı korumak uğruna oğlumu öldürmem an meselesiydi. Bana deli diyebilirsin ama Evan'ı öldürmek istemedim. Lanet olsun Victoria, onu ben de seviyorum ve her zaman da *sevdim*"

Ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Ona ne yaptığını biliyor musun?" diye devam ediyor, duygularının etkisiyle sesi titriyor. "Sekiz yaşında ve artık annesini bıçakladığı gerçeğiyle başa çıkmak zorunda. Seni

az kalsın öldüreceği gerçeğiyle. Tanrı aşkına, o sadece bir çocuk. Sence bununla nasıl başa çıkacak? Üşütük kafasında dolaşan diğer şeylerin yanında, *bununla* nasıl başa çıkacak?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Öldüğünü sandım. Telefon geldiğinde acil servis hemşiresinin konuşma biçimini duyunca... öldüğünü düşünerek buraya koştum. Evan'm seni katlettiğini düşünerek. Sonra acile geldim, polisler ve doktorlar milyonlarca soru sordular. Seni göremedim bile; çoktan ameliyathaneye götürülmüştün. Evan ise bir hastane sedyesine bağlanmıştı. Kelepçe ve aklına gelebilecek her şeyle. Oğlum. Benim küçük oğlum..."

Michael'm sesi bozuluyor, benden uzaklaşıp duvara dönüyor ve bir süre oraya bakıyor.

"Darren'ı aramak zorunda kaldım," diyor sonunda. Avukat olan eski bir üniversite arkadaşı. "Hukuki talimat almam gerekiyordu. İşte işler buraya vardı Victoria."

"Böyle olmasını istemedi..." demeye çalışıyorum bir kez daha.

Michael hızla arkasına dönüyor. "*Kapa çeneni*. Sadece kapa çeneni. İncinmiş olman umurumda değil. Az kalsın ölecek olman umurumda değil. Çünkü ben sana çok daha fazla zarar vermek istiyorum Victoria. İnkârının oğlumuzu mahvettiğini idrak edene kadar seni tokatlamak istiyorum. Evan böyle olmasını istedi. O lanet olası bıçağı bulaşıklıktan bile rek çaldı. Onu kurnazca kanepé döşemesinin arasına sakladı ki, bulamayasın. Sonra, uygun bulduğu ilk fırsatta, kaburgalarının arasına gömmek için dikkatlice çıkardı.

"Bütün bunları nereden biliyorsun? Nereden bilebilirsin?"

" Çünkü bana o söyledi."

Çenem açık, inanmaz gözlerle ona bakıyorum.

"Çökmüş. Sorularıma mekanik olarak cevap verdi. Gözlerinde hiç ışık yok. Seni bıçakladı ama kendisi de un ufak oldu. Onu geri getirebileceğimizden emin değilim; ama akıl hastanesine yatırmaktan daha iyidir, öyle değil mi Vic?"

Bu acı sözler, tam istediği gibi beni mahvediyor. Çaresizliğini hissedebiliyorum. Üstüne yüklendiğim bütün zamanların, onun çözümleriyle aynı fikirde olmadığım için onu babalık görevinden azletmemin, benim fikirlerimin oğlumuz için en iyisi olduğunda ısrar etmenin birikmiş öfkesi bu. Ben bakıcıyım. Michael iş bitirici. Daha başından kaçınılmaz son belli.

"Evan'ı... tutukladılar mı?" diye sorarken, biraz daha rahat bir pozisyon için yatakta yer değiştiriyorum. Kendimi kusacak gibi hissediyorum, ama, bunun sebebi sohbetin konusu kadar anestezinin etkisi de olabilir.

"Bir tutuklama emrinin gelmesi uzun sürmez. Bununla beraber, şu andaki aşırı hassas ruhsal durumu göz önüne alındığında, şimdilik hastaneye yatırıldı.

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Nereye?"

"Üst kata. Bu tıp merkezinin sekizinci katında bir çocuk ruh sağlığı koğuşu varmış. Evan şimdi onların hastası."

Gözlerim büyüyor. Michael bir kez daha elini uzatıyor. "Duymak istemiyorum. Darren'dan boşanma ilamımızı iste-

dim. Evan üstünde hâlâ velayet haklarım var. Senin fiziksel ve ruhsal durumunu da göz önünde bulundurarak, mahkemeye gidip tam velayet isteyeceğim. Oğlumuz psikotik bir çöküntü yaşadı. Şu anda yukarıda ve orada kalacak."

"O daha çocuk..."

"Zaten o yüzden pediatri koğuşunda kalıyor. Ayrıca, bu kadar nazıkçe sorduğun için söyleyeyim, mükemmel bir akut tedavi merkezi. Herkesin tavsiye ettiği, mental hastalığı olan çocuklarda şaşırtıcı gelişmeler sağlayan bir klinik. İstedığın zaman ziyaretine gelebilirsin, tabii yataktan çıkabilecek kadar tedaviye izin vereceğini umuyorum."

"Şerefsiz."

"Keşke daha önce olabilseydim," dedi düz bir sesle. "Belki bütün bunları önleyebilirdik."

"Ben kötü bir anne değilim," diye fısıldadım kısa süre sonra. Kendi oğlu tarafından bıçaklanan biri olarak, bunu söylemek çok aptalcaydı.

Ancak Michael anlamış gibi görünüyordu. Yüz hatları yumuşadı, omuzları biraz gevşedi. İçini çekti, alnını ovdu. Sonra tekrar içini çekti. "Hayır Vic, kötü bir anne değilsin. Ben de kötü bir baba değilim ve Evan -Evan olduğu anlarda- kötü bir çocuk değil. Yine de, bak buradayız."

"Şimdi ne olacak?"

"Bilmiyorum."

"Suç duyurusunda bulunmayacağım," dedim savunmaya geçerek. "Ben olmazsam onu tutuklayamazlar, değil mi?" Midem bulanıyordu. Kusacaktım.

Michael başını salladı. "O kadar basit değil Vic. Seni bıçakladı ve polise itiraf etti. O memurlar yeminli ifade verecekler. Bu ifadeler savcının tutuklama kararı çıkarması için yeterli. Darren'a göre, mahkemenin onu ıslahevi yerine akıl hastanesine gönderme ihtimali daha güçlüymüş. Yani ilk adım bu. Daha sonra, Evan'ın gelişimini izleyerek, yasal işlemlerin sürmesini bekleyebiliriz. Onun daha dengeli olduğunu kanıtlayabilirsek, belki mahkeme daha bağışlayıcı olur. Belki. Ancak, zamana bağlı Vic. Onun için, senin için, hukuk sistemi için. Biz bir kısmında yer alıyoruz."

Bunun anlamı karşısında korkuyla büzülüyorum. Evan kilitli bir koğuşta kalacak. Oğlum, sekiz yaşında ve süresiz bir akıl hastanesine kapatılacak.

Başımı çevirip beyaz duvarı inceleme sırası bende.

Oğluma söylemek istediğim çok şey var. Onu ne kadar sevdiğim. Ona hâlâ inandığım. Onu reddetmediğim. Gözlerinde karanlığı gördüm. Ama ışığı da gördüm. Evan'ın, Evan olduğu bütün o anları gördüm ve o anlardan asla vazgeçemedim.

Aklıma bir şey geliyor. Başımı çevirip kocama bakıyorum. "Acil yardım ekibi beni hastaneye zamanında yetiştirdiği için şanslı olduğumu söyledin. Nereden biliyorlardı? Kim aradı?"

Michael ellerini ceplerine sokuyor. "Evan," diyor sonunda. "911 'i arayıp operatöre annesini bıçakladığını söylemiş. Kanaman olduğunu ve yardıma ihtiyaç duyduğunu anlatmış."

"Beni kurtarmaya çalışmış."

"Belki evet. Belki hayır. Operatör ona ne olduğunu sormuş. Ne dediğini biliyor musun?"

Başımı salladım, şaşkındım.

"Şeytanın yaptırdığını söylemiş. Ambulansın bir an önce gelmesi iyi olurmuş çünkü şeytanın işi henüz bitmemiş."

29. BÖLÜM

DANIELLE

Helen Teyzem kapıyı açtığında ilk fark ettiğim şey, gözlerinin çevresinin kıpkırmızı olduğuydu. Gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Yanaklarını silip parmaklarıyla kahverengi kısa saçlarını düzeltti. Yanakları hâlâ ıslaktı, yüzü kızarmıştı. Fark ettiğimi anlayıp ikimizin de iyiliği için rol yapmaktan vazgeçti. İçeri girmemi işaret etti.

Kasabadaki apartman dairesinden yıllar önce taşınmıştı. Artık şehrin hemen dışında yeni bir sıra evi vardı. Ekonomik küçülme evresine girdiği hayatında, evin bakım giderleri de azalmıştı. Şirket avukatlığı işinden yıllar önce emekli olmuştu. Onun yerine, istismara uğramış ve risk altında çocukların haklarını tanıtmak, fon oluşturmak ve mevzuat konularında uzman, kâr amacı gütmeyen bir örgütte haftada otuz saat çalışıyordu. Söylediğine göre işini seviyordu, bir önceki kariyerinden yüz seksen derece farklıydı. Ensesi kalınları korumaktan çocuk hakları için mücadeleye geçiş yapmıştı.

Böylece, ortak yönlerimizin çoğaldığını ve ayda birkaç kez bir yemekte buluşup kolay bir sohbet ortamı yarattığımızı sanabilirsiniz. Aksine, ikimiz de iş konusunu hiç açmadık. Belki bizim işlerimiz, ofiste bırakılması gereken türden olduğu için; yoksa kafayı yiyebilirdiniz.

"Kahve?" diye sordu, beni küçük ama pahalı döşenmiş mutfağına yönlendirirken.

"Viski," diye karşılık verdim.

Ne yazık ki, dalga geçtiğimi düşündü. İkimize de birer bardak su koydu. Yapmam gereken şey için bunun yeterince güçlü olduğunu sanmıyordum.

Bardakları bir başka küçük ama yine güzel dekore edilmiş odaya götürdü. Oturma alanında ısıtılı parke zemin, beyaz boyalı bir şömine rafı ve kubbeli bir tavan vardı. Salonun dışında ise, sulak arazilere bakan camlı bir veranda bulunuyordu. Yazın ilk günlerinde, verandada oturup balıkçılları seyrederdik. Ancak ağustosun son günlerinde hava çok sıcak ve yapış yapıştı.

L biçimi kanepede oturduk. Suyumu yudumlayarak tavan vantilatörünün yanaklarıma gönderdiği serin havanın tadını çıkardım. Helen Teyzem hemen konuşmadı. Bardağı tutan elleri titriyordu. Gözlerime bakamıyor, yere bakıyordu.

Yılın bu dönemi, onu her zaman benden daha fazla etkiliyordu. Belki acı çekmek için kendine izin verdiği ve her yıl, bir hafta boyunca bent kapaklarını açtığı içindi. Ağlıyor, hiddetleniyor, stres atıyordu. Soma parçalan toparlayıp günlük yaşamına geri dönüyordu.

Ben bunu yapamıyordum. Hiç yapamadım. Bent kapaklarını açmak istemedim, bir daha asla kapatamamaktan korkuyordum. Ayrıca, geçen bunca yıldan sonra bile çoğunlukla öfkeliydim. Derinden derine hiddet doluydum. O yüzden, yıldönümlerinde teyzemi nadiren ziyaret ederdim. Evindeki her şeyi kırıp dökmek isterken, ağlamasına tahammül etmek çok zordu.

Bugünkü ziyaretim muhtemelen onu şaşırtmıştı. Bardağını parmaklarının arasında çeviriyor, benim konuşmamı bekliyordu.

"İyi misin?" diye sordum sonunda. Saçma bir soruydu.

"Bildiğin gibi," dedi küçük bir omuz silkişiyile. İyi cevaptı. Biliyordum.

Genzimi temizledim, pencereden güneşli kıyılara baktım. Beklenmedik bir biçimde gözlerim batmaya başladı ve boğazımdaki düğümle mücadele etmek zorunda kaldım.

"Bir şey oldu," demeyi başardım sonunda.

Bardağıyla oynamayı bırakıp bana baktı. Birden, annemin mavi gözlerine bakar gibi oldum. Annemin yatak odasının kapısında duruyordum, elimde tuttuğum babamın silahı arkamdaydı. Bir sonraki aşamada söyleyeceklerim için cesaret toplamaya çalışıyordum.

"Beni incitti," diye fısıldadığımı duydum kendi kendime.

"Danielle?" Teyzemin sesi, annemin sesiydi. Beni sevdiğini iddia eden, birbirine kaynaşmış iki kadın.

Dudaklarımı yaladım, kendimi konuşmaya zorladım.

"Babam. İçkiyi kaçırdığı gecelerde... bazen gece yarısı odama gelirdi."

"Of, Danielle."

"Eğer istediğini yaparsam, o kadar çok içmeyeceğini söylerdi. Mutlu olacaktı. Ailemiz mutlu olacaktı."

"Of, Danielle."

"Başlangıçta denedim. Düşündüm ki, eğer onu mutlu edersem, geceleri annemin ağladığını duymam. İşler iyiye gider. Her şey yoluna girer."

Teyzem konuşmuyor, sadece annemin hüzünlü mavi gözleriyle bana bakıyordu.

"Oysa daha beter oldu. Daha çok içtike, daha çok gelmeye başladı. Yapamadım. Dayanamadım. O gece annemin yatak odasına gittim. Ona, babamın neler yaptığını söylemek için. Elimde babamın silahı vardı."

"Jenny'yi tehdit mi ettin?" diye sordu kafası kansan teyzem. "Onu vuracak mıydın?"

"Hayır. Babamı tehdit ettim. Anneme, eğer ona engel olmazsa babamı vuracağımı söyledim. Planım buydu. Bir çocuk için fena sayılmaz, ha?"

"Of, Danielle. Ne oldu?"

"Biz konuşurken o eve geldi. Sarhoştu, bize sesleniyordu. Merdivenleri çıktığını duyduk. Annem silahı kendisine vermemi istedi. Her şeyi yoluna koyacağını söyledi. Bana yardım edeceğini. Söz verdi. Sadece silahı anneme vermem yeterliydi."

"Sen ne yaptın?"

"Silahı ona verdim. Sonra odama koşup yorganımın altına saklandım. Bir daha da çıkmadım. Sonrasına kadar."

Teyzem derin ve titrek bir soluk alıp sonra koyuverdi. Su bardağını sehpayı bırakıp ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü. Teyzem kıpır kıpır biri değildi. Davranışları beni şaşırtıyordu, dikkatle onu izlemeye başladım. Bana bakmıyordu. Kuşların bizim sohbetimizden daha huzur verici olduğu güneş altındaki sulak arazileri seyrediyordu.

"Babanın yaptıklarının senin hatan olduğunu düşünüyorsun," dedi yumuşak bir sesle.

"Ben çocuktum. Benim hatam olamaz."

Bana döndü, ruhsuzca gülümsüyordu. İlk gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı. Yanağını silip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Doktor Frank seni iyi yetiştirmiş."

"Olsun o kadar; ona dünyanın parasını ödedin."

"Benden de nefret ediyor musun Danielle? Kız kardeşimin ayıbı beni de içine alıyor mu?"

"*Biliyor muydun?* Bunca yıldır terapi konusunda hiç taviz vermedin. Annem sana babamın yaptıklarını söylemiş miydi?"

Teyzem yavaşça başını salladı. Soma bir gözyaşının daha yuvarlandığını fark edip onu da sildi. "Tacizden habermiyoktu. Şüpheleniyordum. Doktor Frank şüpheleniyordu. Ama Danielle, ailende olup biten her şeyin sorumlusu sen değilsin."

"Onu ele verdim. Yaptıklarını durdurmak istedim ve herkes öldü. Annem, Johnny, Natalie. Eğer bir şey söyleme-

şeydim... onu mutlu etmeye devam etseydim..."

"Baban, kendinden başkasını düşünmeyen bir pislikti. Hiç kimse onu mutlu edemezdi. Ne Jenny, ne çocukları, ne de Şerif Wayne'in ona verdiği sayısız ikinci şans. Suçu üstüne alma."

"Bu haksızlıktı, özellikle Johnny ve Natalie için. Annemden nefret edebilirim. Bazı geceler ediyorum. Onunla kalmaya devam etti. Dahası, silahı elimden aldı. Eğer silah bende kalsaydı ve A planıma devam edebilseydim... kendimi kötü hissettiğim anlarda, annemin bunu hak ettiğini düşünüyorum; ama Natalie ve Johnny..." Sesim çatlamaya başladı. Kalkıp volta atmaya başladım. "Sadece kafalarını odalarından dışarı uzattıkları için öldüler. Ben yaşadım çünkü yataktan çıkamayacak kadar korkaktım. Bu haksızlık ve kaç yıl geçerse geçsin asla değişmeyecek."

"Danielle, o gece neler olduğunu bilmiyorum. Kimin, kime ne yaptığını, ya da haksızlık olup olmadığını söyleyemem. Ancak, annen konusunda yanılıyorsun. O, yeterince çekmişti. Baban yapacağını yapmadan önceki gün, Jenny beni aradı. İyi bir boşanma avukatının ismini sordu. Babandan kurtulmayı planlıyordu. Artık bıkmıştı."

"Ne?"

Teyzem tereddüt etti, sonra bir karara varmış gibi konuşmaya başladı. "Biriyle tanışmıştı. İyi bir adam olduğunu söylemişti. Onayardım etmek isteyen iyi bir adam. Sadece işleri yoluna koyması gerekiyordu. Sonra da babandan boşanacaktı."

Bir şey söylemedim. Afallamış halde teyzeme bakıyordum.

"Büyük ihtimalle," diye devam etti, "Annen senin suçlamalarından babana hiç söz etmedi. Belki, senin söylediklerini duyduktan sonra, ondan o gece kurtulmaya karar verdi. Ondan boşanmak istediğini söyledi. Ardından baban..."

Kafamda canlandırabiliyordum. Yatak odasına götürdüğüm silah annemin komodininin üstünde duruyordu. Annem, sarhoş babama defolup gitmesini söylüyordu. Babam hazırlıksız yakalanmıştı, annemin beklenmedik savunmasıyla hiddete kapıldı. Silahı gördü, uzanıp aldı.

Natalie gürültüyü duyup merak etti. Johnny ise duyduğu patlamanın ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Onları seviyordum. Bunca yıl sonra, onları hâlâ seviyordum. Eğer o zaman, ailem ile babamın tacizi arasında tercih yapmak zorunda kaldığımı bilsem, ailemi seçerdim. Onları seçerdim.

"Danielle," dedi teyzem, "Senin suçun değildi."

"Of, lanet olsun. Yirmi beş yıl oldu. Lütfen herkes bunu söylemekten vazgeçsin!"

"Sen kendini suçlamaktan vazgeçecek misin?"

"Biz bir aileydik. Herkesin yaptığı bir diğerini etkiliyordu. Eğer babam içmeye başlamasaydı, eğer annem onu terk etmeye kalkmasaydı, eğer o lanet silahı bulmasaydım. Domino taşları gibi. Silahı onların yatak odasına götürdüm. Anneme onun ne yaptığını söyledim. İlk taşı ben ittim ve art arda düşmeye başladılar."

" Suçlanacak tek kişi ***babam*** " dedi teyzem sert bir sesle.

"Kız kardeşini öldürdüğü için mi?" diye karşılık verdim aynı sertlikle. "Yoksa kendi çocuğunu senin sırtına yüklediği için mi?"

Teyzem küçük mekânı uçarak geçip yüzüme bir tokat patlattı. Darbenin acısıyla şoke oldum. Ona bakakaldım, hid-detı beni şaşırtmıştı.

"Ne *cüretle* kendin hakkında böyle konuşursun! Lanet olsun Danielle. Seni doğduğun andan itibaren sevdim. Jenny'yi, Natalie'yi, Johnny'yi sevdiğim gibi. Hepinize bakardım. Eğer şansım olsa, o küçük apartman dairesini tavana kadar sizlerle doldururdum. Ama Jenny'nin bir planı vardı ve iyi bir abla olarak üstüme düşeni yaptım. Onu dinledim ve kendi hayatını yönlendirmesine izin verdim. Aileler böyle yapar. Onun kusurları benim kusurlarım değil. Senin de değil. Hayat berbat. Baban piçin tekiydi. Ağla, lanet olası. Avazın çıktığı kadar haykır. Sonra kendini toparla. Annen böyle isterdi. Natalie ve Johnny de öyle isterdi."

Sonra, en az bana attığı tokat kadar büyük bir hızla kollarını bana dolayıp sımsıkı sarıldı. Geri çekilmedim. Ona sadece boyun eğebilirdim; teyzeme, anneme. Süreç içinde her şey bulanıklaşmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı teyzem yanağıma doğru. "Tanrım, Danielle, sen başıma gelen en güzel şeysin, kalbimi kırdığın zamanlarda bile."

"Onları geri istiyorum."

"Biliyorum, tatlım."

"Onları artık göremiyorum. Sadece seni görebiliyorum."

"Onları görmek zorunda değilsin Danielle. Sadece yüreğinde hisset."

"Yapamam," diye tepki gösterdim." Çok acı veriyor. Yirmi beş yıl sonra, hâlâ *acıyor*."

"O halde acıyı hisset. Hiç kimse aile olmanın acı vermediğini söyleyemez."

Yapamazdım. Yapamadım. Bir kez daha elimdeki silahı ona doğrultmuş, annemin yatak odasındaaydım. Teyzemin gözlerindeki kadının her şeyi yoluna koyacağına güvenerek.

"Yatağına dön tatlım" diye fısıldadı. *"Çabuk. Seni görmeden önce. Her şeyi halledeceğim. Söz veriyorum."*

Annem silahı alıyor. Dikkatle komodinin üstüne koyuyor. O sırada saat...

Donup kalıyorum. Kafamdaki görüntüyü geri sarıyorum. Annem silahı komodinin üstüne, dijital saatinin önüne koyuyor, parlak kırmızı rakamlar 10.23'ü gösteriyor. Ben koridora çıkıp odama gidiyor, yorganı kafama çekip odamdan bir daha çıkmıyorum.

Gece 10.23. Annemle 10.23'te konuşmuştum.

Oysa polis raporlarına göre, ailem saat birden önce ölmemiş; en az iki buçuk saat sonra.

Teyzemden uzaklaşıyorum. "Gitmem gerek."

"Danielle..."

"Sorun yok. Demek istediğim, sorun var, ama haklısın. Bir gün başaracağım. Seni seviyorum Helen Teyze. Pisliğin teki olduğum anlarda bile, varlığının ne kadar büyük bir şans

olduğunu biliyorum."

"Yarın," dedi, hâlâ ellerimi tutuyordu, "bir araya gelelim."

"Yarın," diye kabul ettim. Ellerimi çekerek kapıya yöneldim. Bir an önce o evden çıkmak için sabırsızlanıyordum.

Yola çıktım, arabama doğru koşarken cep telefonumda numarayı tuşlamaya başlamıştım bile. Bunca yıldan sonra bile, şahsi numarasını bilmediğim için en doğru olanı yaptım ve şerifin ofisini aradım. Telefona biri çıkar çıkmaz, "Şerif Wayne'i arıyorum," dedim. "Adım Danielle Burton ve onunla hemen görüşmem lazım."

30. BOLUM

Kan. D. D.'nin ortak alanda gözüne çarpan ilk şey buydu. Bütün masaya yayılmış, yanındaki duvara sıçramış ve oradan halıya süzölmüştü.

"Aman Tanrım," diye soluklandı D. D. Yanılmıştı. Saat altıya kadar vakitleri yoktu. Kötölük, D. D. İdari Bölüm'de Karen'a çene çalarken hamlesini yapmıştı bile. Kahretsin.

"Çocuklar," diye bağırdı Karen. "Çocuklar nerede?"

Tam o sırada, öfke dolu, yüksek ve delici bir çığlık daha duvarlardan yansıdı. "Yo, yo, yo. Defol. GÖZ YUVARLARINI YİYECEĞİM!"

D. D. ve Karen hemen sesin geldiğı yöne doğru hızlandılar. Sağ tarafta bir banyo göröndü. Kapı açıktı ve kocaman karanlık gözleri, ince ve cılız saçları olan büyükçe bir kız, elinde kan damlayan bir makasla lavabonun önünde duruyordu. Banyonun dışında, ÇT'lerden biri kollarını açmış, kızın kaçmasını engellemeye çalışıyordu.

Sakin bana dokunayım deme! Toplarına tekme basarım. Penisini yerinden sökerim! Salonun diğer ucundaki çığ-

lıklar devam ediyordu. D. D. başını salladı, kafası iyice karışmıştı. Şu ana kadar, tepesi atmış bir oğlan çocuğunu duyuyordu ve şimdi karşısında kana susamış bir kız vardı. Neler oluyordu?

" Gel Aimee," diye mırıldanıyordu ÇT, D. D. ve Karen oraya ulaştıklarında. "Makası verme zamanı. Her şey yolunda. Derin bir nefes al ve makası bırak. Burada başa çıkmayacağımız bir şey yok, değil mi? Sen, ben ve en sevdiğin boya kitapların..."

"KANINIÇECEĞİM!" diye kükredi uzaklardaki çocuk.

Aimee sol kolunu uzatıp makasın ağzını inadına koluna batırdı. Cildinin üstünde ince, kırmızı bir şerit belirdi. Aimee büyülenmiş gibi bu çizgiyi seyretti. Kollarını, yanaklarını ve boynunun görünen kısmını yeni çizgiler kapladı. Artık teninde, kanla biçimlendirilmiş çılgın bir desen oluşmuştu.

Koridorun sonunda bir şangırtı koptu. Ağır ve ahşap bir nesne duvara çarpmış gibiydi. "BANA DOKUNMA, BANA DOKUNMA, BANA DOKUNMA."

Aimee bu sesle sarsıldı, sonra hızla köprücük kemiğini doğramaya başladı.

"Tanrı aşkına, alın şu lanet olası makası elinden," diye buyurdu D. D. "Neden bekliyorsunuz?"

Oysa Karen sakince D. D.'nin omzuna dokundu.

"Ed?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Aimee başlatmadı," diye mırıldandı ÇT. "Ne olduğundan emin değilim. Yeni çocuk geldi. Klinikte ona Greg eşlik ediyordu. Sonra birden Benny ortak alanda kendini duvara

savurdu. Bu, Jimmy'yi harekete geçirdi. Jimmy sandalyeleri savurmaya başladı ve film koptu. Ben Jamal'ı odasına götürmeye çalışıyordum. Cecille, Jimmy'yi kucaklamıştı, Greg ise yeni geleni gizlemeye çalışıyordu. Neler yapabileceğini görmek için Andrew içeri girdi ve Jorge gözüne bir tane patlattı."

YO YO YO YO Y000000000r

"Jorge mu?" diye sordu Karen büyük bir şaşkınlıkla. "Andrew's, mı vurdu?"

"Sağlam bir sağ kroşe. Neyse ki, Lightfoot adını hak ediyormuş, ucuz atlattı. Jorge ile ilgilenmeye başladı. Ben Jamal'ı sakinleştirip geri döndüm ki, ne çıksa beğenirsin! Bu hengâmede dostumuz Aimee eline bir makas geçirmiş."

"Nasıl? Bu tür malzemeler kilit altındadır."

Ed, patronuna anlamlı bir bakış atacak kadar süre gözlerini Aimee'den ayırdı. "Flaş haber: Karen, formumuzun zirvesinde sayılmayız. Klinikte korku hâkim ve bu, Benny alçıpanm içinden geçmeyi denemeden önceydi"

"SÜRTÜK SÜRTÜK SÜRTÜK. KULAKLARINI KOPARACAĞIM. BEYNİNİ DAĞITACAĞIM. EZİP JÖLE HALİNE GETİRECEĞİM. ÜSTÜNE MUZ EKLEYECEĞİM. HAM HUM YİYECEĞİM."

"Olamaz." D. D. sonunda haykıranın kim olduğunu anlamıştı. Benny. Meyve ezmeyi, arabalarla oynamayı ve uçak taklidi yapmayı seven çocuk. Karen'ın ifadesinden, başhemşirenin ilk andan beri kim olduğunu bildiğini fark etti. Sıradan bir gündü.

Ed tekrar Aimee'ye döndü. Kızın karanlık gözleri makasın açık kollarını boğazındaki bir damara bastırırken parlıyordu.

"Hey, Aimee," dedi Ed. Sesi bu kez sert, kızın dikkatini çekecek kadar buyurgandı. "Dokunulmamak konusundaki güvenlik planı talebinden haberim var. Bu aşamalarda seninle konuşulmasını istiyorsun. Ancak sohbetin sonuna geldik, Aimee. Bu kliniğin kuralları nedir? Kendimize ve karşımızdakilere saygı duymak. Sen kendine saygı duymuyorsun. Kendine zarar veriyor ve benim isteklerimi duymazdan geliyorsun. On diyene kadar vaktin var, Aimee. Sonra seni yakalayacağım."

Biraz daha patırtı koptu. Yeni çığlıklar yükseldi ama Benny değildi; ajitasyon odadan odaya yayılıyordu. Aimee uysalca sol elini kaldırarak avucunu doğradı. Yarayı inceleyip yanına ikincisini ekledi.

"Onu dışarı çıkarın," diye tısladı D. D., Karen'ın kulağına. Harekete geçmemek için kendini zor tutuyordu. "Ben onu ve makası tutarım. Hadi!"

Karen parmaklarını D. D.'nin koluna dolayıp gitmesine izin vermedi. "Yaralar yüzeyseldir ve çabuk iyileşir. Ama bir çocuğun güvenini kaybedersen, bir aylık yoğun çalışma boşa gider."

"Kendi vücudundan fileto çıkarıyor."

"Beş, altı, yedi..." diye devam etti Ed.

"Hayır, hayır," diye bir başka çocuk inlemeye başladı salonda. "Yapmayacağım! Zorla yaptıramazsın. SENİ AŞA-

Ğ1LIK HERİF!"

"Şşşt, şşşt, şşşt..."

"Diablo, Diablo, Diablo!"

D. D. buna dayanamayacaktı. Aimee'yi yakalayıp makası elinden almak istiyordu. Salona gidip Benny'nin üstesinden gelmek istiyordu. Gidilecek çok yer, yapılacak çok iş vardı. Çığlıklar giderek yükseliyor, araya yenileri katılıyordu. Kara gözlü bir kız kırtasiye makasıyla kendinden geçiyordu.

"Sekiz, dokuz, on." Ed saymayı bitirdi.

ÇT omuzlarını düzeltti, ileri doğru kararlı bir adım attı. Aimee makası kaldırdı, kalbinin üstüne doğrulttu ve o anda D. D. kızın niyetini anladı.

D. D. bağırmaya başladı, *"Yeter**H*** ileri hamle yaptı.

Aimee'nin beyaz eli hızla aşağı inerken havayı yardı.

"HEPİNİZİN CANINA OKUYACAĞIM. HEPİNİZİ TEKER TEKER ÖLDÜRECEĞİM. BEKLEYİN GÖRÜN BEKLEYİN GÖRÜN. İNTİKAMIMI ALACAĞIM."

Ed, Aimee'nin bileğini yakaladı. İrikıyım ÇT, bir polisin hızı ve becerisiyle kızın kolunu arkaya kıvırdı. Kız tek bir çığlık attı. Makas yere düştü. Aimee öne doğru yığıldı, mücadelenin izleri teninden süzülüyordu.

"Bandaj getireyim," dedi Karen.

Salondan çığlıklar yükselmeye devam ediyordu.

Kliniği eski haline getirmek yaklaşık bir saat sürdü. Çocuklara ilaç verildi, müzikle sakinleştirildiler; rüşvet olarak

"Game Boy" oynandı; hepsinin gönlü alındı ve bitmek bilmeyen öyküler okundu. D. D. volta atıyordu. O ve araştırma ekibi, deneyimsiz yabancılar olarak dışlanmış, olaylara karışmaları engellenmişti. Bu süreçte, sınıfta oturup dosyaları okumaya çalışmışlar ama daha çok uğursuz çılgınlıklar ve koğuştaki yankılanan darbe sesleriyle yerlerinden sıçramışlardı.

D. D. oturamıyordu. Alex de öyle. En az çocuklar kadar ajite olmuş halde, koridoru arşınıyorlardı.

"Negatifenerji," dedi Alex, ellerini ön ceplerine daldırarak, huzursuzca bozuk paralarıyla oynuyordu.

"Siktir."

"Sadece fikrimi kanıtlamış oldum."

"Siktir."

"İçinde melek yok mu?"

"Seni çıplak ellerimle boğacağım."

"Bir kez daha Şaman sayı yaptı. Souza-Baranowski'yi ziyaretimden beri bu kadar yoğun bir kötü titreşim hissetmemiştim." Souza-Baranowski Islah Merkezi, Massachusetts'in en iyi korunan hapishanesiydi.

"Akıl hastanelerinde böyle şeyler olur. Biri kafayı kırdı mı, hepsi kırar."

"Ortak negatif enerji," diye şakıdı Alex.

"Seni ciddi olarak boğacağım."

"Bence bir malzeme odası bulup sevişmek daha iyi bir fikir."

D. D. birden durdu. Defalarca gözlerini kırptı. Yapmak istediği şeyin kesinlikle bu olduğunu fark etmesi onu çok şa-

şırtmıştı. Alex'in gömleğini sırtından söküp almak. Parmaklarını omuzlarına batırmak. Onun üstüne çıkıp...

Yüzündeki ifade onu ele vermiş olmalı ki, Alex'in gözleri karardı. "Bakışlarındaki ifadeden yola çıkarak Şaman'm bir sayı daha yaptığını söyleyebilirim. Bütün bu olumsuzluğun içinden olumluya doğru çekiliyoruz. Her etki, eşit oranda bir tepki getiriyor."

"Tabii ya. Bir malzeme odasında."

"Anlaştık."

Ya da anlaşılmadı. Koğuşun kapıları açıldı ve Danielle Burton ortak alana girdi. Hemşire kanı fark edip durduğunda, Andrew Lightfoot salonda görüldü.

D. D., Alex'e işaret etti. Sessizce geri çekilip gösteriyi beklemeye başladılar.

"Neler oldu?" diye sordu Danielle. "Kim yaralandı? Ne kadar kötü?"

"Aimee bir makas ele geçirmiş," diye onu bilgilendirdi Lightfoot, kara saçlı hemşireye doğru yürürken. Danielle'in bir adım önünde durdu, su şişesinden büyük bir yudum aldı. Dikkatle hemşireye bakmaya başladı. Kız açıkça bir adım geri çekildi.

"Aimee iyi mi?" diye sordu, Lightfoot'a bakmamaya özen göstererek.

"Yeterince iyi," dedi şifacı, su şişesini kenara bıraktı. "Ortam şiddetlendi, her çocuk maytap gibi patlamaya baş-

ladı. Ders alma adına pek çok fırsat vardı demek isterdim ama emin değilim. Enerji burada... ve bütünüyle yanlış. Zehirli. Saatlerdir kızın odasını arındırmaya çalışıyorum. Hiç ilerleme kaydedemedim. Böylesi derin bir lekeyi temizlemek için fazlasıyla bitkinim."

"Lucy'nin odasında mı çalışıyordun?" diye sordu Danielle sert bir sesle.

"Karen rica etti."

"Onu tanımıyordun."

"Astral boyutta onun ruhuyla karşılaştım. Sana teşekkür etmemi söyledi."

"Kes." Danielle uzaklaşıp çantasını masalardan birinin üstüne bıraktı. Koridorun sınıflara açılan ucunda duran D. D. ve Alex'i ilk kez o zaman fark etti.

"Sizin yapacak işleriniz yok mu?" diye sordu açıkça.

"Yapıyoruz," dedi D. D., Alex'le birlikte, yerlerinden kıpırdamadan.

"Kendini nasıl hissediyorsun Danielle?" diye sordu Lightfoot.

"Gayet iyi," diye kestirip attı hemşire.

"Yalan söylemek kibar bir davranış değil."

"Beni, kendimden daha iyi tanıyormuş gibi yapmak da kibar bir davranış değil."

"Haddimi aştığımı düşünüyorsan, özür dilerim. Seni rahatsız etmek aklımdan geçmez." Lightfoot, Danielle'e biraz daha yakın olacak biçimde duruşunu değiştirdi. Bir elini beyaz keten pantolonunun cebine sokup diğer elindeki su şi-

şesini bacağına vurmaya başladı.

İlk ifadesinde, Danielle'e olan ilgisinin tamamen profesyonel olduğunu söylemesine rağmen, D. D. onun bakışlarının tamamen özel olduğunu söyleyebilirdi. Genç hemşireye biraz daha yaklaşmak, teninin kokusunu biraz daha içine çekmek ister gibiydi.

Öte yandan, Danielle bu duygusallığa karşı kesinlikle tepkisizdi. Dolaplara doğru yürüdü, birinin kilidini açıp temizlik malzemeleri çıkarmaya başladı. Plastik eldivenleri eline geçirip bir dezenfektan spreya kapı.

"Ya temizle ya da ikile," dedi Lightfoot'a. "Seçenekler bunlar." D. D. ve Alex'e döndü. "Aynı şey sizin için de geçerli. Burası faal bir psikiyatri koğuşu, tiyatro oynamıyoruz. Ya burada olmayı hakedin ya da kaybolun."

D. D., Alex'e baktı. Alex omuz silerek onay verdiğini işaret etti, böylece ortak alanı geçip temizlik malzemelerine daldılar. Ödenmesi gereken küçük bir bedeldi.

Göründüğü kadarıyla, Andrew da aynı şeyi düşünmüştü. Eline bir rulo kâğıt havlu aldı. "Babanın seninle konuşmaya ihtiyacı var..." diye başladı, ilgisini tekrar Danielle'e yöneltmişti.

"İlgilenmiyorum."

"Nefret negatif enerjidir, Danielle. Onu inkâr etmek sadece sana zarar verir."

"Kes şunu. Bu konuyu daha önce konuşmuştuk. Saçmalıklarınla ilgilenmiyorum, beni bulaştırma. Tanrı aşkına, Ozzie'ye yaptıkların yetmedi mi?"

Lightfoot kaşlarını çattı, D. D. kulaklarını dikti.

"Ozzie kayda değer bir gelişim gösterdi," dedi şifacı, Danielle'e. "Daha dengeli, daha sevgi dolu bir yolda yürümesi için bütün ailesi..."

"Bütün ailesi öldü."

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama Ozzie'nin suçu olmadığından eminim."

"Emin misin? Nasıl? Astral yolculukta Ozzie'nin ruhu mu söyledi?"

İyi soru, diye düşündü D. D.

"Ne yazık ki," dedi Lightfoot, "ruhlar, bedensel deneyim yaşamak için bu düzleme girdiklerinde, daha önce burada karşılaştıkları fiziksel gerçeklere pek ilgi göstermiyorlar. Ozzie'nin ruhu gözünü bedensel ölümüne dikmiş değil. Onun yerine, isteklerini deneyimleyebileceği bir sonraki aşamada. Olması gereken de bu." •

"Hadi ya?" diye dalga geçti Danielle, en yakın masayı ovarken. "Yani Ozzie, hunharca öldürülen küçük bir çocuk, bir sonraki aşamaya geçti, ama babam, yirmi beş yıl sonra hâlâ muhabbet etmek istiyor."

Lightfoot omuz silkti. "Babanın ruhunun bitmemiş bir işi var. Alınmamış bir ders. Tamamlanmamış bir deneyim."

"Ya Lucy?"

"Dün gece rüyamda onu gördüm," dedi Lightfoot. "Zihnindeki ay ışığında dans ediyordu. Özel biri olduğunu hemen anladım, inanılmaz bir ışık ve sevgi nesnesi olduğunu. Benden, sana yardım etmemi istedi. Senin için endişeleniyor

ve yüreğindeki hüznü hissediyor."

"Bak sen? Katilinin kim olduğunu da söyledi mi bari? Yoksa bu, senin ilahi zekn için çok mu sıradan?"

D. D. beklenti içinde Lightfoot'a baktı. Bir başka mkemmek soru.

"lm yalnızca bir geçiştir," diye başladı Lightfoot. D. D. bulunduğu masanın diğer ucunda Danielle'in gözlerini devirdiğini gördü. Bu hemşireyi tahmin ettiğinden daha fazla sevmeye başlıyordu.

Lightfoot kararlıydı. "Burası akut bir klinik. Bağışlayıcılığına ulaşmalısın, Danielle. Yüreğini sevgiye amalısın. Geçmişini bırak artık. Yoksa karanlık gler kazanacak."

"Ve şimdi de sponsorumuzdan bir mesaj," dedi Danielle. "Merhaba, 1 -9-0-0 Ruh Kiralama Servisi mi? Erkek arkadaşımın bir kobrası var, önümüzdeki cuma akşamı için Kleopatira'yı kiralayabilir miyiz?"

"Ben şaka yapmıyorum," dedi Andrew katı bir sesle.

"Ben de yle."

"İnanılmaz bir gücü var, Danielle."

"Kimin?"

"Sen söyle."

Lightfoot hemşireye baktı. Hemşire bu bakışlara karşılık verdi. Yavaş ama emin hareketlerle Danielle temizlik malzemelerini bıraktı.

"Birilerine yardım etmek istiyorsan Andrew, bir oda seç. İstediğin odayı. Çocukların sana ihtiyaı var, benim değil."

"Durum kötü ve daha da kötüye gidecek."

"O halde git biraz vudu yap. Senin de dediğin gibi, hayat tercihlerden ibarettir ve ben seni tercih etmiyorum."

Lightfoot dudaklarını sıktı. Gözleri kapkara yanıp söndü. Yavaşça ama kendinden emin, koridorda uzaklaştı. Lucy'nin odasına ulaştığında, omzunun üstünden son bir kez Danielle'e baktı. Sonra içeride kayboldu.

D. D. tuttuğunu bile fark etmediği soluğunu koyuverdi.

"Durugörüye pek inanmıyorsunuz gibi geldi," dedi D. D.

"Hayır, inanmıyorum." Hemşire temizlik malzemelerini topladı. "Ne yazık ki, Andrew her konuda haksız değil. Kan sıçramış bir duvarı ovmaya başladı. "Tanrım, bu yer lanetlenmiş."

31. BOLUM

DANIELLE

"Sadece benim için mi geri döndün?" diye sordu dedektif sonunda. Temizliği bitirmiştik. Personel toplantısı için küçük masaları bir araya getirerek ortada büyük bir dikdörtgen oluşturuyorduk. George Clooney kılıklı diğer dedektif, halıdaki kanı ovma işini üstlenmişti. Elleri meşguldü ama bir kulağı bizdeydi. D. D. devam etti, "Çünkü seninle konuşmayı çok isterim."

"Buraya brifing için geldim," dedim sertçe, son masayı da yerine koyarken. "Karen katılabileceğimi söyledi."

"Yıldönümünden söz edecek misin Danielle? Yirmi beş yıl önce babanın aileni katlettiğini hatırlıyorsun, değil mi?"

Dedektifbeni kışkırtmaya çalışıyordu. Bunu anlayabiliyordum, ama yine de çalışmak ve oltaya gelmemek zorundaydım. İlerdeki pencerede birkaç kan damlası fark ettim, deterjanımı kapıp işe koyuldum.

Yirmi beş yıl boyunca, hep doğru davrandığımı dü-

I

SUnmUŞlUm. Üniversiteye gitmiştim. Sevdiğim işe kavuşmuştum ve yılın üç yüz altmış günü gayet metanetliydim. Aynı gecenin olaylarını tekrar tekrar geri sarmamıştım. Etrafa aile fotoğrafları serpiştirmemiştim. Babamın nefesindeki viski kokusunu hafızamdan silmiştim ve dokuz milimetrelik bir silahın, bir çocuğun elindeki ağırlığına kafamı takmamıştım.

Çocuklarımla ilgileniyordum ve geriye bakmamaya kararlıydım.

Yılda bir, lanetli bir hafta haricinde.

Bu günlerde, gırtlığıma kadar aileme gömülüyordum. Hatırlamamaya kararlı olduğum anılar, kaynar su gibi tepemden aşağı dökülüyordu. Sonra yeni bir bilgiyle sarsılmıştım. Annem, babamı terk edecek miydi? "İyi bir adam" mı bulmuştu? Babam benim isyanım yüzünden değil, onun ilişkisi yüzünden mi herkesi katletmişti?

Bilmiyordum ve ilk kez, umutsuzca, geçmişim hakkında birileriyle konuşma ihtiyacı duyuyordum. O gece eve kaçta ulaştığını sormak için ŞerifWayne'i aramıştım. Annemle konuşmam ve babamın ateş açması arasında gerçekten iki buçuk saat geçmiş olabilir miydi?

Bir polis memuru bana ŞerifWayne'in iki yıl önce vefat ettiğini söyledi. Uykusunda ölmüştü. Buna inanamadım. ŞerifWayne'in sonsuza kadar yaşaması gerekiyordu. Bunu bana borçluydu.

Artık annemin gülümsemesini, ablamın kıkırdamasını ve ağabeyimin budala sırtışını hatırlayan bir tek Helen Tey-

zem ve ben kalmıştık. Bu yeterli değildi, daha fazla kişiye ihtiyacım vardı. Daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı.

"Bize Lightfoot'tan söz et," dedi D. D. arkamdan. "Bana mı öyle geliyor, yoksa sana ilgisi mi var?"

Camı silmeyi bırakıp dedektifin gözlerine bakabilecek kadar arkaya döndüm. "Andrew ve ben *birlikte değiliz*, asla olmadık. Bir kez çıktık ve bütün o süre boyunca babam hakkında kafamı ütüledi. Beni geri kafalı bulabilirsiniz, ama cinayete kurban gitmiş bir ailem olmasının insanları tahrik etmesini hoş karşılayacak değilim. *Özel* ilişkimiz orada başladı ve bitti."

"Sadece babanızla mı ilgileniyor?"

"Anladığım kadarıyla, bir tür evrensel meydan okumayı temsil ediyorum. Eğer Andrew babamı bağışlamamı, kalbimi ışığa açmamı sağlayabilirse, hop, herkesi dönüştürebilecek. İyi adamlar puan kazanmış olacak."

"Ama babanı bağışlamak istemiyorsun?"

"Hayır. Ondan nefret ettiğim için gayet memnunum. Abuk sabuk astral otobanlarda gruplarla kucaklaşmaya ihtiyacım yok."

D. D. bir kaşını kaldırdı. "Lightfoot'un yapmak istediği bu mu? Astral düzlemlerde bir 'görüşme' ayarlamak?"

"Özeti bu. Ayrıntı istiyorsanız ona sorun, bana değil. Onun dalaverelerine inanmıyorum."

"Greg daha şanslı olabilir mi?"

Dedektifin geçişi o kadar yumuşaktı ki, neredeyse önce konuşup sonra düşündüm. Son saniyede kendimi toparladım.

"Greg ve ben arkadaşız."

"Ayrıcalığı yok mu?"

"Pek sayılmaz."

"Bara giden arkadaşlar mı, ruhlarını açan arkadaşlar mı?"

"Standart bir pizzayı paylaşan arkadaşlar. Bu meslek sizi yıpratıyor. İş çıkışı buluşmalar için pek zaman kalmıyor."

"Bugün Greg'le beraber ayrıldın," dedi dedektif düz bir sesle. "Gayet rahat görünüyordun."

Bu cümle beni hazırlıksız yakalamıştı. Tabii ki polis herkesi sorguluyordu ve Greg'le gecenin karanlığında sürünerek sıvışmamıştık. Oradan birlikte çıktığımızı gören pek çok kişi bizi rapor etmiş olabilirdi.

"Greg'le biraz yürüdük," dedim. "O konularda çok ince düşünür."

"Soma seni evine mi bıraktı."

"Kendi evine bıraktı."

"Bu da kulağa çok özel geliyor."

"Konuştuk. Yılın bu dönemini ne kadar zor atlattığımı biliyor."

"Kendi adıma onun omzunda ağlamaktan şikâyet etmezdim," dedi dedektif.

Kendimi tutamadım. "Sizin için biraz genç, ne dersiniz?"

"Miyaaaavvv!" diye karşılık verdi dedektif, kelimeyi uzatarak. Belli ki sivri dilim onu eğlendirmişti. "Rivayete göre Greg yıllardır peşinden koşuyormuş. Sonunda bitiş çiz-

gisini geçmiş olabilir mi, Danielle?"

Bu soruya cevap vermeye bile gerek duymadım. Aslında Greg'le sabah yaşananları aklıma getirmek istemiyordum. Onu yıllardır reddediyordum. Meğ er sonunda kendimi onun evinde bulup onun tarafından reddedilmek varmış .

"Bak," dedim sabırsızca. "İlişkilerim yok. Çocuklarla uğraşıyorum ve bu tür kişisel zııvalıklardan uzak duruyorum. Hepsi bu."

"Pek sanmam."

"Ne demek bu?"

D. D. başını eğ ip merakla bana bakmaya başladı. "Bu klinikle bağlantılı iki aile katledildi, yirmi beş yıl önce neredeyse aynı tarihte senin ailen vuruldu ve dün gece, üstünde uğraştığın çocuk asıldı. Bütün bunların hâlâ *seninle* bir ilgisi olmadığını mı düşünüyorsun?

Yüreğimin sıkıştığını, yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. "Ama... geçmiş im, geçmiş te kaldı. Bütün ailem yok oldu. Beni incitecek kim kalmış olabilir?"

"İyi bir soru," dedi dedektif düşünceyle. "Seni incitecek kim kalmış olabilir?"

Buna bir cevabım yoktu. Bütün bunların benimle ilgisi olamazdı. *Bu kez elimde silah yoktu*, diye haykırmak istedim. *Yemin ederim, elimde silah yoktu*.

"Rapor incelemem lazım," diye mırıldandım ve ortak alana geçtim. Polisin önünde daha fazla duramayacaktım. Yüzümdeki dehşeti görmelerini, pişmanlığımı yanlış yorumlamalarını istemiyordum.

On beş dakika sonra, personel ortak alanda toplanmaya başlamıştı. Saat neredeyse on bir buçuk olmuştu ve insanlar geç kalıyordu. Günün erken saatlerinde gelişen olayları düşününce, bu pek şaşırtıcı gelmiyordu. Klinik hâlâ biraz dengesizdi, üst üste bu kadar çok akut vakayı başka ne zaman yaşadığımızı hatırlamıyordum. Hepimizin en az çocuklar kadar gergin hissettiğimiz başka bir zaman olduğunu da hatırlamıyordum.

İdari Bölüm'de kalıp gözlem penceresinden izliyordum. Sonunda polisler ortadan kaybolmuştu. Masada ÇTTere katılabildim, ama birden utandığımı hissettim. Dedektif kafama bazı düşünceler sokmuştu; sanki bunlar benim suçummuş gibi, sanki Lucy'nin ölümünden ben sorumluymuşum gibi.

Greg'i beklediğimi fark ettim. Bana destek olması için onun varlığına ihtiyacım vardı.

Beş dakika daha geçip ortada görünmeyince, onu aramaya çıktım. Koridor boyunca ilerleyip çocukların uyuduğu çeşitli kuytulukları ve sığınakları, karanlık odaları ve ısıllı kapıları geçtim. Greg'i göremedim ama sonra, sağdaki son odadan bariton bir ses geldiğini duydum.

İçeri bir göz attım. Greg yerde oturmuş bacaklarını açmıştı. İlgisini önünde tortop olmuş parlak sarı saçlı bir çocuğa yoğunlaştırmıştı. Çocuğun başını okşuyor, açılması için yüreklendirmeye çalışıyordu. Ancak çocuk ikna olmuyordu.

Yeni hastası, diye düşündüm. Sabah annesini bıçaklayan çocuk. Kendi içine kapanmış, her şeyi bloke etmeye çalışıyordu. Böyle olmamalıydı. Yabancı bir yerde, yabancı bir odada, tanımadığı insanlar sürekli ona bir şeyler söylüyorlardı.

"Anne," diye fısıldadı çocuk. "Annemi istiyorum."

Yüreğim burkuldu. Bunca yıldır çocukların çoğunun ağzından dökülen ilk sözcükler. Hatta öldüresiye dayak atan annelerin çocuklarının ağzından bile.

"Biliyorum," dedi Greg sakince.

"Beni eve götür."

"Bunu yapamam ahabap."

"Benimle kalabilirsin. Daha önce yaptığımız gibi."

Hareketsiz kaldım. *Daha önce yaptıkları gibi mi?* Kapının ağzından yavaşça geri çekildim.

"Bir süre burada kalman gerekiyor ahabap. Seni sakinleştirmek, öfkeni kontrol altına alabilmek için uğraşacağız. Sen kendini daha iyi, daha güçlü hissedene kadar. Endişelenme. Burası güzel bir yer. Sana iyi bakacağız."

"Anne," dedi çocuk tekrar.

Greg cevap vermedi.

"Ona zarar verdim," diye mırıldandı çocuk. "Bıçağı aldım. Kullanmak zorundaydım. Mecburdum. Mecburdum."

Çocuk çok kederli gibiydi. Greg sessizliğini koruyor, sükûnetinin çocuğu rahatlatmasını bekliyordu.

"Ben yaramaz, haylaz bir çocuğum," diye fısıldadı. Öyle alçak sesle konuşuyordu ki, zor duyuyordum. "Benim

gibi yaramaz bir çocuğu kimse sevmez."

"Dokuz-bir-biri aradın," dedi Greg ona. "Bu çok zeki-ceydi, Evan. İyi bir şey yaptın."

"Kan yapış yapış. İlk. Öyle kanayacağını sanmamıştım. Sanırım kanepeyi mahvettim." Birden, çocuk ağlamaya başladı. "Greg, sence annem benden nefret edecek mi? Lütfen onu ara, aramak zorundasın. Ona üzgün olduğumu söyle. Kazaydı. Öyle kanayacağını bilmiyordum. *Bilmiyordum!*"

Çocuğun sesi tehlikeli biçimde artmıştı, ajitasyonu yükseliyordu. Tam Greg başlarken, odaya girdim. "Evan, derin bir nefes almanı istiyorum..."

"Kanepeyi mahvettim!"

"Evan..."

"Eve gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum, eve gitmek istiyorum. Bu sefer iyi bir çocuk olacağım. Söz veriyorum, iyi bir çocuk olacağım. Artık bıçak yok. Eve gideyim, eve, eve, eve."

Çocuk yuvarlanıp Greg'den uzaklaştı, kapıya hamle etti. Tam zamanında kollarımı açtım ve kapı aralığında durarak onu engelledim. Lastik bir top gibi bana çarptıktan sonra sekerek yan duvara tosladı. İkinci bir kaçış girişimi yerine, umutsuz bir çığlıkla başını alçıpana vurmaya başladı: "Ahh-hahhahhhhahh..."

Benadryl? diye dudaklarımı kıpırdattım Greg'e, gürültünün arasında.

Başını salladı. "Paradoksikal reaksiyon. Ativan getir."

Greg bariton sesiyle tekrar şansını denerken, ben ilaç

getirmeye koştum. "Evan. Beni dinle, dinle ahbap. Bana bak ahbap. Evan..."

Döndüğümde, alnındaki bir kesik yüzünden Evan'ın burnundan aşağı kan süzölüyordu ve Greg onun dikkatini çekmek için cep telefonunu çocuğa doğru tutuyordu. "Evan. Evan, bana bak. Anneni arayacağız. Onu hemen arayacağız. Tamam mı? Sadece bana bak, Evan. Beni izle." Greg bir numara tuşladı. Evan ne yaptığına bakacak kadar kafasını vurmaktan vazgeçti; zangırdayan vücudunu sabit tutmaya çalışıyordu. Çocuk gitmişti; kızarık gözleri bulanmış, yanaktan sararmıştı. Parmakları sımsıkı yumruklara dönüşmüştü. Psikotik bir kırılmanın aşırı duygu yüklemesiyle başa çıkmak, çocukların çoğunun günlerini alırdı. Öte yandan Evan, ikinci raunda hazır gibiydi.

Bir kez daha, sanki güneşin önünden kara bir bulut geçmiş gibi, garip bir ürperti hissettim. *Keşke bu gece buraya gelmeseydim*, diye düşündüm. Bir terslik vardı. Lucy'nin bedenini tavanda asılı bulduğumuzdan da beter bir terslik.

Greg'in cep telefonunun diğer ucunda bir resepsiyon görevlisi telefonu açtı. "Victoria Oliver," dedi Greg.

Evan dans etmeye başladı. Mavi gözleri vahşice parlıyor, burnunun ucundan süzülen kan mavi çizgili tişörtüne damlıyordu. "Anne, anne, anne, anne, anne."

"İlacını al," dedi Greg, Evan'a. Tam o sırada telefonda bir kadın sesi duyuldu. "Victoria?"

"Alo?"

"Evan, ilaçlar."

Evan hızla bana döndü, az kalsın beni deviriyordu. Karton bardağı zor kurtardım. Yan gözle Greg'in telefonuna bakıp dans ederken Ativan'ı yuttu.

"Victoria," dedi Greg, telefonu kulağına götürerek. "Ben Greg. Burada Evan'la beraberim. Düşündüm ki... iyi olduğunu duymaya ihtiyacı var. Sen de onun iyi olduğunu bilmek istersin. Burada her şey yolunda."

Cevabı duyamadım. Evan, mavi saçlı, mavi tişörtlü ve kırmızı kanlı bir derviş gibi dönüp duruyordu.

Soğuk bir hava dalgası sırtımı yoklayıp kollarımda hışırdadı.

"Pediatrik psikiyatri koğuşu sekizinci katta," diyordu Greg. "Evet, soyutlanmış bir klinik. Akut tedavisi için. İyi bir tesis, Vic. Her şey yoluna girecek."

Vic? Greg, Evan'm annesinin yerini nereden biliyordu? Ya da telefonuna çıkacağını? Oğlu tarafından bıçaklanmış bir kadınla bağlantı kurmaya çalışmak pek zekice bir iş değildi. Tabii annenin böyle bir aramayı beklediğini ve bu tür bir mental metanete sahip olduğunu bilmediğin sürece. Eğer ebeveynleri tanıımıyorsan...

Üşüyordum. Çok üşüyordum. Kontrolsüzce titriyordum.

Greg telefondaydı. "Öyle mi... şaka mı yapıyorsun? Sadece bir saniye, fazlasını kaldırabileceğini sanmıyorum... Hayır, sen kendine bakmak zorundasın. *Biz ona* bakarız Victoria. .. Vic... Bu konuda bana güven. Evan için sağlığın yerinde olmalı. Oğlunun ihtiyacı olan bu."

"Anne, anne, anne, anne." Evan ciyaklarken, bir taraftan

dönmeye devam ediyordu.

Greg telefonu uzattı. "Tek bir cümle, Evan. Annenin sesini dinle. İyi olduğunu anla. Ona iyi olduğunu söyle. Sonra tamam."

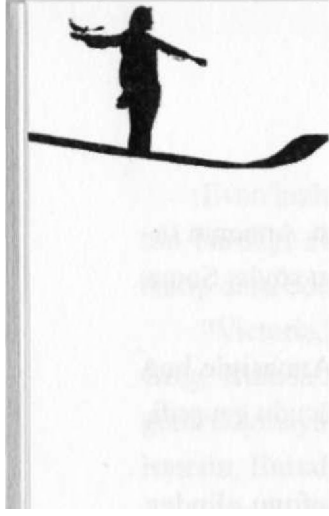
Evan telefonu kapıp kulağına bastırdı. Annesiyle bağ kurmanın rahatlığıyla bir saniye gülümsedi, vücudu gevşedi, parmak uçlarından ayaklarının üstüne indi.

Sonra, ben hareket edemeden, Greg telefonu elinden alamadan, "Bir sonrakinde işini bitireceğim sürtük," diye gürledi alıcıya. "Bir dahaki sefere sefil kalbini sökeceğim!"

Çocuk telefonu yere çarptı, sonra kendini duvara atıp kafasını vahşice vurmaya başladı.

"Of, Evan," dedi Greg yorgun bir sesle.

Ben ise biraz daha Ativan almak için koridorda koştum.

32. BÖLÜM

VİCTORİA

Tak tak.

Kim o?

Evan.

Hangi Evan?

Evan, seni seven küçük oğlun.

Tak tak.

Kim o?

Evan.

Hangi Evan?

Evan, seni öldürmek isteyen küçük oğlun.

Tak tak. Kim o? Michael, başkasıyla evlenecek olan kocan.

Tak tak. Kim o? Chelsea, artık onu sevmediğini düşünen küçük kızın.

Tak tak, tak tak, tak tak.

Hastane yatağında uzanıp nabzımı gösteren monitör-

deki yeşil çizgiye bakıyorum. Kalabalık kattan sesler geliyor. Başı kalabalık hemşireler, huysuz hastalar, cırıldayan makineler. Bana en yakın duvardaki beyaz badanaya kilitleniyorum. Karyolanın ayna gibi parlayan, gümüş renkli parmaklıklarına. Bacaklarımın üstündeki battaniyeden aşağı sarkan ağır, siyah telefona. Sonra tekrar monitöre bakıyorum, kırılan bir kalbin nasıl çarpmaya devam ettiğini merak ediyorum.

Yan tarafım ağrıyor. Kan, beyaz bandaja sızmış. İçerde, daha derinlerde daha büyük bir acı var. Belki bir enfeksiyon başladı bile. Kanımı zehirleyecek, yaşam organlarımın fonksiyonu duracak. Eve gidemeden, bu odada öleceğim.

Tak tak.

Kim o?

Evan.

Hangi Evan?

Evan, seni seven küçük oğlun.

Tak tak.

Kim o?

Evan.

Hangi Evan?

Evan, seni öldürmek isteyen küçük oğlun.

Tak tak.

Sonra idrak ediyorum. Önce hayal meyal, sonra artan bir kesinlikle. Böyle yaşamak istemiyorum. Bu kişi olmak istemiyorum. Bu hayatı sürdürmek istemiyorum. Yeni bir yaklaşıma, yeni bir tavıra ihtiyacım var. Beni öldürse bile ha-

reket etmek zorundayım çünkü Tamı biliyor ya, zaten içten içe ölüyorum.

Yaz kumsalını düşünüyorum. Çocuklarımı ilk tuttuğum anı hatırlıyorum. Ve beni terk ettiği gün, MichaelPın yüzündeki ifadeyi hatırlıyorum.

Asla gerçekleşmeyen sayısız hayal. Bana asla dönmeyen, verdiğim sınırsız sevgi.

Tak tak.

Kim o?

Victoria.

Hangi Victoria?

İşte büyük ödüllü soru. Hangi Victoria?

Buradan çıkmak zorundayım. Sonra birden, kesin olarak, ne yapacağımı bildiğimi fark ediyorum.

33. BÖLÜM

Meditasyon çok zahmetli bir işti, muhtemelen bu yüzden D. D. hiç yapmamıştı. Önce, oturmak için en rahat pozisyonu bulmak gerekiyordu. Personelin çoğu yere oturmayı tercih etmişti. İşi bilenler hemen bağdaş kurmuş, çaylaklar sırtını duvara yaslamıştı.

Mekân da önemliydi. Kendinle baş başa kalabileceğin bir yer olmalıydı. Partiye son anda katılan Greg ve Danielle bile birlikte oturmamışlardı. Greg kendine salonun ortasında bir yer bulmuş, Danielle ise D. D.'nin durduğu yere yakın oturmuştu.

Genç hemşire ona baktı. Bir şey söylemek ister gibi hafifçe ağzını açtı, soma vazgeçti. Gözlerini kapatıp yüzünü Lightfoot'un hafif, melodik tonda talimatlar verdiği ortak alana doğru çevirdi.

Şaman bir masanın üstüne oturmuştu. Uzanacağı mesafede bir şişe soğuk yeşil çay vardı. Her bir eli, parmakları yukarı bakacak şekilde dizlerinin üstündeydi.

Güçlü bir ses uyumuyla, açık konuşuyordu. D. D. hâlâ

onun yorgun göründüğünü düşünüyordu, fakat sonuçta saat gece yarısını geçmişti. Kendisi ve ekibi de aynı oranda bitkindiler, o yüzden bu olay eğlenceli bir değişiklikti.

Başhemşire Karen, İdari Bölüm'e yakın oturmuş, uygulama için gözlüğünü çıkarmıştı. Ayı kadar iri olan adam - D. D. adının Ed olduğunu hatırlıyordu- fazla uzağında değildi. Kısa siyah saçlı, daha genç olan ÇT -Sissy? Cecille?- adamın solundaydı. Ardından üç ÇT daha ve hemşire Janet geldi. Uygulamaya katılmayan tek kişi, denetleme görevinde olan Tyrone'dı; her beş dakikada bir çocukların ve personelin yerini, ne yaptıklarını kaydediyordu. Çocuklar ve personel sakin olduğu için koridor aralığında, D. D.'nin karşısında durdu. D. D. kitap desteği gibi durduklarını düşündü. Yatay bir partide, dikey iki insan.

Bütün çete burada, diye düşündü. Neler olacağını gerçekten çok merak ediyordu.

"Yavaşça soluk alın," dedi Lightfoot monoton bir sesle. Soluğunuzu ciğerlerinizin derinliklerine, oradan ayak başparmaklarınıza, tüm vücudunuza gönderin. Vücudunuzda oksijenin girmediği tek bir hücre bile kalmasın. İçinize çekmeye devam edin. Yavaş yavaş sayın. Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Şimdi boşaltın. Daha kısa sayarak soluğunuzu verin, bir, iki, üç, dört, beş..."

D. D. kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslanmıştı, Lightfoot'un hipnotik ritme uyarak, verdiği şablona göre soluk aldığını fark etti. Kendini toparladı, soluğunu çabucak bıraktı. Başı dönmüştü.

Alex pizza almaya gitmişti. Daha önce çocuklarla yaşananlar ve şimdi de bu "brifing" yüzünden, özel timin önünde hâlâ uzun bir gece vardı. Henüz tek bir personelin bile ifadesini alamamışlardı. Karen, Lightfoot'un seansı biter bitmez ÇT'leri tek tek ona göndermeye söz vermişti. Tabii koğuşun kontrol altında olacağını varsayarak. Daha on dakika önce duyduğu çığlıkları ve darbeleri düşününce, D. D. pek iyimser olamıyordu.

Lightfoot'un bu yutturmacadan alnının akıyla çıkması lazımdı yoksa çocukları ve personeli zor bir gece bekliyordu.

Lightfoot terliyordu. D. D. üstdudağmda biriken ter damlalarını görebiliyordu. Yavaş ve düzenli soluma talimatlarına rağmen, kendi göğsü çok az inip kalkıyor, dizinin üstündeki eli titriyordu.

Bütün bu çaba negatif enerjiyi defedebilecek miydi? Karanlığın içinde ışığı bulabilecekler miydi?

Tamım, ona benzemeye başlamıştı.

"Geriliminizden kurtulmanızı istiyorum," diye yönlendirdi onları Lightfoot. Sesi zorlama çıkıyordu. Karşısındaki Karen tek gözünü açtı, şifacıya kaşlarını çattı.

"Ayak parmaklarınıza odaklanın. Ayak tabanlarınızın altındaki gerilimi hissedin. Ayak kıvrımlarınızı saran küçük gergin kaslar, topuklarınıza uzanan tendonlar. Her ayak parmağınızı saran küçük kaslar halıya gömülmenizi sağlıyor. Şimdi bu gerilimi yakalayın. Gevşetip dışarı itin. Parmaklarınızın açıldığını, halıya hafifçe dokunduğunu hissedin. Topuklarınız yumuşak ve esnek, ayaklarınız rahat. Işığı hisse-

debilirsiniz, ayaklarınız ısınıyor, topuklarınızın altından beyaz bir parlama yayılıyor. Ona odaklanın. Genişlediğini, bileklerinize, baldırlarınıza, dizlerinizin arkasına tırmandığını hissedin."

Beyaz ışığın gitmesi gereken bir sürü yer, esnemesi gereken sayısız kas vardı. Bir sürü organın beyaz ışıkla parlaması gerekiyordu. D. D. odadaki personelin çoğunun kendini egzersize kaptırdığını görüyordu. Danielle bile daha zinde görünüyordu, alnındaki kırışıklar azalmaya başlamış, dizlerinin üstündeki elleri gevşemişti.

Öte yandan Lightfoot berbat görünüyordu. Aşırı terliyordu, açık sarı Armani gömleğinde koyu lekeler parlıyordu. Grubun kaslarını ısıtmaya verdiği küçük bir aradan faydalanıp buzlu çay şişesinden iri yudumlar aldı. Grup şu an midesini gevşetiyordu ve buzlu çay şişesi neredeyse boşalmıştı. D. D. şifacının başaramayacağını düşündü. Acaba meditasyonun ortasında zaman aşımı olmuş, kısa bir mola mı gerekmişti? Yoksa tam sevişmenin en heyecanlı yerinde çalan çağrı cihazı gibi, süreci bozan bir şey mi vardı?

D. D. onu izlemeye devam ederken adam yüzünü buruşturdu, göğsünü ovuşturdu. Tekrar yüzünü buruşturdu. Sol omzundaki bir kas komik bir şekilde seğiriyordu, sonra gevşedi. Lightfoot bir yudum daha aldı, gözlerini sıktı ve rahatlamış gibi göründü.

"Işığa odaklanın," dedi. "Işığın ve sevginin sıcacık parlaltısına. Göğüs kafesinizden yayılıp ciğerlerinizi doldurmasını hissedin. Sonra itin. Kalbinizin odacıklarına doğru itin. Sevgi

orada. Sevgi damarlarınızda atıyor, negatifi itiyor, organlarınızı hafifletiyor. Işık sevgidir. Sevgi ışıktır. Sel gibi içinize akıyor. Göğsünüzde nabız gibi attığını hissediyorsunuz. Teninizin altında. Kollarınız kendiliğinden havaya kalkmak istiyor. Sevgiyle hafiflediler, neşeyle ağırlıksız oldular."

Beklenildiği gibi, odanın içinde kollar havaya kalkmaya başladı. D. D., Danielle'in kollarının kalkmadığını fark etti. Karen'in kolları da. Başhemşire meditasyonu bırakmıştı. Onun yerine Lightfoot'u izliyordu.

"Sıcaklık," diye devam etti monoton bir sesle. "Sevgi. Işık. Isı. Neşe. Tüm yargıları serbest bırakıyorum. Tüm bedensel eylemlerimden kendimin sorumlu olduğunu anlıyorum ve günahlarım için kendimi bağışlıyorum. Diğerlerini bağışlıyorum. Ben ışığın bir parçasıyım. O ışığa sesleniyorum. Bu salondaki sevgiye sesleniyorum..." Yüzünden ani bir spazm geçti, dişlerini dudaklarına bastırdı. Lightfoot yüzünü buruşturup devam etti. "Arkadaşlarımın, yoldaşlarımın, iş arkadaşlarımın sevgisini arıyorum..." Sesi tekrar gitti. İki omuzu birden seğirmeye başladı, sol kolu dizinden yukarı zıpladı. Soma gözleri birden açıldı, acıyla irkilen adam tavan ışıklarından yüzünü koruyabilmek için kolunu kaldırıp kalcan yaptı.

Ritimdeki bozukluk diğerlerinin de dikkatini çekti. Danielle gözlerini açtı. Greg de. Şüpheyle Lightfoot'a bakmaya başladılar.

Karen ayağa kalkmıştı bile, tel çerçeveli gözlüğünü takmakla meşguldü. "Andrew?" diye sordu, adamın vücudu

yeni bir spazmla sarsılırken.

D. D. duvardan uzaklaştı. Bunun artık iş seansı olmaktan çıktığının farkındaydı.

Lightfoot başını tavana kaldırdı, gözlerini kapadı ve içinde bir savaş varmışcasına mücadele etmeye başladı.

"IŞIĞI çağırıyorum!" diye gürledi. "Ben SEVGİNİN bir parçasıyım. NEŞE, BARIŞ ve FERAHLLİK doluyum. Negatifliği serbest bırakıyorum. Yargıları başımdan atıyorum. Arkadaşlarımla ve bu topluluğun sevgisini hissediyorum. Onların SEVGİSİ, karanlığı bu binadan def etmek için bana güç veriyor. Artık NEGATİF hiçbir şey olmayacak. Öfke, ACI olmayacak. Bu mekânı SEVGİ ile doldurarak, SEVGİ ile tutarak IŞIKTA birleştik. IŞIĞI çağırıyorum, IŞIĞI, IŞIĞI, IŞI..."

Gittikçe yükselen sesi gitti, elleriyle yüzünü kapadı. Hemen ardından ileri doğru hamle yaptı, masanın kenarından yere düşüp yuvarlandı ve vücudu şiddetle sarsılmaya başladı.

Işık, ılık! diye çılgık atıyordu. Gözlerimi yakıyor, gözlerim, gözlerim!

"Mavi kod!" diye haykırdı Karen, düşen adama doğru hamle ederek. "Alt katı arayın. Acil destek arabasına ihtiyacımız var. *Hemen!*"

Lightfoot'un yanında dizlerinin üstüne çökmüş, uzuvları zedelenen ve elleriyle ona vurmaya çalışan adamın başını elleriyle havada tutmaya çalışıyordu.

"Isırma çubuğu," diye talepte bulunurken gözkapağını açıp hayati organlarını kontrol etmeye çalışıyordu. *Bana do-*

kunma bana dokunma bana dokunma. Yanıyor...

Personel gecikmeli de olsa harekete geçti. Hemşireler Danielle ve Janet tıbbi gereçleri vermek üzere sıra oluşturdular. Greg telefona sarılırken, diğer ÇT'ler masaları çekip yer açtılar. Lightfoot'un ensesi ve sırtı kambur olmuştu ve bronz teninin altındaki adaleler kaskatı bir biçimde kıvrılıp açılıyordu. Karen sonunda gözkapağını açabildi. D. D.'nin zannettiği gibi göz yuvarı geriye kaymamıştı, aksine gayet bilinçli bir halde doğrudan Karen'a bakıyordu.

"Işık," diye inledi. Karen gözkapağını bıraktı. Adam yine inledi ama rahatladığı için.

Danielle ve Janet malzemelerle Karen'ın yanındaydılar. Karen bir dondurma çubuğu alıp Lightfoot'un ağzına tıktırdı. Andrew anında tükürmeye çalıştı. "*Bana dokunma!*"

"Havlu," dedi Karen, Andrew'u yan çevirerek. "Çabuk, gözlerinin üstüne. Cecille, tavan lambalarını söndür. Koridor ışıklarıyla idare edeceğiz."

Ed havlu getirmek için koridorda koşarken Cecille ortak alandaki lambaları kararttı. Tepesindeki ışıklar söndüğü anda Lightfoot rahatlamış göründü.

"Acıyor. Durduramıyorum," diye mırıldandı. "İçimde. Hissediyorum. Soğuk, soğuk, soğuk. Yakıcı bir soğuk. Mücadele etmeliyim. Beyaz ışık, beyaz ışık, beyaz ışık. Yorgunum. Çok yorgunum... bulmak zorundayım... ışığı"

Ed, bir kucak havluyla geri döndü. Bir tanesini katlayıp Lightfoot'un yüzünün üst kısmına koyup gözlerini kapadılar. D. D. ikinci bir havlu aldı, Karen'ın bileğini kavrayan pal

maklannı zorlukla söküp havlunun üstüne bıraktı.

"Konuş benimle Andrew," dedi Karen yüksek sesle.
"Bizimle kal. Neren ağrıyor?"

"Bacaklarım, kollarım, sırtım, vücudum, kaslarım, acıyor, acıyor, acıyor." Bedeni yerde çırpınıyordu. "Çok gürültülü. Çok parlak. Yeter, yeter, yeter, yeter..."

"Işık mı seni rahatsız ediyor?" diye sordu Karen.

"Gözlerimi... yakıyor."

"Ya gürültü?" diye sordu D. D.

"Ahahhhhh," diye inledi, kulaklarını kapatmak için bir kolunu kaldırdı.

Kapılar açıldı. Güvenlik görevlisiyle birlikte içeri iki doktor daldı. Çırpınan Lightfoot'u görür görmez ona yönelediler.

"Durumu nedir?" diye Karen'a sordu ilk adam.

"Üç dakika önce başladı. Çırpınma, ışığa ve sese hassasiyet," diye bilgi verdi Karen. "Ancak bilinci açık. Durumunun farkında."

"Nabız?"

"İki yüz on."

Doktor bir kaşını kaldırdı. D. D. onu suçlayamazdı. Böyle bir nabızla Lightfoot'un Everest'in tepesinde olması gerekirdi.

"Atak geçmişleri?" diye sordu doktor, hayati organları kontrol etmeye çalışırken.

"Bilinmiyor," dedi Karen. Aynı anda Lightfoot karıştı.
Hayır. Nöbet yok. Spazm... kas spazmları..."

Doktor önce Lightfoot'un havluyla kaplı yüzüne, sonra Karen'a baktı. Karen omuz silkti.

"Karanlık..." diye homurdandı Lightfoot. "Karanlıkla doluyum. Çok, çok soğuk. Yakıyor..."

"Halüsinasyon," diye mırıldandı doktor. Yerinden doğruldu, iş arkadaşına başıyla işaret etti. Gitmeye hazırdılar.

"Bir dakika," diye seslendi D. D. Okuduğu bir vaka vardı. Lightfoot'un, majör konvülsif nöbet görüntüsü veren süreçte bile, esrarengiz biçimde bilinci yerindeydi. Lightfoot'un masasına doğru giderek buzlu çay şişesini kokladı. Bir şey anlamadı. Hafifnemli kalan şişenin ağzına parmağını dokundurdu. Dikkatle ağzına yaklaştırdı, yüzünü buruşturarak dilini uzattı. Tadı...

Çaya benziyordu. Ot gibi. Limonlu. Ancak, derinlerde bir yerde, ağızda hafif acımsı bir tat bırakıyordu.

"Bunu hemen test edin," dedi doktora. "Sanırım strik-
IIII.

"Fare zehiri mi?" dedi Greg koridordan.

"İçeceğinde mi?" diye sordu Karen, kaşlarını çatarak. Personel önce birbirlerine sonra Lightfoot'un çırpınan bedene baktılar.

"Semptomlar uyuyor," diyen D. D. doktora baktı. "Aşın hassasiyet, adale spazmları, bilinçli olma hali..."

"Evet," diye onayladı doktor. "Dediğinizden yola çıkarak... pekâlâ, adaleleri harekete geçiren bir sebep var. O halde, ardından listede solunum sisteminin çökmesi var. Hadi ahbap. Bizimle kalmaya devam et. Eğer zehirleneceksen, en

doğru yer bir hastane."

ÇTTerin de yardımıyla Lightfoot'u bir sedyeye aldılar, ardından kat asansörüne doğru hızla yola koyuldular.

Asansör bir *ding* sesiyle geldiğini haber verdi. Kapılar açıldı, elinde dumanı tüten pizza kutularıyla Alex dışarı çıktı. Doktorlar, Lightfoot'un uzanmış bedeni, şok içinde görünen personel, hepsi gözünü dikmiş ona bakıyordu.

"Şifacıya ne oldu?" diye sordu Alex.

"İşte," dedi D. D. "mükemmel bir soru."

Karen ve ekibi, yetenekli tıpçılar olabilirdi ama yine de şifacıya büyük paralar ödemelerinin bir sebebi olmalıydı.

"Lightfoot çayı nereden aldı?" diye sordu, tam doktorlar asansörde kaybolduğu anda.

"Bilmiyorum. Sanırım... yanında getirdiğini tahmin ediyorum." Karen personeline baktı. Yan aydınlatılmış ortak alanda havluları tekmeliyorlar, düzeni bozulmuş mobilyalara düşmanca bakıyorlardı. Sanki soğuktan korunmak ister gibi, çoğu kollarını ovalıyordu.

"Gerçekten mutfakta hiç buzlu çay yok mu?"

"Hayır, burada bulundurmuyoruz."

"Aşağıdaki kafeteryada?"

Karen emin olmadığını göstererek başını salladı, araya Danielle girdi. "Andrew'un içtiği çay Koala marka, tamamen doğal, tamamen organik, gezegenimizi yeşil tatalım tarzı ürünlerden. Bu civarda bulabileceğinizi sanmam."

"Bu küçük iyilik için şükürler olsun," diye mırıldandı D. D. Bir hastane kafeteryasını kapattırıp zehir araştırması yaptırmak şu anda yapmak istediği şeylerin başında gelmiyordu. "Lightfoot yanında bir şey getirdi mi? Beslenme ya da evrak çantası gibi?" D. D., Alex'le birlikte Lightfoot'u asansörde ilk gördüklerinde omzunda asılı kahverengi bir çanta olduğunu hayal meyal hatırlıyordu. "Belki bir malzeme çantası," dedi düşünceye dalarak. "Onu istiyorum."

Karen uysal bir tavırla D. D.'yi Lightfoot'un kahverengi deri çantasını bıraktığı İdari Bölüm'e götürdü. D. D. çantanın kapağını açtı. İçinde bir kap Yunan yoğurdu ve bir paket ay çekirdeği vardı. Test edilmeleri için yiyecekleri aldı, personelin her an gerçekleşebilecek medikal çöküntü için birbirlerini gözetleyerek bekledikleri ortak alana döndü.

"Başka buzlu çay içen oldu mu?" diye sordu D. D.

Teker teker herkes başını olumsuzca salladı.

"Kimler bu akşam burada yedi?"

Dört eleman yavaşça ellerini kaldırdı. D. D. onların arasında Greg ve Danielle'in bulunmadığını not aldı.

"Ne zaman?"

ÇT'ler saat yedide başlamışlardı, dokuz ve dokuz buçuk arasında ise hafif atıştırmışlardı.

"İyi haber," dedi D. D. onlara. "Striknin en hızlı etki eden zehirlerden biridir, semptomları beş dakika içinde görülmeye başlar. O yüzden, eğer şu anda dik durabiliyorsanız, kalan hayatınızı da muhtemelen dik geçireceksiniz demektir. Zaman tüneli bu akşam gördüklerimize uyuyor: Lightfoot

ieeğini açıp birkaç yudum aldı, meditasyona başladı, biraz daha içti ve diyebilirim ki yaklaşık sekiz dakika sonra..."

"Tetanik konvülsiyonla çöktü," diye tamamladı Karen, sesini baskı altında tutarak. Herkesin gözü Lightfoot'un oturduğu masaya çevrildi.

"Striknin kokusuzdur," dedi D. D. endişeli elemanları bilgilendirmek için. "Ancak tadı acıdır. O yüzden, tadı garip bir şeyle karşılaşırsanız hemen bırakın. Laboratuvarı arayıp suyu ve mutfaktaki her şeyi incelemeleri için birini göndermelerini isteyeceğim, ama bu biraz zaman alır. Çocuklar tekrar ne zaman bir şeyler yiyecekler?"

"Kahvaltıya kadar değil," dedi Karen. "Ama bazı çocuklar gece uyanıp atıştırmak isteyebilirler."

D. D. biraz düşündü. "Ambalajında gelen yiyecek ve içecekleri kullanın. Kraker filan gibi. Tabii ambalajları açılmamışsa. Uygun mu?"

Herkes başıyla onayladı.

"Pekâlâ, kimler Lightfoot'u elinde çay şişesiyle gördü?"

Kısa saçlı kız elini kaldırdı. Cecille. "Hımm. İlk oturanlardan biri bendim. Andrew henüz gelmemişti ama buzlu çay masanın üstündeydi, sanki açıp başka bir şey ya da kapağını atmak için gitmiş gibi."

"Kapak!" diye onayladı D. D. öp kovasına gitti. *Koala Iced Tea* baskılı beyaz bir kapak en üstte duruyordu. D. D. eldivenlerini takıp kapağı aldı. Cam şişe için uygun metal bir kapaktı. Kolayca müdahale edilebilecek malzemelerden -örneğin içine bir şeyler enjekte edilebilecek plastiklerden- de-

ğıldı. Hayır. Kapak açılmış, sonra zehir konmuştu.

Belki içecek, büyük bir terör eylemi kapsamında daha depodayken zehirlenmişti. Ya da belki Lightfoot'un küçük gürültücü köpeğı intikam amacıyla içkiyi evde zehirlemişti.

D. D.'nin tercihi, Lightfoot'un seçkin içeceğinin ortak alanda meydanda dururken müdahaleye maruz kaldığı yönündeydi.

"Lightfoot ne kadar süre yoktu?" diye sordu Cecille'e.

ÇT omuz silkti. "Emin değilim. Fazla uzun değildi. Birkaç dakika. Belki beş. İnsanlar toplanmaya başlamıştı. Çok fazla dikkat etmiyordum."

D. D. bakışlarını odada gezdirdi. Teker teker herkes bakışlarını kaçırdı.

"Ben bir çocuğun yanıdaydım," diyerek gönüllü oldu Greg. Danielle'e baktı. "Yanımda da Danielle vardı. Biraz geç geldik."

Birbirlerini temize çıkarmak. Bu, D. D.'nin hoşuna gitti. Kliniğın gizliliğinin daha önceden ihlal edildiğini düşünüyordı.

"Anlamıyorum," dedi Karen. "Neden birisi Andrew'u zehirlemek istesin? Demek istediğim, bütün bu olanlar... çok çılgınca."

"Güzel som," dedi D. D. "Belki de kliniğı adam etsin diye onu buraya getirdiğiniz için. Kliniğı yatıştırdığı için. Bu mantıkla gidersek, belki birisi buranın sakin olmasını istemiyor. Herkesin gergin ve huzursuz bir şekilde patlamaya hazır çocukların peşinden koşmasını istiyor. Lightfoot zehir-

lendi. Şu an hepiniz çılgına dönmüş durumdasınız. Görev başarıyla tamamlandı."

Karen derin bir soluk aldı. "Bu delilik."

"On iki ölü, bir yaralı. Hepsi bu koğuyla bağlantılı. Haklısınız, bundan öte delilik olamaz."

"Yeter! Bizler o tür insanlar değiliz..."

"Ne tür insanlar?" diye sordu D. D. ilgiyle.

"Katil insanlar. Azrail Doktor ya da Ölüm Meleği."

"Hastalarının -yani sorunlu küçük çocukların - ölürlerse daha iyi olacağına kendini ikna eden tıpçılar desek?" diye devam etti D. D.

Karen öfkeyle ona baktı. "Ben ve ekibim kendimizi çocukları iyileştirmeye adadık. Onları *incitmeye* değil."

"İnsanlar değişebilir."

"Hayır!" diye parladı Karen. "Anlamıyorsun. Burası bir pediatrik psikiyatri koğu. Bütün travma ekipleri gibi biz de birbirimize sımsıkı bağlı olarak çalışırız. Başarımızın sebebi de birbirimizi bu kadar iyi tanıyıp, birbirimize inanmamızdır. Şu anda buradaki herhangi birinin elinden hiç düşünmeden bir içecek alıp içerim."

Karen'ın bu meydan okumasına karşılık veren olacak mı diye D. D. bekledi, ama kimse kıpırdamadı.

"Belki bu sadece suçlunun siz olduğunu kanıtlar," dedi D. D.

"Ona *ilk* yardımcı olan bendim."

"Belki, zaten kötü bir şeyler olacağını bildiğiniz için."

"Bu ne cüret! Ben bir *hemşireyim*."

"Peki, peki, peki," diye onu susturdu D. D. "Öyle diyor-sun. Gerçek değişmiyor. Biri Lightfoot'un buzlu çayını zehirledi ve bence bunu şu anda burada olanlardan biri yaptı. Tabii koğuştaki negatifenerjinin aniden bir çift ele sahip olduğunu düşünmüyorsunuz."

D. D. kimsenin sesini çıkarmamasının onların da kabul-lendiğine işaret olduğunu düşündü. Hevesle devam etti: "Pe-kâlâ, bana kalırsa buradaki sorunlar azalmıyor, aksine artıyor. Bunun anlamı, ekibimin girişimde bulunma zamanı geldi. Bunun anlamı, ekibimden biri tarafından aklanana kadar bu-radaki hiç kimse kattan ayrılmayacak. Kafeteryaya inilme-yecek. Beş dakika sigara molası verilmeyecek. Yeterince açık mı? Artık başlayabiliriz. Bir numaralı adayımız ise..." D. D. çevresine bakındı. "Beden Eğitimi Öğretmeni, beni izle."

34. BÖLÜM

Greg keyifli görünmüyordu. Koca adam, Boston Emniyeti'nin derme çatma komuta merkezine doğru ilerlerken bakışları halıya çivilenmişti, boğazlı spor ayakkabılarını sürüyerek yürüyordu. Bu, D. D.'nin içinin ısınmasına ve tuhaf hissetmesine sebep oldu. Yeteneğini kaybetmediğini bilmek güzel bir duyguydu.

Sınıfta Alex, pizzaları masalardan birinin üstüne koymuştu. Erimiş peynir, sıcak hamur ve baharatlı İtalyan salamının kokusuyla D. D.'nin midesi guruldamaya başladı. Yetişkin bir adamın zehirlenmesinin hemen ardından tıkmak ironik görünebilirdi ama D. D. açlıktan ölüyordu. Alex ve diğerlerinin çoğu çoktan yumulmuşlar, lokmalarını çiğniyorlardı. Kapıyı Greg'in ve kendisinin ardından kapatıp doğruca pizzaya yönelmesini diğerleri ilgiyle izledi. Bol malzemeli hamura ulaşır karton bir tabağa iki peynirli parça koydu.

"İster misin?" diye sordu Greg'e.

Adam başını salladı.

"Soda, su, buzlu ay?"

Greg ona baktı. "Hayır. Teşekkürler."

"Buradaki yiyeceğın dışarıdakinden daha güvenli olduğuna bahse girerim," dedi D. D.

"Bu konuda Karen'la aynı fikirdeyim," dedi sertçe.

"Teşkilata sadıksın yani?"

"Siz anlayamazsınız."

"Doğru. Polisler. Biz ekip çalışmasının öneminden ne anlarız ki?"

Sınıf kapısı açıldı, Danielle içeri girdi.

"Senin sıran değil yavru kuşum," dedi D. D. pizza dolu ağzıyla. "Git ve diğer arkadaşlarınla oyna."

"Yapamam," dedi Danielle. "Ben izindeyim, tamam mı? Orada duramam, o yüzden Karen beni buraya gönderdi."

"Konuşmak mı istiyorsun? Güzel. Alex seni yan odaya alsın. Alex." D. D. eliyle işaret ederken Danielle araya girdi.

"Hayır."

"Evet."

"Hayır."

D. D. kaşlarını çattı, karton tabağını kenara koyarak Danielle'e doğru yürüdü. Hemşireyle tam yüz yüze durdu. Boy açısından D. D. en fazla bir-iki santim uzundu ama bunu nasıl kullanacağını gayet iyi biliyordu. "Bu özel bir parti. ık dışarı."

"Hayır."

"Derdin ne senin?"

Hemşire sinirli bir şekilde yer değıştirdi. "Sen. O." Da-

nielle başıyla Greg'i işaret ediyordu. "Bütün kahrolasica koğuş. Cevaplara mı ihtiyacın var? Benim senden çok var. Bunun anlamı ise, Greg'in konuşmaya başlaması gerekiyor."

D. D. dönüp öfkeyle Greg'e baktı. "Neden söz ettiğini biliyor musun?"

Greg başını salladı.

"Evet, biliyorsun," dedi Danielle. Gözlerini D. D.'den ayırmamıştı. "Çocukla konuşmanı duydum. Evan'ı tanıyor-sun. Koğuş dışından. Bu nasıl olabiliyor Greg? Onu nereden tanıyorsun ve bize neden söylemedin?"

"Danielle..."

"Tanrı aşkına Greg!" diye patladı Danielle. "İki aile öldü. Ayrıca Lucy. Yetmez gibi Lightfoot hastaneye kaldırıldı. Daha ne kadar var Greg? Yanlış bir şeyler var. Biri çocuklarımıza zarar veriyor. Konuşmaya başlamalısın. Evan'ı nereden tanıyorsun?"

D. D. ellerini beline dayadı. "Gerçekten açıklasan iyi olur ahbap. Yoksa bu odadan çıkmana asla izin vermeyiz."

Greg öylece duruyordu. Dudaklarını sıkımişti, yüzünden bir şey okunmuyordu. Danielle'e baktı. Danielle aynı bakış-larla karşılık verdi.

"Aileleri tanıyordum," dedi birden. "Hepsini. Kliniğin dışında. Kayıp halka benim."

"Geçici bakım işine birkaç yıl önce başladım," diyordu Greg beş dakika soma. Masada oturmuştu, Danielle de ya-

nındaydı. Daha önce reddetmelerine karşın, ikisi de dikkatle açıp tadına baktıkları sodaları tüketiyorlardı.

"Önce, tek bir aileyle çalışıyordum. Onlarla burada tanışmıştım: Şizofreniden mustarip dört yaşında bir kızları vardı. Mola vermenin, baş başa bir gece geçirmenin, yürüyüşe ya da alışverişe çıkmanın zorluklarından söz ediyorlardı. İki tarafın da ailesi Maria'yla başa çıkacak durumda değildi ve eğitilmiş bakıcılar için sıra beklemeleri gerekiyordu. Kendimi kötü hissettim, özellikle de anne için. Gidererek yok olduğunu görebiliyordum. Ben de gece dışarı çıkacakları zaman Maria'ya bakmayı teklif ettim.

"Para kabul etmedim." Bunu Alex ve D. D.'den çok Danielle'e söylüyordu. "İyilik olsun diye yaptım. Doğru olanı yaptığımı düşünüyordum."

Danielle gergin bir halde başıyla onayladı. Yüzünün ifadesi kontrol altındaydı.

"Ama sonra tekrar aradılar. Daha fazla yardım talep ediyorlardı ve para ödemek istiyorlardı. Saat başı bir otuzluk. Burada kazandığımdan daha fazla."

"Saat başı bir otuzluk mu?" diye tekrarladı D. D.

"Bu tür bakıcılar konusunda sıkıntı var," dedi Danielle. Greg'e değil, D. D.'ye bakıyordu. "Yeterli eğitim verilmez ve iş için uygun fazla kimse yoktur. Özel gereksinimleri olan aileler, çocuklarına baktırmak için mahalledeki ergen kızı çağırılmazlar, kendilerini rehin alınmış bulurlar. Gezegendeki en yıpratıcı iştir ve hiç izin kullanamazsınız. Bunun anlamı, bu işte..."

"Tatlı para var," diye devam etti D. D.

"Hem de çok tatlı," dedi Greg. Bu kez hafiften utanmıştı. "Özel bakıma ihtiyacı olan çocuklara sahip bütün aileler birbirleriyle iletişim halinde ve bir kez duyuldun mu..."

"Bu tür bir bakıcı olarak son derece parlak bir ismin var," diye ona kaşlarını çattı D. D. "Peki bu gizlilik neden?"

"Bu bir tür protokol ihlali olarak algılanıyor. Çıkar çatışması gibi. Zaten buradaki çocuklara bakmak için para alıyorum. Ebeveynlerle ek bir anlaşma yapmak..."

"Çifte kazanç sağlamak mı oluyor?" diye sordu D. D.

"Daha çok... sanırım geçmişte bireysel bir ÇT'nin agresif davrandığı bazı durumlar vardı. İş kapmak için ambale olmuş ebeveynleri yağmalarcasına. Bu bazı kurallar getirdi."

"Bu klinik dışındaki ailelerle çalışmaman gerekiyordu," diye açıklama getirdi D. D.

"Kesinlikle."

"Ama yaptın. Yıllarca."

Greg kızardı, bakışlarını yere çevirdi. "Yemin ederim asla iş talep etmedim. Onlar beni çağırıyorlardı, başka yolu yoktu. Kimseden istifade etmem. Kesinlikle yapmam."

"O halde neden kuralları çiğniyorsun?" diye sordu D. D. "İyi bir insan olduğunu iddia ediyorsun, ama açıkça sınırlan ihlal ediyorsun."

"Para," dedi yavaşça, Danielle'e bakmadan. "Paraya ihtiyacım var."

"İhtiyacın mı var? *İstiyor musun?*" diyerek bastırdı D. D.

"İhtiyaç."

"Niçin?"

"Kız kardeşim için."

"Anlatmaktan çekinme."

"Akıl hastanesinde. Ömür boyu. Eyaletin parasını ödemeyi taahhüt ettiği yer, hastaneden çok hapishaneye benziyor. O benim kardeşim. Orada bırakamam."

"Yani ona yeni bir yer buldun?"

"Özel bir yer. Bunun anlamı ise para. Devlet bir kısmını ödüyor. Üstünü ben tamamlıyorum. Yılda yaklaşık yirmi bin."

""*Yirmi bin mi?*" diye sordu D. D. inanamayarak.

"Ekonomi olayı. Arz ve talep. Akıl sağlığı söz konusu olduğunda, yeterli kaynak yok ve sürekli talep artıyor. Bir ara bu konuda Karen'dan bilgi alın. Eskiden her yıl bir avuç psikotik sorunu olan çocukla uğraşırdık. Şimdi aynı sayıda çocuk bir ay içinde geliyor. Biz bile bu çocuklarla ne yapacağımızı bilemezken, ebeveynler nasıl bilsin?"

"Ya senin ebeveynlerin?" diye sordu D. D. "Kardeşin konusunda yardımcı olmuyorlar mı?"

"Hayır."

"Tekrarlıyorum. Anlatmaktan çekinme."

Ancak Beden Eğitimi Öğretmeni Greg sessizlikten mustaripti. Masaya bakıyor, eğimli kenarıyla oynuyordu.

"Hey Danielle," dedi D. D. bir dakika sonra. "Sen git ve biraz dolaş."

"Yok," dedi Greg. "Kalsın"

"Öyleyse konuş."

Greg içini çekti. Sanki içinde birileriyle tartışıyor gibiydi. "Ebeveynlerim öldü," dedi çabucak.

"Ne zaman?"

"On sekiz yıl önce."

D. D. kafasından bir hesap yaptı. "Sen kaç yaşındaydın? On iki mi?"

"On dört."

"Pekâlâ. Ebeveynlerin ölüyor. Sen on dört yaşındasın ve... akıl sağlığı sorunu olan kız kardeşin senden büyük mü, küçük mü?"

"Büyük. On altı."

"Sana o mu baktı?"

"Bakamazdı."

"Hasta olduğu için."

"Hayır." Başını kaldırdı, tekrar içini çekti, bir karara varmış gibiydi. "Annemle babamı öldürmekten tutuklu olduğu için. Onları zehirledi. Striknin ile."

"Bakın, tüm detayları bilmiyorum," dedi Greg. "Daha çocuktum ve ablam... bilmiyorum. Yıllarca çok farklı öyküler anlatıldı. Duruşmasında, avukat kendini müdafaa ettiğini iddia etti. Babamın onu taciz ettiğini, annemin müdahalede bulunmadığını, o yüzden kurtulmak için Sally'nin onları öldürdüğünü savundu. Sonra ablamın sinir sistemi bozuldu. Uzmanlar şiddetli depresyon ve sınırda kişilik bozukluğu teşhisi koydular. Ablamın avukatı, bu bozukluğun sebebinin yaşadığı taciz olduğunu iddia etti; her şey çok karışıktı. So-

nunda, ablamın akıl hastanesine yatırılması kaydıyla, devlet davadan vazgeçti. O sıralar büyükannem ve büyükbabam bizimle ilgileniyordu. Ablamın anlaşma yapmasını sağladılar ve hepsi bu. Onunla vedalaştık ve böyle bir şey olmamış gibi davranmaya devam ettik."

"Bunlar nerede oldu?" diye sordu D. D. not alırken.

"Pittsburg."

"Ablan striknine nasıl ulaştı?"

"Bilmiyorum."

"Kullanmayı nasıl başardı?"

"Bilmiyorum. Bütün bunlar olduğunda ben hafta sonu izci kampındaydım."

D. D. şüpheyile ona baktı. "'Zaman, mekân ve en az iki şahit istiyorum." Greg, tarih, yerler ve o dönemdeki oymak başlan hakkında bilgi verdi. Anlaşılan, adam bu bilgiler konusunda daha önce de birkaç kez sorgulanmıştı.

"Babanın ablanı taciz ettiğine inanıyor musun?"

"Ben hiçbir işaret görmedim."

"Belki ablan sadece ebeveynlerinden kurtulmak istedi?"

"Hiç şiddet emaresi de görmedim."

"Pekâlâ, hangisi Greg? A ya da B? Aile geçmişinle ilgili iki seçenek var, ya tacizci bir baba ya da katil bir abla. Bize bu konuyu hiç düşünmediğini söyleyemezsin."

"Her zaman düşünüyorum," dedi duygusuzca. "Hâlâ bir cevabım yok. Akıl hastalığına hoş geldiniz."

"Ama ablanı rahat ettirmek için -birkaç kurala uymaktan söz etmiyorum bile- kendini paralıyorsun. Bunun bir

anlamı olmalı."

Greg sessizleşti. Tekrar konuşmaya başladığında D. D.'ye değil, Danielle'e bakıyordu. "Ailemle ilgili asla bula-mayacağım cevaplar var, ama belki bunların bir önemi yok. Ablam ya korkunç şeyler yaptığı için babamı öldürdü ya da çok daha korkunç bir şeyden mustaripti. Her koşulda, onun suçu değildi. Her koşulda, ailemden kalan tek kişi."

Danielle bir şey söylemedi. Vücut dili sağlam görünse de yüzünün ifadesi dağılmıştı. Görüldüğü kadarıyla, hemşire bağışlayıcı tiplerden değildi.

"Büyükanne ve büyükbaban?" diye sordu D. D.

"Yıllar önce öldüler. Cinayetler, mahkemeler, ablamın akıl hastanesine kapatılması... onlardan çok şey götürdü. Bir daha hiç toparlanamadılar."

"Demek artık tek başına ve buradasın. Ablanın daha iyi bir hastanede yatmasını istiyorsun ve bu daha çok para anlamına geliyor. Hem de çok. İyi haber ise, dünya psikotik çocuklarından bunalmış ebeveynlerle dolu, böylece kazanç fırsatı bol. İlk bakıcılık işini aldıktan sonra ne oldu?"

"Beni bir başka aileye tavsiye ettiler, sonra da bir başkasına. Bazen koğuştayken, konuşma esnasında da ortaya çıkabilir."

"Öyleyse belki," diye onu dolduruşa getirdi D. D., "savunmasız ailelerden istifade ediyörsündür."

"Hayır," dedi Greg net bir ifadeyle. "Sorabilirler. Bu doğal bir süreç. Çocuklarına bakabilecek donanıma sahip olarak ben buradayım, yardıma ihtiyacı olanlar olarak da

onlar orada. Onlar rica ederler, ben cevap veririm."

"Rica ederler," diye onayladı Danielle sessizce. "Dadılık için Karen'a baskı yapan ebeveynler tanıyorum. Anne-babalar bu konuda çok umutsuzlar."

"Harringtonlarla olay nasıl başladı?" diye sordu D. D.

"Onları bu klinikten tanıyorum. Ozzie çok aktif bir çocuktü ve biliyorsunuz -Greg omuz silkti- bu konuda sıkıntım yok. Yarışabilir, güreşebilir, birçok şeyle başa çıkabilirim. İşim bu. Denişe ve Patrick Harrington benden bunu istedi. Böylece her hafta bir sabah -benim buradaki çizelgeme bağılı olarak- Ozzie'yi alıp dışarı çıkaracaktım. Parka ya da bisiklete binmeye. Bu tür hareket gerektiren şeyler. Ozzie kurtlarını dökerken onlar da kendilerine zaman ayırabileceklerdi. Herkesin işine geliyordu."

"Ne zaman başladı, ne zaman sona erdi?"

Greg'in bunu düşünmesi gerekti. "Geçen yıl eylül ayında. Kesin tarih veremiyorum. Ozzie'nin taburcu olmasından kısa bir süre sonra. Dokuz ay sürdü. Sonra Patrick işini kaybetti ve artık bakıcı seçenekleri kalmadı."

"Sen ne yaptın?"

"Ne demek bu?"

"Seni kovdular," dedi D. D. sabırsızca. "Sen ne yaptın?"

"Kovmak mı? Paraları yoktu. Bu onların suçu değildi ki. Samimi olmak gerekirse, onlar için üzölüyordum. Hayat zaten acımasızdı ama yine de iyi insanlardı. Üstelik Ozzie gayet iyi gidiyordu. Her şeyin yoluna gireceğini düşünüyordum."

"Ozzie gayet iyi gidiyordu ne demek?"

"Biliyorsunuz, Andrew'la."

D. D. başını yana çarpıttı. Danielle ve Greg'i inceledi.

"Doğru. Harringtonlar hem Sporcu'dan hem Şifacı'dan hizmet alıyor. Başka ilave servisler var mıydı?" Danielle'e baktı.

Danielle başını salladı. "Ben bir hemşireyim. Dadılık için bile beni kiralayamazsınız."

Bu arada Greg renkten renge girmişti.

D. D. eğildi, dikkatle onu süzdü. "Hadi, dök içindekileri. İtirafetmek sana iyi gelecektir."

"Şey, Harringtonların hem beni hem de Andrew'u tutmasının bir sebebi olabilir."

"Sahi mi? Söyle o halde."

Danielle de ona bakıyordu. Gözleri kocaman açılmıştı, yüzündeki ifade rayların üstünde trenin gelişini izleyen biri gibiydi.

"Andrew benim bakıcılık işimi öğrendi. Tesadüfen, beni kiralayan bir aile onunla da anlaştı. Böylece parçaları birleştirdi."

D. D. bir kaşını kaldırdı. Demek Lightfoot yakışıklı ÇT'ye takılıyordu. Karen'ın personeli hakkında her şeyi bildiği konusundaki laf kalabalığı da böylece çürümüş oluyordu.

"Şey, yani..." Greg gözlerini kapatıp derin derin soluk alıp vermeye başladı. "Andrew bana, bir ailede çalışırken, özellikle zengin bir ailede, kendisini tavsiye etmemi önerdi.

Eğer aile onu tutarsa, beni de görecekti. Aracılık bedeli gibi bir şey."

"Nakit, demek istiyorsun. Yani daha çok para."

"Genellikle bir ellilik."

Vay, vay, vay, diye düşündü D. D., Alex'e döndü. "Oysa Lightfoot bize bu Tanrı vergisi yeteneğini paylaştığını söylemişti."

"Ya, tabii," dedi Greg alaycı bir tonda. "Saati yüz dolara."

"Bu işin içinde başkaları var mı?" diye sordu D. D.

"Nasıl yani?"

"Ek iş olarak bakıcılık yapan başka ÇTTer. Senden referans olmanı isteyen başka terapistler?"

"Benim bildiğim yok. Yine de, bu konuda kesin konuşmak zor. Belki diğer elemanlar da klinik dışında ek iş yapıyordur. Onlara sormanız gerek."

Alex araya girdi. "Bir dakika. Harringtonlar önce Ozzie'yi parka götürmen için sana saatte otuz dolar ödüyorlar. Sonra Lightfoot'a danışmanlık için bir yüzlük daha ödüyorlar. O kadar paraları yok."

"Ödemeleri eyalete fatura ediyorlardı. Devletin her ay birkaç saatlik bakıcı ödeneği vardır. Devlet benim paramın yarısını ödüyor, üstünü Harringtonlar tamamlıyordu. Andrew'a gelince, bilemiyorum. Onu da 'psikiyatrik servis' kategorisine soktuklarına bahse girerim. Bir kez mutfak masasının üstünde evrakları görmüştüm. Spirituel bir şifacıdan çok, bir klinik doktor faturasına benziyordu. Üstünde Light-

foot'un bilgileri ve baş harfleri vardı. Sanırım Harrington gibilerin bu şekilde finanse edilmelerini sağlıyordu."

"Harrington gibi aileler için belki," dedi Alex, ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Ya Tika'nın ailesi gibiler? Senin ücretinin çeyreğini bile ödemezlerdi."

"Hayır, ödemezlerdi," diye kabul etti Greg. "Zaten ödemediler. Tika'yı dört kez gördüm. Aynı şekilde. Onunla burada samimi olduk ve gelişme gösterdiğini hissetmeye başladım. Taburcu olduğunda, babası ara sıra onu görmeye gidip gidemeyeceğimi sordu. Annesi hamileydi ve bu sayede mola verebilirdi, falan filan."

"Ben de gittim. Eve ilk girdiğimde neredeyse kusacaktım. Baba kanepede sızmıştı, uyuşturucu aldığı açıktı. Anne'nin bilekleri hamilelikten öyle şişmişti ki, yataktan çıkamıyordu. Onu ayağa kaldırdım, biraz su verdim ve bütün çocukları parka götürdüm. Onlarla tam dört saat geçirdim. Döndüğümüzde baba kendine gelmişti, bana bol bol teşekkür etti ve hizmetlerim karşılığında bana küçük bir çanta teklif etti."

"Ödemeni *uyuşturucuyla* mı yaptı?" diye sordu Danielle sert bir dille.

Greg ona bir bakış attı. "Onu reddettim."

"Ah, güzel. Demek her şeye rağmen standartların var."

Greg kızardı, çenesi kasıldı, sonra dikkatini polislere verdi. "Uyuşturucuyu reddettim," dedi sertçe. "Adı neydi, her neyse, paramı haftaya ödeyeceğini söyledi. Kabul etmeyecektim ama Tika gelip bana öyle bir sarıldı ki, ben... bilmiyorum. O ev. Kazıklandığımı biliyordum ama bazen

öylece çekip gidilmiyor."

"Ne yaptın?" diye ısrar etti D. D.

"Üç hafta daha yolunacak kazı oynadım. Gittim, bütün çocukları parka götürdüm, tek kuruş almadım. Her şey para değil. Tika'ya yardımcı olabileceğimi düşündüm. Kahretsin, devam ettim. Ancak adam, o aile... üvey babası... uzak durulması gereken kişiler olduğunu çabuk öğreniyorsunuz. Daha iyiye gitmek gibi bir dertleri yok. *Sizin* onlara bakmanızı istiyorlar. Bütün ağır işleri *sizden* bekliyorlar. Yaptığınız hiçbir şey yeterli olmayacak ve yaptığınız hiçbir şey fark yaratmayacak. Ya uzaklaşacaksınız ya da iliğınızı kemiğinizi sömürecekler. Bu kadar basit."

"Ya Lightfoot? Aileyi ona tavsiye ettin mi?"

"Uzak durmasını tavsiye ettim," dedi Greg kuru bir sesle.

"Yaptı mı?"

Greg tereddüt etti. "Sanmıyorum."

"Bunu söyleten nedir?"

"Onlara ilgisi var gibi görünüyordu. Demek istediğim, aile berbattı ama çocuklar... Ishy, en büyük olanda bir tür otizm vardı ama çok, çok tatlı bir çocuktü. Soma Rochelle, pırıl pırıl bir çocuktü. Ve Tika... Tika... karmaşıktı. Çok duyarlıydı, adeta sezgiseldi. Andrew'u büyülemiş gibiydiler, özellikle Tika. Bir gün, bana onlann dört yaşlı ruh olduklarını söyledi. Bedensel bir boşlukta hapsolmuş dört yaşlı ruh."

"Dört mü?" diye sordu Alex.

"Bebek," diye devam etti Greg. "Belli ki Andrew onu

astral bir düzlemde önceden görmüştü."

"Sahi mi?" diye sordu D. D.

"Elbette. Kız olacağını bile biliyordu. Ne diyeyim, Andrew bazen bazı şeyleri biliyordu. Ve bazen, ücretsiz çalışıyordu; bunu yapacak durumu vardı. O yüzden, eğerTika'nın ailesiyle anlaşmak istemişse..." Greg omuz silkti.

"Anlaştı mı?" diye ısrar etti D. D.

"Bilmiyorum. Birlikte takılmıyoruz."

D. D., Alex'le bakıştı. Ne düşündüğünü söyleyebilirdi. Lightfoot onlara Tika Sous'i tanımadığı konusunda yalan söylemişti. Bir tür sağlık-bakım sahtekârlığına karıştığından da söz etmemişti. Kalifiye olmadığı halde, devlete profesyonel servis faturası kesiyordu. D. D. şifacının başka ne tür sırları olduğunu merak etti.

Tekrar Greg'e döndü. "Kıskandın mı? Demek istediğim, sen buradasın. Trajik geçmişin, hasta ablan, başarmak için tırnaklarınla kazıma mecburiyetin. Öte yanda ise Lightfoot. Görüntüsü, yaşantısı, sahildeki evi. Onun gibi bir adamla nasıl rekabet edebilirdin ki?"

"Rekabet mi?" diye sordu Greg.

"Elbette. Seni çalıştırmak için önüne bir ellilik atıyor, ama biliyoruz ki kız arkadaşını ona sunarsan çok daha fazlasını verebilir."

"*Efendim?*" Bunu söyleyen Danielle'di.

"Hadi ama. Lightfoot'un sana bakışı," diye ağır ağır konuştu D. D. "Silip süpürmek istediği bir tatlı gibi."

"O sadece benim aile geçmişimle ilgileniyor."

"Doğru değil," dedi Greg, kısa ve öz.

Danielle ona döndü. "Ne demek bu?"

"Seni istiyor. Hep istedi. Onu izleyen herkes sana nasıl baktığını görür. Benim anlamadığım, senin onu neden istemediğin."

"Aşağılık herifin teki olduğu için olabilir mi?" dedi Danielle.

"Zengin bir aşağılık herif."

"Senin bir derdin var," dedi hemşire alev saçan gözlerle bakarak.

"Hepimizin var."

"Bak, Andrew'la sadece bir kez yemeğe çıktım, o kadar. Sanki erkeklerin alıp satacağı bir nesneyim ben."

"Benimle hiç yemeğe çıkmadın," diye cevabı yapıştırdı Greg. "Kaç kere sormuşumdur? On? Yirmi? Otuz? Senin deyişinle 'aşağılık herifi benden daha çok önemsiyorsun.'"

Danielle kıpkırmızı oldu. Sandalyesine gömülüp başka tarafa baktı.

"Ben senden içtenlikle hoşlanıyorum," diye mırıldandı. "Aradaki fark bu."

"Aşağılık herifler yemeğe götürür. Hoş adamlar yerinde oturur."

"Dediğin gibi, hepimizin dertleri var."

"Pekâlâ, ben de para için aileleri söğüşleyen aşağılık bir herif olduğuma göre, bu yemeğe gidebiliriz anlamına geliyor mu?"

"İzninizle" diye araya girdi D. D. "Bölmek istemezdim

ama yemeği unutun. Beden eğitimi öğretmeninin buradan gi-
deceği tek yer hapisane. Bütün aileleri tanıyordun. Lucy'yi
asma ve Lightfoot'u zehirleme imkânın da vardı. Belli ki
striknin kullanımı konusuna yabancı değilsin, ayrıca aile kat-
liamı konusunda bir geçmişin var."

"Teknik olarak, hayır," diye onu susturdu Greg. "Benim
geğmişimde bir akraba katili var. Ablam annemi ve babamı
öldürdü. Bu, aile katliamı *değildir*. "

"Doğru söylüyor," dedi Alex.

D. D. öfkeyle ona baktı.

"Ayrıca nerede olduğumu ispatlayabilirim," diye devam
etti Greg. "Harrington olayı perşembe akşamıydı, değil mi?
Çalışıyordum. Bugün öğleden sonra getirilen Evan Oliver'a
bakıyordum."

"Bir dakika," diyerek öne doğru eğildi Alex. "Bugün ya-
tırılan çocuk mu? Annesini bıçaklayan çocuk, değil mi?"

"Evan Oliver, evet. Haftada bir annesi için çalışıyorum."

"Aileyle klinik dışında mı tanıştın?"

Greg başıyla onayladı.

"Ya Lightfoot? O da çocukla çalışıyor muydu?"

"Önerebilirdim. Bir ellilik karşılığında."

Alex arkasına yaslandı. D. D.'ye baktı. Greg'e baktı.

"Ateşli silahlar konusunda deneyimin var mı Greg?"

"Pek sayılmaz."

"Peki ya Taser?"

"Ne? Hadi ama bana bir bakın: Oyuncaklara sığınmaya
ihtiyacım var mı?"

"Bir yastığa ne dersin? Bir bebeği boğmak için?"

"Ne?" Greg bu kez dehşete düşmüş görünüyordu.

D. D., Alex'e döndü. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Şifacı çocuğa birkaç soru sormam gerekiyor," dedi Alex. "Laraquette-Solis ailesini tanımadığı konusunda neden yalan söyledi, Tanrı vergisi bu 'yeteneği' için ne zaman fatura kesmeye başladı, perşembe ve cuma akşamları nerede olduğunu kanıtlayabiliyor mu, gibi sorular."

"O halde nerede olduğunu bilmemizde fayda var," diyerek sandalyesini itti D. D. Alex de onu izledi. "Siz ikiniz," dedi Greg ve Danielle'e hitap ederek, "Burada kalın. Şansınız varsa döndüğümde sizi *tutuklamaya* karar verebilirim, ama söz veremem."

D. D. pis pis sırıttı. Alex Te birlikte ava çıkıyorlardı.

0		1
1	PAZARTESİ	1
		1

35. BÖLÜM

VİCTORİA

Koridordan gelen bir gürültü beni uyandırıyor. Gözlerimi açıyorum. Bir an, çok yoğun bir mide bulantısı hissediyor ve kusmak için yan dönüyorum.

Soma bulantı geçiyor, kafam karışık ve sarsılmışım. Yavaşça eski pozisyonuma dönüyor, hastane odamın tavanına bakarak uyum sağlamak için kendime biraz süre veriyorum.

Oğlumla oynuyorum. Eski kocamla konuşuyorum. Ve soma... Bu.

Ağlamalı mıyım? İstiyorum. Eğer çocuğunuz sizi bıçaklamışsa, ağlamanızdan daha doğal bir şey olamaz. Ancak gözyaşı dökemiyorum. Karamsar ve içi boşalmış hissediyorum. Yıllarca bir savaş verdim. Soma, o savaşı otuz saniye içinde kaybettim.

Artık geri dönüş yok. Yeni gerçeklik bu. Oğlum bir şiddet suçlusu ve ilk kurbanı benim.

En azından Chelsea değildi, diye düşünüyorum ve işte

o zaman ağlıyorum, hafifçe, rahatlama hıçkırıklarıyla; çünkü yıllardır kızını kurtarmak uğruna bir gün oğluna zarar vereceğini düşünen sadece Michael değildi. Hiç değilse o duruma gelmedi. Hiç değilse.

Sonra tekrar Evan gözümün önüne geliyor, parlak mavi gözleri ve insana kolayca bulaşan gülüşüyle arka bahçede koşuyoruz. Daha yüksek sesle ağlıyorum.

Evan'a ne zaman baksam artık ne yaptığı aklıma gelecek. O ne zaman bana baksa, ne yaptığını hatırlayacak.

Dönüş yok. Geri dönüş yok.

Tekrar aklıma geliyor. O yakıcı, obsesif farkındalık: Buradan çıkmak zorundayım. Artık bu insan olamam. Bu hayatı sürdüremem. Çok fazla acı veriyor.

Oturuyorum. Hareket edince sol tarafıma keskin, delici bir acı saplanıyor. Bocalıyorum, derin soluk alıp toparlanıyorum. Yaşadıklarımın sonras, fiziksel acı gibi sıradan bir bahanenin gözümü korkutmasını reddediyorum. Dişlerimi sıkıp kendimi kalkmaya zorluyorum.

Bacaklarım titriyor. Metal karyola korkuluğunu kavrayıp sımsıkı tutuyorum.

Yığılmayacağımdan emin olduktan sonra ilgimi makinelere yöneltiyorum. Önce kalp monitörünü kapatıp parmağımdaki plastiği çıkarıyorum. Sonra, elimin üstündeki serum iğnesini yerinde tutan flasteri söküyorum. İğne boşta kalıyor. Solgun tenimde bir damla kan belirliyor. Onu siliyorum ve bir daha hiçbir yerimin kanamamasını diliyorum.

Dikkatle yürümeye başlıyor, odanın içinde beş adım atı-

yorum. Başaramayacağım. Her soluk alışımda, iç organlarım adeta cam parçalarıyla kesiliyor. Başım dönüyor ve sancım var. Uzanmam gerek. Yarın tekrar denerim. Ancak yatağa dönersem, bunu yapamam. Belki deliyim. Belki bu sabah anza yapan sadece Evan değildi. Ama geri dönemem. Dönmeyeceğim.

Lanet olsun, son sekiz yıl boyunca en az bir sinir krizi hakkım doğmuştur.

Sıkı bandaj, diye düşünüyorum. Zayıftarafımı desteklemek için kaburgalarımın etrafına sarılan bir şey.

İyi haber: Evan'ın verdiği hasarı sessizce onarmak için yıllarımı harcadım. Parmak kemiklerini yerine oturttum, derin kesikleri yapıştırdım (bunu Discovery Channel'da görmüştüm) ve kırık kaburgaları flasterle tutturdum. Bütün ihtiyacım olan birkaç malzemeydi ve şaşırtacak kadar saygın bir sağlık görevlisi olmuştum.

Oysa şimdi *ben* hastanedeyim.

Hastane önlüğümün arkasını tutarak yavaşça koridora süzülüyorum. Duvardaki saat gece yarısını geçtiğini söylüyor. Pazar sona ermiş, pazartesi resmen başlamış. Bundan güç kazanmaya çalışıyorum. Cesur yeni bir gün. Daha çok, aşırı aydınlatılmış koridorun ortasında dikilmiş, kaybolmuş ve yapayalnız hissediyorum.

Koğuş sessiz, hemşire bölümü boş. Devam ediyorum. Dört kapı ilerde, duvara dayanmış bir ilk yardım arabası buluyorum. Elime bir rulo gazlı bez ve bir kutu cerrahi klips alıyorum, sonra odama doğru ilerlemeye başlıyorum. Din-

lenmeliyim. Başım dönüyor. Birkaç buz parçası çiğneyip yatağa tırmanıyorum. Dudaklarım acıyor. Biraz daha buz çiğniyorum, sonra, bütün planlarıma rağmen, uyuyakalıyorum.

Uyandığımda, duvar saati bana iki saat geçtiğini söylüyor. Biri üstüme battaniye örtmüş. Sandalyenin üstünde küçük bir spor çantası var. Muhtemelen Michael. Göğsümde bir acı hissediyorum. Sanki eski kocam beni bir kez daha terk etmiş gibi. Delice. Delireceğim.

Umurumda değil.

İlk yardım malzemeleri hâlâ elimde. Bu beni canlandırıyor, amacıma geri döndürüyor. Yataktan çıkıyorum; bacaklarım bu kez daha güçlü hissediyor, soluğum ise düzenli. Uyduruk hastane önlüğünü sıyrıp yanımdaki bandajı inceliyorum. Pas renkli koyu lekeler var. Kurumuş kan. Taze değil. Benim için yeterince iyi.

Gazlı bezi dikkatle kaburgalarımın çevresine sarmaya başlıyorum, her dönüşte sıkıca çekiyorum. Soluğum kesilip sırtüstü uzanma ihtiyacı duyana kadar. Kesik kesik soluyorum. Sonunda sargıyı sabitliyorum. Kaburgalarım yerinde, sancım biraz hafifledi.

Ardından spor çantasını karıştırmaya başlıyorum. Michael içine temel malzemeleri atmış: eşofman üstü, iç çamaşır, çorap, terlik, tuvalet eşyası. Dejavu yaşıyorum. Sonra aklıma geliyor: Spor çantasının içinde Chelsea'nin doğumuna giderken topladığım malzemenin aynısı var. Evan için de aynısını tasarlamıştım; erken doğum yapmamış olsaydım...

Tekrar mücadele etmeye başlıyorum. Her bir malze-

meye sanki vazgeçemediğim hayatımın, olmayı hayal ettiğim kadının bir tılsımı gibi dokunmak istiyorum. Burada oturacağım. Eşofmanım kucağımda, acınası bir halde ağlayacağım.

Kendine acıma dalgası beni iğrendiriyor. Ağlamaktan bıktım. Beni terk eden adamı sevmekten bıktım. Ve kaburgalarımın arasına bir bıçak sokup, daha sonra telefonda gelecek sefere işi doğru yapacağını söyleyen bir çocuğa bakmaktan da bıktım.

Sürdüreceğimi sandığım hayat artık sona erdi. Yeni bir başlangıcın, yeni bir kadın olmanın zamanı. Elinde kadehinin ağzı tuzlandırılmış margaritası, üstünde uzun fışya rengi eteğiyle beyaz kumlarda yürüyen bir kadın. Belki genç bir sörfçüyle tanışırım. Palmiye ağaçlarının altında sevişiriz, olmadık yerlerimize kum kaçar. Martıları dinlerken güneşin doğuşunu izlerim. Sadece kendimi ve her günün her dakikası ne yapmak istediğimi düşüneceğim. Ve bundan keyifalacağım.

Aklımı kaybettim.

Boş ver. Giyiniyorum.

Acı dayanılmaz. Kararımı kesinleştirmek için bu acı güç veriyor. İç çamaşırları. Eşofman. Tişört. Terlik. Dişlerimi fırçalayıp saçımı tarıyorum. Dünya, bana bak.

Terliyorum. Yan tarafım ateş gibi yanıyor. Bardakta eriyen buzdan kalan suyumu içiyorum.

Param yok, pasaportum yok, akıl sağlığım yok. Başarı için bir reçetem de yok.

Aslında güneşi hiç sevmediğimi hatırlıyorum. Çok çabuk yanıyorum, özellikle de başımın üstü hemen yanıyor. Margarita istemiyorum. Yakışıklı bir sörfçü de istemiyorum.

En çok, Evan'ı tekrar görmek istiyorum.

Sekizinci kat demişlerdi. Belki merdivenleri tırmanabilirim, uykusunda onu gözetleyebilirim...

Ona, onu sevdiğimi söyleyeceğim, bunu kulağına fısıldayacağım. Bebekken her gece yaptığım gibi.

Sarı buklelerinden birine dokunacağım, sağ gözünün üstündeki bir türlü yatışmayan bukleye. Yumuşaklığına dokunacağım ve bu, Evan'ın bana sarıldığı, öptüğü, beni sevdiğini söylediği bütün anları hatırlatacak.

Aya, yıldızlara ve sonra tekrar geriye...

Kaçmak istemiyorum. Oğluma sarılmak istiyorum. Tekrar iyi olmamızı istiyorum.

Sekizinci kat. Çok uzak değil. Çok zor değil. Evan'a giden küçük bir asansör yolculuğu.

Kapımı açıp koridora göz atıyorum. Kimse yok. Özgürlüğe giden yoldaki zinciri kırıyorum.

Hemşire bölümünü geçiyorum, koridorun yarısına geliyorum, sonra yolun dörtte üçüne. Neredeyse asansöre ulaşmak üzereyim. Çok yakın. Dört-beş metre daha. Dört. Üç. İki adım daha atıp uzanacağım...

"Victoria?"

Arkamdaki ses beni durduruyor. İsteksizce dönüyorum. Kör talih. *Geri dönemem*, diye düşünüyorum çılgınca. Oğluma ihtiyacım var. Özgürlüğüme ihtiyacım var. Göğsüm-

deki inanılmaz acıdan daha iyisine ihtiyacım var.

"Victoria?" diyor sevgilim bir kez daha. Yüzünde merak var. "Ne yapıyorsun? Yataktan çıkmamalısın."

"Daha iyi hissediyorum, teşekkürler."

"Victoria, sanırım yanın..."

Dönüp bakıyorum. Ne var? Kanıyor işte.

Kolunu uzatıyor. "Gel, beni takip et."

"Hayır."

"Victoria?"

"Yukarı çıkıp Evan'ı bulmak zorundayım. Lütfen. Lütfen bana yardım et."

İlk kez elinde büyük ve siyah bir alet tuttuğunu fark ediyorum. Silaha benziyor ama tam da değil. "Nedir bu?" diye soruyorum.

Çevresine bakıyor. Görünürde hâlâ hemşire yok. "Şahsi menfaat," diyor.

Bana doğrultuyor. Ani bir elektrik dalgası hissediyorum ve sonra...

36. BÖLÜM

D. D. ve Alex, asansörün önünden geçip merdivenlere yöneldiler. Bacaklarının biraz açılmaya ihtiyacı vardı ve boş merdivenler konuşmak için ideal bir yerd.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Alex, arkalarındaki ağır kapı kapanır kapanmaz.

"Beden Eğitimi Öğretmeni Greg hakkında mı?"

"Hepsi hakkında. Aile geçmişi elimizdeki vakalara benzeyen, bunun yanında hem Lucy hem de Lightfoot'la bağlantısı olan Hemşire Danielle var."

"Lightfoot?"

"Kız ondan hoşlanmasa da, adam kıza tutkun."

Alex buna dikkat çektiğinde merdivenlerin ilk katını inmişlerdi. "Bu durumda, eğer biri Danielle'i hedef alıyorsa, ilk iki vakanın metodolojisi ve diğer iki vakanın hedefleri akla uygun geliyor.

"Ve parmaklar yine bunun için gerekçesi olan Beden Eğitimi Öğretmeni Greg'i işaret ediyor."

"Karşılıksız aşk."

"Aynen. Yıllardır Danielle'e tapıyor ama Lightfoot'un davetini kabul ettiği halde, Danielle onunla yemeğe çıkmıyor. Fırsatı var. Harringtonları, Laraquette-Solis ailesini tanıyor. Lucy'nin kaybolduğu gece nöbetçi ve Lightfoot'un içkisine zehir katıldığı bu akşam yine çalışıyor."

"Harrington cinayetinde başka yerde olduğunu ispatlayabiliyor."

"Annenin bıçaklandığı, çocuğun psikopat olduğu düşünülürse, böyle bir şeyin doğruluğunu kanıtlamak çok zor."

"Saldırı ters mi gitti?" diye düşünceye daldı Alex.

"Ne demek istiyorsun?"

"Oğlan, annesini bıçakladı. İlk iki olay yerimizi andırıyor."

D. D. başını salladı. "Çok küçük. Bu aile sadece anne ve oğuldan oluşuyor. Baba figürü yok ve ilk iki saldırıda baba figürü önemliydi. O şekilde poz vermesi gerekiyordu. Suçun, baba figürü üzerinde yansıması gerekiyordu."

"Babalar şeytandır."

"En azından ailelerini öldürenler."

Alex bunu kabul etmiş görünüyordu. "Sorun şu ki, bu aileleri Lightfoot da tanıyordu. Bu durumda dikkate almamız gereken iki şüphelimiz var. İkisi de bize yalan söyledi."

"Lightfoot, Tika Solis'i tanıdığı halde, tanımadığını söyledi."

"Ve Greg, Tika'nın ailesini tanıdığı halde tanımadığını söyledi."

"Aslında," diye dikkat çekti D. D., "Greg aileyi tanıma-

dığını söylemedi. Koğuşu hiç ziyaret etmediklerini söyledi."

Alex ona baktı. "Yani teknik ayrıntı yüzünden cezasını affedecek misin? Bir dahaki sefere hatırlat, dar tişört giyip bariton sesle konuşayım."

D. D. gözlerini devirdi. "Yanlış anlama, Beden Eğitimi hâlâ akla en yakın olan. Kaldı ki, Lucy'nin asıldığı gece Lightfoot burada çalışmıyordu. Üstelik zehirlenme meselesi var."

Alex başıyla onayladı. "Esrarengiz bir durum," dedi beşinci katı dönerken. "Önce, aileler arasında bir bağlantı yoktu. Oysa şimdi her tür bağlantı var: koğuş, bir ÇT/bakıcı ve bir spirituel şifacı. Akla şu soru geliyor: Hakkında bir şey bilmediğimiz kim kaldı? Mental rahatsızlığı olan çocuklar küçük ve ensest bir dünya gibi. Bu durumda, belki başka uzmanlar vardır; bir psikiyatrist, bir terapist, bir bakıcı, bir hemşire mesela?"

"Demek oluyor ki, Phil ve Neil'e başvurmamız gerekiyor. Phil arka plan raporları tutuyor, Neil ise kliniği düzenli ziyaret eden tüm personelin bir listesini hazırlıyor. Bu ikisini bir araya getirirsek.

"Başka kimin silkeleneceğini görürüz."

D. D. bunu sevmişti. Dört katları daha vardı, o yüzden elini cep telefonuna attı.

Phil, ilk çalışta telefonu açtı. Sesi yorgun ve aç geliyordu. Görüldüğü kadarıyla o bölümde pizza getirtme şansları olmamıştı. Ayrıca merkezdekiler göz oymaya meraklı bir avuç veletle fazla ilgilenmemişlerdi. Her zaman, her şey is-

tendiği gibi olmuyordu.

Phil, o ana kadar temel bilgilere ulaşmıştı: Motorlu Taşıt Dairesi, istihdam geçmişı ve çeşitli kriminal veri tabanları. Bunlar Karen'ın verdiği personel listesinin tutanaklarıydı ve Phil hiç kimsenin ciddi bir gözaltı ya da tutuklama geçmişı olmadığını söyleyebilirdi. İriyarı ÇT Ed, hız yapmayı seviyordu ve Danielle'in halletmesi gereken birkaç park fişı vardı. Öte yandan Greg, süttten çıkma ak kaşıktı. D. D. ona ÇT'nin berbat aile geçmişini anlattı. Phil, Greg ve kız kardeşini daha derin araştırmaya söz verdi.

"Yine de, anladığım kadarıyla Sally henüz çocuktu ve hiç mahkemede yargılanmadı. O yüzden sistemde fazla bir şey bulacağımızı sanmam," diye uyardı Phil.

"Ebeveynlerini strikninle zehirleyen Sally'nin gerçek olup olmadığını araştırmakla başlayalım. Sonra da mevcut durumunun Greg'e yılda yirmi bine mal olup olmadığını."

"Bunu yapabilirim." D. D. telefonda Phil'in parmaklarını çıtlattığını duydu. Sağlam bir veri araştırması yapmayı seviyordu.

"Neil'den haberin var mı? Diğer hastane personeli, müteahhitler, vesaire, listesi çıkaracaktı," diye sordu D. D.

"Bir saat önce temizlik görevlileri, yemek firmaları, kuryeler ve inşaatçılarla ilgili bir ön liste çıkarmıştı. Hâlâ üstünde çalışıyor. Ancak bir isimle sorunumuz var, şifacı Andrew Lightfoot. Lightfoot'un gerçek ismi olmadığını tahmin ediyorum çünkü sistemde görünmüyor."

D. D., Alex'e baktı, sonra aklına geldi. "İlk görüşme-

mizde, eski bir aile ismini benimsediğini, işi konusunda kulağa daha uygun geldiğini söylemişti."

"Pekâlâ, eğer sırlarına ulaşmak istiyorsanız, bana doğru bilgi getirin."

"Anlaştık." D. D. telefonu kapatıp Alex'e döndü: "Lightfoot'a birkaç soru daha," dedi. "Gerçek soyadıyla başlayarak."

Fazla zor olmasa gerekti ancak, hastanenin genel koğuşuna ulaştıklarında Lightfoot ortadan kaybolmuştu.

37. BÖLÜM

DANIELLE

"Neden bana söylemedin?" diye sordum Greg'e.

"Neden hiç sormadın?" diye karşılık verdi.

Sınıfa tıkıştırılmış ve bir başka dedektifin gözetimi altında sorgu masasının etrafında toplaşmıştık. Bize dadılık yapan dedektifodanın diğer ucunda oturmuş pizza yiyor ve evrakları gözden geçiriyordu. Bu bize bir miktar mahremiyet görüntüsü verse de, kulağının bizde olduğundan ve her sözümüzü not aldığından emindim.

"Anlayabilirdim," dedim. Sesim kendime bile huysuz geldi. Greg'in sırları beni öfkelendirmişti. Bu yükü taşıyan bendim, onun açık bir kitap olması gerekiyordu. Oysa şimdi, Greg'in de trajik bir geçmişe sahip olduğu ve benden çok daha iyi bir adaptasyon sağladığı gerçeğiyle yüzleşmek zorundaydım.

Greg düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Niçin?"

"Bir de soruyor musun? Senin aile geçmişin, benim aile

geçmişim. Bana ablandan söz edebilirdin. Anlayabilirdim!"

"Niçin?" diye sordu tekrar. "Neler hissettiğimi bildiğini varsaymak ya da senin neler hissettiğini bildiğimi varsaymak için mi?" Omuz silkti. "Bir deyiş vardı: 'Bütün mutlu aileler birbirine benzer, ama her mutsuz aile mutsuzluğunu kendine özgü yaşar,' gibi?"

"*ArınaKarenina*. Kitabın okuduğum tek satırı. Ama yine de..." Arkama yaslandım, ellerimi ön ceplerime sokuşturdum, hâlâ kaşlarım çatıktı. "İnsanların çoğu, ailelerinin kim olduğunu, ya da *ne* olduğunu bilir. Oysa biz bilmiyoruz. Aile geçmişimiz soru işareti olmaya devam ediyor. Senin baban mı o kadar kötüydü, yoksa ablan mı o kadar rahatsızdı? Benim babam mı o kadar kötüydü, yoksa içki mi onu o hale getiriyordu? Bilmiyoruz. Asla bilemeyeceğiz. Bu tür bir bilgi yoksunluğu berbat."

"Ben annemi ve babamı özlüyorum," dedi Greg bir süre sonra. "Babam, benim için iyi bir babaydı. Annem de iyi bir anne. Keşke beni şimdi görebilselerdi. Keşke çocuklarından hiç değilse bir tanesinin adam olduğunu bilselerdi."

Başım la onayladım. Ailemi düşündüğüm nadir zamanlarda bu benim de aklıma gelmişti. Annem benimle gurur duyar mıydı? Natalie ve Johnny sorunlu çocuklarla uğraşmamı takdir eder miydi? Belki, hemşirelik okulundan mezun olduğumda beni kutlar, tezahürat yaparlardı. Ve belki, ilk dengesiz hastam la elde ettiğim başarıyı görünce, iş dönüşü benim öykülerimi dinlemek isterlerdi.

Greg'le yemeğe çıkmam gerekirdi. İyi bir insandı. Zorla

bir kızı elde etmeye çalışan tiplerden değildi, çünkü kızların çoğu, ben dahil, bu tür konularda geri zekâlıydı.

"Benim için üzölmeni istemem," diyordu şimdi de, sesi acımasız çıkıyordu. "Merhametine ihtiyacım yok."

"Düşündüğüm bu değildi."

"Demek istediğim, buradaki çocuklara bir bak. Çoğunun babası yok. Çoğunun hiçbir anlamda onlarla ilgilenecek kimsesi yok. Hayat bu işte. Eğer *onların* bunu atlatmasını bekliyorsak, bunu *biz de* başarabiliriz."

"Bana gelmelisin," dedim. "İki haftaya kadar. O zaman daha akli başında olacağım. Ortalık yatışmış olacak. Sana yemek hazırlarım."

Greg gözlerini kırptı. Duraksadı. Tekrar gözlerini kırptı. "Sana mı?"

"Ev arkadaşım yok. Üstelik yarım kalmış bir işimiz var."

Ağzıyla sessiz bir *oh* yaptı. Bu her konuda biraz daha iyi hissetmemi sağladı. Ancak sonra Greg gözlerini kısarak dikkatle beni incelemeye başladı.

"Daha akli başında olacağına inanıyor musun?" diye sordu. "Gerçekten ortalık yatışacak mı?"

"Umuyorum."

"Neden oluruna bırakmıyorsun Danielle? Onlarca yıl oldu ve bir dost olarak söylüyorum, her yıl dönümünde daha iyiye gideceğine daha kötüye gidiyorsun. Çok sorguladığın için mi, yoksa yeterince sorgulamadığın için mi?"

"Bilmiyorum. Belki..." İçimi çektim. Bize dadılık eden

dedektifhâlâ kendi işiyle meşgul görünüyordu. Her neyse. Eğilip Greg'e yaklaştım ve fısıldayarak konuşmaya başladım: "Uzun süredir hiç sorgulamıyordum. Öfkeliydim ve öyle kalmaktan yana bir şikâyetim yoktu. Ancak bu dönemde tekrar o geceyi düşünmeye başladım. Ve hatırlamaya. Annemle babamın yatak odasına babamın silahını götüren bendim. Artık usanmıştım. Babam bir şeyler yapıyordu. Bitmesini istiyordum. Annem silahı ona vermem için beni zorladı. Her şeyi yoluna koyacağını söyledi. Bana söz verdi.

"Biraz soma hatırladığım şey, kapı aralığında babamın beynini uçurduğu. Hep kendi hatam olduğunu düşündüm. Anneme söylediğim için. Babamla yüzleşmek zorunda bıraktığım için. O yüzden çıldırmıştı. Benim hatam olmak zorundaydı. Oysa şimdi... bilmiyorum. Teyzem evliliklerinde sorunlar yaşadıklarını, bunların benimle hiç ilgisi olmadığını söyledi. Ve yemin ederim, annemin odasından ayrıldığımda saat on yirmi üçü gösteriyordu. Polis saat bire kadar gelmedi. Yani iki buçuk saat soma. Neler oldu? Kavga mı ettiler? Annem bir ilişkisi olduğunu itirafedip ondan ayrılmak istediğini mi söyledi? İki buçuk saat uzun bir süre. İki buçuk saat.

Başımı salladım. Şaşkındım. "Bu yaşıma kadar hayatımın merkezini oluşturan soru, babamın beni çok sevdiği için mi yoksa çok nefret ettiği için mi hayatta bıraktığı olmuştu. Oysa şimdi, bütün hayatımın yorganın altına saklandığım o iki buçuk saate indirgenmiş olduğunu düşünüyorum."

"Danielle..." diye başladı Greg.

"Anlaşmamızı unutma: Merhamet yok."

"Ve iki haftaya kadar akşam yemeği."

"Evet, iki haftaya kadar. Ev arkadaşı yok."

Sırttı. Yüreğimdeki bütün ağırlık kalktı, çenesinde bıraktığım yaraya dokunmamak için kendimi zor tuttum.

"Ben kız arkadaş olarak iyi bir malzeme değılim," diye ona hatırlattım. Kendi sesimdeki aksiliğı duyabiliyordum. "Deneyeceğim. Bağışlama zamanı. Unutma zamanı. Ancak bu benim için bütünüyle yeni bir ortam. Öfkeli olmak daha iyi becerdiğim bir şey."

"Danielle..."

"Ailem öldü. Ben hâlâ hayattayım. Bununla bir yerlerden başlamalıyım."

"Bitti mi?"

"Evet."

"Danielle, ne kadar zamandır tanışıyoruz?"

"Yıllardır."

"Tam beş yıl. Sana sadece son iki yıldır çıkma teklif ediyorum. Öfkeli olabilirsin, bilmediğim bir şey değıl. Üzgün de olabilirsin, çünkü anlamayacağım bir şey değıl. Eğer unutmayı ve bağışlamayı öğrenmek istiyorsan, bu konuda yardımcı olmayı da çok isterim. Hem bu sürede belki ben de bir şeyler öğrenmiş olurum. Ama değışmek zorunda değılsin Danielle. Hele benim için."

"Sen cesur bir adamsın."

Gülümsedi. "Hayır. Ama dayanıklı biriyim. Olduğum gibi. Dayanıklı olmak göz alıcı bir şey değıl, her kıza göre de değıl. Senin için yeterli olmasını diliyorum."

"Ben hiç dayanıklı olamadım. Benim açımdan muhteşem bir şey."

"Öyleyse iki hafta..." diye başladı Greg, sonra sustu. Ayağa kalkıp havayı kokladı. "Duman kokusu alıyor musun?"

Duraksadım, ben de havayı kokladım. Önce burnuma sadece peynir ve salam kokusu geldi, ama sonra... "Evet, alıyorum."

Birden, yangın alarmı kıyameti koparmaya başladı. Kulaklarımı kapatıp sandalyemi geri ittim. Greg zaten ayakta idi, dedektif de öyle.

"İkiniz, olduğunuz yerde kalın..." diye başladı.

Greg onu susturdu. "Söz konusu bile değil. Bu akşam yaşananlardan sonra çocukların çoğuna ağır ilaç verildi. Buradan çıkıp hiçbir yere gidemezler. Onları taşımak zorundayız."

Greg kapıya gidip eliyle dokundu. "Dokunacak kadar soğuk," dedi ve ardına kadar açtı. Koridoru duman sarmıştı ve koşuşturan insanların ayak sesleri duyuluyordu. Tatbikat olmadığı kesindi. Greg ve ben polise baktık. Polis bize baktı.

"İlk gördüğünüz çocuk," diye bilgilendirdim dedektifi. "Hemen kucaklıyor ve aşağı indiriyorsunuz. Tam on dört çocuk var. Hemen arkanızda olacağız."

Karen yönetimi ele almıştı. Onu, koğuşun ön kapısında elinde kontrol listesiyle beraber dikilirken bulduk. Tel çer-

çeveli gözlüğünü burnunun ucuna indirmişti. Hâlâ dumanın kaynağını göremiyor, bir sıcaklık hissetmiyordum, ama koridor hissedilir derecede bulanıktı ve sert, kararlı bir ses tonuyla çocukların adını okuyan Karen'ın ayakları altında duman öbekleri geziyordu.

Ed yakınındaydı, ilk çocuk grubunu hazırlıyordu. Cecilile ise uyku sersemi üçlü bir grubu aşağı yönlendirmişti bile. Onları tek sıra yapıp ellerini birbirlerinin omuzlarına koydurmuştu; tıpkı eğitimlerde yaptığımız gibi. Çocukların üstünde hâlâ pijamaları vardı ve söylenen dışında bir şey yapamayacak kadar yorgundular.

Sonra birden bir kapı açıldı, Jorge ve Benny dışarı fırladı. Üçlü gruba saldırıp kanepelerin üstüne zıplamadan önce Aimee'yi yere yıktılar. Elleriyle kulaklarını kapatmışlardı ve ikisi de yangın alarmından daha yüksek perdede ötüyorlardı.

"Sen," diye Greg'e buyurdu Karen. "Benny ve Jorge'la ilgilen. Ve sen," dedi dönüp bana bakarak, "sen de..."

"Evan," diye araya girdi Greg. "Yeni çocuk. Daha iki saat önce iki doz Ativan verdik. Derin uykudadır."

"Pekâlâ." Karen, Evan'ın adını işaretleyip bana döndü. "Sen Evan'ı al. Sen," -tekrar Greg'i işaret ediyordu- "Sen haylazlarla ilgileniyorsun."

Greg zıplayan Benny ve Jorge'a yöneldi. Koridorda koşmaya başladım. İki açık kapıdan geçtim. Kocaman gözleriyle küçücük yüzler bana bakıyordu. Her birini kucaklayıp güvenli bir yere taşımak istiyordum ama işe yaramazdı. Plana sadık kalmalıydım.

"Tek sıra olun, salona gidin. Ed gelip sizi alacak," diyerek görevime devam ettim.

Koridorun sonunda daha yoğun olan duman gözlerimi yakıyordu. Öksürmeye başladım, Evan'ın odasına girerken elimle ağzımı kapadım. Bütün gürültüye rağmen çocuk tortop olmuş, kafasına bir battaniye çekip kendinden geçmişti.

Omzunu kavrayıp hızla sarstım. Kıpırdamadı.

Duman beni tekrar öksürttü. Battaniyeyi açıp Evan'ın yanaklarını hafifçe tokatladım. Hâlâ kıpırdamıyordu.

Duman arttı. Gözlerim yanıyor, göğsüm sıkışıyordu.

Aksi şeytan. Elimi omuzlarının altına daldırıp onu oturur pozisyona getirdim. Evan'ın başı kolumun ardından sarktı, çenesi hafif kaykıldı. Bacaklarımı destekleyip üçe kadar saydım, sonra aşırı iri bir bebek gibi onu havaya kaldırdım.

Dişlerimi gıcırdatarak arkaya sendeledim ama yuvarlanmadan hemen önce, kollarımda Evan'la dengemi sağladım. Çocuk ağır değildi, ama uzundu ve sarkan kolları ve bacaklarıyla garip bir biçimdeydi.

Daha fazla öksürerek, bir kolumu Evan'ın omuzlarına doladım, diğeriyle kalçasını kaldırdım ve sendeleyerek koridora doğru ilerledim. Koridor daha da kararmış, görmek ve soluk almak daha da zorlaşmıştı.

Ayağım takıldı, az kalsın düşüyordum. Son anda Evan'ın pijamasına sarılıp yola devam ettim. İki yanımda boş odalar uzanıyordu. Bir, iki, üç, dört, beş.

Ekip işini yapmıştı. Ortak alanı geçip Karen'ın yanma

ulaştım.

"Evan," diye işaretledi zafer edasıyla. "Bu sonuncusu Danielle. Merdivenlere. Ben de diğerlerini getireceğim."

Yangın alarmı hâlâ çalıyordu. Karen benim için kapıyı açtı. Lobide duman yoktu, derin bir soluk alıp acil çıkışına yöneldim. Evan giderek ağırlaşıyor, kollarım yanıyordu. Sırtım da. Spor yapmalıydım. Ağırlık filan kaldırmalıydım. Ya da ona benzer şeyler.

Yangın çıkışını açtım. Her seferde bir kat. Merdivenlerin sonunda yardım gelecekti. Yedinci katı, omzumu duvara yaslayıp destek alarak tamamladım. Yukarıda, yangın alarmının sesi kesildi. Karen inmeye başlamış olmalıydı.

Sekiz yaşındakiler ağır oluyormuş. Yedinci kat bitti. Sonra altı. Bir adım daha atarsam diğeri de bitecek. Üçüncü kata ulaştığımda kapılar açıldı, aniden içeri dolan ışıkla gözlerim kamaştı. Andrew Lightfoot merdiven sahanlığına girdi.

"Harika," dedi. "Evan'ı getirmişsin. Hayatımı kolaylaştırdın."

"Andrew, senin iyileşmen gerekmi..."

Bitiremedim. Andrew öne bir adım attı, havada iki ince kablo uçtu, göğsümde sert bir darbe hissettim.

Evan yere düştü, ben de aynı şekilde arkasından.

38. BÖLÜM

İtfaiye araçları Kirkland Tıp Merkezi'nin ön kapısına yığılmaya başladığında, D. D. ve Alex on beş dakikadır aşırı çalışmış personel ve kafası karışmış hastalar arasında kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Oksijen maskesi taktıkları tekerlekli sandalyeleri itmeye çalışan hemşireler, dolu yatakları yönlendirmeye çalışan stajyer doktorlar ve çıkışları açık tutmaya çalışan güvenlik elemanları... Cam kapılar açıldı, insanlar dışarı hücum etti. İtfaiyeciler hızla içeri daldı. Alarmlar hâlâ susmamıştı.

Tüm bu olanlar D. D.'yi rahatsız ediyordu. Önce Andrew Lightfoot zehirlenmişti. Sonra, bitkin bir hemşirenin söylediğine göre, sedyeden fırlayarak acil odasından yürüyüp çıkmıştı. Bir saat sonra ise yangın alarmları çalmaya ve tüm hastane boşaltılmaya başlamıştı.

İhtimaller nelerdi?

Elleriyle kulaklarını tıkayarak, otoparktan yedi katlı binaya bakan D. D. hiç alev görmüyordu. Bununla beraber, çatı havalandırmalarından duman yükselmeye devam ediyordu. Duvarlarda mı yangın çıkmıştı? Elektrik sisteminde mi sorun vardı?

Alex'e döndü. "Gerçek mi, sahte mi?" diye sordu gü-rültüyü bastırarak.

"Duman yeterince gerçek görünüyor."

"Ve dumanın olduğu yerde..." kahretsin, bir terslik

vardı. D. D. bir itfaiyeci aramaya başladı.

İlk tespit ettiği kişi, itfaiye aracının yanında durmuş telsiziyle konuşuyordu. Bir sivilin ona engel olması hoşuna gitmemişti ama dedektifin rozetini görünce yardımcı olmaya karar verdi.

"Olay nedir?" diye sordu D. D. bağırarak.

"Sekizinci katta duman alarmı. Havalandırma sistemin-den geliyor gibi."

"Yangın?" diye sordu.

"Isı yok," dedi adam kaşlarını çatarak. "Genellikle bunun anlamı, duvarların içinde başlayan alevsiz yangındır. Havalandırmaya çok dikkat etmek gerekir yoksa ciddi bir infilak yaşayabiliriz. Ekip şu anda bütün binaya tırmanıyor, hâlâ kaynağını bulamadık."

"Makine dairesi?"

"Ulaşmaya çalışıyoruz."

"Teşekkürler. Bizi bilgilendirin lütfen."

D. D. itfaiyeciden uzaklaşıp Alex'in yanına geri döndü. "İçimde çok kötü şeyler olacaktı gibi bir his var," diye mırıldandı.

"Benim de."

"Polislerde de durugörü güçlüdür. Lightfoot'un canı cehenneme. Bu psikiyatri koğuyla ilgili. Hastanede tahliye başlatmak için bir dümen çevirdi. Sorun şu, neden? Ve istediğini aldı mı?"

"Çocuklar nerede?" diye sordu Alex, kalabalık otoparkta çevresine bakınarak. Yataklarıyla dışarı çıkarılan hastalar, ayakta çıkan hastalar, tekerlekli sandalyeye mahkûm hastalar. Hiç çocuk yoktu. Yanlarından bir hastabakıcı geçerken D. D. adamın kolunu kavrayarak onu durmaya zorladı.

"Hey, Boston Emniyeti!" diye bağırdı. "Bilmem gere-

ken bir şey var: Sekizinci kattaki değerlendirme ünitesinde bulunan çocuklar. Nereden tahliye edilmiş olabilirler?"

Hastabakıcı gözlerini kırıştıtararak D. D.'ye baktı. Birden fazla görev arasında bocalıyordu. Sonra dev binanın yan tarafını işaret etti. Bir sonraki hastasına doğru koşarken hızla açıklıyordu: "Tahliye yandan. Çocuk parkının tarafında." Gözden kayboldu. Alex'le beraber kalabalığın arasında yol açıp yan tarafa ulaşmaya çalıştılar.

"Lightfoot olmalı," diye mırıldandı D. D. Elleriyle tekrar kulaklarını tıkamıştı. "Bunu biliyorum. Ama neden o? Ve nasıl?"

"İsmini öğrenmek zorundayız," dedi Alex. "Sorun bu. Kim olduğundan bile haberimiz yok."

"Birilerinin var."

"Beden Eğitimi Greg," dedi Alex.

"Aslında ben Danielle'i düşünüyordum."

D. D. ve Alex binanın yan tarafındaki çim alana ulaştıklarında, bir araya toparlanmış on dört çocuk ve yedi yetişkin gördüler. Yangın alarımının sesi buraya daha az geliyordu. Uğuldayan çocukların sesi daha yüksekti. D. D. Başhemşire Karen'a doğru yürürken araya Greg girdi. "Danielle nerede?" diye sordu. Yüzü gergindi.

"Tuhaf, biz de bunu soracaktık."

"Karen onu Evan'ı almaya gönderdi. O zamandan beri görmedim."

Çoktan kaşlarını çatmış olan Karen'a döndüler. "Ama Evan'ı aldı. Onları işaretledim. Önümden merdivenleri inmeye başladılar."

"Merdiven boşluğuna çıktıklarını gördünüz mü?" diye

netleştirmek istedi D. D.

"Elbette. Birkaç Şey toparlayıp ben de indim. Önümde onların sesini duyuyordum. En azından onlar olduğunu var-sayıyordum."

"Danielle ve bir çocuk mu?"

"Oliver. Evan Oliver. Bu sabah yatırılmıştı..."

"Bir dakika," diyen D. D., Greg'e döndü. "Bu senin söz ettiğin Evan mı? Bu sabah bıçaklanan, annesi için çalıştığın Evan?"

Greg başıyla onayladı.

"Lightfoot onları da tanıyordu, değil mi?"

"Bana komisyon ödemişti."

"Efendim?" diye araya girdi Karen. "Bir aile için mi çalışıyordun? Ne komisyonu?"

Greg yüzünü buruşturdu, ellerini ceplerine sokuşturdu. "Ortalık sakinleşince seninle konuşacaklarım var."

Karen hemen bir açıklama istediğini söylemek için ağzını açıyordu ki, D. D. elini salladı. "Tamam, tamam, itiraf etmek seni rahatlatacak, ama önceliklerimiz var: Danielle'i istiyorum. Evan'ı istiyorum. Ve Lightfoot'u istiyorum. Hangi cehennemde oldukları konusunda fikri olan?"

Öfkeli bakışlarla önce başhemşireyi, sonra Greg'i, sonra bütün personeli süzdü.

Hepsi başını salladı.

"Hedef oydu," diye D. D.'nin kulağına fısıldadı Alex. "Lightfoot bunu Danielle'i ele geçirmek için yaptı. Ama niçin? Ve nerede?"

D. D. vahşi gözlerle ona baktı. "Ve ne kadar zamanı kaldı?"

39. BÖLÜM

VICTORIA

Sıçrayarak uyandığımda ağzım bağırmak istercesine açılmıştı. Bir an öylece durup kafamı toparlamaya çalışıyorum. Kalbim deli gibi atıyor. Yan tarafım ağrıyor. Korkunç bir kâbustan uyanmışçasına sersemlemişim.

Yavaş yavaş kendi yatağımda olduğumu anlıyorum. Pencereler karanlık, başucumdaki saat dört çeyreği gösteriyor. Rahatlamaya çalışıyorum, ama kollarımı ve bacaklarımı hissetmediğimi fark ediyorum.

Panik halinde oturmaya çalışıyorum.

Sorunumun ne olduğunu hemen anlıyorum. Kollarım arkadan bağlanmış. Bacaklarımsa bileklerimden. Yılbaşı hindisi gibiyim; ama kendi evimde, kendi yatağımda...

Hatırlamaya başlıyorum. Hastanede uyanmıştım. Sekizinci kattaki pediatri koğuşunda yatan Evan'ı görmeye kararlıydım.

Asansöre ulaşmayı başardım, düğmeye uzandığımı hatırlıyorum. Başaracağımı düşündüğümü hatırlıyorum.

Sonra Andrew ortaya çıktı. Onun mevcudiyeti aklımı karıştırdı. O tarz bir ilişkimiz yok. Seks için bedenimi kullanıyordu ve ben de izin veriyordum.

Cumartesi günü yaşadığımız ara faslı saymazsak, beni görmek bile istememişti. Bir şey hazırlaması gerekiyordu.

Bir pazartesi sürprizi.

Şimdi fark ediyorum. Bugün pazartesi.

Asansörün önünde Andrew'la karşılaştığımda bana bir tür elektrikli aletle vurdu. Kemiklerime işleyen, dağlayan bir acı. Ve sonra...

Sevgilim beni kasten etkisiz hale getirdi ve işte buradayım. Karanlıkta yapayalnız.

Alt kattan bir inleme sesi geliyor.

Hayır, yalnız değilim.

Michael da burada.

Neler oluyor?

Birden, haberlerde gördüğüm iki vakayı hatırlıyorum: Evlerinde katledilen iki ailenin de sorunlu çocukları vardı.

Evan eksik, şimdi anlıyorum. Andrew, Evan'ı getirecek. Sonra cinayetler başlayacak.

Çılgın gibi ellerimdeki naylon bağlardan kurtulmaya çalışıyorum. Yan tarafımda hissettiğim acının zamanı değil. Kurtulmak zorundayım. Hepimizi kurtarmak zorundayım. Michael, Evan. Korkunç, çok korkunç bir hata yapmışım.

Ancak daha başlamadan şansımı kaybediyorum. Alt kat-taki kapı açılıyor. Antrede ayak sesleri işitiyorum.

"Tatlım," diye şakıyor Andrew'un sesi. "Ben geldim."

["t-

40. BÖLÜM

DANIELLE

Lanet olası başım. İlk düşüncem buydu. Soma kollarımdaki ağrıyı ve sağ omzumdaki krampı hissettim. Hareket etmek, uzanmak, oturmak istedim.

Bağlıyım.

Bunu fark etmek beni şaşkına çevirdi. Donakaldım ve neler olup bittiğini resmetmeye çalıştım. Evan'ı taşıyarak merdivenlerden aşağı inmeye çalışıyordum. Bir kapı açıldı. Dışarı Andrew çıktı.

Aşağılık herifbeni şoklamıştı. Bunu idrak etmek de çok ediciydi, tekrar oturmaya çalıştım ve kafamı sert, metal bir yüzeye çarptım. Çöktüm; tekerlek seslerine, egzoz kokusuna, kapalı mekânın giderek yükselen ısısına konsantre olunca, yapbozun bir somaki parçasıyla sarsıldım.

Aşağılık herifbeni şokladıktan sonra arabasının bagajına atmıştı.

Şerefsiz evladı. Tüm zehirlenme süreci palavraydı. Bütün kliniğe, hastaneye serbest giriş hakkı kazanmıştı. Böylece, tekrar geri dönmek üzere ortadan kaybolmuştu. Hastaneyi ateşe vermek için mi? Koğuşa saldırmak için mi?

Evan. Aman Tamım. Evan'a ne olmuştu?

Umutsuzca mücadele edip karanlık bagajda yuvarlanmaya başladım. Alet kutusu hissi veren metal bir cisme,

sonra yumuşak bir spor çantasına çarptım. Ama Evan yoktu.

Belki iyiydi. Karen arkamdan geliyordu. Onu bulup güvenli bir yere taşımış olabilirdi.

Bu düşünce beni rahatlattı. Sakinleştim, yol sesini dinleyip bagaj kapağının ağırlığını hissederken, el ve ayak parmaklarımı oynatmaya çalışıyordum. Kusmak istiyordum. Onun yerine derin bir nefes aldım, yapabileceklerimi sıraladım ve en iyi saldırı planını düşünmeye çalıştım.

Korkmuyordum. Belki korkmalıyım ama daha çok öfkeli hissediyordum.

Hayatımda bir kez saklanmışım. Kendi güvenliğimi başkasımkine tercih etmiş, kendimi yorganın altına gömmüştüm. Bunun ne kadar işe yaradığını herkes görmüştü.

Bu kez, diye yemin ettim, hayatımın mücadelesini vereceğim.

Araba yavaşladı. Momentumdan durduğumuzu hissettim. Birkaç saniye sonra motor sustu. Hedefe varmıştık. Başım daha güçlü zonkluyordu. Egzoz midemi bulandırmış, sağ omuzum büyük bir ağrıya kilitlenmişti. Bütün çabalarıma rağmen, el ve ayak parmaklarım kilometreler önce hissetmez olmuştu.

Gerildim, ne olduğunu bilmediğim bir şey için kendimi korumaya aldım. Andrew gelip bagaj kapağını açacaktı. Ve ben... üstüne mi atlayacaktım? Cinayet var diye mi bağırıacaktım? Ellerim bağlı, ağzım tıkalıydı. Hareket edemezdim. Çılgılık atamazdım. Cep telefonum yoktu. Silahım yoktu. Hapı yutmuştum.

Bir araba kapısı açıldı ve çarparak kapandı. Bir başka kapı açıldı, muhtemelen yolcu kapısıydı. Andrew dışarı bir

şey çıkarıyordu.

Vücudum gerilim çıgllıkları atıyordu. İçerisi zifiri karanlık olduğu halde gözlerimi sımsıkı kapadım.

Ayak sesleri yaklaştı. Bir şey yapmak zorundaydım. *Düşün.*

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Kapana kısılmıştım. Çaresizdim.

Artık kendimi cesur hissetmiyordum. Koridorda kurşunlanan ablam gözümün önüne geldi. Ağabeyimi ve merdivenlerdeki umutsuz yarışını hatırladım. Ve onlar için ağlamak istedim. Hepimiz için ağlamak istedim, çünkü bu geceden sonra emindim ki, artık sağ kalan kimse olmayacaktı.

Ayak sesleri duyulmaz oldu. Hiçbir şey olmadan uzun saniyeler geçti. Vücudum yavaş yavaş gevşedi. *Düşün, düşün, düşün.*

Hem D. D. Warren hem de Greg, Andrew'un bana karşı özel duyguları olduğundan emindi. Bunu kullanabilir miydim? Benim de onu sevdiğime onu ikna edebilir miydim? Bağları biraz gevşetmek konusunda onunla biraz tatlı dille konuşup kaçmak için tek bir fırsat yakalasam...

Ayak sesleri tekrar duyulmaya başladı, hem de artarak. Sonra, ben daha kendimi hazır hissetmeden, bagajın kapağı açıldı. Andrew bana doğru eğildi, gece vücudunu gölgeliyordu. Yüzünü göremiyordum ama bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Anlıyor musun?" diye sordu bana.

Şaşkınlıkla başımı salladım, pamuk ağız tıkaçı dudaklarımı acıtıyordu.

"Anlayacaksın. Geçmişinle yüzleşme zamanı, Danielle. Sana bunu anlatmaya çalışıyordum ama beni umursamıyordun. Etkili anlar sıkı önlemler gerektirir. İşte buradayız.

Yirmi beş yıl sonra. Aynı gün. Yeni bir anlayış zamanı."

Uzanıp omuzlarımı kavrayarak beni yukarı kaldırdı. Kana hasret sinir uçlarım yaşam için haykırırken, tıkaçın ardından çığlık atıyordum. Sesim boğuldu, çığlık gırtlığımı geri döndü ve hızla öldü. Andrew zevkle hırladı.

"Duyularını açmalısın," dedi monoton bir sesle. Ellerini kollarıma geçirmiş, hissiz vücudumu bagajdan çıkarmaya çalışıyordu. "Yargılarından kurtul. Kalbinle dinle, aklınla hatırla. Seni bulacak. Yıllardır seninle bağlantı kurmaya çalışıyor."

Beni kaldırıma bıraktı. Bacaklarım çöktüğü ve beni esir eden kişinin önüne düştüğüm halde, beynim *koş* diye emre diyordu. Andrew güçlüydü. Kumda on kilometre koştuğuna dair öykülerini hatırlıyordum. Beni bir itfaiyeci gibi kolayca sırtına vurdu. Onu tekmelemek istedim ama bacaklarım hareket etmiyordu.

Beni sırtlayan Andrew büyük, tanımadığım bir evin önünde durdu. Ön kapıyı itti ve karanlık antreye girdik.

"Tatlım, ben geldim," diye seslendi.

Üst katta bir kadın ağlamaya başladı.

Hafıza komik bir şey. Bugüne kadar, kırk dakikadan fazla sürmediğini varsaydığım tek bir bölüm, bütün hayatımı tanımlıyordu. Hafızamda, silahı tutan babamdı. Hafızamda babam benim yerine kendini vuruyordu. Hafızamda.

Andrew ağız tıkaçımı çıkardı. Çığlık atmak için ağzımı açtım ama dudaklarımın üstüne parmağını bastırdı.

"Şşşt, Evan'ı, annesini ve babasını unutma. Eminim bir aile kurtarmak istersin."

Dudaklarımı kapatıp Andrew'a baktım. Üst katta, ke-

sinlikle genç bir kıza ait olan pembe döşeli bir odadayız. Kıza ait bir işaret göremiyorum, yatağı bozulmamış. Onun artık buralarda olmadığını umuyorum ya da belki bu sahne benim için kuruldu. Emin değildim ve bilmemek beni sessizleştiriyordu.

Andrew'u inceledim; umutsuzca kurtuluşunu bekleyen, kedinin kıştırdığı bir fare gibiydi.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum. Tıkaç yüzünden ağzımda pamuk tadı vardı ve doğru konuşmak için henüz yeterli tükürük üretemiyordum. Dudaklarımı yaladım ama işe yaramadı.

Andrew el fenerini aramıza koydu. Onu kapıp kafasının yanına patlatabilirdim, ama ellerim hâlâ bağlıydı. Ayak bileklerimi çözmüştü, ikimiz de yere bağdaş kurmuştuk. Sırtımı karanlık pencerelerden oluşan bir duvara vermiştim. O ise yatak odasının kapısıyla benim aramda duruyordu.

Artık ağlama sesi duymuyordum. Eve uğursuz bir sessizlik çökmüştü, bu sessizlik beni gürültüden daha fazla ürkütüyordu. Bu kadar ıssız yerlerde kötü şeyler olurdu.

"Evan yaşlı bir ruh," dedi Andrew.

Bu bildiğim Andrew'a benziyordu, o yüzden başımla onayladım.

"Çok hassas, bu dünyanın negatifliğiyle dolmuş. Daha kaba diğer ruhlar rüyalarına giriyor, uyanan bilincine sızıyorlar. Onu kötü şeyler yapmaya zorluyorlar; kendi annesini bıçaklaması gibi. Kimsenin görmediği bir mücadeleyi sürdürmek böylesi küçük bir çocuk için korkunç bir yaşam."

Bu lafkalabalığını da daha önce duymuştum, o yüzden tekrar başımla onayladım.

"Sadece Evan değil, Danielle. Korkunç bir uçurumun tutsağı başka ruhlar da var. Ne yeni deneyimler için dönebi-

liyorlar, ne de başka düzlemlere yolculuk yapabiliyorlar. Bitmemiş bir görevin kara deliğinde hapsolmuşlar. Dante gibi cehennem yazarlarının bizim için tanımladığı şey bu. Bu korkunç, çok korkunç bir varoluş, Danielle. Çünkü sonu yok. Sonsuza kadar kapana kısılmış, yaşlı ve duyarlı ruhlar."

Neden söz ettiğini bilmiyordum ama yine de onayladım. Ağız tıkaçım gitmişti, ayak bileklerim çözülmüştü. Ellerimi de çözerse, kazanma şansım olabilirdi.

"İnsanlar ölümden korkar. Cennet ve Cehennem gibi ilkel nosyonlar onları bağlar. Oysa bu inanç, tek düzlemde yaşadığımızı varsayar. Ruhların pek çok farklı düzlemde yolculuk yapabildiğini kabullendiğinde, varoluşla ilgili asıl büyük gerçeği anlayabilirsin. Bedensel ölümün hiçbir anlamı yok, bir ruhun radar ekranında küçük bir sinyaldir. Ozzie ve ailesi. Onlar gitmedi, sadece yeni deneyimlere doğru yola çıktılar. Ishy, Rochelle, Tika ve bebek Vivi. Onlar da yok olmadı, sadece talihsiz bedensel varlıklarından kurtuldular."

"Harrington ve Laraquetteleri sen mi öldürdün?" diye bağırdım dehşet içinde.

"Onların yeni bir varoluş düzlemine geçmelerini sağladım," diye düzeltti Andrew.

"Aman Tanrım. Lucy de mi?"

"Onun daha mutlu olduğunu sana daha şimdi açıkladım. Burada başına gelenleri biliyorsun. Yolculuğa devam etmesinin onun için daha iyi olacağını sen de takdir edersin."

"Onu *astın mıT*

"Benim içimi gördü, kalbime kadar. Çok güçlü bir ruhtu. O yüzden geç olana kadar bekledim, klinikteki personel sayısı azalana kadar. Sonra onu koğuştan dışarı çıkardım. İsteyerek peşimden geldi. Şimdi çok daha mutlu..."

"Seni kafadan çatlak piç kurusu!" diye sözünü kestim

hararetle. "Hakkın yoktu! Lucy peşinden gelmiş olabilir ama ya radyoloji odasına girdiğinde? İpe düğüm attığında? Onu katlettin. Bu düzlemde var olmak için verdiği kararı yok ettin. Ne cüretle!"

Andrew öfkeyle bana baktı. "Dinlemiyorsun..."

"Zehirlenmcmiştin bile, değil mi?" diye tekrar sözünü kestim. Pervasızlığının geldiği nokta beni çileden çıkarmıştı. "Bu, senin klinikten çıkmanı sağlayan küçük bir maskaralıktı. Sen bir sahtekârsın. Biliyordum!"

"Sessiz ol!"

"Siktir!"

Birden, Andrew'un artık karşımda oturmadığını fark ettim. Üzerime doğru eğildi, yüzü birkaç santim ötemdeydi ve bakışlarıyla beni adeta yere çivilemek ister gibiydi. Onun çıldırmasını istiyordum. Bakışlarında kudurmuş birinin ışığını görmek istiyordum. Aksine, yüzündeki kararlılık kanımı dondurdu.

"İnanacaksın. Astral yolculuğa çıkacaksın, aklını ve yüreğini açacaksın. Yoksa sen ve bu evdeki herkes ölecek. Hâlâ ilgilenmiyor musun Danielle? Beni *dinliyor musun?*"

Tek söz etmeden başımla "evet" dedim. Mavi gözleri yanıyor, yanıyor, yanıyordu. Bir şey onu tutuşturmuştu. *inanç*, diye düşündüm. Çılgın bir inanç.

Tekrar konuştuğunda, sözcükleri seçilmiş ve dolambaçsızdı. "Bu eve bir silah sakladım. İçinde dört kurşun var. Ben nerede olduğunu biliyorum ve aileni öldüren kişi de nerede olduğunu biliyor. Şimdi yarışacağız. Silahı ilk bulan kullanma hakkına sahip olur. Haksızlık olmaması için sana on dakika avans vereceğim. Zamanını telefon arayarak geçirebilirsin. Tıpkı elektrik sistemi gibi, telefonu da kestim. Aynı zamanda bu ev Evan'ın annesi tarafından 7/24 güvenlik sağ-

layacak biçimde yapıldı. Bütün kilitler tek anahtarla açılıyor ve sadece bir anahtar var." Andrew anahtarı göstermek için boynundaki zinciri kaldırdı.

"Son olarak, aklına pencereleri kırmak gibi saçma düşünceler gelirse, Evan'ı terk etmiş olursun; annesi Victoria ve hastanede ortaya çıkarak bana bir iyilik yapan babası Michael'ı. On dakika dolduğunda onları vuracağım. Camlardan birini kırıp komşulara koşarak yardım isteyebileceğinden şüpheliyim, çünkü bu küçük yarış süresince ellerin bağlı olacak. İnkâr politikana devam et ve insanlar ölsün. Geçmişinle yüzleş, kalbini aç ve mücadele şansın olsun. Beni buraya sen getirdin Danielle, ama her konuda adil olmaya çalışıyorum."

"Benim astral düzlemlerde babamın ruhunu bulup gizli silahın yerini öğrenmemi mi istiyorsun? Onunla konuşmam mı gerekiyor?"

Andrew başını yana eğdi. "En çok korktuğun şey nedir, Danielle? Seni kurtarmayı reddetmesi mi? Yoksa kabul etmesi mi?"

"Sen çıldırmışsın."

"İnkâr politikana devam ettiğini gösteren bir açıklama. Sana bir ipucu vereyim. O gece seni kim kurtardı, Danielle?"

"Şerif Wayne."

"Oraya nasıl geldi? Odandan hiç çıkmadın ve eviniz, en yakın komşudan kilometrelerce uzaktaydı. Silah sesini kim duydu? 91 Tikim aradı?"

Boş gözlerle ona baktım, ne dediğini anlamıyordum.

Andrew içini çekti, bana bakıp başını salladı, sonra ayağa kalktı. "Maddi dünyaya çok fazla odaklanıyorsun, Danielle. Ailenin hayatını kurtarmadığın için kendinden nefret ediyorsun. Ben onların *ruhları* için mücadele etmeni istiyorum. O geceyle ilgili gerçeği bilmiyorsun. Kabullenemeye-

ceğın şeyleri görmeyi reddediyorsun. Böyle yaparak hepsini lanetliyorsun, özellikle de babamı."

"Babanı mı?" diye sordum kulaklarıma inanamayarak.

"Saygıdeğer Şerif Wayne. Boşluğa hapsolmuş yaşlı bir ruh. Bu ürkütücü bir gerçek Danielle. Hepimizin gerçekten korkması gereken bir şey."

Andrew saatine baktı. "On dakika. Ya geçmişinle yüzleşirsin ya da geleceğini kaybedersin. Ya babamın ruhunu kurtarırın ya da dört kurşunu birden harcarım. Anneyle başlayacağım. Bu işler genellikle böyle olur. Sonra Evan. Sonra babası. Seni en sona bırakacağım, tanıdığın bir sıralama. Söyle bana Danielle, kaç aile kaybetmeye hazırsın?"

Andrew koridorun uğursuz karanlığında kayboldu. Donmuş bir halde oturuyordum, kıpırdamamaya kadar afallamıştım. Sonra bir ses duydum. Yan odadan geliyordu.

"Anne?" diye fısıldadı Evan, korku dolu incecik sesiyle. "Anne?"

Andrew'un çıldırdığını düşündüm. Hepimiz burada ölecektik.

41. BOLUM

Phil zeki bir adamdı. Cep telefonuyla D. D. ona, Evan ve Danielle'i kaçırdığını düşündükleri Andrew Lightfoot'la ilgili son gelişmeleri aktardı. Acilen Lightfoot'un gerçek soyadına ve geçmişine dair bilgiye ihtiyaçları vardı.

Phil Lightfoot'un adresini, eyaletin verdiği finansal yatırımcılar yönetim kurulunun yetki belgeleriyle çaprazladı. Lightfoot bir zamanlar yatırım bankeri olduğuna göre, kendi varlık yönetimi için bu yetki belgesini saklamak durumundaydı.

Veri tabanı, Wayne ve Sheila Ficke'nin oğlu Andrew Ficke ismiyle geri dönüş yaptı. Sheila'nın evi, oğlundan fazla uzak olmayan Newburyport'taydı. Eski bir şerif olan Wayne, iki yıl önce ölmüştü.

D. D., Sheila'yı arayarak şaşkın kadına oğlunun halen acil bir soruşturma için Boston Emniyeti'ne yardımcı olduğunu ve hemen şu andaki yerini belirlemeleri gerektiğini söyledi. Rica etse muhtemel adresleri verebilir miydi?

Andrew'un bir yalısı, bir yatı ve New York'da bir şirketi olduğu ortaya çıktı. Eğer ruhlar gerçekten kendi yaşamlarını seçme hakkına sahipse, D. D. bir sonraki hayatında Yeniçağ şifacısı olmaya karar verdi.

Andrew'un, kaçırdığı bir kadınla New York'a kadar yolculuk yapacağından şüpheliydi. Yalısı ise apaçık ortadaydı. Yat daha ilginçti; denizde sınırsız mahremiyet vardı. D. D.

bütün tersanelere ve sahil güvenliğe, limanı gözlem altında tutmak üzere uyarı göndermeliydi.

"Bu kadar geç aradığım için özür dilerim," dedi kadına, telaşa düşüp Andrew'u aramasını istemiyordu. "Şimdi her şey yolunda. Tekrar teşekkürler."

"Vaka nedir?" diye sordu Sheila.

"Efendim?"

"Andrew'un bir vakada size yardımcı olduğunu söylediniz. Hangi vaka? Tabii, söylemenizde bir sakınca yoksa."

D. D. az kalsın reddediyordu. Sonra, son anda fikir değiştirdi: "İki ailenin cinayeti konusunda yardımcı oluyor. Belki haberlerde görmüşsünüzdür."

"Ah, bu tam Andrew'a göre. Babasının karıştığı olaydan beri bu tür vakalar onu büyüler."

"Babasının karıştığı mı?"

"Senden çok zaman önce tatlım. Seksen beşlerde, Wayne hâlâ şerifken, eski yardımcılarından biri sarhoş olup tüm ailesini ve soma kendisini vurmuştu. Sadece bir kız kurtuldu: Danielle Burton. Korkunç bir geceydi. Wayne, olayla ilgili her tür fotoğraf, rapor ve gazete haberinin yer aldığı bir albüm hazırlamıştı. Ölümüne kadar, onu hâlâ o albümü inceleyen bulurdum. Sanırım farklı ne yapabilirdi, başka nasıl uyarabilirdi, o zavallı aileyi kurtarabilmek için nasıl müdahale edebilirdi diye kafa yorardı."

"O albüm nerede?" diye soruverdi D. D.

"Andrew aldı. Olay yerine ilk ulaşıp kızı dışarı çıkaran kişi kocamdı. Gazetelerin çoğu onu kahraman ilan etti. Wayne'in bunu kabul ettiğinden emin değilim, ama köşe yazıları öyle övgü doluydu ki, bir oğul için babası hakkında bu tür öykülerin olması gurur verici."

"Wayne o geceyle ilgili hiç konuşur muydu? Neler ol-

duğunun ayrıntıları konusunda?"

"Hayır, konuşkan bir adam değildi. Sadece albümü bir araya getirdi. Sanırım onun terapi yöntemi buydu."

"Ya Andrew? Olayla ilgili hiç babasını sorgular mıydı?"

"Andrew babasına sürekli sorular sorardı. Ancak kocam emekli olduktan sonra, o günleri geride bırakıp balık tutmaya merak sardı. İşe yaradığını söyleyebilirim."

D. D. görüşmeyi bitirip Alex'e döndü.

"Andrew Lightfoot'un babası, yirmi beş yıl önce Danielle'in ailesinin vurulduğu olayla ilgilenen şerifmiş," diye bilgi verdi heyecanla. "Böyle bir tesadüfteki ihtimaller nelerdir?"

"Babası olay yerinde miymiş?"

"Babası katliam yerine girip Danielle'i kurtardığı için kahraman ilan edilmiş."

Alex gözlerini kırptırdı, duraksadı, yüzündeki yoğun ifade D. D.'ninkiyle aynıydı. "O halde... elimizde Danielle'in hem geçmişi hem de bugünüyle bağlantılı olan bir Andrew Lightfoot var. Tarihi bir kitle katliamıyla ailevi bağlantısı var. Lanet olsun. Bu bir tekrar sahneleme!"

"Tekrar sahneleme mi?"

"Harringtonlar ve Laraquette-Solis aileleri. Sahneyi Danielle'in ailesininkine benzetmeye çalıştı."

"Ama neden?" diye sordu D. D. eliyle sabırsızca saçlarını karıştırarak. "Büyük ödül sorusu ve bizim verecek on paralık cevabımız yok."

"Hiçbir fikrim yok." Alex, D. D.'nin kolunu kavradı. "Bir dakika. Saçmalıyoruz. Şu çocuk, Evan. Annesi bu sabah bıçak yarasıyla hastaneye kaldırılmamış mıydı?"

"Sanırım."

"Şimdi nerede?"

"Muhtemelen diğer hastalarla birlikte hastanenin otoparkındadır."

Hastaneye geri döndüler. İtfaiye araçları, sayısız üniformalı memurla birlikte hâlâ oradaydı. Hastalar, personel ve meraklılar, fazla bir hareket görülmeyen güvenli bir mesafeye çekilmişlerdi. Duman yoktu. Alev de yoktu. Yangın, tabii eğer varsa, kontrol altındaydı.

"Fikir yürütmeyelim." Alex, D. D.'nin kolunu bıraktı. "Onu bulup Lightfoot'u soralım."

"Onu tanımıyoruz ki."

"Greg tanıyor."

Personel ve psikiyatri koğuşundaki çocuklar, bir fundalığın önünde toplanmış, hastaneye tekrar girebilmek için işaret bekliyorlardı. Çocukların çoğu ayılmıştı ve sorun giderek büyüyordu.

Alex ve D. D. yaklaşırken Greg onlara hızlı bir bakış attı. Sonra, ağacın arkasından çıkması için Jorge'a bağırdı, Jimmy'ye sopayı bırakmasını söyleyip kaçmaya çalışan Benny'yi omuzundan yakaladı.

"Evan'ın annesini bulman gerek," dedi Alex, ÇT'ye.

"Hemen mi?" Greg bir kolunu kaldırdı. Pazısından Benny sarkıyordu. Jorge ve Jimmy kollarını uçak gibi açmış, ona doğru koşuyorlardı.

"Vroom, vroom, vroom!" diye haykırıyordu oğlanlar.

"Hemen," dedi Alex gürültünün arasında. "Ailelerle ilgili, tamam mı? Bütün aileler. O yüzden, eğer Evan gitmişse..."

"Ailesi nerede?" diye tamamladı Greg.

"Aynen."

Benny, Greg'in pazısından aşağı kayıp vroowlayarak çalılar arasında zikzak çizen diğer uçaklara katıldı. Greg önce

çocuklara, sonra dedektiflere ve ardından tekrar çocuklara baktı. Yaşadığı ikilem çok açıktı.

"Of, lanet olsun." D. D. gözlerini kapatıp dişlerini sıktı. "Çocuklarla ben ilgilenirim," dedi Greg'e. "Sen Alex'le gidip Evan'ın annesini bul."

Greg bir kaşını kaldırdı. "Emin misin?"

"Eminim," dedi D. D. yarışan çocuklara şüpheyile bakarak. "Ama acele et. Gerçekten. Hepimizin iyiliği için, *koş!*"

42. BÖLÜM

DANIELLE

On dakika ne kadar bir süreydi? Çocukken, on dakika sonsuzluk gibi gelirdi. Okuldayken, bir dersin beşte biriydi. Elleriniz bağlı, karanlık bir evde sendelerken ise...

Koridora çıkmış, gözlerimin karanlığa alışmasını bekliyordum. Gece, sonsuza kadar sürecekti gibiydi ve şimdi, günün ilk ışıkları gökyüzüne sızmaya başlıyordu. Otuz dakika içinde, ev güneş ışığıyla aydınlanacaktı. Tabii görmek için sağ kalan olursa.

Evan, kızın odasının yanındaki odada kalıyordu; ajitasyona bağlı abuk sabuk şeyler mırıldandığını duyuyordum. Bu katta dört yatak odası var gibi görünüyordu. Muhtemelen kızın, oğlanın, misafirlerin ve bir de ebeveynlerin odası. Geleneksel kolonyal düzen.

Andrew'un nerede olduğunu bilmiyordum, o yüzden korunma amaçlı sırtımı duvara verdim ve ebeveyn odası olduğunu umduğum odaya doğru ilerlemeye başladım. Evan'ın anne ve babasını bulmak zorundaydım. Eğer bilinçleri açıksa, belki üçümüz...

Şerif Wayne evime nasıl girdi? Onu kendi daireme davet ettiğim gece bunu sormamıştım. O, şerifti. Tabii ki olay yerinde boy gösterecekti. Onun varlığını sorgulamak asla aklıma gelmemişti.

Evimiz ıssız bir yerdeydi, en yakın komşudan kilomet-

relerce ötedeydi ve ben, 911 'i aramamıştım.

Annem? Ablam ya da ağabeyim?

Mantıklı bir açıklaması vardı. Daima mantıklı bir açıklaması vardı.

Bir ağlama sesi duydum. İlk kapıya doğru döndüm ve kendimi devasa mobilyaların hâkim olduğu, yarı karanlık büyük bir odada buldum. Dev boyda cibinlikli bir yatağın üstünde ağlayan kadını fark ettim.

"Merhaba," diye fısıldadım.

Kadın sustu. "Kim var orada?" Sesi en az benimki kadar alçak ve dikkatliydi.

"Siz Evan'ın annesi misiniz?" Gözlerimle odayı tarayarak biraz daha yaklaştım. Ayaklı ayna, Andrew'un arkasına saklanması için ideal görünüyordu. Belki dekoratif ağacın arkasına saklanmıştı, belki ebeveyn banyosuna, ya da giyinme odasına.

"Andrew burada değil," diye fısıldadı kadın, sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Ben Victoria."

"Danielle."

Hızla yatağa yaklaştım, kadın kenara doğru yuvarlandı. Elleri ve ayakları kabloyla bağlanmıştı. Plastik bağlar ikimizin de çekip koparamayacağı kadar güçlüydü. Bir alete ihtiyacımız vardı. Bıçak, makas, anahtar.

"Senden ne istiyor?" diye sordum, ne yapacağımı tasarlamaya çalışırken.

"Emin değilim. Onu Evan'a yardım etmesi için mttum, sonra sevgili olduk. Yoğun bir ilişki değildi, beni bu yüzden kaçırdığını sanmıyorum."

"Seni kaçırdı mı?"

"Hastaneden."

"Beni de."

"Sevgilisi miydin?" diye sordu.

"Onunla yemeğe bile çıkmadım. Göründüğü kadarıyla, babasının ruhunu lanetleyen benmişim. Makasa ihtiyacımız var," diye mırıldandım.

"Ebeveyn banyosunda. Lavabonun yanındaki üst çekmece."

Etkilenmiştim. Bu kadar baskı altında Victoria gayet iyi gidiyordu. Kaldı ki, Evan'ın durumu düşünülünce, hayli tecrübesi vardı.

"Geri döneceğim," diye söz verdim.

"Teşekkürler," diye mırıldandı. Minnettarlığı beni derinden etkiledi. Yalnız değildim. O da yalnız değildi. Birlikte Evan'ı alıp kaçabilir, polisi çağırabilirdik.

Banyo çekmecesini bulup açtım. Arkamda bağlı ellerimle tuhaf bir pozisyonda makas arıyordum.

Tam o anda evi bir ses doldurdu: *"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım!"*

Makası düşürdüm, duvara doğru sıçradım. Ses tekrar yükseldi, kafatasımı delecek kadar yüksekti. Öyle bir yankılanıyordu ki, kaynağını tespit edemiyordum. *Megafon*, diye düşündüm. Evin içinde bir yerde Andrew megafon kullanıyordu ve bu, onun on dakikalık geriye sayış sürecinin akla zarar eğlence biçimiydi.

"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım!" diye başladı tekrar. "Sence bu şarkıyı nereden biliyorum Danielle? Babanın sana söylediği son sözler olduğunu nereden biliyorum?"

Çünkü bunu polise söylemiştim, diye düşündüm pişmanlıkla, kendimi banyo duvarından uzaklaştırmaya çalışarak. Şerif Wayne'e söylemiştim.

Onu annem aramıştı. Bunu fark etmiş olmak kanımı

dondurmuştu. Annem, Şerif Wayne'i aramıştı. Derinlerde bir yerde, onun telefondaki sesini hatırlayabiliyordum:

"Sana ihtiyacım var, Wayne. Daha fazla dayanamayacağım. Sarhoş, kontrolden çıkmış durumda. Ve Danielle bu gece odama geldi. Küçük kızımın bana neler söylediğine inanamazsın. Bu gece olmak zorunda. Lütfen Wayne. Seni seviyorum. Lütfen."

Ne kadar süre kalmıştı? Yedi dakika, sekiz?

Çekmeceye geri döndüm, ucu parmaklarıma batınca metal makasın yerini bulmuş oldum. Bu acı iyi gelmişti. Zihnimdeki örümcek ağlarını dağıtmaya yaramış, şu andaki duruma odaklanmamı sağlamıştı.

Yatağa döndüm.

"Neden söz ediyor?" diye fısıldadı Victoria.

"Ailemin öldüğü gecedен. Babam herkesi vurdu. Beni Andrew'un babası, şerif buldu."

"Baban senden başka herkesi vurdu mu?"

"Yaşam öyküm," dedim. Andrew iyi iş çıkarmıştı çünkü merak etmeye başlamıştım bile, *yoksa?*

Victoria karnının üstüne yuvarlanıp bağlı bileklerini yukarı kaldırdı. Uyuşuk parmaklarımla makasın saplarını kontrol etmeye çalıştım.

"Andrew bir silah saklamış," dedim Victoria'ya. Arkam ona dönük, sınırlı bir hareketle bileklerinin yerini tespit etmeye çalışıyordum. "Silahı önce ben bulursam kazanacağım. Önce o bulursa, hepimizi öldürecek. Astral düzlemlerde babamın ruhunu ziyaret edip silahın yerini sormam gerekiyor. Oradayken, Şerif Wayne'in ruhunu da kurtarmam gerekiyor. İşin kötüsü, Andrew'un kaçık olduğundan ne kadar eminsem, spiritüel düzlemlere o kadar inanmıyorum."

Sonunda Victoria'nın ellerini buldum. Onu iki, kendimi

en az üç-dört kez şişledim. Kan yüzünden parmaklarım kaymaya başladı. Victoria bir kez acıyla inledi. Umutsuzlukla çığlık atacağımı düşündüğüm anda, kablo makasın uçları arasından geçiverdi. Saplarını sıkarak testere gibi sürttüm, ileri geri, ileri geri... Bağ kesildi. Birimiz artık özgür.

Ne kadar zamanımız kaldı? Altı dakika?

"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım!"

Andrew şarkısına tekrar başlıyor, mega ses koridorlarda çağıldıyor.

Sesi tamamen yanlış. Fazla neşeli. Babam söylerken böyle değildi.

Koridor ışığının aydınlığında, kapı aralığında dururken silahı kaldırmıştı. Bana nişan aldı, *bana* nişan aldı...

"Ah, Danny kızım. Benim güzel, güzel Danny kızım!"

"Silahı bırak. Joe. Wayne. Kesin şunu. Böyle değil. İstedğim bu değil."

Başım ağrımaya başladı. O duyguyu tekrar hissediyordum, sanki ailem yanı başımdaymış gibiydi. Yeterince konsantre olursam onları görebilir, hatta uzanıp dokunabilirmişim gibi.

Makası yatağa bıraktım. Victoria oturdu, ellerini salladı. Sonra, benim ellerimdeki ve kendi ayak bileklerindeki bağları kesti. Karanlık bir yatak odasında, tek makastan oluşan silahla donanmış iki kadın yan yana durduk.

"Evan," dedi.

Onu duyuyordum. Hâlâ abuk sabuk bir şeyler mırıldaıyordu. Yatağın başucundaki saate baktım. Yaklaşık üç dakika kalmıştı.

"Evan bize yardım edemez," dedim.

"Bana yardım edemez," diye kabul etti. Sonra, bir kalp atımlık sürenin ardından, "ama sanırım sana yardım edebilir," dedi.

43. BÖLÜM

VICTORIA

Michael'la haberlerde gördüğümüz bir olayı hatırlıyorum: Kayak maskesi takan iki adam, Boston'da lüks bir eve girip mücevher kutusunu aldıktan sonra bütün aileyi öldürmüştü. O zaman Evan dokuz aylıktı. Yeni bir anne olarak bu haber ve yaşanan şiddetin adaletsizliği beni sarsmıştı.

Reklam arasında Michael bana dönmüş, "Evimizde herhangi bir şey olursa," demişti, "Evan'ı al ve çık. Beni düşünme. Sadece Evan'ı kurtar."

İşte şimdi buradayım, kendi evimde tutsak. Yeni tanıştığım yabancı ise, ben Michael'ı ararken oğlumu bulacak.

Zaman geçiyor ve ben fazla seçenek göremiyorum. Andrew, Danielle'e yalan söylemiyordu; evim adeta kale gibi, her ayrıntı sorunlu bir çocuğu düşünerek tasarlanmış.

Telefon ve elektrik kesik. Cep telefonuma ne oldu bilmiyorum, dizüstü bilgisayarım ise aşağıdaki salonda. Tecrit edilmiş durumdayız ve Danielle'in söylediğine göre Andrew'un bir silahı var.

Birazdan ateş etmeye başlayacak, bunu biliyorum ve ilk hedefinin Michael olmasını istemiyorum. Ona ihtiyacım var. Son zamanlarda kalem efendisi gibi görünse de, Michael zor koşullarda büyüdü. Yumruklan sağlamdır. Andrew'la başa çıkabilir, en azından iki kadın ve sekiz yaşında bir çocuktan

daha denktir.

Danielle, Evan'in odasına doğru ilerliyor. Ben merdivenlere yöneliyorum, makası bir silah gibi tutan elim sımsıkı.

Artık Andrew'u duyamıyorum. Salondan ses gelmiyor. Sessizlik asap bozucu. Andrew ne yapıyor? Nerede saklanıyor? Bir sonraki adımı ne?

Ellerim titriyor. Durmak, açık alanda yırtıcı bir kuş tarafından kısıtılmış küçük bir hayvan gibi tortop olmak istiyorum.

Bunu yapmayacağım. Benim evim, benim çocuğum, benim eski kocam. Bütün bunlara sebep olan benim.

Kendi evinde olmanın avantajı; geçen yıllar içinde, gece yarısı Evan'ı uyandırmama kaygısıyla merdivenleri ezberledim. Ses çıkaran her basamağı, gıcırdayan her kaplamayı biliyorum. Ne yazık ki, yaramın durumu iyi değil. Kanamam olduğundan eminim, ağrının altında keskin bir yanma var. Büyük ihtimalle enfeksiyon. Dişlerimi sıkıyorum, ailem gözümün önüne geliyor ve ilerlemeye devam ediyorum.

Son basamağa gelince, kendimi toparlamak için duraklıyorum. Şafak vaktinin aydınlığı kapının yanındaki cam panellere vuruyor. Antrenin her köşesine, kauçuk ağacının arkasına, mutfaka çıkan kemerli boşluğa bakıyorum. Andrew yok. Merdivenlerden uzaklaşıyorum, destek için duvara sarılıyorum, kalp atışlarım yükseliyor.

Salondan bir inleme sesi geliyor. Michael. Onun yanına koşmak istiyorum. Kendimi küçük, dikkatli adımlar atmaya zorluyor, dikkatle kulak kesiliyorum. Sessizlik beni dehşete düşürüyor.

Sonra, koridorun ucunda bir hışırtı duyuyorum. Alt katteki küçük tuvalet ya da öndeki çalışma odasından gelmiş olabilir. Salona girip müzik setinin olduğu ünitenin yanına

siniyorum. Buradan kanepeyi görebiliyorum. Önünde Michael yerde yatıyor. Elleri ve ayakları bağlı. Başını gelişigüzel hareket ettiriyor, bir kâbustan uyanmak için mücadele veriyor.

Bir an için oradan ayrılmayı düşünüyorum. Bilinçsiz kalsın, karısına ve çocuğuna ne olduğunu bilmesin, gelen kurşunu görmesin.

Koridorda bir parlama var. Salona doğru ilerleyen bir el feneri, dosdoğru salona doğru ilerliyor. Önümden geçecek.

Hızla müzik setinin olduğu ünitenin diğer yanına geçip kendimi perdelerle örtüyorum. Evan'ın saklanmayı en sevdiği yerlerden biri.

"*Danny çocuk*" diye mırıldanmaya başlıyor Andrew salona girerken. "*Ah, Danny çocuk.*"

Duruyor, Michael'in yerde yüzükoyun yatan bedenine bakıyor. Antreye çıkıyor. "Süre doldu," diye sesleniyor. "Silahın nerede olduğunu biliyor musun, Danielle? Çünkü ben biliyorum."

Andrew basamakları tırmanıyor, sağ elinde bir şey var. Bir bıçak olduğunu fark ediyorum. Kocaman bir kasap bıçağı. Dosdoğru oğluma gidiyor.

Hızla salona dalıyor, kocamın yanında dizlerimin üstüne çöküyor, iplerini kesiyorum. Tekrar inliyor. Uzanıp onu öpüyorum. Hâlâ olurluna bırakmayı öğrenmeye çalışan budala bir kadından, budala bir davranış. Sonra onu hızla tokatlıyorum.

"Lanet olsun, Michael. Oğlumuzun sana *ihtiyacı* var."

44. BÖLÜM

"Victoria burada değil," diye bilgi verdi Greg on dakika sonra. Hastane çevresinde koşuşturmaktan soluk soluğa kalmıştı. Alex, ÇT'nin üç adım gerisinde daha beter soluyordu.

"Hemşire, Victoria'nın odasını gece yarısından hemen sonra terk ettiğini söylüyor," diye devam etti. "O zamandan beri görmemişler."

"Bıçaklanmış bir kadın odasından yok olmuş ve bu konuda hiçbir şey yapmamışlar mı?"

"Hemşire sandalyenin üstünde hastane önlüğünü bulmuş ve eski kocasının getirdiği giysiler ortada yokmuş. Victoria'nın, doktorun iznini almadan kendini taburcu ettiğini varsayıyor. Sanırım bu işlerle ilgilenen eski kocasını aramışlar, ama adamdan hâlâ ses çıkmamış."

"Eski kocası burada mıymış?"

Alex başıyla onayladı. "Michael bazı ihtiyaç malzemeleri getirip doktorlarla görüşmüş, evet."

D. D. kaşlarını çattı, istemsizce beş hiperaktif çocuğun doldurduğu fundalığa döndü. Bir diğer ÇT -Ed- yardıma gelmişti. D. D.'nin üç çılgın çocukla başa çıkmaya hazırlıklı olmama ihtimali yüksekti. Aslında bu üç çocukla başa çıkmak için hiç kimse hazırlıklı olamazdı.

"Bu durumda Evan, annesi, Danielle ve Andrew, son iki saat içinde hastaneden yok oldu," diye özetledi D. D. "Andrew'u acile götüren personelle görüştünüz mü?"

"Victor ve Noam," dedi Greg. "Lightfoot'un durumunun asansörde normale döndüğünü söylüyorlar. Onu acil servise götürüp evrak işleri için sadece birkaç saniye yanından

ayrılmışlar. Hemşire ilk doz ilacı vermek için döndüğünde Lightfoot ortada yokmuş. Hastane güvenliği uyarılmış ama kimse onu görmemiş."

Hastane güvenliği, diye düşündü D. D., sonra canlandı. "Güvenlik kameraları. Onlara ihtiyacımız olacak."

Alex onayladı, ancak anlamlı bir biçimde saatine baktı. Bu görüntülere ulaşmak sorun değildi ama işlem saatler sürerdi. Ve bu arada...

"Bu bir tekrar sahneleme," dedi Alex oradakilere. "Andrew sadece kendinin bildiği bir uygulamayla aileleri teker teker yok ediyor. Evan ve annesini kaçırdığını düşünecek olursak, bir sonraki sahneyi hazırlıyor olabilir."

"Teknede mi?" diye merak etti D. D. "Son derece gizli bir yer."

"Pek doğru gelmiyor. Ev olması gerek."

"Kendi evi?" Bu ihtimal D. D.'ye de doğru gelmiyordu. Andrew'un evi bir mimari başyapıttı, bir banliyö hayali değil.

"Neden Oliver ailesinin evi olmasın?" diye fikir yürüttü Greg. "Evan ve annesi Cambridge'de yaşıyor. Buradan on ya da on beş dakika ancak sürer. Andrew evi biliyor, orada çalışmıştı."

"Lanet olsun. Sen ve ben," dedi Alex'e dönerek. "Evan' in evine. Yolda destek isteyeceğim."

Alex'le birlikte hareketlendiler. Greg onun omzunu tuttu.

"Gelmek istiyorum," diye başladı, sonra arkasında çığlıklar atan çocukları işaret etti. "Ancak gelemeyeceğim çok açık. Ama Danielle'i bulacaksınız, değil mi? Ona zarar gelmesine izin vermeyin. Bize geri getirin. O... o, benim için çok özel."

"Bana bir-iki saat ver," dedi D. D. zorlama bir iyimserlikle. "Şansımız varsa bunu yüzüne kendin söylersin."

45. BÖLÜM

DANIELLE

"Burası karanlık."

"Elektrik kesik. Evan, benim adım Danielle. Seninle bu akşam tanışmıştık. Greg'in bir arkadaşıyım."

Gölgeli köşeleri ve Andrevv'un saklanabileceği yerleri kollayarak Evan'ın odasına sızdım. Victoria onun alt katta olduğunu düşünüyordu ama ikimiz de emin değildik. O, mücadeleye bir nefer daha eklemek adına Michael'ı kurtarmaya çalışacaktı. Ben, Evan'a bizim adımıza saçma sapan düzlemlerde yolculuğa çıkmasını isteyecektim. Bir melek bulup silahın yerini sorması için!

"Karanlık," dedi Evan tekrar, sesi korkmuştan ziyade huysuzca çıkıyordu. Yatağına doğru ilerlediğimde, onun elleri ve ayakları bağlı olarak yan yatmış olduğunu gördüm.

"Seni çözebilirim," dedim. "Buralarda makas var mı?"

"Keskin objeler yasak," dedi Evan.

Düşününce, mantıklıydı. Ne yapacağımı bilemeden yatağın kenarına oturdum, sabah alacasında Evan'ın yüzünü seçmeye çalıştım.

"Karanlık," dedi üçüncü kez.

"Birazdan güneş doğacak."

Hüzünle başını salladı. "Bunun sana bir faydası olmaz."

Andrevv'un ona bir şey söyleyip söylemediğini merak

ettim. Onu uyarmış ya da kendi tarafına çekmeye çalışmış olabilirdi. Belki o yüzden bağlıydı, çünkü çocukta zarar verme potansiyeli vardı.

"Annen, Andrew'la beraber çalıştığınızı söyledi," diye başladım. "Çevrendeki enerjileri nasıl kontrol edeceğini öğretiyormuş."

"Karanlık," diye ısrar etti çocuk. "Karanlığı kontrol etmeyi öğrenmelisin."

"Karanlık mı? Negatif enerjiyi böyle mi adlandırıyor-sun?"

"Her yeri sarmış durumda."

"Evet, elektrik kesik."

"Hayır," dedi. "*Senin* etrafını sarmış." Bir an düşündüm, sonra anladım. Evan tavan ışıklarından söz etmiyordu. *Benim* hakkımda konuşuyordu. Anlaşılan, negatif enerjinin kaynağı *bendim*, yürüyen ve konuşan bir kara delik.

Ne kadar yorgun ve ürkmüş olduğum düşünülürse, kulağa gayet anlamlı geliyordu.

"Evan, karanlıkla nasıl mücadele edeceğimi söyler misin?" diye sordum.

"Melekleri çağır," dedi. "Gözlerini kapat. Beyaz bir ışık hayal et. Sonra çağır. Yedi melek seni yedi kere kucaklayacak. Onlar sana yardım eder."

"Bunu benim için sen yapabilir misin? Melekleri çağırabilir misin? Sonra, ışığı hissettiğinde, meleklerle bir soru sorabilir misin?"

Karanlığın içinde Evan merakla gözlerini kırıştırdı.

"Andrew bir silah saklamış," dedim yavaşça. "Melekler nerede olduğunu biliyor. O silahı bulmamız gerek, Evan. Meleklerden bize yardım etmelerini ister misin?"

"Silahlar kötüdür," dedi Evan.

"Andrew da öyle. Bize yardım et, Evan. Annenin ve babanın sana ihtiyacı var."

Evan'ın çenesi yukarı kalktı, ağırbaşlı bir ifadeyle bana baktı. "Sana yardım edeceğim."

Hâlâ bağlı olan Evan'ı dolaba saklayıp üstünü yastık ve giysilerle örttüm. On dakika dolmuş olmalıydı. Andrew geliyordu. Silahlı. Silahsız. Silah olabilecek muhtemel objeler için Evan'ın odasını araştırdım. Belki bir lamba, bir saatli radyo, çerçeveli bir resim. Victoria'nın disiplini tamdı. Şiddet eğilimli oğlunun odasında silah olarak işe yarayacak hiçbir şey yoktu.

Düşün, düşün, düşün.

Kalp atışlarım yükselmişti. Kulaklarım uğulduyordu ve aynı anda birçok şeyi algılayabiliyordum; Evan'ın hafif fısıltılarını, "Soluk al, bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi. Soluk ver, bir, iki, üç, dört, beş..." Ben ise, karanlığın ortasında silahsız, öylece duruyordum.

Soma, koridordan bir ses geldi. Bir döşeme gıcırtısı.

Andrew yukarı geliyordu.

Odama yaklaşırken babam şarkı söylüyordu. Yanaklarına annemin, ablamın ve ağabeyimin kanı sıçramış babam.

Bu kez yorganın altında büzülemezdim. Yatak odasında saklanamazdım.

Mücadele etmek istiyordum. Etmek *zorundaydım*.

Eğer o silah bende olsaydı...

Sonra, bir kalp atışı süre içinde aklıma geldi. Evan'a ihtiyacım yoktu. Astral seyahatlere de ihtiyacım yoktu. Bütün bunlar babam yüzündendi, değil mi?

Silahın nerede olduğunu kesinlikle biliyordum.

Babamı kanalizasyon sistemine yollamıştım ve lanet olası o günden beri kurtulmaya çalışıyordu.

Andrew basamakları bitirdiğinde, onu koridorda bekliyordum. Yere bağdaş kurmuş, ellerimi kucağıma bırakmıştım. Gözlerim kapalıydı, Evan'ın yan odadan gelen mırıltılarını dinliyordum. Yanaklarımda çeşitli hava akımları hissediyordum. Sıcak ve soğuk. Aydınlık ve karanlık.

Farklı hissediyordum. Ürperiyordum. Yüzüm kızarmıştı. Güçlüydüm. Sanki melekler bana eşlik ediyormuş gibiydi. Anılar olduğunu fark ettim. Sonunda akıl gözümü açmıştım. Daha önceden bildiğim her şeyi bilmeye hazırdım. Sanki tekrar aynı geceye dönmüştüm ama bu kez annem ve kardeşlerim yanımdaydı. Bütünleşmiştik. Dörde karşı bir.

Zihnimi dolduran anılar sertti ve acı veriyordu.

"Silah yok," dedi Andrew. "Başaramadın."

İleri doğru ilk adımını attı ve sonunda gözlerimi açtım.

"Beni Şerif Wayne kurtardı," dedim güçlü bir sesle. "O gece babam kendini öldürmedi. Onu Şerif Wayne öldürdü."

"Sen... sen onunla konuştun mu?" Andrew'un sesi şaşkınlık içindeydi. Bacağına yasladığı bir bıçakla altı adım ötede durdu.

"Annem onu seviyordu. Onunla düzlemlerde görüştün mü? Bu konuyu ona sordun mu? Şerif Wayne iyi bir insandı ve bu yüzden annem ona hayrandı."

Andrew birden ajite oldu. Şüphelerimi doğrulamaya başlamıştı.

"Ben onunla konuştuktan ve babam eve geldikten sonra şerifi aradı. Babamdan kurtulmak istiyordu. Ancak babam gitmeyi reddetti. O yüzden yardım etmesi için babanı -sev-

gilisini- aradı."

"Ailesini terk etmemeliydi," diye terslendi Andrew.

"İyi bir adam bile baştan çıkabilir," diye karşılık verdim.

"İyi bir adam bile, doğru olmayan şeylere sahip olmak isteyebilir. Wayne bir insan olarak eve geldi, bir kanun adamı olarak değil. Babamla konuşup onu evden gitmeye ikna etmeyi umuyordu. Kabadayılar baskı altında sinir krizi geçirirler, değil mi? Babamın birinci sınıf kabadayı olduğunu herkes biliyordu."

Ajitasyon arttı. Bıçak *pat pat* diye pantolon paçasına vurmaya başladı.

"İşler kimsenin planladığı gibi gitmedi. Babam yatak odasından aşağı inmeyi reddetti, bunun üzerine Şerif Wayne onu almaya yukarı çıktı. Bağırışmaya başladılar. Sonra babam komodinin üstündeki silahı gördü. Onu kaptığı gibi Şerif Wayne'e doğrulttu ama araya annem girdi. Sevgilisine yöneltilen kurşun annemi yere serdi."

Kareler, eski bir film şeridi gibi zihnimde akmaya devam ediyordu. O gece yatağımdan çıkıp hatırladığımdan daha fazla şey görmüş müydüm? Yoksa görüntüler başka yerden mi geliyordu? Sıcaklık çenemi okşuyordu. Yine aynı duygu; annem, Natalie, Johnny. Dörde karşı bir. O gece, yirmi beş yıl önce olması gerektiği gibi.

"Babam tereddüt etti," diye fısıldadım. "Annemin ölümü onu şok etmişti. Bu tereddüt, Şerif Wayne'e evden çıkıp arabasına koşacak kadar süre tanıdı. Torpidoda duran beylik silahını alması için. Kapıyı açması gerekiyordu, elleri titriyordu. Arabanın kapısını aç. Dokuz milimetreliliğini kap. Mermi yatağını kontrol et."

Daha fazla görüntü. Koridorda bana dördüncü bir kişi katılıyor.

"O yokken, Natalie başını odasından dışarı uzatıyor. Johnny çılgın gibi merdivenlere koşuyor. Ve babam benim odama doğru yürümeye başlıyor."

Hava akımları yer değiştiriyor. Soğuk ve sıcak. Aydınlık ve karanlık. Giderek artıyor.

"Şerif Wayne hayatımı kurtardı," dedim yüksek sesle. "Babamı vurdu ve beni olay yerinden dışarı taşıdı. Soma destek istedi. Hiç kimseye o gece onu eve getiren şeyin ne olduğunu söylemedi. Kirli sırlarıyla ailesini incitmesine gerek yoktu, benim ailem ise zaten ölmüştü. Yetkili olarak, olay yerini düzenledi. Onun için, tek kişilik saldın raporu yazmak kolaydı; babam, kendi kafasına sıkmadan önce ailesinin çoğunu öldürmüştü.

"Şerif Wayne bu sim ölüm döşeğine kadar taşıdı, son anda oğluna itiraf edene dek. Beni bulmaya o yüzden mi karar verdin? O yüzden mi beni geçmişimle yüzleşmeye ikna etmeye çalışıyordun, Andrew?"

Gözlerinde, anladığına dair bir ışık görmeye çalıştım. Ancak onu çevreleyen karanlığı delmek imkânsız görünüyordu.

Dolabın içindeki Evan'ın sesi iyice yükselmişti, son meleşti çağırıp ışığı davet ediyordu.

"Hiç kimseyi öldürmek zorunda değildin," dedim Andrew'a. "Babanın ruhu, zaten itirafettiği anda özgürlüğüne kavuşmuştu. Düzlemler arasındaki boşlukta sıkışıp kalmamıştı. Oysa **benim** babam..."

Andrew homurdandı. Söylediklerimi nihayet anlamasıyla yeni bir öfke seline kapılmıştı. Bıçağını kaldırdı.

Parmaklarımla, ebeveyn banyosunda bulduğum silahın kabzasını kavradım. Kanalizasyona karışan babamın küllelerinden, klozete bantlanmış beylik tabancasına kadar, bu son

birkaç saniyede her şey anlam kazanmıştı.

Andrew öfkeyle saldırdı.

Gözlerinde babamı gördüm.

Annem hep portakal ve zencefil kokardı. Sıcak günlerde bana çilekli dondurma alır, hastalandığımda başucumda otururdu. Pazar günleri yayımlanan çizgi romanları sever, *Vogue* dergisini hatmederek, bir gün hangi pahalı giysiyi alacağını düşünürdü.

Natalie üstüne şeker serpilmiş limon dilimleri yemeyi severdi. Etli kısmı yedikten sonra, sarı kabuk dilimini dişlerinin üstüne geçirerek herkese gülümserdi. O son yaz, burundaki çilleri açmak için limon suyu kullanmaya başlamıştı. Ona hiç söylemediğim halde, gizli gizli çillerine bayılırdım ve bir gün benim de çillerimin olmasını dilerdim.

Johnny'nin en sevdiği oyun saklambaçtı. Vücudunu en olmadık deliklere sığdırırdı ve onu bulamazdık. Bir gün, su ısıtıcısının arkasına saklanmış ve sıkışıp çıkamamıştı. Natalie gülmüştü ama ben korktuğundan emindim. Annem yanıklarına yağ sürerken elini tutmuştum. Sonra, yıkanmasının ardından, teşekkür etmek için en sevdiği çizgi romanını benimle paylaşmıştı.

Andrew saldırmıştı. Altı adım önümdeydi, beş, dört...

Babam, bir korku treni gibi kükreyerek üstüme geliyordu.

"...üç, iki..."

"Evan!" diye haykırdı Andrew'un arkasında bir adam. Michael Oliver basamakları tırmanıyordu.

"Michael, Michael, polis. Geldiler, buradalar!" diye bağkırmaya başladı alt katta Victoria Oliver.

"Anne!" diye feryat etti Evan yatak odasındaki dolabın içinden. "Anne, baba!"

Ve sonra, Andrew üstümdeydi.
"Dikkat et!" diye kükredi Michael.
Girişte, kırılan camların sesi duyuldu.
"Baba, baba, baba!"
Sevgi ve ışık. Işık ve sevgi. Bir ailenin son direnci.
"Öir diye uludu Andrew, bıçak havada bir kavis çizdi.
Annemin sevgisini, kardeşlerimin şapşal şapşal sırtmalarını düşündüm. Ve bu kez saklanmadım, tetiği çektim.

Geri tepince kollarım havaya sıçradı. Silah Andrew'un çenesiyle buluşup onu geri itti. Vurmuş muydum? Kanıyor muydu? Bilemiyorum. Kulaklarım zonkluyor, acıyla gözlerimden yaşlar geliyordu. Mermi kovanıyla yanan sağ elim titriyordu.

Evan hâlâ feryat ediyordu. Yukarı koşan ayak sesleri vardı.

Andrew başını sallayarak ayağa kalkmaya çalışıyordu.

Aynı anda iki şeyi birden fark ettim. Sağ tarafı kanıyordu, bıçağı hâlâ tutuyordu.

Bana bakıp sırtmaya başlamıştı ki, Michael Oliver ona arkadan saldırdı.

"Aşağılık herif! Ne cüretle ailemi incitirsin! Aşağılık herif!"

"Silahını bırak! Tanrı aşkına silahını bırak!"

D. D. Warren merdivenin başındaydı, sarı bukleleri uçuşuyordu. Silahını bana doğrultmuş, bakışları birbirine giren iki adama kilitlenmişti. Ortağı ve Victoria, ardından geldiler.

"Polis Michael," demeye çalışıyordu Victoria. **"Polisr**

"Anne?" diye seslendi Evan dolabın içinden.

"At silahını!" diye bağırdı D. D. yeniden.

Silahlı yere bıraktım. Gözlerim hâlâ Andrew'un üstündeydi.

"Silahlı arkaya doğru tekmele," diye buyurdu D. D.

Söylediğini yaptım. Michael hâlâ Andrew'un üstündeydi, başını yere vuruyordu.

"Kes şunu!" diye azarladı D. D. öfkeyle. "Polis! Ayağa kalk ve uzaklaş. *Hemen!*"

Ne söylediği sonunda yerine ulaşmış olmalıydı. Michael yavaşça Andrevv'un saçlarını bıraktı. Sarsılarak ayağa kalktı, kesik kesik soluyor, vahşi gözlerle bakıyordu. D. D.'nin ortağı yardımcı olmak için ileri çıktı.

"Evan dolapta," dedim. "Yardıma ihtiyacı var. Lütfen."

Bu sözler Michael'ı tamamen kendine getirmiş gibiydi. Andrevv'dan uzaklaştı. Victoria, dedektiflerin nezaretinde oğlunun odasına gitmişti. Bir dakika sonra, kollarında Evan'la geri döndü. Kocasına baktı. Kocasına ona baktı. Biraz sonra aile kucaklaştı, çocukları ortalarında, beraberdiler.

Yüreğimde derin ve hiç dinmeyecek bir sızı hissettim. Annem, Natalie ve Johnny.

Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Sizi seviyorum. Ve çok özlüyorum.

Çeneme bir şey dokundu. Kelebek kanadı gibi sağ şakağımda pır pır etti. Devam etsin istedim, dokunmak istedim.

Sizi seviyorum dedim bir kez daha. Sonra gitmesine izin verdim, yirmi beş yıl önce yapmam gerektiği gibi.

Diğer dedektif, Andrew'un yüzükoyun vücudunun yanındaydı. D. D. silahla onu korurken, nabız almak için çömeldi.

Dedektifkaşlarını çattı, D. D.'ye baktı, sonra hafifçe başını salladı.

O anda hepimizin kaçırdığı bir ayrıntıyı fark ettim. Andrew'un gövdesinin altında giderek büyüyen bir kan gölü vardı. Michael ona saldırdığında, bıçak hâlâ Andrew'un elindeydi. Anlaşılan sonunda hedefini bulmuştu.

"Herkes dışarı," diye emretti D. D.

Park yerine çıktık. Güneş yükselmeye başlamıştı. Gittesine izin vermek istemez gibi Evan'ı ortalarına alan Michael ve Victoria hâlâ sarmaş dolaştı. Kenara çekildim ve yüzümü ışığa döndüm.

SONUÇ

VICTORIA

Evan için bir okul bulduk. Güney New Hampshire'da, aile ortamında tam zamanlı bir bakımevi. Çocuklar, vekil ebeveynleriyle gerçek evlerde yaşıyor. Kampusun içinde bir göl, büyük bahçeler ve bir koruluk var. Eğitim programında, çocukların temiz hava almasını, bahçeyle uğraşmasını ve doğanın nimetlerinden istifade etmesini sağlamak için yoğun bir açık hava uygulaması var.

Okul, ajite olmuş çocukların kendilerini yatıştırabilmelerini sağlayan bir meditasyon eğitimi de veriyor.

Evan gergin ama moralsiz değil. Hafta sonları ziyaret imkânımız var. Eğer davranışlarında ilerleme kaydederse, tatlillerde eve gelebilecek. İşe yarayacak gibi görünüyor. Evet, ilaç tedavisi görüyor. Evet, uzağa gidiyor. Evet, önümüzde fazlasıyla "öğrenme fırsatı" var.

Ama okul güzel. Evan daha sakin. Ve ailemiz toparlanmaya başladı.

Bölge savcısı, Evan'a dava açmamaya karar verdi. Avukatımız, Andrew Lightfoot'un şiddete eğiliminin Evan'ı etkilediğini iddia etti. Spiritüel şifacısı tarafından kaçırılan bir

çocuk hakkında kovuşturma açmak, manşetler için uygun bir haber değildi. O yüzden olay sessizce örtbas edildi. Akut tedavi kliniğinde geçirilen bir hafta, Evan'ın ilaç programında bir düzenleme ve uzun soluklu bir planın ardından, Evan'ın yeni okuluna başlamadan önce tatilini geçirmek üzere eve gelmesine izin verildi.

Bu, iyileşmek ve kızıyla okul alışverişini yapmak için bana zaman tanıdı.

Geçen hafta, Michael'in himayesinde Chelsea iki kez Evan ve beni ziyarete geldi. Evan o kadar heyecanlandı ki, önce parmaklarını kapıya çarptı, sonra kendi ayaklarına takılıp düşerken kız kardeşini TV'nin üstüne devirdi. Ama kardeşi dişini sıktı, ben ve Michael da öyle. Biz ne kadar sakinsek, Evan da aynı oranda sakinleşiyordu. İkinci akşamın sonunda, ailece sessiz sinema bile oynadık. Chelsea kazandı. Kutlamak için ona sarıldığımda, bana sımsıkı tutunup ağladı. Birlikte ağladık.

Bazen, sadece bunu yapmak yetiyor.

Nikâh ertelendi. Michael'ın dediğine göre ilgilenilmesi gereken bazı baskı unsurları varmış. Gözlerinde, o tanıdık ateşi gördüm gibi geldi. Ben kendiminkini zaten biliyorum.

Tekrar iç mimarlığa dönmeyi düşünüyorum. Çocuklarımla geçirdiğim her saniyeyi kutsamayı düşünüyorum. Tekrar kendim olmayı düşünüyorum; bağımsız, güzel ve güçlü.

Eğer bunu yaparsam, Michael'ın hiç şansı kalmaz.

D. D.

Bir vakanın sonuçlandırılması D. D.'nin hoşuna gidiyordu. Andrew Ficke, bilinen adıyla Andrew Lightfoot, fe-

moral atardamannnda kendi açtığı yara sonucu, kan kaybından olay yerinde ölmüştü. Delil ise, istenmediği kadar çoktu.

Lightfoot'un arabasının ön koltuğunda, askeri kademede bir Taser bulundu. Yapılan incelemeler, Patrick Harrington, Hermes Laraquette, Danielle Burton ve Victoria Oliver'a yöneltilen saldırıları karşılayacak voltajı ürettiğini gösterdi. Taser'm ayrıca, karaborsada bulunduğu anlaşılan ve aletin gücünü, geride konfeti bırakmadan iki katına çıkaran özel yapım kartuşları vardı.

Andrew'un Rockport'taki evinde yapılan aramalarda, Danielle Burton ve Oliver ailesini bağlamakta kullanılan kabloların aynısı bulundu. Arabasının bagajındaki spor çanta ise, vücut sıvıları incelendiğinde her şeyi gün ışığı gibi ortaya çıkardı. Çantada üç farklı kan örneği bulundu; muhtemelen içine seri cinayetler işlendiğinde kurbanların kanlarının sıçradığı giysiler atılmıştı.

Andrew Lightfoot kurbanların hepsiyle yakın ilişki içindeydi. Polis, cinayet saatlerinde onun nerede olduğunu ispatlayan bir şey bulamamış, ama hastanenin güvenlik kameraları Lucy'nin öldürüldüğü gece içeri girdiğini görüntülemişti. Yangın incelemesi sonucu, havalandırma sisteminde on dört tane sis bombası bulundu; Lightfoot'un gizli parmak izleri ise neredeyse bütün araç gerecin üstündeydi. Bu izler, onu hastanenin acilen tahliyesiyle ilişkilendirmek için yeterliydi.

D. D.'ye gelince, iyice yamulmuştu. Andrew, spiritüel düzlemler işini fazla ciddiye almış ve babasının ruhunun kaderinin, birçok faninin kaderinden daha önemli olduğuna kendini inandırmıştı. B'yi kurtardığına inanarak A'yı öldürmüştü. Ya da büyük bir olasılıkla, reddedildiği için Danielle Burton'a gününü göstermek istemişti.

Alex, doğal olarak ona karşı gelmişti. "Adam spiritüel

bir şifacıydı. İyi iş çıkarıyordu, müşterileri..."

"Mühtedi."

"Müşteri. **Saygn** bir S m m k l l , bir gecede seri katil ol-
masın."

"Danielle konusunda takıntılıydı. Kızın ise onunla yapmak istediği hiçbir şey yoktu. İnsanın reddedilme sınırı nedir?"

"İfadesine göre, babasının ruhunu kurtarmak istiyormuş. İki aileyi katlederek bu nasıl başarılır?"

"Başarılmaz," dedi D. D. omuz silkerek. "Çözüm üretme becerisinde zafiyet. Bir katilin tanımı da burada saklı. Adamın biri boşanmak istiyor ama varlığının yarısını kaybetmek istemiyor. Karısını öldürmeyi tercih ediyor. Öldürmek zorunda mıydı? Banka hesabına dokunmadan evliliği sonlandıracak başka çözümler yok muydu? Kuşkusuz. Ne yazık ki, katiller diğer seçenekleri görmezler. Zaten o yüzden katildirler."

D. D.'nin ofisinde oturuyorlardı. Diğer özel tim ekibi gitmişti. Daha önce aynı muhabbet birkaç kez tekrarlansa da, dosya kapanmıştı. Yine de, Alex ve D. D.'nin hızı henüz kesilmemişti.

"Öyle mi?" diye sözü Alex aldı. "Peki **hiutı** ya da **Samarilk kininli** bütün bir aileyi **IfcNi** katledeceğinin dersini almış? Yetişkin bir kadına tek atış, aynı zamanda sporcu bir delikanlıya. Çılgılık atarak kaçan küçük bir kızı yakalayıp sürükleyerek geri getirmek ve öldürmek için ne kadar insanlıktan çıkmış olmak gerekir? Ya da bir köpeğin yatağındaki küçücük bir çocuğu katletmek, ya da minicik bir bebeği beşiğinde boğmak için?"

"Bu onun ne kadar bölünmüş olduğunu gösteriyor. Düşünsene, adamın iki hayatı var: yatırım uzmanı Ficke ve ruh

kurtarıcı Lightfoot. Ficke kesinlikle makbul bir adam değildi; yüksek finansman uğruna arkadaşlarını satıyor, hatunları beceriyordu. Sonra bir gün, Ficke kendini revize etti ve ortaya daha nazik, daha zarif Lightfoot çıktı. Belki başlangıçta gerçekten arkadaşının hayatını kurtardığını sanıyordu. Belki, yaptığı bazı işler hesaba katıldığında, bir durugörür hayatı yaşıyordu. Ama bir düşün: Şifa, kendi içinde bir güç. Bildiğin bir sonraki aşama ise, Yeniçağ adrenalin hücumunun eski, talancı dürtülerini tetiklediği. Andrew devleti dolandırmaya, aşırı korumacı anneleri istismar etmeye ve kendi iç egosunu beslemeye başlıyor. Lightfoot, tekrar Ficke'ye dönüşmeye başlıyor. Bu kez, kitleleri manipule etmek için spirituel dalavereyle donanmış."

"O, Danielle'i istiyordu."

"Kesinlikle. Bütün yollar Danielle'e çıkıyor. Bir zamanlar babasının kurtardığı kız. Andrew'un söylediklerini hâlâ yapmayan kadın. Andrew onu *istiyordu* ve Andrew her zaman istediğini alırdı. Ya da başka hiç kimse alamazdı."

"Yani inatçı bir kadın, bir erkeği çıldırma noktasına getirebilir."

"Tamı vergisi," dedi D. D. tevazuyla. "Dosya kapandı. Suçlu öldü. Saat akşamın yedisi. Dört gündür uyumadım. Ne halt etmeye hâlâ iş yerindeyiz?"

"Çünkü hâlâ evet demedin."

"Neye?"

"Sana hazırlamayı düşündüğüm tavuk marsalaya. Yanında İtalyan ekmeği ve bir şişe İtalyan şarabıyla birlikte."

"Tatlı olarak tiramisü var mı?"

"Vanilya tohumlu dondurma."

Birbirlerine baktılar.

D. D. içini çekti, çağrı cihazını çıkardı, dikkatle masanın

üstüne koydu.

"Alex, beni eve götür."

DANIELLE

Son polis raporu çıktı. İddiaya göre Andrew Lightfoot aklını kaçırmış, benim ilgimi çekmek ve babasının ruhunu kurtarmak için on iki kişiyi katletmişti. "İddiaya göre" ifadesi kullanılmıştı çünkü birinin ruhunu kurtarmak için on iki kişiyi öldürmek karmaşık bir işti. Ya da belki o yüzden aklını kaçırdığını düşünmüşlerdi.

Benim düşüncem farklı olduğu halde, onların söylediği hiçbir şeye karşı çıkmadım. Kanıtlayabileceğim bir şey yoktu. Samimi olmak gerekirse, bir ay öncesine kadar inanacağım bir şey bile değildi, ama ben çocuklarla uğraşıyorum ve çocuklar, insan doğasının güçlü bir turnusol kâğıdı gibidir. Bir zamanlar çocuklar Andrew'u sevmişti. Ona tepki vermişlerdi. Bu tür saçmalıklara inanmadığımı iddia eden ben bile, bazı olumlu sonuçlar görmüştüm.

Bir delinin o çocuklara yardım edebileceğini düşünmüyorum, özellikle de kusurları hissedebilen aşırı duyarlı olanlara. Bence Andrew hep Andrew'du. Ve sanırım, astral düzlemlerdeki araştırma sürecinde, kontrol edemediği bir negatif enerjiyle karşılaştı. Babamın kokuşmuş ruhuyla tanışıp kendi babası hakkında daha fazla bilgi edinmek için kullanmaya kalkıştı. Ne yazık ki babamın ruhu, yirmi beş yıl önce yarım bıraktığı işi tamamlamak üzere, beni avlamak için Andrew'u kullandı.

Asla bilemeyeceğim şeyler var. Beni Evan'ın evine götürürken, Andrew kalbimi açıp ışığı bulmam için beni zor-

ladı. Bu baskıyı yapan gerçek Andrew mıydı, beni kurtarmaya mı çalışıyordu? Yoksa babam, onun düzlemine ziyaret edersem bana zarar verebileceğini mi umuyordu?

Bilmiyorum.

Babam boşluğa geri mi döndü, şimdi bile tekrar vücut bulmayı mı bekliyor? O gece onu gördüğümü biliyorum, Andrew'un yüzünde onun gözleri parlıyordu. Annemi, Natalie'yi, Johnny'yi, hatta Şerif Wayne'i hissettiğimi de biliyorum. Belki sadece hissetmek istedim. Belki bana güç veren, onları gördüğümü hissetmekti. Üstelik silahı da buldum. Tabii bu, babamın dahil olmasını tartışılır hale getiriyor ya da şanslı bir tahmindir.

İleri geri gidiyorum, otuz dört yaşında bir septik, geç de olsa inanması gereken bir şeyler olduğunu keşfediyor.

Bugünlerde farklı hissediyorum. Ailemi daha sık hatırlıyorum ve daha az acı duyuyorum. Annemi ve kardeşlerimi kaybettim ama yine de hâlâ benimle birlikteler.

Belki melekler gerçekten vardır? Belki de acı çekmenin beş aşamasını tamamlamışımdır.

Bilmiyorum.

Ya Andrew? Ruhunun, babamın ruhu tarafından ele geçirildiğini varsayarsak, dünyevi varlığının sona ermesi onu özgür bıraktı mı? Bir gün Evan'a sordum. Bana Andrew'un melek olduğunu, bir gece önce onunla konuştuğunu söyledi. Evan bu konuda rahatlamış görünüyordu, o yüzden boşverdim. Evan'm sözleri benim için yeterli.

Lucy'yi devlet gömdü. Mezar taşı için para topladık. Mermer ustası deli olduğumu düşünse de, uyuyan bir kedi biçiminde olmasını istedim. Törenden sonra, gökyüzünde dev bir gökkuşağı oluştu. Aslında, gökkuşakları su damlacıklarına çarpan gün ışığıdır. Ben bunun Lucy'nin ruhu ol-

duğuna karar verdim. Bize son bir kez gülümsüyordu.

Belki biliyorum.

Bir sevgilim var.

Yakışıklı, dayanıklı ve şu anda işsiz. Karen dört hafta önce Greg'i kovdu. Şirket politikasının ona başka şans tanımadığını söyledi. Greg ya benim gibi psikiyatri hemşiresi olmak için okula dönecek ya da tam zamanlı bir sürekli-bakım merkezi kuracak. Bu arada, çeşitli ailelere hizmet vermeye devam ediyor ve kuşkusuz, yatakta bana yoğun bir hizmet vermeye de devam edecek.

Hâlâ öfkeye kapıldığım anlar oluyor. Ebeveynlerin, çocuklarının hayatını bu kadar kolay karartabilmesi beni çıldırıyor. Hâlâ yüreğimi burkan olaylarla karşılaşıyorum. Ve hâlâ kanalizasyon sistemlerinden uzak durmaya çalışıyorum.

Yine de her sabah uyanıyorum. Ve her gece kendime aynı sözü veriyorum.

Yüreğimde daha fazla ışıkla yaşayacağım. Sorunlu çocuklarla uğraşmaya devam edeceğim. Ve gerçekten iyi bir adama âşık olacağım.

Hayatta kalan tek kişi benim ve size bunları anlatmak için yaşadım.